به عون خلاق فرید زمان المفضل رزاق انس و جان

درین هنگام بهار این حدیقهٔ ازهار تازه مضامین یعنی گلدستهٔ ریاحین مواعظ

دیوان حافظ

که سیر خوش دری از میخانهٔ عرفان گشاده و صلای ادراک آشنا و لذت در داده

در مطبع منشی نولکشور واقع لکھنؤ بحلیة الطبع عالی گردید

(باهتمام منوهر لال بھارگوی بی-اے سپرنٹنڈنٹ)

محمد ابراهیم

اطلاع۔ اِس مطبع مین ہر علم و فن کی کتب کا ذخیرہ سلسلہ وار فروخت کے لیے موجود ہی جسکی فہرست مطول ہر ایک شائق کو چھاپہ خانہ سے ملسکتی ہی جسکے معائنہ و ملاحظہ سے شائقان اصلی حالات کتب کے معلوم فرما سکتے ہین قیمت بھی ارزان ہی اس کتاب کے ٹیٹل پیج کے تین صفحہ جو سادے ہین اُنمین بعض کتب کلیات و دواوین فارسی وغیرہ درج کرتے ہین تاکہ جس فن کی یہ کتاب ہی اُس فن کی اور بھی کتب موجودہ کارخانہ سے قدردانون کو آگاہی کا ذریعہ حاصل ہو۔

نام کتاب	قیمت
کتب نظم کلیات و دواوین و قصائد فارسی	
کلیات حضرت شمس تبریز۔ عارفانہ کلام عالی با تضمین اسرار پاکیزہ خوشخط کاغذ سفید گندہ	للعہ ر پ
دیوان شمس تبریز متوسط قلم۔	۱۲ر
کلیات عراقی۔ از ملا عراقی۔ کاغذ سفید چکنا۔	۱۲ر پ
کلیات خاقانی۔ کامل در دو جلد از حکیم افضل الدین خاقانی شروانی کاغذ سفید۔	صہ ر پ
دیوان حافظ متوسط قلم محررۂ منشی جوالا پرشاد خوشنویس دو قسم کاغذ۔	
(۱) کاغذ سفید گندہ۔	۱۵ر پ
(۲) کاغذ سفید و حنائی رسمی۔	۱۲ر
شرح دیوان حافظ۔ از مولانا سید محمد صادق علی رضوی بتوضیح مصطلحات صوفیہ مرغوب عام۔	۱۱ر
دیوان نعمت خان عالی شیرازی کاغذ سفید۔	عہ ر پ
کلیات انوری مشہور عام عالی کلام حکیم اوحد الدین	عار پ
کلیات مرزا بیدل مقبول اہل اقسام کلام و نکات و رقعات کو شامل۔	عہ ۴ر
دیوان بیدل۔ از مرزا عبد القادر۔	۸ر ۳ پا ۹
کلیات سعدی۔ اقسام و انواع کلام مقبول و عزیز عام۔	عہر

نام کتاب	قیمت
دیوان عرفی شیرازی۔ اُستاد معروف۔	۹ر
کلیات جامی۔ از مولانا عبد الرحمن صاحب علامہ معروف۔	عصہ ۴ر
دیوان ملا نور الدین ظہوری	عہ ۱۲ر
کلیات نظم۔ غالب دہلوی۔	اہر ۶ پا ۹
کلیات غلام امام شہید۔ معروف و مشہور	عہر
منتخب مجموعہ دواوین عناصر۔ انتخاب چار دیوان امیر خسرو۔	عصہر
کلیات صائب۔ از مرزا محمد علی معروف آفاق	عہ ۸ر
انتخاب دیوان صائب۔ تحفہ حاضر و غائب	۵ر
کلیات حزین۔ از مولانا شیخ محمد علی حزین	عار
کلیات ظہیر فاریابی۔ از ملک الشعراء ابو نصر فاریابی	۱۲ر
دیوان ظہیر فاریابی۔ مداح قزل ارسلان مقدم از سعدی۔	۵ر ۳ پا ۹
طیبات مذاقیہ۔ شیخ سعدی۔	۸ر ۹ پا ۹
قصائد شیخ سعدی۔ معروف زمانہ	۲ر ۶ پا ۹
دیوان حضرت احمد جام۔ عارفانہ کلام معروف	۸ر
دیوان حضرت خواجہ معین الدین چشتی	۳ر

بسم الله الرحمن الرحیم

حمد بی‌حد و ثنای بی‌عد و سپاس بی‌قیاس خداوندی را که جمیع دیوان حافظان اوراق به پروانهٔ سلطان الاد
وست بی‌مانندی که رفع بنیان ایوان سبع سموات طباقاً نشانهٔ عرفان حکمت بی‌علت حکیمی که طوطی شکرخای
ناطقهٔ انسانی را در محاذات آینهٔ تأمل عرایس معانی باداء دلگشای ان من البیان لسحرا گویا کرد علیمی که بلبل
دستانسرای خوش‌نوای زبان را در قفس تنگ دهان به قوت اذهان مستقیم در ترنم و تغنم ان من الشعر لحکمة آورد نظم

آن بنده‌پروری که زبان در دهان نهاد	دُر کلام در صدف هر زبان نهاد
جان را ز لطف عشق غذائی لطیف داد	دل را ز مهر حرز سخن در میان نهاد
در بحر سینه دُر معانی بپرورید	در کان طبع لعل سخن بیکران نهاد

فی النعت جواهر منظوم صلوات بی‌نهایات و زواهر منثور تحیات بی‌منتها و غایات نثار روح پرفتوح و صد مشروح زبان
آوری که ندای جان‌فزای انا افصح العرب به سامع مجامع عالمیان و آدمیان رسانید و آن نسیم روح‌پرور و نفخت فیه من روحی مشام
جان زنده‌دلان هر دو جهان معطر و مروح گردانید و گوش هوش لعارا بدرر فوائد جان‌فزا و غرر فرائد معجزنمای
اوتیت بجوامع الکلم گهربار و دُرنثار ساخت و صدای صدق نوای ما ینطق عن الهوی ان هو الا وحی یوحی در
آفاق و انفس انداخت یعنی خاتم رسالت و ناظم مناظم براعت و بلاغت صادق برهان ص و القرآن ذی الذکر
صاحب دعوی ان ما علمناه الشعر صدر جریدهٔ انبیا بیت القصیدهٔ اصفیا محمد مصطفی علیه افضل الصلوات و اکمل التحیات بیت

محمد که از ازل تا ابد هر چه هست	به آرایش نام او نقش بست

و درود بیکران و تحیات بی پایان ارواح طیبهٔ شبان طاهره صحابه آل علی النوال علی الافضال مشاهیر رجال و احباب باد شعر

هزار آفرین از جهان آفرین
بر اولاد و اصحاب او اجمعین

که سمند خوش‌خرام عبارت و رخش تیزگام مجاز و استعارت را زین ترصیع نهاده در میدان بیان جولان نموده‌اند و بچوگان فصاحت و بلاغت گوی هنرمندی و سخندانی از فضلا و ادبای قاصی و دانی در ربوده تا صدای صیت رسالت و ندای صوت جلالت محمد رسول الله والذین معه اشداء علی الکفار بگوش فصحای اطراف عالم و بلغای اکناف امم رسانیده سنان کمان و تیغ بیان الشعراء یتبعهم الغاوون از هیبت جلال و رعد کلال و بهت بماند و مشاهیر کالسیف القتال هنگام تحدی و جدال و معارضه و مقابله ایشان سپر عجز و ابتهال بر روی قیل و قال کشیدند که لا یاتون بمثله ولو کان بعضهم لبعض ظهیرا بیت

مستغرق درود و ثنا باد جان شان
تا روز [illegible] بود شمع راضیا

خصوصاً امام المشارق والمغارب و جامع اصناف المعارف والحقائق قائل کلمهٔ انا کلام الله الناطق اسد الله الغالب علی بن ابی طالب علیه الصلوة والسلام والتحیة والاکرام شعر

شهنشهی که سحرگاه روز فطرت بود
غرض وجود شریفش ز خلقت انسان
گهری که ز لطف قدیم لم یزلی
حدیث منقبتش گشته زیور قرآن
امیر ملک ولایت که شد ز مبدء حال
برای مدحت او مستعد نطق زبان

بر نقادان رشتهٔ بلاغت و جوهریان لآلی و زیان از فضل و براعت و مداران خطهٔ سخن و شهسواران عرصهٔ کمال و فطن و سالکان مسالک نظم و نثر و مالکان ممالک دقائق شعر پوشیده نیست که گوهر سخن در اصل خویش بس بسیار قیمتی است با صفا و کلام منظوم و نفیس در نفس خود عظیم و گران بهاست و دکان امکان هیچ متاعی از آن گران مایه‌تر نتوانند خرید و در بازار وجود هیچ بضاعت از آن با رفعت‌تر نتوان دید صیرفی خرد بنقد عمری عزیزتر از آن بدست نیاورده و نقشبند فکرت را زیباتر از آن صورتی در پردهٔ خیال رخ نموده وزن و مقدار این در شاهوار را تا اندازه خردمند کامل و قدر و اعتبار این نقد تمام عیار را نشناسد بجز صیرفی عاقل فی الحقیقه بیت

گر بدے گوهری ورای سخن
آن فرود آمدی بجای سخن

وهو میدان لا یقطع الا بسوابق الاذهان و میزان لا یرفع الا بایدی نقاد البیان و ما تفضل اسالیب تنوع تراکیب نظم

و نثر بسیار و بیشمار است و تفاوت حالات سخنوران و تباین درجات هنرپروران بحسب مناسبت نفوس و طباع و درجهٔ

موافقت رسوم و اوضاع و تنقیح و تحسین تحریر و تقریر و تفریع آن باعتبار مقتضیات مقام و اعتنا و اهتمام ایشان

باغراض و اغتنام هنگام ایراد کلام در فصل و وصل و تعریف و تنکیر و تقدیم و تاخیر و ابهام و توضیح و کنایت و تصریح و ایجاز

و اطناب و در هر باب جهت این مسئله مبنی و متکلم علی الحقیقه برعایت این دقیقه معنی قد قیل لیس البلاغة ان تطیل

عنان القلم و اسنانه و تبسط بنان القول و میدانه بل هی ان تبلغ المراد بالفاظ اعیان و معان افراد شاعر در بحر چون بکفی

این نکته برسد و بر حیثیت این قضیه واقف گردد رخسار عبارات و نضارت گیسو و جمال مقال او طراوت پذیرد چنانکه یک بیت

تا منا قصیده باشد و یک غزلش قائم مقام دیوانی گردد و لفظ مهملکی لفظ باید و یک بیتی از ربع مسکون خراج ستاند نظم

قافیه سنجان که علم بر کشند	گنج دو عالم بقلم در کشند
خاصه کلیدی که در گنج راست	زیر زبان مرد سخن سنج راست

محلص این کلمات و ملخص این مقدمات ذات شریف ملکی صفات مولانا الاعظم المرحوم الشهیر بشمس العلماء استاد نحاریر

الادبا معدن لطائف الروحانیه مخزن معارف السبحانیه شمس الملة والدین محمد الحافظ الشیرازی طیب الله

تربته و رفع فی عالم القدس رتبته که اشعار آبدارش رشک چشمهٔ حیوان و نبات افکارش غیرت حور و غلمان ابیات لاولیش

ناسخ سخنان سحبان و مثنیات سحر و لطف آمیزش منسی احسان حسان بود و بنظم الجمان روض الجنان آمن الفواد و طیب

الرقاد و مذاق عوام را بالفاظ متین شیرین کرده و دهان جان خواص را بمعنی مبین نمکین داشته هم اصحاب ظاهر را از جرع آبدار

آشنائی کشوده و هم ارباب باطن را از [illegible] و روشنائی فزوده و در هر واقعه مناسب حال گفته و برای هر کس در معنی

غریب لطیف سفته و معانی بسیار در لفظ اندک خرج کرده و انواع بدائع را در نتیج الشا درج نموده گاه مخمورشان

کوی محبت را بسر باده معاشقت نظربازی داشته و شیشهٔ صبر الغیان را بسنگ بی ثباتی زده گوید بیت

بشوی اوراق اگر همدرس مائی	که علم عشق در دفتر نباشد

و گاه دردی کشان مصطبهٔ ارادت را بملازمت پیر پیرمغان و مجاورت بیت الحرام خرابات ترغیب کرده بیت

تا ز میخانه و می نام و نشان خواهد بود — سر ما خاک ره پیر مغان خواهد بود

افاضت سلسبیل طبع لطیف او حکم عیناً فیها تسمی سلسبیلا دارد خاص و عام را شامل و شایع است و افاضت
آثار فیض فایضش اقاصی و ادانی را لائح و ساطع نظم منثور سحر حلالش عقده در زبان ناطقه افگنده و عقد منظوم
فکرتش در ثمن متاع بحر و کان برده و رشحات ینابیع ذهن وقادش حدائق مجلس انس را از زلال سخن و جعلنا من الماء کل
شیء حی صفت نضارت بخشیده و نفحات گلزار فکرتش در ریاض جانها معنی آیهٔ و نفخت فیه من روحی فاش کرده
کلمات فصیحش چون انفاس مسیح دل مرده را حیات تازه داده و کلیم کلام معجز نظامش در طور سخنوری ید بیضا نموده
گویی که هوای ربیع کسب لطافت از اخلاق او کرده و عذار گل و نسرین زیب طراوت از شعر آبدار او
گرفته و قد شمشاد و قامت دلجوی سرو آزاد اعتدال و اهتزاز از استقامت رای او پذیرفته بیت

حسد چه می‌بری ای سست نظم بر حافظ — قبول خاطر و لطف سخن خداداد است

بی تکلف هر در و گوهری که جوهری طبیعت را موجود بود از بهر زینت دوشیزگان خلوت سرای ضمیرش در سلک
نظم کشیده لاجرم چون خود را بلباس و کسوت عبارات و حلیهٔ استعارات آراسته دید زبان بجولان گشاده گفت شعر

دور مجنون گذشت و نوبت ماست — هر کسی پنج روزه نوبت اوست

و با مخالف و موالف بطنازی و رعنائی در آویخته و در مجلس خاص و عام و خلوت خاص
پادشاه و گدا و عالم و عامی در هر مقامی شغبها و شورها برانگیخته و گفته بیت

حافظ خلوت نشین دوش بمیخانه شد — از سر پیمان گذشت بر سر پیمانه شد

و چون از شائبهٔ شبهت غائلهٔ شهوت مصون و محروس بود دست تصرف بیگانه بدامن عصمتشان نرسیده و دامن جامهٔ عفتشان را کسی
بسر انگشت خیانت فرو نکشیده و رخسار احوال شان از خجلت عار و ضجرت طعن در صون عصمت و حرز عفت محفوظ ماند بیت

گر من آلوده دامنم چه عجب — همه عالم گواه عصمت اوست

بنا برین غزلهای جهانگیرش باندک مدتی بحدود اقالیم خراسان و ترکستان و هندوستان رسیده و قوافل سخنهای دلپذیرش
در اقل زمان باطراف و اکناف عراقین و آذربایجان سر کشیده و ذهب اریج سماع صوفیان بی غزل شورانگیز او

گرم نشدی و بزم پادشاهان بی نقل سخنان ذوق آمیزش زیب و زینت نیافتی بلکه هایهوی مشتاقان بی ولولهٔ
شوق او نبودی و سرود درود می پرستان بی غلغلهٔ ذوق او رونق نگرفتی چنانچه در تمثیل این مثل گوید شعر

غزل سرائی حافظ بدان رسید که چرخ	نوای نغمهٔ ناهید را ببرد از یاد
چو شعر عذب روانش ز بر کنی گوئی	هزار رحمت حق بر روان حافظ باد

ولی محافظت درس قرآن و ملازمت شغل سلطان و تحشیهٔ کشاف و مصباح و مطالعهٔ مطالع و مفتاح و تحصیل قوانین ادب
و تجسس دواوین عرب از جمع ابیات غزلیاتش مانع آمدی و از تدوین اثبات ابیاتش وازع گشتی مسود این
اوراق عفا الله عنه ما سبق اقل انام محمد گلندام در درس گاه مولانا و سیدنا استاد البشر قوام الملة والدین عبدالله
اعلی الله تعالی درجاته فی اعلی علیین بکرات و مرات که بمذاکره رفتی در اثنای محاوره گفتی که این فوائد فرائد همه
در یک عقد میباید کشید و این غرر درر را در یک سلک میباید پیوست تا قلادهٔ جید وجود اهل زمان شود و تمیمهٔ
وشاح عروسان دوران گردد و آن جناب حوالت رفع این ترفیع بنا راستی روزگار کردی و بغدر اهل عصر اعتذار آوردی تا در
تاریخ سنهٔ احدی و تسعین و سبعمائه هجری ودیعت حیات بموکلان قضا و قدر سپرد و رخت وجود از دهلیز تنگ این جهان بیرون
برد و روح پاکش با ساکنان عالم علوی قرین شد و پس از مفارقت بدن بمجاورهٔ پاکیزه رویان حور عین گشت نظم

بسال باد صاد و ذال ابجد	ز روز هجرت میمون احمد	بسوی جنت اعلی روان شد
فرید عهد شمس الدین محمد	بخاک پاک او چون برگذشتم	نگه کردم صفا و نور مرقد

سوابق حقوق صحبت و لوازم عهود محبت و ترغیب عزیزان باصفا و تحریض دوستان صاحب وفا که صفحهٔ حال از
فروغ نور ایشان جمال گیرد و بضاعت افضال بحسن تربیت ایشان بکمال پذیرد باعث بر ترتیب این
کتاب و تبویب این ابواب گشت امید بکرم واهب الوجود و مفیض الخیر والجود آنست که قائل و ناقل و سامع و
جامع را در خلال این احوال و اثنای این اشغال نشاطی تازه و مسرتی بی اندازه کرامت گرداناد و مهمات
مقالات را بفیض کامل و لطف شامل درگذراناد و انه علی ما یشاء قدیر و بالاجابة جدیر والله الموفق والمستعان

والحمد لله رب العالمین و صلی الله علی محمد خاتم النبیین و عترته الطاهرین تم

وهو من نتایج طبعه اللطیف فی القصاید فی مدح خواجه محمد

ز دلبری نتوان لاف زد بآسانی — هزار نکته درین کار هست تا دانی

بجز شکر دهنی مایه‌هاست خوبی را — بخاتمی نتوان زد در سلیمانی

هزار سلطنت دلبری بدان نرسد — که در دلی بهنر خویش را بگنجانی

چه گردها که برانگیختی ز هستی ما — مباد خسته سمندت که تیز میرانی

بهم نشینی رندان سری فرود آور — که گنجهاست درین بی سری و سامانی

بیار بادهٔ رنگین که صد حکایت خوش — بگویم و بکنم رخنه در مسلمانی

بخاک پای صبوحی کشان که تا من مست — بکوی میکده استاده‌ام بدربانی

بهیچ زاهد ظاهر پرست ننشستم — که زیر خرقه نه زنار داشت پنهانی

بیا و طرهٔ دلبند خویش خیری کن — که تا خدا اشش نگهدارد از پریشانی

مگیر چشم عنایت ز حال حافظ باز — وگرنه حال بگویم بآصف ثانی

وزیر شاه نشان خواجهٔ زمین و زمان — که خرم است بدو حال انسی و جانی

قوام دولت و دنیا محمد بن علی — که میدرخشدش از چهره نور یزدانی

زهی حمیده خصالی که گاه فکر صواب — ترا رسد که کنی دعوی سلیمانی

طراز دولت باقی ترا همی زیبد — که همتت نبرد نام عالم فانی

اگر نه گنج عطای تو دستگیر شود — همه بسیط زمین رو نهد بویرانی

توئی که صورت جسم ترا هیولا نیست — تو جوهر ملکی در لباس انسانی

کدام پایه ز تعظیم نصب شاید کرد — که در ممالک قدرت نه برتر از آنی

درون خلوت کروبیان عالم قدس — صریر کلک تو باشد سماع روحانی

سوابق کرمت را چگونه شرح دهم — تبارک الله ازان کارساز روحانی

صواعق سخطت را نمی توانم گفت	نعوذ بالله از آن فتنهای طوفانی
کنون که شاهد گل را بحجله گاه چمن	بجز نسیم صبا نیست همدم جانی
شقایق از پی سلطان گل بسازد باز	بہ بادپای صبا لالهای نعمانی
بدان رسید ز سعی نسیم باد بهار	که لاف میزند از روح و راح ریحانی
سحر گهم چه خوش آمد که بلبلی گلبانگ	بغنچه میزد و میگفت از سخندانی
که تنگدل چه نشینی ز پرده بیرون آی	که در خمست شرابی چو لعل رمانی
مکن که می نخوری بی جمال گل یکماه	که باز ماه دگر میخوری پشیمانی
جفا نه شیوهٔ دین پروری بود حاشا	همه کرامت و لطفست شرع یزدانی
بشکر تهمت تکفیر کز میان برخاست	بکوش کز گل و مل داد عیش بستانی
رموز سر انا الحق چه داند آن غافل	که منجذب نشد از جذبهای سبحانی
طرب سرای وزیرست ساقیا مگذار	که غیر جام مے آنجا کند گرانجانی
درون پردهٔ گل غنچه بین که می سازد	ز بهر دیدهٔ خصم تو لعل پیکانی
تو بودی آن دم صبح امید کز سر مهر	برآمدی و سر آمد شبان ظلمانی
شنیده ام که ز من یاد میکنی گه گه	ولی بمجلس خاص خودم نمیخوانی
ز حافظان جهان کس چو بنده جمع نکرد	لطائف حکمی با کتاب قرآنی
هزار سال بقا بخشدت مدائح من	چنین متاع نفیسی بهیچن توارزانی
سخن دراز کشیدم ولی امیدم هست	که ذیل عفو بدین ماجرا بپوشانی
همیشه تا به بهاران صبا بصفحهٔ باغ	هزار نقش نگارد بخط ریحانی
بباغ ملک ز شاخ امل بعمر دراز	شگفته باد گل دولتت بآسانی

تمت

به عون خلاق زمین و زمان بفضل رزاق انس و جان

دیوان حافظ

در مطبع مطلع نور منشی نولکشور واقع لکهنؤ بحلیۀ طبع متحلی گردید

بسم اللہ الرحمن الرحیم

الا یا ایها الساقی ادر کاسا و ناولها	که عشق آسان نمود اول ولی افتاد مشکلها
ببوی نافه کاخر صبا زان طره بگشاید	ز تاب جعد مشکینش چه خون افتاد در دلها
بمی سجاده رنگین کن گرت پیر مغان گوید	که سالک بیخبر نبود ز راه و رسم منزلها
مرا در منزل جانان چه امن عیش چون هردم	جرس فریاد میدارد که بر بندید محملها
شب تاریک و بیم موج و گردابی چنین هایل	کجا دانند حال ما سبکباران ساحلها
همه کارم ز خود کامی به بدنامی کشید آخر	نهان کی ماند آن رازی کزو سازند محفلها

حضوری گر همی خواهی ازو غایب مشو حافظ
متی ما تلق من تهوی دع الدنیا و اهملها

ای فروغ ماه حسن از روی رخشان شما	آبروی خوبی از چاه زنخدان شما

عزم دیدار تو دارد جان برلب آمده ‌ ‌ ‌ ‌ باز گردد یا برآید چیست فرمان شما

کی دهد دست این غرض یارب که همدستان شوند ‌ ‌ ‌ ‌ خاطر مجموع ما زلف پریشان شما

کس بدور نرگست طرفی نبست از عافیت ‌ ‌ ‌ ‌ به که نفروشند مستوری بمستان شما

بخت خواب آلود ما بیدار خواهد شد مگر ‌ ‌ ‌ ‌ زانکه زد بر دیده آبی روی رخشان شما

با صبا همراه بفرست از رخت گلدسته ‌ ‌ ‌ ‌ بو که بوی بشنویم از خاک بستان شما

دل خرابی میکند دلدار را آگه کنید ‌ ‌ ‌ ‌ زینهار ای دوستان جان من و جان شما

عمرتان باد و دراز ای ساقیان بزم جم ‌ ‌ ‌ ‌ گرچه جام ما نشد پرمی بدوران شما

ای صبا با ساکنان شهر یزد از ما بگو ‌ ‌ ‌ ‌ کای سر حق ناشناسان گوی میدان شما

گرچه دوریم از بساط قرب همت دور نیست ‌ ‌ ‌ ‌ بندهٔ شاه شمائیم و ثناخوان شما

دور دار از خاک و خون دامن چو بر ما بگذری ‌ ‌ ‌ ‌ کاندرین ره کشته بسیارند قربان شما

ای شهنشاه بلند اختر خدارا همتی ‌ ‌ ‌ ‌ تا ببوسم همچو گردون خاک ایوان شما

میکند حافظ دعائی بشنو آمینی بگو ‌ ‌ ‌ ‌ روزی ما باد لعل شکرافشان شما

دل میرود ز دستم صاحبدلان خدارا ‌ ‌ ‌ ‌ دردا که راز پنهان خواهد شد آشکارا

ده روزه مهر گردون افسانه است و افسون ‌ ‌ ‌ ‌ نیکی بجای یاران فرصت شمار یارا

کشتی شکستگانیم ای باد شرطه برخیز
باشد که باز بینیم آن یار آشنا را

در حلقهٔ گل و مل خوش خواند دوش بلبل
هات الصبوح هبوا یا ایها السکارا

ای صاحب کرامت شکرانهٔ سلامت
روزی تفقدی کن درویش بینوا را

آسایش دو گیتی تفسیر این دو حرفست
با دوستان تلطف با دشمنان مدارا

در کوی نیکنامی ما را گذر ندادند
گر تو نمی‌پسندی تغییر کن قضا را

آئینهٔ سکندر جام جمست بنگر
تا بر تو عرضه دارد احوال ملک دارا

سرکش مشو که چون شمع از غیرتت بسوزد
دلبر که در کف او موم ست سنگ خارا

گر مطرب حریفان این پارسی بخواند
در رقص حالت آرد پیران پارسا را

آن تلخوش که صوفی ام الخبائثش خواند
اشهی لنا و احلی من قبلة العذارا

هنگام تنگدستی در عیش کوش و مستی
کاین کیمیای هستی قارون کند گدا را

خوبان پارسی گو بخشندگان عمرند
ساقی بده بشارت پیران پارسا را

حافظ بخود نپوشید این خرقهٔ می آلود
ای شیخ پاکدامن معذور دار ما را

ساقی بنور باده برافروز جام ما
مطرب بگو که کار جهان شد بکام ما

ما در پیاله عکس رخ یار دیده‌ایم
ای بیخبر ز لذت شرب مدام ما

چندان بود کرشمه و ناز سهی قدان	کاید بجلوه سرو صنوبر خرام ما
هرگز نمیرد آنکه دلش زنده شد بعشق	ثبت ست بر جریدهٔ عالم دوام ما
مستے بچشم شاهد دلبند ما خوش ست	زانرو سپرده اند بمستی زمام ما
ترسم که صرفهٔ نبرد روز باز خواست	نان حلال شیخ ز آب حرام ما
ای باد اگر بگلشن احباب بگذری	زنهار عرضه ده بر جانان پیام ما
گو نام ما ز یاد بعمدا چه میبرے	خود آید آنکه یاد نیارے ز نام ما
بگرفت همچو لاله دلم در هوای سرو	ای مرغ بخت کی شوی آخر تو رام ما
دریای اخضر فلک و کشتی هلال	هستند غرق نعمت حاجی قوام ما

حافظ ز دیده دانهٔ اشکی همی فشان
باشد که مرغ وصل کند قصد دام ما

بیت

صلاح کار کجا و من خراب کجا	ببین تفاوت ره از کجاست تا بکجا
چه نسبت ست برندی صلاح و تقوی را	سماع وعظ کجا نغمهٔ رباب کجا
دلم ز صومعه بگرفت و خرقهٔ سالوس	کجاست دیر مغان و شراب ناب کجا
بشد که یاد خوشش باد روزگار وصال	خود آن کرشمه کجا رفت و آن عتاب کجا
ز روی دوست دل دشمنان چه دریابد	چراغ مرده کجا شمع آفتاب کجا

ببین سیب زنخدان که چاه در راه است
کجا همی روی ای دل بدین شتاب کجا

چو کحل بینش ما خاک آستان شماست
کجا رویم بفرما ازین جناب کجا

قرار و خواب ز حافظ طمع مدار ای دوست
قرار چیست صبوری کدام و خواب کجا

اگر آن ترک شیرازی بدست آرد دل ما را
بخال هندویش بخشم سمرقند و بخارا را

بده ساقی می باقی که در جنت نخواهی یافت
کنار آب رکناباد و گلگشت مصلی را

فغان کین لولیان شوخ شیرین کار شهرآشوب
چنان بردند صبر از دل که ترکان خوان یغما را

ز عشق ناتمام ما جمال یار مستغنیست
به آب و رنگ و خال و خط چه حاجت روی زیبا را

من از آن حسن روزافزون که یوسف داشت دانستم
که عشق از پرده عصمت برون آرد زلیخا را

حدیث از مطرب و می گو و راز دهر کمتر جو
که کس نگشود و نگشاید بحکمت این معما را

نصیحت گوش کن جانا که از جان دوستتر دارند
جوانان سعادتمند پند پیر دانا را

بدم گفتی و خرسندم عفاک الله نکو گفتی
جواب تلخ می زیبد لب لعل شکرخا را

غزل گفتی و در سفتی بیا و خوش بخوان حافظ
که بر نظم تو افشاند فلک عقد ثریا را

دوش از مسجد سوی میخانه آمد پیر ما
چیست یاران طریقت بعد ازین تدبیر ما

در خرابات مغان ما نیز هم منزل شویم	کاین چنین رفتست در عهد ازل تقدیر ما
ما مریدان روی سوی کعبه چون آریم چون	رو بسوی خانهٔ خمار دارد پیر ما
عقل اگر داند که دل در بند زلفش چون خوش است	عاقلان دیوانه گردند از پی زنجیر ما
روی خوبت آیتی از لطف بر ما کشف کرد	زان سبب جز لطف و خوبی نیست در تفسیر ما
با دل سنگینت آیا هیچ درگیرد شبی	آه آتشبار و سوز نالهٔ شبگیر ما
مرغ دل را صید جمعیت بدام افتاده بود	زلف بگشادی و باز از دست شد نخجیر ما
باد بر زلف تو آمد شد جهان بر من سیاه	نیست از سودای زلفت بیش ازین توفیر ما
تیر آه ما ز گردون بگذرد جان عزیز	رحم کن بر جان خود پرهیز کن از تیر ما

برد میخانه خواهم گشت چون حافظ مقیم
چون خراباتی شدی یار طریقت پیر ما

شب از مطرب که دل خوش باد وی را	شنیدم نالهٔ جان سوز نی را
چنان بر جان من سوزش اثر کرد	که بی رقت ندیدم هیچ شی را
حریفی بد مرا ساقی که هر دم	ز زلف و رخ نمودی شمس و فی را
چو شوقم دید در ساغر می افزود	بگفتم ساقی فرخنده پی را
که باشد مر مرا از شر مستی	چه پیمودی پیاپی جام می را

جزاک الله فی الدارین خیرا	حماک الله عن شر النوائب

چو بشنود گشت حافظ کے شمارد
بیک جو مملکت کاؤس و کے را

صوفی بیا که آینه صافست جام را	تا بنگری صفای می لعل فام را
راز درون پرده ز رندان مست پرس	کین حال نیست صوفی عالی مقام را
عنقا شکار کس نشود دام باز چین	کانجا همیشه باد بدستست دام را
من آن زمان طمع ببریدم ز عافیت	کاین دل نهاد در کف عشقت زمام را
ما را بر آستان تو بس حق خدمتست	ای خواجه باز بین بترحم غلام را
در عیش نقد کوش که چون آبخور نماند	آدم بهشت روضهٔ دار السلام را
در بزم دور یک دو قدح درکش و برو	یعنی طمع مدار وصال دوام را
ای دل شباب رفت و نچیدی گلی ز عیش	پیرانه سر مکن هنری ننگ و نام را

حافظ مرید جام جمست ای صبا برو
وز بنده بندگی برسان شیخ جام را

رونق عهد شبابست دگر بستان را	میرسد مژدهٔ گل بلبل خوش الحان را
ای صبا گر بجوانان چمن باز رسی	خدمت ما برسان سرو و گل و ریحان را

ای که بر مه کشی از عنبر سارا چوگان	مضطرب حال مگردان من سرگردان را
ترسم آن قوم که بر دردکشان میخندند	در سر کار خرابات کنند ایمان را
یار مردان خدا باش که در کشتی نوح	هست خاکی که به آبی نخرد طوفان را
برو از خانه گردون بدر و نان مطلب	کین سیه کاسه در آخر بکشد مهمان را
گر چنین جلوه کند مغبچه باده فروش	خاکروب در میخانه کنم مژگان را
نشوی واقف یک نکته ز اسرار وجود	گر تو سرگشته شوی دایره امکان را
هر کرا خوابگه آخر بدو مشتی خاک ست	گو چه حاجت که بر افلاک کشی ایوان را
ماه کنعانی من مسند مصر آن تو شد	وقت آنست که بدرود کنی زندان را
در سر زلف ندانم که چه سودا داری	که بهم بر زده گیسوی مشک افشان را
ملک آزادگی و کنج قناعت گنجیست	که بشمشیر میسر نشود سلطان را

حافظا می خور و رندی کن و خوش باش ولی
دام تزویر مکن چون دگران قرآن را

بملازمان سلطان که رساند این دعا را	که بشکر پادشاهی ز نظر مران گدا را
چه قیامتست جانا که بعاشقان نمودی	رخ همچو ماه تابان دل همچو سنگ خارا
ز رقیب دیوسیرت بخداهی پناهم	مگر آن شهاب ثاقب مددی کند شها را

دل عالمی بسوزی چو عذار برفروزی | تو ازین چه سود داری که نمیکنی مدارا

مژه سیاهت ار کرد بخون ما اشارت | ز فریب او بیندیش و غلط مکن نگارا

همه شب درین امیدم که نسیم صبحگاهی | به پیام آشنائی بنوازد آشنا را

بخدا که جرعهٔ ده تو به حافظ سحرخیز
که دعای صبحگاهی اثری کند شما را

صبا بلطف بگو آن غزال رعنا را | که سر بکوه و بیابان تو دادهٔ ما را

شکرفروش که عمرش دراز باد چرا | تفقدی نکند طوطی شکرخا را

غرور حسن اجازت مگر ندادی گل | که پرسشی نکنی عندلیب شیدا را

بحسن خلق توان کرد صید اهل نظر | به بند و دام نگیرند مرغ دانا را

چو با حبیب نشینی و باده پیمائی | بیاد آر حریفان باده پیما را

ندانم از چه سبب رنگ آشنائی نیست | سهی قدان سیه چشم ماه سیما را

جز این قدر نتوان گفت در جمال تو عیب | که خال مهر و وفا نیست روی زیبا را

در آسمان چه عجب گر ز گفتهٔ حافظ
سماع زهره برقص آورد مسیحا را

ساقیا برخیز و درده جام را | خاک بر سر کن غم ایام را

ساغر مے در کفم نہ تا ز سر ... برکشم این دلق ازرق فام را

گرچہ بدنامیست نزد عاقلان ... ما نمی خواہیم ننگ و نام را

بادہ در دہ چند ازین باد غرور ... خاک بر سر نفس نافرجام را

دود آہ سینۂ سوزان من ... سوخت این افسردگان خام را

محرم راز دل شیدای من ... کس نمی بینم ز خاص و عام را

با دلارامی مرا خاطر خوشست ... کز دلم یکبارہ برد آرام را

ننگرد دیگر بسرو اندر چمن ... ہر کہ دید آن سرو سیم اندام را

از سر دنیا گذشتی غم مخور ... خوش بخور ہم خوش بدار ایام را

صبر کن حافظ بہ سختی روز و شب ... عاقبت روزے بیابے کام را

ما بر فتیم تو دانی و دل غمخور ما ... بخت بد تا بکجا مے برد آبشخور ما

از نثار مژہ چون زلف تو در گیرم ... قاصدی کز تو سلامی برساند بر ما

بدعا آمدہ ام ہم بدعا دست آرا ... کہ وفا با تو قرین باد و خدا یاور ما

گر ہمہ خلق جہان بر من و تو خیف زنند ... بکشد از ہمہ انصاف ستم داور ما

بسرت گر ہمہ عالم بسرم بخروشند ... نتوان برد ہوای تو برون از سر ما

بزم عیش و موسم شادی هنگام طرب	پنج روز ایام عشرت را غنیمت دان لا

حافظا گر پای بوس شاه دستت میدهد
یافتی در هر دو عالم زینت عز و علا

صبح دم ابر کله بست سحاب	الصبوح الصبوح یا اصحاب
میچکد ژاله بر رخ لاله	المدام المدام یا احباب
می وزد از چمن نسیم بهشت	خوش بنوشید دائما می ناب
تخت زرین زدست گل بچمن	راح چون لعل آتشین دریاب
لب و دندان تو حقوق نمک	داشت بر جان سینهای کباب
در میخانه بسته اند مگر	افتح یا مفتح الابواب
در چنین موسم عجب باشد	که ببندند میکده بشتاب
زاهدا می بنوش رندانه	فاتقوا الله یا اولی الالباب
گر نشان زندگی جوئی	می نوشین بجو ببانگ رباب
چون سکندر حیات اگر طلبی	لب لعل نگار را دریاب
بر رخ ساقی پری پیکر	موسم گل بنوش باده ناب
حافظا غم مخور که شاهد بخت	عاقبت بر کشد ز چهره نقاب

گفتم ای سلطان خوبان رحم کن بر این غریب
گفت در دنبال دل ره گم کند مسکین غریب

گفتمش مگذر زمانی گفت معذورم بدار
خانه پرورد چه تاب آرد غم چندین غریب

خفته بر سنجاب شاهی نازنینی را چه غم
گر ز خار و خاره سازد بستر و بالین غریب

ای که در زنجیر زلفت جای چندین آشناست
خوش فتاد آن خال مشکین بر رخ رنگین غریب

بس غریب افتاده است آن مور خط گرد رخت
گرچه نبود در نگارستان خط مشکین غریب

می نماید عکس می در رنگ روی مهوشت
همچو برگ ارغوان بر صفحهٔ نسرین غریب

گفتم ای شام غریبان طرهٔ شبرنگ تو
در سحرگاهان حذر کن چون بنالد این غریب

باز گفتم ماه من آن عارض گلگون مپوش
ورنه خواهی ساخت ما را خسته و مسکین غریب

گفت حافظ آشنایان در مقام حیرتند
دور نبود گر نشیند خسته و مسکین غریب

آفتاب از روی تو شد در حجاب
سایه را باشد حجاب از آفتاب

دست ماه و مهر بربندد حسن
ماه بی مهرم چو بربندد نقاب

از خیال یار نشناسد کسی
گر در آغوشش ببینم شب بخواب

شاهدان مستور و مستان بی شکیب
خانقه معمور و درویشان خراب

خون دل در جام دیدم از شکیب
آبرو بر باد دادم از شراب

از برای باده می باید زدن	محتسب را حد بجد و حساب
سوز مستان گر براند محتسب	در دم از می شان زند بر آتش آب

حافظا وعظ و نصیحت گو مکن
ترک ترکان ختا نبود صواب

تعالی الله چه دولت دارم امشب	که آمد ناگهان دلدارم امشب
چو دیدم روی خوبش سجده کردم	بحمد الله نکو کردارم امشب
نهال عیشم از وصلش برآورد	ز بخت خویش برخوردارم امشب
کشند نقش انا الحق بر زمین خون	چو منصور ار کشی بر دارم امشب
برات لیلة القدری بدستم	رسید از طالع بیدارم امشب
بر آن عزمم که گر خود میرود سر	که سر وش از طبق بردارم امشب
تو صاحب نعمتی من مستحقم	زکوة حسن ده حق دارم امشب

همی ترسم که حافظ محو گردد
ازین شوری که در سر دارم امشب

صبح دولت میدمد کو جام همچون آفتاب	فرصتی زین به کجا باشد بده جام شراب
خانه بی تشویش و ساقی یار و مطرب بذله گو	موسم عیش است و دور ساغر و عهد شباب

شاهد و ساقی بدست افشان و مطرب پای کوب / غمزه ساقی ز چشم می پرستان برده خواب

خلوت خاص ست و جای امن و نزهتگاه انس / اینکه می بینم به بیداریست یا رب یا بخواب

از خیال لطف می مشاطه چالاک طبع / در ضمیر برگ گل خوش میکند پنهان گلاب

از پی تفریح طبع و زیور حسن و طرب / خوش بود ترکیب زرین جام با لعل مذاب

تا شد آن مه مشتری دُرهای حافظ را بگوش / میرسد هر دم بگوش زهره گلبانگ رباب

ز باغ وصل تو یابد ریاض رضوان آب / ز تاب هجر تو دارد شرار دوزخ تاب

چو چشم من همه شب جوی یار باغ بهشت / خیال نرگس مست تو بیند اندر خواب

به حسن عارض و قد تو برده اند پناه / بهشت و طوبی طوبی لهم و حسن مآب

بهار شرح جمال تو داده در هر فصل / بهشت ذکر جمیل تو کرده در هر باب

لب و دهان ترا ای بسا حقوق نمک / که هست بر جگر ریش و سینهای کباب

بسوخت این دل ما و بکام دل نرسید / مدام اگر برسیدی نریختی خوناب

گمان مبر که بدور تو عاشقان مستند / خبر نداری از احوال زاهدان خراب

مراد در لب تست و یقین که جوهر لعل / پدید میشود از آفتاب عالمتاب

مهل که عمر به بیهوده بگذرد حافظ / بکوش و حاصل عمر عزیز را دریاب

بیا که قصر امل سخت سست بنیادست	بیار باده که بنیاد عمر بر بادست
غلام همت آنم که زیر چرخ کبود	ز هر چه رنگ تعلق پذیرد آزادست
نصیحتی کنمت یاد گیر و در عمل آر	که این حدیث ز پیر طریقتم یادست
مجو درستی عهد از جهان سست نهاد	که این عجوزه عروس هزار دامادست
چه گویمت که بمیخانه دوش مست و خراب	سروش عالم غیبم چه مژدها دادست
که ای بلند نظر شاهباز سدره نشین	نشیمن تو نه این کنج محنت آبادست
ترا ز کنگرهٔ عرش میزنند صفیر	ندانمت که درین دامگه چه افتادست
غم جهان مخور و پند من مبر از یاد	که این لطیفهٔ نغزم ز رهروی یادست
رضا بداده بده وز جبین گره بگشای	که بر من و تو در اختیار نگشادست
نشان مهر و وفا نیست در تبسم گل	بنال بلبل مسکین که جای فریادست

حسد چه می بری ای سست نظم بر حافظ
قبول خاطر و لطف سخن خدادادست

برو بکار خود ای واعظ این چه فریادست	مرا فتاد دل از کف ترا چه افتادست
بکام تا نرساند مرا لبش چون نای	نصیحت همه عالم بگوش من بادست
میان او که خدا آفریده است از هیچ	دقیقه ایست که هیچ آفریده نگشادست

گدای کوی تو از هشت خلد مستغنیست
اسیر بند تو از هر دو عالم آزادست

اگرچه مستی عشقم خراب کرد ولی
اساس هستی من زان خراب آبادست

دلا منال ز بیداد و جور یار که یار
ترا نصیب همین کرده و این از دادست

برو فسانه مخوان و فسون مدم حافظ
کزین فسانه و افسون مرا بسی یادست

روزه یکسو شد و عید آمد و دلها برخاست
می بمیخانه بجوش آمد و می باید خواست

نوبت زهدفروشان گران جان بگذشت
وقت شادی و طرب کردن رندان برخاست

چه ملامت بود آنرا که چنین باده خورد
این نه عیب است بر عاشق رند و نه خطاست

باده نوشی که درو هیچ ریائی نبود
بهتر از زهدفروشی که درو روی و ریاست

ما نه مردان ریائیم و حریفان نفاق
آنکه او عالم سر است بدین حال گواست

فرض ایزد بگذاریم و بکس بد نکنیم
وانچه گویند روا نیست نگوئیم رواست

چه شود گر من و تو چند قدح باده خوریم
باده از خون رزانست نه از خون شماست

این چه عیب است کزین عیب خلل خواهد بود
ور بود عیب چه شد مردم بی عیب کجاست

حافظ از عشق خط و خال تو سرگردانست
همچو پرگار ولی نقطهٔ دل پابرجاست

چو بشنوی سخن اهل دل مگو که خطاست | سخن شناس نه دلبرا خطا اینجاست

سرم بدنیا و عقبی فرو نمی آید | تبارک الله ازین فتنها که در سر ماست

در اندرون من خسته دل ندانم کیست | که من خموشم و او در فغان و در غوغاست

دلم ز پرده برون شد کجائی ای مطرب | بنال هان که ازین پرده کار ما بنواست

مرا بکار جهان هرگز التفات نبود | رخ تو در نظر من چنین خوشش آراست

نخفته ام بخیالی که می پزم شبها | خمار صد شبه دارم شرابخانه کجاست

چنین که صومعه آلوده شد بخون دلم | گرم بباده بشوئید حق بدست شماست

ازان بدیر مغانم عزیز میدارند | که آتشی که نمیرد همیشه در دل ماست

چه ساز بود که بنواخت مطرب عشاق | که رفت عمر و هنوزم دماغ پر ز صداست

خمار عشق تو دیشب در اندرونم بود | کجاست وقت عبادت چه وقت جای دعاست

ندای عشق تو دوشم در اندرون دادند
فضای سینهٔ حافظ هنوز پر ز صداست

روضهٔ خلد برین خلوت درویشان است | مایهٔ محتشمی خدمت درویشان است

گنج عزلت که طلسمات عجائب دارد | فتح آن در نظر همت درویشان است

قصر فردوس که رضوانش بدربانی رفت | منظری از چمن نزهت درویشان است

آنچه زر می‌شود از پرتو آن قلب سیاه
کیمیاییست که در صحبت درویشان است

آنکه پیشش بنهد تاج تکبر خورشید
کبریاییست که در حشمت درویشان است

دولتی را که نباشد غم از آسیب زوال
بی تکلف بشنو دولت درویشان است

خسروان قبلهٔ حاجات جهان اند ولی
از ازل تا ابد فرصت درویشان است

روی مقصود که شاهان جهان می‌طلبند
مظهرش آینهٔ طلعت درویشان است

ای توانگر مفروش این همه نخوت که ترا
سر و زر در کنف همت درویشان است

گنج قارون که فرو میرود از قهر هنوز
خوانده باشی که از غیرت درویشان است

بندهٔ آصف عهدیم که در سلطنتش
صورت خواجگی و سیرت درویشان است

حافظ اینجا بادب باش که سلطانی و ملک
همه در بندگی حضرت درویشان است

مطلب طاعت و پیمان درست از من مست
که به پیمانه کشی شهره شدم روز الست

من همان دم که وضو ساختم از چشمهٔ عشق
چار تکبیر زدم یکسره بر هر چه که هست

می بده تا دهمت آگهی از سر قضا
که بروی که شدم عاشق و از بوی که مست

کمر کوه کم است از کمر مور اینجا
ناامید از در رحمت مشو ای باده پرست

جان فدای دهنش باد که در باغ نظر
چمن آرای جهان خوشتر ازین غنچه نبست

بجز آن نرگس مستانه که چشمش مرساد	زیر این طارم فیروزه کسی خوش ننشست

حافظ از دولت عشق تو سلیمانی شد
یعنی از وصل تواش نیست بجز باد بدست

سر ارادت ما و آستان حضرت دوست	که هر چه بر سر ما میرود ارادت اوست
نظیر دوست ندیدم اگرچه از مه و مهر	نهادم آینه ها در مقابل رخ دوست
نثار روی تو هر برگ گل که در چمن است	فدای قد تو هر سروبن که بر لب جوست
مگر تو شانه زدی زلف عنبر افشان را	که باد غالیه سا گشت و خاک عنبربوست
رخ تو در نظر آمد مراد خواهم یافت	چرا که حال نکو در قفای فال نکوست
صبا ز حال دل تنگ ما چه شرح دهد	که چون شکنج ورقهای غنچه تو بر توست
نه من سبوکش این دیر رندسوزم و بس	بسا سرا که درین آستانه سنگ و سبوست
زبان ناطقه در وصف حسن او لال است	چه جای کلک بریده زبان بیهده گوست

نه این زمان دل حافظ در آتش طلب است
که داغدار ازل همچو لاله خودروست

دل سرا پرده محبت اوست	دیده آیینه دار طلعت اوست
من که سر در نیاورم بدو کون	گردنم زیر بار منت اوست

تو و طوبی و ما و قامت یار	فکر هر کس بقدر همت اوست
دور مجنون گذشت و نوبت ماست	هر کسی پنج روزه نوبت اوست
من که باشم در آن حرم که صبا	پرده دار حریم حرمت اوست
ملکت عاشقی و گنج طرب	هر چه دارم ز یمن همت اوست
من و دل گر فنا شویم چه باک	غرض اندر میان سلامت اوست
بی خیالش مباد منظر چشم	زانکه این گوشه خاص دولت اوست
گر من آلوده دامنم چه عجب	همه عالم گواه عصمت اوست
هر گل نو که شد چمن آرای	اثر رنگ و بوی صحبت اوست

فقر ظاهر مبین که حافظ را
سینه گنجینه محبت اوست

آن سیه چرده که شیرینی عالم با اوست	چشم میگون لب خندان دل خرم با [illegible]
گرچه شیرین دهنان پادشهانند ولی	آن سلیمان زمانست که خاتم [illegible]
روی خوبست و کمال هنر و دامن پاک	لاجرم همت پاکان دو عالم [illegible]
خال مشکین که بر آن عارض گندمگون است	سر آن دانه که شد رهزن آدم [illegible]
دلبرم عزم سفر کرد خدا را یاران	چه کنم با دل مجروح که مرهم [illegible]

با کراین نکته توان گفت که آن سنگین دل	کشت ما را و دم عیسی مریم با اوست

حافظ از معتقدانست گرامی دارش
زانکه بخشایش بس روح مکرم با اوست

دارم امید عاطفتی از جناب دوست	کردم جنایتی و امیدم بعفو دوست
دانم که بگذرد ز سر جرم من که او	گر چه پری وش است ولیکن فرشته خوست
بی گفتگوی زلف تو دل را همی برد	با روی دلکش تو کرا روی گفتگوست
عمریست تا ز زلف تو بوئی شنیده ایم	زان بوی در مشام دل ما هنوز بوست
هیچ است آن دهان که ندیدم ازو نشان	موئیست آن میان و ندانم که آن چه موست
دارم عجب ز نقش خیالش که چون نرفت	از دیده ام که دمبدمش کار شست و شوست
چندان گریستیم که هر کس که برگذشت	در دیده ام چو دید روان گفت اینچه جوست
ما سر چو گوی بر سر کوی تو باختیم	واقف نشد کسی که چه گویست و اینچه کوست

حافظ بدست حال پریشان تو دلی
بر یاد زلف یار پریشانیت نکوست

آن شب قدری که گویند اهل خلوت امشب است	یا رب این تاثیر دولت از کدامی کوکب است
تا بگیسوی تو دست ناسزایان کم رسد	هر دلی در حلقهٔ در ذکر یا رب یا رب است

تشنه چاه زنخدان توام کز هر طرف — صد هزارش گردن جان زیر طوق غبغب است

تا خوی عارضش بین کافتاب گرم رو — در هوای آن عرق تا هست هر روزش تب است

اندر آن موکب که بر پشت صبا بندند زین — با سلیمان چون برانم من که مورم مرکب است

شهسوار من که مه آیینه دار روی اوست — تاج خورشید بلندش خاک نعل مرکب است

آب حیوانش ز منقار بلاغت میچکد — زاغ کلک من بنام ایزد چه عالی مشرب است

من نخواهم کرد ترک لعل یار و جام می — زاهدان معذور داریدم که اینم مذهب است

آنکه ناوک بر دلم از زیر چشمی می‌زند
قوت جان حافظش در خنده زیر لب است

سینه‌ام ز آتش دل در غم جانانه بسوخت — آتشی بود درین خانه که کاشانه بسوخت

تنم از واسطه دوری دلبر بگداخت — جانم از آتش مهر رخ جانانه بسوخت

هر که زنجیر سر زلف پری روی تو دید — شد پریشان و دلش بر من دیوانه بسوخت

سوز دل بین که ز بس آتش اشکم دل شمع — دوش بر من ز سر مهر چو پروانه بسوخت

چون پیاله دلم از توبه که کردم بشکست — چون صراحی جگرم بی می پیمانه بسوخت

ماجرا کم کن و باز آ که مرا مردم چشم — خرقه از سر بدرآورد و بشکرانه بسوخت

آشنائی نه غریب است که دلسوز من است — چون من از خویش برفتم دل بیگانه بسوخت

خرقهٔ زهد مرا آب خرابات ببرد — خانهٔ عقل مرا آتش خمخانه بسوخت

ترک افسانه بگو حافظ و می نوش دمی
که نخفتیم شب و شمع بافسانه بسوخت

زاهد ظاهر پرست از حال ما آگاه نیست — در حق ما هر چه گوید جای هیچ اکراه نیست

در طریقت هر چه پیش سالک آید خیر اوست — در صراط المستقیم ای دل کسی گمراه نیست

تا چه بازی رخ نماید بیدقی خواهیم راند — عرصهٔ شطرنج رندان را مجال شاه نیست

اینچه استغناست یارب وین چه قادر حاکم است — کاین همه زخم نهان هست و مجال آه نیست

چیست این سقف بلند سادهٔ بسیار نقش — زین معما هیچ دانا در جهان آگاه نیست

صاحب دیوان ما گویا نمیداند حساب — کاندرین طغرا نشان حسبة لله نیست

هر که خواهد گو بیا و هر که خواهد گو برو — گیر و دار و حاجب و دربان درین درگاه نیست

هر چه هست از قامت ناساز بی اندام ماست — ورنه تشریف تو بر بالای کس کوتاه نیست

بر در میخانه رفتن کار یکرنگان بود — خود فروشان را بکوی می فروشان راه نیست

بندهٔ پیر خراباتم که لطفش دایم است — ورنه لطف شیخ و زاهد گاه هست و گاه نیست

حافظ ار بر صدر ننشیند ز عالی همتی است
عاشق دردی کش اندر بند مال و جاه نیست

آن پیک نامور که رسید از دیار دوست
آورد حرز جان ز خط مشکبار دوست

خوش میدهد نشان جلال و جمال یار
خوش میکند حکایت عز و وقار دوست

جان دادمش بمژده و خجلت همی برم
زین نقد کم عیار که کردم نثار دوست

سیر سپهر و دور قمر را چه اختیار
در گردش اند برحسب اختیار دوست

شکر خدا که از مدد بخت کارساز
برحسب مدعاست همه کار و بار دوست

گر باد فتنه هر دو جهان را بهم زند
ما و چراغ چشم و ره انتظار دوست

کحل الجواهری بمن آر ای نسیم صبح
زان خاک نیکبخت که شد رهگذار دوست

ماییم و آستانه عشق و سر نیاز
تا خواب خوش کرا برد اندر کنار دوست

دشمن بقصد حافظ اگر دم زند چه باک
منت خدای را که نیم شرمسار دوست

زلفت هزار دل بیکی تار مو ببست
راه هزار چاره گر از چار سو ببست

تا عاشقان ببوی نسیمش دهند جان
بگشود نافه و در هر آرزو ببست

شیدا از آن شدم که نگارم چو ماه نو
ابرو نمود و جلوه گری کرد و رو ببست

ساقی بچند رنگ می اندر پیاله ریخت
این نقشها نگر که چه خوش در کدو ببست

یارب چه سحر کرد صراحی که خون خم
با نغمهای قلقلش اندر گلو ببست

دانا چو دید بازی این چرخ حقه باز — هنگامه باز چید و در گفتگو ببست

مطرب چه نغمه ساخت که در پرده سماع — بر اهل وجد و حال در های و هو ببست

حافظ هر آنکه عشق نورزید و وصل خواست — احرام طوف کعبه دل بی وضو ببست

مرحبا ای پیک مشتاقان بده پیغام دوست — تا کنم جان از سر رغبت فدای نام دوست

واله و شیداست دائم همچو بلبل در قفس — طوطی طبعم ز شوق شکر و بادام دوست

زلف او دام است و خالش دانه آن دام و من — بر امید دانه افتادیم اندر دام دوست

سر ز مستی بر نگیرد تا به صبح روز حشر — هر که چون من در ازل یک جرعه خورد از جام دوست

من نوشتم نامه از شرح حال خود ولی — درد سر باشد نمودن بیش از این ابرام دوست

میل من سوی وصال و قصد او سوی فراق — ترک کام خود گرفتم تا برآید کام دوست

گر دهد دستم کشم در دیده همچون توتیا — خاک راهی کان مشرف گردد از اقدام دوست

حافظ اندر درد او میسوز و بی درمان بساز — زانکه درمانی ندارد درد بی درمان دوست

آن ترک پری چهره که دوش از بر ما رفت — آیا چه خطا دید که از راه خطا رفت

تا رفت مرا از نظر آن چشم جهان بین — کس واقف ما نیست که از دیده چها رفت

بر شمع رفت از گذر آتش دل دوش — آن دود کز سوز جگر بر سر ما رفت

دور از رخ تو دمبدم از گوشه چشم — سیلاب سرشک آمد و طوفان بلا رفت

از پای فتادیم چو آمد شب هجران — در درد بمردیم چو از دست دوا رفت

دل گفت وصالش بدعا باز توان یافت — عمریست که عمرم همه در کار دعا رفت

احرام چه بندیم که آن قبله نه اینجاست — در سعی چه کوشیم که از مروه صفا رفت

دی گفت طبیب از سر حسرت چو مرا دید — هیهات که رنج تو ز قانون شفا رفت

ای دوست بپرسیدن حافظ قدمی نه — زان پیش که گویند که از دار فنا رفت

منم که گوشه میخانه خانقاه منست — دعای پیر مغان ورد صبحگاه منست

گرم ترانه چنگ صبوح نیست چه باک — نوای من بسحر آه عذرخواه منست

ز پادشاه و گدا فارغم بحمدالله — گدای خاک در دوست پادشاه منست

غرض ز مسجد و میخانه ام وصال شماست — جز این خیال ندارم خدا گواه منست

مرا گدایی تو بودن ز سلطنت خوشتر — که ذل جور و جفای تو عز و جاه منست

مگر به تیغ اجل خیمه بر کنم ورنه — رمیدن از در دولت نه رسم و راه منست

از آن زمان که بر آن آستان نهادم روی — فراز مسند خورشید تکیه گاه منست

گناه اگرچه نبود اختیار ما حافظ
تو در طریق ادب کوش و گو گناه منست

لعل سیراب بخون تشنه لب یار منست
از پی دیدن او دادن جان کار منست

شرم ازان چشم سیه بادش و مژگان دراز
هر که دل بردن او دید در انکار منست

ساربان رخت بدروازه مبر کان سر کو
شاهراهیست که منزلگه دلدار منست

بنده طالع خویشم که درین قحط وفا
عشق آن لولی سرمست خریدار منست

طبلهٔ عطر گل و درج عبیر افشانش
فیض یک شمه ز بوی خوش عطار منست

باغبان همچو نسیمم ز در خویش مران
کاب گلزار تو از اشک چو گلنار منست

شربت قند و گلاب از لب یارم فرمود
نرگس او که طبیب دل بیمار منست

آنکه در طرز غزل نکته بحافظ آموخت
یار شیرین سخن نادره گفتار منست

روزگاریست که سودای بتان دین منست
غم این کار نشاط دل غمگین منست

دیدن روی ترا دیدهٔ جان بین باید
وین کجا مرتبهٔ چشم جهان بین منست

تا مرا عشق تو تعلیم سخن گفتن کرد
خلق را ورد زبان مدحت و تحسین منست

دولت فقر خدایا بمن ارزانی دار
کین کرامت سبب حشمت و تمکین منست

واعظ شحنه‌شناس این عظمت گو مفروش	زانکه منزلگه سلطان دل مسکین منست
یا رب این کعبهٔ مقصود تماشاگه کیست	که مغیلان طریقش گل و نسرین منست
یار ما باش که زیب فلک و زینت دهر	از مه روی تو و اشک چو پروین منست

حافظ از حشمت پرویز دگر قصه مخوان
که لبش جرعه‌کش خسرو شیرین منست

ای شاهد قدسی که کشد بند نقابت	وی مرغ بهشتی که دهد دانه و آبت
خوابم بشد از دیده درین فکر جگرسوز	کاغوش که شد منزل آسایش و خوابت
درویش نمی‌پرسی و ترسم که نباشد	اندیشهٔ آمرزش و پروای ثوابت
راه دل عشاق زد آن چشم خماری	پیداست ازین شیوه که مست است شرابت
تیری که زدی بر دلم از غمزه خطا رفت	تا باز چه اندیشه کند رای صوابت
هر ناله و فریاد که کردم نشنیدی	پیداست نگارا که بلند است جنابت
ای قصر دل‌افروز که منزلگه انسی	یا رب مکناد آفت ایام خرابت
دور است سر آب درین بادیه هشدار	تا غول بیابان نفریبد بسرابت
تا در ره پیری بچه آیین روی ای دل	باری بغلط صرف شد ایام شبابت
حافظ نه غلامیست که از خواجه گریزد	لطفی کن و باز آ که خرابم ز عتابت

باغ مرا چه حاجت سرو و صنوبر است
شمشاد سایه پرور من از که کمتر است

ای نازنین پسر تو چه مذهب گرفته
کت خون ما حلال‌تر از شیر مادر است

چون نقش غم ز دور ببینی شراب خواه
تشخیص کرده‌ایم و مداوا مقرر است

یک قصه بیش نیست غم عشق وین عجب
از هر کسی که می‌شنوم نامکرر است

از آستان پیر مغان سر چرا کشیم
دولت درین سرا و گشایش درین در است

دی وعده داد وصلم و در سر شراب داشت
امروز تا چه گوید و بازش چه در سر است

ما آبروی فقر و قناعت نمی‌بریم
با پادشه بگوی که روزی مقدر است

شیراز و آب رکنی و آن باد خوش نسیم
عیبش مکن که خال رخ هفت کشور است

فرق است از آب خضر که ظلمات جای او
تا آب ما که منبعش الله اکبر است

در کوی ما شکسته دلی می‌خرند و بس
بازار خودفروشی ازان سوی دیگر است

حافظ چه طرفه شاخ نباتیست کلک تو
کش میوه دلپذیرتر از شهد و شکر است

شکفته شد گل حمرا و گشت بلبل مست
صلای سرخوشی ای عاشقان باده پرست

اساس توبه که در محکمی چو سنگ نمود
ببین که جام زجاجی چگونه‌اش بشکست

بیار باده که در بارگاه استغنا
چه پاسبان و چه سلطان چه هوشیار و چه مست

از این رباط دو در چون ضرورت ست رحیل
رواق و طاق معیشت چه سربلند و چه پست

مقام عیش میسر نمیشود بی رنج
بلی بحکم بلا بسته اند روز الست

به هست و نیست مرنجان ضمیر و خوش میباش
که نیستی ست سرانجام هر کمال که هست

شکوه آصفی و اسب باد و منطق طیر
بباد رفت و ازان خواجه هیچ طرف نبست

ببال و پر مرو از ره که تیر پرتابی
هوا گرفت زمانی ولی بخاک نشست

زبان کلک تو حافظ چه شکر آن گوید
که تحفه سخنش می برند دست بدست

زلف آشفته و خوی کرده و خندان لب و مست
پیرهن چاک و غزل خوان و صراحی در دست

نرگسش عربده جوی و لبش افسوس کنان
نیم شب مست ببالین من آمد بنشست

سر فرا گوش من آورد بآواز حزین
گفت کای عاشق شوریده من خوابت هست

عاشقی را که چنین باده شبگیر دهند
کافر عشق بود گر نبود باده پرست

برو ای زاهد و بر دردکشان خرده مگیر
که ندادند جز این تحفه بما روز الست

آنچه او ریخت به پیمانه ما نوشیدیم
اگر از خمر بهشت ست وگر از باده مست

خنده جام می و زلف گره گیر نگار
ای بسا توبه که چون توبه حافظ بشکست

خدا چو صورت ابروی دلربای تو بست	گشاد کار من اندر کرشمه‌های تو بست
هزار سرو چمن را بخاک راه نشاند	زمانه تا قصب زرکش قبای تو بست
مرا و مرغ چمن را ز دل ببرد آرام	سحرگهان که دل ما برود در نوای تو بست
ز کار ما و دل غنچه بس گره بگشود	نسیم صبح چو دل در ره هوای تو بست
مرا به بند تو دوران چرخ راضی کرد	ولی چه سود که سررشته در رضای تو بست
چو نافه بر دل مسکین من گره مفکن	که عهد با سر زلف گره‌گشای تو بست
تو خود حیات دگر بودی ای زمان وصال	خطا نگر که دل امید در وفای تو بست
هم از نسیم تو روزی گشایشی یابد	چو غنچه هر که دل خویش در هوای تو بست

ز دست جور تو گفتم ز شهر خواهم رفت
بخنده گفت برو حافظا که پای تو بست

ای هدهد صبا به سبا می‌فرستمت	بنگر که از کجا به کجا می‌فرستمت
حیف است طائری چو تو در خاکدان غم	زینجا به آشیان وفا می‌فرستمت
در راه عشق مرحلهٔ قرب و بعد نیست	می‌بینمت عیان و دعا می‌فرستمت
هر صبح و شام قافله‌ای از دعای خیر	در صحبت شمال و صبا می‌فرستمت
در روی خود تفرج صنع خدای کن	کآیینهٔ خدای نما می‌فرستمت

تا لشکر غمت نکند ملک دل خراب	جان عزیز خود بنوا میفرستمت
هر دم غمی فرست مرا و بگو بنال	کاین تحفه از برای خدا میفرستمت
ای غایب از نظر که شدی همنشین دل	میگویمت دعا و ثنا میفرستمت
تا مطربان ز شوق منت آگهی دهند	قول و غزل بساز و نوا میفرستمت
ساقی بیا که هاتف غیبم بمژده گفت	با درد صبر کن که دوا میفرستمت

حافظ سرود مجلس ما ذکر خیر تست
تعجیل کن که اسپ و قبا میفرستمت

ای غایب از نظر بخدا می‌سپارمت	جانم بسوختی و بدل دوست دارمت
تا دامن کفن نکشم زیر پای خاک	باور مکن که دست ز دامن بدارمت
گر بایدم شدن سوی هاروت بابلی	صد گونه ساحری بکنم تا بیارمت
محراب ابروان بنما تا سحرگهی	دست دعا برآرم و در گردن آرمت
خواهم که پیش میرمت ای بیوفا طبیب	بیمار بازپرس که در انتظارمت
صد جوی آب بسته ام از دیده در کنار	بر بوی تخم مهر که در دل بکارمت
خونم بریز و از غم هجرم خلاص کن	منت پذیر غمزهٔ خنجر گذارمت
میگریم و مرادم ازین سیل اشکبار	تخم محبت است که در دل بکارمت

گر دیده و دلم کند آهنگ دیگری	آتش زنم دران دل و دیده برآمدست
بارم ده از کرم بر خود تا بسوز دل	دریات دمبدم گهر از دیده بارست

حافظ شراب و شاهد و رندی نه وضع تست
فی الجمله میکنی و فرو میگذارمت

بجان خواجه و حق قدیم و عهد درست	که مونس دم صبحم دعای دولت تست
سرشک من که ز طوفان نوح دست ببرد	ز لوح سینه نیارست نقش مهر تو شست
بکن معامله وین دل شکسته بخر	که با شکستگی ارزد بصد هزار درست
شدم ز عشق تو شیدای کوه و دشت و هنوز	نمیکنی بترحم نطاق سلسله سست
ملامتم بخرابی مکن که مرشد عشق	حوالتم بخرابات کرد روز نخست
دلا طمع مبر از لطف بی نهایت دوست	چو لاف عشق زدی سر بباز چابک و چست
زبان مور بآصف دراز گشت و ازان	که خواجه خاتم جم یاوه کرد و باز نجست
بصدق کوش که خورشید زاید از نفست	که از دروغ سیه روی گشت صبح نخست

مرنج حافظ و از دلبران وفا مجوی
گناه باغ چه باشد چو این گیاه نرست

خلوت گزیده را بتماشا چه حاجت است	چون کوی دوست هست بصحرا چه حاجت است

جانا بحاجتی که تراهست با خدای — آخر دمی بپرس که مارا چه حاجتست

ای پادشاه حسن خدارا بسوختیم — باری سوال کن که گدارا چه حاجتست

ارباب حاجتیم و زبان سوال نیست — در حضرت کریم تمنا چه حاجتست

جام جهان نماست ضمیر منیر دوست — اظهار احتیاج خود آنجا چه حاجتست

آن شد که بار منت ملاح بردمی — گوهر چو دست داد بدریا چه حاجتست

ای مدعی برو که مرا با تو کار نیست — احباب حاضرند باعدا چه حاجتست

محتاج جنگ نیست گرت قصد خون ماست — چون رخت ازان تست بیغما چه حاجتست

ای عاشق گدا چو لب روح بخش یار — میداندت وظیفه تقاضا چه حاجتست

حافظ تو ختم کن که هنر خود عیان شود
با مدعی نزاع و محابا چه حاجتست

خوشتر ز عیش و صحبت و باغ و بهار چیست — ساقی کجاست گو سبب انتظار چیست

معنی آب زندگی و روضهٔ ارم — جز طرف جویبار و می خوشگوار چیست

هر وقت خوش که دست دهد مغتنم شمار — کس را وقوف نیست که انجام کار چیست

پیوند عمر بسته بموییست هوش دار — غمخوار خویش باش غم روزگار چیست

راز درون پرده ز رندان مست پرس — ای مدعی نزاع تو با پرده دار چیست

مستور و مست هر دو چو از یک قبیله‌اند	ما دل بعشوهٔ که دهیم اختیار چیست
سهو و خطای بنده چو گیرند اعتبار	معنی عفو و رحمت پروردگار چیست

زاهد شراب کوثر و حافظ پیاله خواست
تا در میانه خواستهٔ کردگار چیست

ماهم این هفته شد از شهر و بچشمم سالیست	حال هجران تو چه دانی که چه مشکل حالیست
مردم دیده ز لطف رخ او در رخ او	عکس خود دید گمان کرد که مشکین خالیست
ایکه انگشت نمائی بکرم در همه شهر	وه که در کار غریبان عجبت اهمالیست
میچکد شیر هنوز از لب همچون شکرش	گرچه در عشوه گری هر مژه‌اش قتالیست
بعد از نیم نبود شائبه در جوهر فرد	که دهان تو درین نکته خوش استدلالیست
مژده دادند که بر ما گذری خواهی کرد	نیت خیر مگردان که مبارک فالیست

کوه اندوه فراقت بچه حیلت بکشد
حافظ خسته که از ناله تنش چون نالیست

صحن بستان ذوق بخش و صحبت یاران خوشست	وقت گل خوش باد کزوی وقت میخواران خوشست
از صبا هر دم مشام جان ما خوش میشود	آری آری طیب انفاس هواداران خوشست
ناگشوده گل نقاب آهنگ رحلت ساز کرد	ناله کن بلبل که گلبانگ دل افگاران خوشست

مرغ شبخوان را بشارت باد کاندر راه عشق | دوست را با ناله شبهای بیداران خوش است

گرچه در بازار دهر از خوشدلی جز نام نیست | شیوه رندی و خوش باشی عیاران خوش است

از زبان سوسن آزاده‌ام آمد بگوش | کاندرین دیر کهن کار سبکباران خوش است

حافظا ترک جهان گفتن طریق خوشدلیست | تا نپنداری که احوال جهانداران خوش است

در دیر مغان آمد یارم قدحی در دست | مست از می و میخواران از نرگس مستش مست

از نعل سمند او شکل مه نو پیدا | وز قد بلند او بالای صنوبر پست

آخر بچه گویم هست از خود خبرم چون نیست | وز بهر چه گویم نیست با او نظرم چون هست

چون شمع وجود من شب تا بسحر خود را | میسوخت چه پروانه تا روز بپا بنشست

شمع دل دمسازان بنشست چو او برخاست | افغان نظربازان برخاست چو او بنشست

گر غالیه خوشبو شد در گیسوی او پیچید | ور وسمه کمانکش شد در ابروی او پیوست

باز آی که باز آید عمر شده حافظ | هرچند که ناید باز تیری که بشد از شست

گل در بر و می در کف و معشوقه بکام است | سلطان جهانم بچنین روز غلام است

گو شمع میارید درین بزم که امشب | در مجلس ما ماه رخ دوست تمام است

در مذهب ما باده حلال ست ولیکن — بی روی تو ای سرو گل اندام حرام ست

گوشم همه بر قول نی و نغمهٔ چنگ ست — چشمم همه بر لعل لب و گردش جام ست

در مجلس ما عطر میامیز که جان را — هر لحظه ز گیسوی تو خوشبوی مشام ست

از چاشنی قند مگو هیچ و ز شکر — زان رو که مرا از لب شیرین تو کام ست

تا گنج غمت در دل ویرانه مقیم ست — پیوسته مرا کنج خرابات مقام ست

از ننگ چه گویی که مرا نام ز ننگ ست — وز نام چه پرسی که مرا ننگ ز نام ست

میخواره و سرگشته و رندیم و نظرباز — وان کس که چو ما نیست درین شهر کدام ست

با محتسبم عیب مگویید که او نیز — پیوسته چو ما در طلب عیش مدام ست

حافظ منشین بی می و معشوقه زمانی — کایام گل و یاسمن و عید صیام ست

اگر بلطف بخوانی مزید الطاف ست — وگر بقهر برانی درون ما صاف ست

بیان وصف تو گفتن نه حد امکان ست — چرا که وصف تو بیرون ز حد و اوصاف ست

چو سرو سرکشی ای یار سنگدل ز ما — چه شیوهاست که بر روی ما ز اطراف ست

ز چشم عشق توان دید روی شاهد ما — که نور چهرهٔ خوبان ز قاف تا قاف ست

ز مصحف رخ دلدار آیتی برخوان — کز آن بیان مقامات کشف و کشاف ست

عدو که منطق حافظ طمع کند در شعر
همان حدیث همای و طریق خطاف است

ما را ز خیال تو چه پروای شراب است
خم گو سر خود گیر که خمخانه خراب است

گر خمر بهشت است بریزید که بی دوست
هر شربت عذبم که دهی عین عذاب است

افسوس که شد دلبر و در دیده گریان
تحریر خیال خط او نقش بر آب است

بیدار شو ای دیده که ایمن نتوان بود
زین سیل دمادم که درین منزل خواب است

معشوقه عیان میگذرد بر تو ولیکن
اغیار همی بیند از آن بسته نقاب است

گل بر رخ رنگین تو تا لطف عرق دید
در آتش رشک از غم دل غرق گلاب است

در بزم دل از روی تو صد شمع برافروخت
وین طرفه که بر روی تو صد گونه حجاب است

سبز است در و دشت بیا تا نگذاریم
دست از سر آبی که جهان جمله سراب است

در کنج دماغم مطلب جای نصیحت
کاین حجره پر از زمزمه چنگ و رباب است

راه تو چه راهیست که از غایت تعظیم
دریای محیط فلکش همچو حباب است

بی روی دلارای تو ای شمع دل افروز
دل رقص کنان بر سر آتش چو کباب است

حافظ چه شد ار عاشق و رندست و نظرباز
بس طور عجب لازم ایام شباب است

کنون که در کف گل جام باده صاف است | بصد هزار زبان بلبلش در اوصاف است

بخواه دفتر اشعار و روی صحرا کن | چه وقت مدرسه و بحث کشف کشاف است

فقیه مدرسه دی مست بود و فتوی داد | که می حرام ولی به ز مال اوقاف است

بدرد و صاف ترا حکم نیست دم درکش | که هرچه ساقی ما ریخت عین الطاف است

ببر ز خلق و ز عنقا قیاس کار بگیر | که صیت گوشه نشینان ز قاف تا قاف است

حدیث مدعیان و خیال همکاران | همان حکایت زردوز و بوریاباف است

خموش حافظ و این نکته‌های چون زر سرخ | نگاه دار که قلاب شهر صراف است

اگرچه باده فرحبخش و باد گلبیز است | ببانگ چنگ مخور می که محتسب تیز است

صراحیی و حریفی گرت بدست افتد | بعقل نوش که ایام فتنه انگیز است

در آستین مرقع پیاله پنهان کن | که همچو چشم صراحی زمانه خونریز است

ز رنگ باده بشوئید خرقه‌ها از اشک | که موسم ورع و روزگار پرهیز است

مجوی عیش خوش از دور واژگون سپهر | که صاف این سر خم جمله دردی آمیز است

سپهر برشده پرویزنیست خون افشان | که قطره‌اش سر کسری و تاج پرویز است

عراق و پارس گرفتی بشعر خود حافظ | بیا که نوبت بغداد و وقت تبریز است

یا رب آن شمع شب افروز ز کاشانهٔ کیست | جان ما سوخت بپرسید که جانانهٔ کیست

حالیا خانه برانداز دل و دین من است | تا هم آغوش که می باشد و همخانهٔ کیست

بادهٔ لعل لبش کز لب ما دور مباد | راح روح که و پیمان ده پیمانهٔ کیست

دولت صحبت آن شمع سعادت پرتو | باز پرسید خدا را که به پروانهٔ کیست

میدهد هر کسش افسونی و معلوم نشد | که دل نازک او مائل افسانهٔ کیست

یا رب آن شاه وش ماه رخ زهره جبین | در یکتای که و گوهر یکدانهٔ کیست

آن می لعل که ناخورده مرا کرد خراب | همنشین که و هم کاسه و پیمانهٔ کیست

گفتم آه از دل دیوانهٔ حافظ بی تو
زیر لب خنده زنان گفت که دیوانهٔ کیست

بنال بلبل اگر با منت سر یاریست | که ما دو عاشق زاریم و کار ما زاریست

در آن چمن که نسیمی وزد ز طرهٔ دوست | چه جای دم زدن نافهای تاتاریست

بیار باده که رنگین کنیم جامهٔ دلق | که مست جام غروریم و نام هشیاریست

نه بسته اند در توبه حالیا برخیز | که توبه وقت گل از عاشقی ز بیکاریست

سحر کرشمهٔ وصلش بخواب میدیدم | زهی مراتب خوابی که به ز بیداریست

خیال زلف تو پختن نه کار خامانست	که زیر سلسله رفتن طریق عیاریست
لطیفه‌ایست نهانی که عشق ازو خیزد	که نام آن نه لب لعل و خط زنگاریست
جمال شخص نه چشمست و زلف و عارض و خال	هزار نکته درین کار و بار دلداریست
بآستان تو مشکل توان رسید آری	عروج بر فلک سروری بدشواریست
روندگان طریقت به نیم جو نخرند	قبای اطلس آنکس که از هنر عاریست

دلش بناله میازار و ختم کن حافظ
که رستگاری جاوید در کم آزاریست

اگرچه عرض هنر پیش یار بی‌ادبیست	زبان خموش ولیکن دهان پر از عربیست
پری نهفته رخ و دیو در کرشمه و ناز	بسوخت عقل ز حیرت که این چه بوالعجبیست
سبب مپرس که چرخ از چه سفله‌پرور شد	که کام‌بخشی او را بهانه بی‌سببیست
ازین چمن گل بی‌خار کس نچید آری	چراغ مصطفوی با شرار بولهبیست
حسن ز بصره بلال از حبش صهیب از شام	ز خاک مکه ابوجهل این چه بوالعجبیست
جمال دختر رز نور چشم ماست مگر	که در نقاب زجاجی و پردهٔ عنبیست
دوای درد خود اکنون ازان مفرح جوی	که در صراحی چینی و شیشهٔ حلبیست
به نیم جو نخرم طاق خانقاه و رباط	مرا که مصطبه ایوان و پای خم طنبیست

هزار عقل و ادب داشتم من ای خواجه | کنون که مست خرابم صلاح بی ادبیست

بیار می که چو حافظ مدام استظهار
بگریهٔ سحری و نیاز نیم شبیست

عیب رندان مکن ای زاهد پاکیزه سرشت | که گناه دگری بر تو نخواهند نوشت
من اگر نیکم اگر بد تو برو خود را باش | هر کسی آن درود عاقبت کار که کشت
همه کس طالب یارند چه هشیار و چه مست | همه جا خانهٔ عشق است چه مسجد چه کنشت
سر تسلیم من و خشت در میکده‌ها | مدعی گر نکند فهم سخن گو سر و خشت
نا امیدم مکن از سابقهٔ روز ازل | تو چه دانی که پس پرده که خوبست و که زشت
نه من از خانهٔ تقوی بدر افتادم و بس | پدرم نیز بهشت ابد از دست بهشت
بر عمل تکیه مکن خواجه که در روز ازل | تو چه دانی قلم صنع بنامت چه نوشت
گر نهادت همه اینست زهی پاک نهاد | ور سرشتت همه اینست زهی پاک سرشت
باغ فردوس لطیف است ولیکن زنهار | تو غنیمت شمر این سایهٔ بید و لب کشت

حافظا روز اجل گر بکف آری جامی
یکسر از کوی خرابات برندت به بهشت

جز آستان توام در جهان پناهی نیست | سر مرا بجز این در حواله گاهی نیست

عدو چو تیغ کشد من سپر بیندازم | که تیر ما بجز از ناله و آهی نیست

چرا ز کوی خرابات روی برتابم | کزین بهم بجهان هیچ رسم و راهی نیست

زمانه گر بزند آتشم بخرمن عمر | بگو بسوز که بر من ببرگ کاهی نیست

غلام نرگس جماش آن سهی سروم | که از شراب غرورش بکس نگاهی نیست

مباش در پی آزار و هر چه خواهی کن | که در شریعت ما غیر ازین گناهی نیست

عنان کشیده رو ای پادشاه کشور حسن | که نیست بر سر راهی که دادخواهی نیست

عقاب جور کشاده است بال در همه شهر | کمان گوشه نشینی و تیر آهی نیست

چنین که در همه سو دام راه می بینم | به از حمایت زلف توام پناهی نیست

خزینهٔ دل حافظ بزلف و خال مده
که کارهای چنین حد هر سیاهی نیست

حال دل با تو گفتنم هوس است | خبر دل شنفتنم هوس است

طمع خام بین که قصهٔ فاش | از رقیبان نهفتنم هوس است

شب قدری چنین عزیز و شریف | با تو تا روز خفتنم هوس است

وه که دردانهٔ چنین نازک | در شب تار سفتنم هوس است

ای صبا امشبم مدد فرمای | که سحرگه شکفتنم هوس است

خاک راه تو رُفتنم هوس ست	از برای شرف بنوک مژه

همچو حافظ برغم مدعیان
شعر رندانه گفتنم هوس ست

حسنت باتفاق ملاحت جهان گرفت | آری باتفاق جهان میتوان گرفت

افشای راز خلوتیان خواست کرد شمع | شکر خدا که سرّ دلش در زبان گرفت

میخواست گل که دم زند از رنگ و بوی تو | از غیرتش صبا نفسش در دهان گرفت

چون لاله کج نهاده کلاه طرب ز کبر | هر فراغ دل که باده چو لاله عنان گرفت

آن روز عشق ساغر می خرمنم بسوخت | کاتش ز عکس عارض ساقی در آن گرفت

آسوده بر کنار چو پرگار می‌شدم | دوران چو نقطه عاقبتم در میان گرفت

خواهم شدن بکوی مغان آستین فشان | زین فتنه‌ها که دامن آخر زمان گرفت

بر برگ گل بخون شقایق نوشته اند | کانکس که پخته شد می چون ارغوان گرفت

می ده که هر که آخر کار جهان بدید | از غم سبک برآمد و رطل گران گرفت

می ده بجام جم که صباح صبوحیان | چون پادشه بتیغ زرافشان جهان گرفت

فرصت نگر که فتنه چو در عالم اوفتاد | عارف بجام می زد و از غم کران گرفت

زین آتش نهفته که در سینه من است | خورشید شعله ایست که در آسمان گرفت

حافظ چو آب لطف ز نظم تو می چکد
غیری چگونه نکته تواند بر آن گرفت

خیال روی تو در هر طریق همره ماست	نسیم موی تو پیوند جان آگه ماست
ببین که سیب زنخدان او چه میگوید	هزار یوسف مصری فتاده در چه ماست
برغم مدعیانی که منع عشق کنند	جمال چهرهٔ تو حجت موجه ماست
اگر بزلف دراز تو دست ما نرسد	گناه بخت پریشان و دست کوته ماست
بحاجب در خلوتسرای خاص بگو	فلان ز گوشه نشینان خاک درگه ماست
بصورت از نظر ما اگرچه محجوب ست	همیشه در نظر خاطر مرفه ماست

اگر بسائلی حافظ دری زند بگشا
که سالهاست که مشتاق روی چون مه ماست

درین زمانه رفیقی که خالی از خلل ست	صراحی می ناب و سفینهٔ غزل ست
جریده رو که گذرگاه عافیت تنگ ست	پیاله گیر که عمر عزیز بی بدل ست
نه من ز بی عملی در جهان ملولم و بس	ملالت علما هم ز علم بی عمل ست
بچشم عقل ببین در جهان پر آشوب	جهان و کار جهان بی ثبات و بی محل ست
دلم امید فراوان بوصل روی تو داشت	ولی اجل بره عمر رهزن امل ست

ز قسمت ازلی چهرهٔ سیه بختان
بشست و شوی نگردد سفید و این مثل ست

بگیر طرهٔ مه طلعتی و قصه مخوان
که سعد و نحس ز تاثیر زهره و زحل ست

خلل پذیر بود هر بنا که می بینی
مگر بنای محبت که خالی از خلل ست

بهیچ دور نخواهند یافت هشیارش
چنین که حافظ ما مست بادهٔ ازل ست

دل و دینم شد و دلبر بملامت برخاست
گفت با ما منشین کز تو سلامت برخاست

که شنیدی که درین بزم دمی خوش بنشست
که نه در آخر صحبت بندامت برخاست

شمع گر زان لب خندان بزبان لافی زد
پیش عشاق تو شبها بغرامت برخاست

در چمن باد بهاری ز کنار گل و سرو
بهواداری آن عارض و قامت برخاست

مست بگذشتی و از خلوتیان ملکوت
بتماشای تو آشوب قیامت برخاست

پیش رفتار تو پا برنگرفت از خجلت
سرو سرکش که بناز از قد و قامت برخاست

حافظ این خرقه بینداز مگر جان ببری
کاتش از خرمن سالوس و کرامت برخاست

روی تو کس ندید و هزارت رقیب هست
در غنچهٔ هنوز و صدت عندلیب هست

گر آمدم بکوی تو چندان غریب نیست
چون من درین دیار هزاران غریب هست

هر چند دورم از تو که دور از تو کس مباد	لیکن امید وصل توام عنقریب هست
در عشق خانقاه و خرابات شرط نیست	هر جا که هست پرتو روی حبیب هست
آن جا که کار صومعه را جلوه میدهند	ناقوس دیر راهب و نام صلیب هست
عاشق که شد که یار بحالش نظر نکرد	ای خواجه درد نیست و گرنه طبیب هست

فریاد حافظ این همه آخر بهرزه نیست
هم قصهٔ غریب و حدیثی عجیب هست

ساقیا آمدن عید مبارک بادت	وان مواعید که کردی نرود از یادت
در شگفتم که درین مدت ایام فراق	برگرفتی ز حریفان دل و دین میدادت
برسان بندگی دختر رز گو بدر آی	که دم همت ما کرد ز بند آزادت
شادی مجلسیان در قدم و مقدم تست	جای غم باد هر آن دل که نخواهد شادت
چشم بد دور کزین تفرقه خوش باز آورد	طالع نامور و دولت مادرزادت
شکر ایزد که ازین باد خزان رخنه نیافت	بوستان سمن و سرو و گل و شمشادت

حافظ از دست مده صحبت آن کشتی نوح
ورنه طوفان حوادث ببرد بنیادت

ساقی بیار باده که ماه صیام رفت	درده قدح که موسم ناموس و نام رفت

وقت عزیز رفت بیا تا قضا کنیم	عمری که بی حضور صراحی و جام رفت
در تاب توبه چند توان سوخت همچو عود	می ده که عمر در سر سودای خام رفت
مستم کن آنچنان که ندانم ز بیخودی	در عرصهٔ خیال که آمد کدام رفت
بر بوی آنکه جرعهٔ جامی بما رسد	در مصطبهٔ دعای تو هر صبح و شام رفت
دل را که مرده بود حیاتی ز نو رسید	تا بوئی از نسیم میش در مشام رفت
زاهد غرور داشت سلامت نبرد راه	رند از ره نیاز بدار السلام رفت
زاهد تو دان و خلوت تنهائی و نیاز	عشاق را حواله بعیش مدام رفت
نقد دلی که بود مرا صرف باده شد	قلب سیاه بود از آن در حرام رفت

دیگر مکن نصیحت حافظ که ره نیافت
گم گشته که بادهٔ عشقش بکام رفت

صبا اگر گذری افتدت بکشور دوست	بیار نفحه از گیسوی معنبر دوست
بجان او که بشکرانه جان برافشانم	اگر بسوی من آری پیامی از بر دوست
و گر چنانچه در آن حضرت نباشد بار	برای دیده بیاور غباری از در دوست
من گدا و تمنای وصل او هیهات	مگر بخواب ببینم جمال منظر دوست
دل صنوبریم همچو بید لرزان است	ز حسرت قد و بالای چون صنوبر دوست

اگرچه دوست بچیزی نمی‌خرد ما را	بعالمی نفروشیم موئی از سر دوست

چه باشد ار شود از قید غم دلش آزاد
چه هست حافظ مسکین غلام چاکر دوست

غمش تا در دلم ماوا گرفته است	سرم چون زلف او سودا گرفته است
لب چون آتشش آب حیات است	ازان آب آتشی در ما گرفته است
همای همتم عمریست کز جان	هوای آن قد بالا گرفته است
شدم عاشق ببالای بلندش	که کار عاشقان بالا گرفته است
چه ما در سایهٔ الطاف اوئیم	چرا او سایه از ما وا گرفته است
نسیم صبح عنبر بوست امروز	مگر یارم ره صحرا گرفته است
ز دریای دو چشم گوهر اشک	جهان در لؤلؤ لالا گرفته است

حدیث حافظ ای سرو سمن بو
بوصف قد تو بالا گرفته است

صبحدم مرغ چمن با گل نوخاسته گفت	ناز کم کن که درین باغ بسی چون تو شگفت
گل بخندید که از راست نرنجیم ولی	هیچ عاشق سخن تلخ بمعشوق نگفت
اگر طمع داری ازان جام مرصع می لعل	دُر و یاقوت بنوک مژهات باید سفت

تا ابد بوی محبت بمشامش نرسد	هر که خاک در میخانه برخسار نرفت
در گلستان ارم دوش چو از لطف هوا	زلف سنبل بنسیم سحری می آشفت
گفتم ای مسند جم جام جهان بینت کو	گفت افسوس که آن دولت بیدار بخفت
سخن عشق نه آنست که آید بزبان	ساقیا می ده و کوتاه کن این گفت و شنفت

اشک حافظ خرد و صبر بدریا انداخت
چکند سوز غم عشق نیارست نهفت

گر ز دست زلف مشکینت خطائی رفت رفت	ور ز هندوی شما بر ما جفائی رفت رفت
برق عشق ار خرمن پشمینه پوشی سوخت سوخت	جور شاه کامران گر بر گدائی رفت رفت
گر دلی از غمزهٔ دلدار باری برد برد	در میان جان و جانان ماجرائی رفت رفت
در طریقت رنجش خاطر نباشد می بیار	هر کدورت را که بینی چون صفائی رفت رفت
عشقبازی را تحمل باید ای دل پایدار	گر ملالی بود بود و گر خطائی رفت رفت
از سخن چینان ملالتها پدید آید ولی	چون میان همنشینان ماجرائی رفت رفت

عیب حافظ گو مکن زاهد که رفت از خانقاه
پای آزادان چه بندی گر بجائی رفت رفت

بگوی میکده هر سالکی که ره دانست	در دگر زدن اندیشه تبه دانست

زمانه افسر رندی نداد جز بکسی / که سرفرازی عالم درین کله دانست

بر آستانهٔ میخانه هر که یافت رهی / ز فیض جام می اسرار خانقه دانست

هر آنکه راز دو عالم ز خط ساغر خواند / رموز جام جم از نقش خاک ره دانست

دلم ز نرگس ساقی امان نخواست بجان / چرا که شیوهٔ آن ترک دل سیه دانست

ورای طاعت دیوانگان ز ما مطلب / که شیخ مذهب ما عاقلی گنه دانست

ز جور کوکب طالع سحرگهان چشمم / چنان گریست که خورشید دید و مه دانست

خوش آن نظر که لب جام و روی ساقی را / هلال یکشبه و ماه چارده دانست

بلند مرتبه شاهی که نه رواق سپهر / نمونهٔ ز خم طاق بارگه دانست

حدیث حافظ و ساغر کشیدن پنهان / چه جای محتسب و شحنه پادشه دانست

تا سر زلف تو در دست نسیم افتاده است / دل سودازده از غصه دو نیم افتاده است

چشم جادوی تو در عین سواد سحر است / این قدر هست که این نسخه سقیم افتاده است

در خم زلف تو آن خال سیه دانی چیست / نقطهٔ دوده که در حلقهٔ جیم افتاده است

سایهٔ سرو تو بر قالبم ای عیسی دم / عکس روحیست که بر عظم رمیم افتاده است

زلف مشکین تو در گلشن فردوس عذار / چیست طاوس که در باغ نعیم افتاده است

دل من در هوس روی تو ای مونس جان
خاک راهیست که در پای نسیم افتاده است

همچو گرد این تن خاکی نتواند برخاست
از سر کوی تو زان رو که عظیم افتاده است

آنکه جز کعبه مقامش نبد از یاد لبت
بر در میکده دیدم که مقیم افتاده است

حافظ گم شده را با غمت ای جان عزیز
اتحادیست که از عهد قدیم افتاده است

بلبلی برگ گلی خوش رنگ در منقار داشت
واندر آن برگ و نوا خوش ناله‌های زار داشت

گفتمش در عین وصل این ناله و فریاد چیست
گفت ما را جلوهٔ معشوق در این کار داشت

یار اگر ننشست با ما نیست جای اعتراض
پادشاه کامران بود از گدایان عار داشت

عارفی کو سیر کرد اندر مقام نیستی
مست شد چون مستی از عالم اسرار داشت

در نمی‌گیرد نیاز و عجز ما با حسن دوست
خرم آن کز نازنینان بخت برخوردار داشت

خیز تا بر کلک آن نقاش جان افشان کنیم
کین همه نقش عجب در گردش پرگار داشت

گر مرید راه عشقی فکر بدنامی مکن
شیخ صنعان خرقه رهن خانهٔ خمار داشت

وقت آن شیرین قلندر خوش که در اطوار سیر
ذکر تسبیح ملک در حلقهٔ زنار داشت

چشم حافظ زیر بام قصر آن حوری سرشت
شیوهٔ جنات تجری تحتها الانهار داشت

بدام زلف تو دل مبتلای خویشتن ست — بکش بغمزه که اینش سزای خویشتن ست

گرت ز دست برآید مراد خاطر ما — بجنبش زود که خیری برای خویشتن ست

بجانت ای بت شیرین من که همچو شمع — شبان تیره مرادم فنای خویشتن ست

چو رای عشق زدی با تو گفتم ای بلبل — مکن که این گل خودرو برای خویشتن ست

بمشک چین و چگل نیست حسن گل محتاج — که نافهاش ز بند قبای خویشتن ست

مرو بخانهٔ ارباب بی مروت دهر — که کنج عافیتت در سرای خویشتن ست

بسوخت حافظ در شرط عشق و جانبازی — هنوز بر سر عهد و وفای خویشتن ست

صوفی از پرتو می راز نهانی دانست — گوهر هر کس ازین لعل توانی دانست

شرح مجموعهٔ گل مرغ سحر داند و بس — که نه هر کو ورقی خواند معانی دانست

عرضه کردم دو جهان بر دل کار افتاده — بجز از عشق تو باقی همه فانی دانست

آن شد اکنون که ز افواه عوام اندیشم — محتسب نیز ازین عیش نهانی دانست

دلبر آسایش ما مصلحت وقت ندید — ورنه از جانب ما دل نگرانی دانست

سنگ و گل را کند از یمن نظر لعل و عقیق — هر که قدر نفس باد یمانی دانست

ای که از دفتر عقل آیت عشق آموزی — ترسم این نکته بتحقیق ندانی دانست

می بیاور که ننازد بگل باغ جهان	هر که غارتگری باد خزانی دانست

حافظ این گوهر منظوم که از طبع انگیخت
اثر تربیت آصف ثانی دانست

حاصل کارگه کون و مکان این همه نیست	باده پیش آر که اسباب جهان این همه نیست
از دل و جان شرف صحبت جانان غرض است	همه آنست وگرنه دل و جان این همه نیست
منت سدره و طوبی ز پی سایه مکش	که چو خوش بنگری ای سرو روان این همه نیست
دولت آنست که بی خون دل آید بکنار	ورنه با سعی و عمل باغ جنان این همه نیست
پنج روزی که درین مرحله مهلت داری	خوش بیاسای زمانی که زمان این همه نیست
بر لب بحر فنا منتظریم ای ساقی	فرصتی دان که ز لب تا بدهان این همه نیست
زاهد ایمن مشو از بازی غیرت زنهار	که ره صومعه تا دیر مغان این همه نیست
دردمندی من سوخته زار و نزار	ظاهرا حاجت تقریر و بیان این همه نیست
از تنک مکن اندیشه و چون گل خوش باش	زانکه تمکین جهان گذران این همه نیست

نام حافظ رقم نیک پذیرفت ولی
پیش رندان رقم سود و زیان این همه نیست

بحریست بحر عشق که هیچش کناره نیست	آنجا جز آنکه جان بسپارند چاره نیست

آن دم که دل به عشق دهی خوش دمی بود
در کار خیر حاجت هیچ استخاره نیست

ما را به منع عقل مترسان و می بیار
کان شحنه در ولایت ما هیچ کاره نیست

از چشم خود بپرس که ما را که می‌کشد
جانا گناه طالع و جرم ستاره نیست

او را به چشم پاک توان دید چون هلال
هر دیده جای جلوهٔ آن ماه پاره نیست

فرصت شمر طریقهٔ رندی که این نشان
چون راه گنج بر همه کس آشکاره نیست

نگرفت در تو گریهٔ حافظ به هیچ روی
حیران آن دلم که کم از سنگ خاره نیست

چه لطف بود که ناگاه رشحهٔ قلمت
حقوق خدمت ما عرضه کرد بر کرمت

به نوک خامه رقم کرده‌ای سلام مرا
که کارخانهٔ دوران مباد بی رقمت

نگویم از من بیدل به سهو کردی یاد
که در حساب خرد نیست سهو بر قلمت

مرا ذلیل مگردان به شکر این نعمت
که داشت دولت سرمد عزیز و محترمت

بیا که با سر زلفت قرار خواهم کرد
که گر سرم برود برندارم از قدمت

ز حال ما دلت آگه شود مگر وقتی
که لاله بردمد از خاک کشتگان غمت

روان تشنهٔ ما را به جرعه‌ای دریاب
چو می‌دهند زلال خضر ز جام جمت

صبا ز روی تو با هر گلی حدیثی کرد
رقیب کی ره غماز داد در حرمت

بشکر آنکه خدا داشته است محترمت	دلم مقیم در تست حرمتش میدار
که جان عاشق دل خسته زنده شد بدمت	همیشه وقت تو ای عیسی صبا خوش باد

کمین گهیست و تو خوش تیز میروی حافظ
مکن که گرد برآید ز شهرهٔ عدمت

ببین که در طلبت حال مردمان چون ست	ز گریه مردم چشمم نشسته در خون ست
ز جام غم می لعلی که میخورم خون ست	بیاد لعل لب و چشم مست میگونت
اگر طلوع کند طالعم همایون ست	ز مشرق سر کوی آفتاب طلعت تو
شکنج طرهٔ لیلی مقام مجنون ست	حکایت لب شیرین کلام فرهاد ست
سخن بگو که کلامت لطیف و موزون ست	دلم بجو که قدت همچو سرو دلجوی ست
که رنج خاطرم از جور دور گردون ست	ز دور باده بجان راحتی رسان ساقی
کنار دیدهٔ من همچو رود جیحون ست	از آن زمان که ز دستم برفت یار عزیز
باختیار که از اختیار بیرون ست	چگونه شاد شود اندرون غمگینم

ز بیخودی طلب یار میکند حافظ
چو مفلسی که طلبگار گنج قارون ست

گر نکته دان عشقی خوش بشنو این حکایت	از آن یار دلنوازم شکریست با شکایت

هیزد بود و منت هر خدمتی که کردیم	یارب مباد کس را مخدوم بی عنایت
رندان تشنه لب را آبی نمیدهد کس	گویا ولی شناسان رفتند از ولایت
در زلف چون کمندش ای دل مپیچ کانجا	سرها بریده بینی بی جرم و بی خیانت
این راه را نهایت صورت کجا توان بست	کش صد هزار منزل بیش است در بدایت
چشمت بغمزه ما را خون خورد و می پسندی	جانا روا نباشد خونریز را حمایت
هر چند بردی آبم روی از درت نتابم	جور از حبیب خوشتر کز مدعی رعایت
ای آفتاب خوبان می سوزد اندرونم	یکساعتم بگنجان در سایهٔ عنایت
در این شب سیاهم گم گشته راه مقصود	از گوشه برون آی ای کوکب هدایت
از هر طرف که رفتم جز وحشتم نیفزود	زنهار ازین بیابان وین راه بی نهایت

عشقت رسد بفریاد گر خود بسان حافظ
قرآن ز بر بخوانی با چارده روایت

یارب سببی ساز که یارم بسلامت	باز آید و برهاندم از چنگ ملامت
خاک ره آن یار سفر کرده بیارید	تا چشم جهان بین کنمش جای اقامت
فریاد که از شش جهتم راه ببستند	آن خال و خط و زلف و رخ و عارض و قامت
امروز که در دست توام مرحمتی کن	فردا که شوم خاک چه سود اشک ندامت

ای آنکه بتقریر و بیان دم زنی از عشق	ما با تو نداریم سخن خیر و سلامت
درویش مکن ناله ز شمشیر احبا	کاین طایفه از کشته ستانند غرامت
در خرقه زن آتش که خم ابروی ساقی	بر می‌شکند گوشهٔ محراب امامت
حاشا که من از جور و جفای تو بنالم	بیداد لطیفان همه لطفست و کرامت

کوته نکند بحث سر زلف تو حافظ
پیوسته شد این سلسله تا روز قیامت

ساقیم خضرست و می آب حیات	توبه از می چون کنم هیهات هات
بادهٔ تلخ از لب شیرین لبان	در حلاوت می برد آب از نبات
چون دم عیسی نسیم از لطف	مرده صدساله را بخشد حیات
جز بآب آتشین یعنی شراب	حل نگردد مر این مشکلات
روز می مابین که از دیوان عشق	جز می هجران نشد ما را برات
شاد باد ارواح آن رندی که او	بر سر کوی جهان یا بد وفات

حاصل عمر تو حافظ در جهان
بادهٔ صافیست باقی ترهات

شربتی از لب لعلش نچشیدیم و برفت	روی مه پیکر او سیر ندیدیم و برفت

گوئی از صحبت ما نیک بتنگ آمده بود / بار بربست و بگردش نرسیدیم و برفت

بسکه ما فاتحه و حرز یمانی خواندیم / وز پیش سورهٔ اخلاص دمیدیم و برفت

سر ز فرمان خطم گفت مکش تا نروم / ما سر خویش ز خطش نکشیدیم و برفت

عشوه میداد که از کوی ارادت نروم / دیدی آخر که چسان عشوه خریدیم و برفت

شد چمان در چمن حسن و لطافت لیکن / در گلستان وصالش نچمیدیم و برفت

گفت از خود ببرد هر که وصالم طلبد / ما بامیدی از خویشتن بریدیم و برفت

صورت او و لطافت اثر صنع خداست / ما بروی خوشش نظر سیر ندیدیم و برفت

همچو حافظ همه شب ناله و افغان کردیم
کای دریغا بوداعش نرسیدیم و برفت

ما را ز آرزوی تو پروای خواب نیست / بی روی دلفریب تو بودن صواب نیست

در دور چشم مست تو هشیار کس ندید / کو دیده کز تصور چشمت بخواب نیست

در هر که بنگری بغمی از تو مبتلاست / یک دل ندیده‌ام که ز عشقت خراب نیست

هر کو بدست عشق تو شد کشته بر درت / او را در آن جناب سوال و جواب نیست

حافظ چو زر ببوته در افتاد و تاب یافت
عاشق نباشد آنکه چو زر او بتاب نیست

خم زلف تو دام کفر و دین ست | ز کارستان او یک شمه این ست
جمالت معجز حسن ست لیکن | حدیث غمزه ات سحر مبین ست
بران چشم سیه صد آفرین باد | که در عاشق کشی سحر آفرین ست
عجب راهیست راه عشق هیهات | که چرخ هشتمش هفتم زمین ست
تو پنداری که بدگو رفت و جان برد | حسابش با کراما کاتبین ست
ز چشم شوخ تو کی جان توان برد | که دائم با کمان اندر کمین ست
لبت را آب حیوان گفتم اما | چه جای آب کان ماء معین ست
مشو ای جان ز کید نفس ایمن | که دل برد و کنون در بند دین ست

ز جام عشق می نوشید حافظ
مدامش مستی رندی ازین ست

دیدی که یار جز سر جور و ستم نداشت | بشکست عهد ما و ز غم هیچ غم نداشت
یارب مگیرش ار چه دل چون کبوترم | افکند و کشت و حرمت صید حرم نداشت
بر من جفا ز بخت من آمد وگرنه یار | حاشا که رسم جور و طریق ستم نداشت
با این همه جفا که بخواری کشید ازو | هر جا که رفت هیچ کسش محترم نداشت
ساقی بیار باده و با مدعی بگو | انکار ما مکن که چنین جام جم نداشت

هر ره روی که ره بحریم درش نبرد | مسکین برید وادی و ره در حرم نداشت

خوش وقت رند مست که دنیا و آخرت | بر باد داد و هیچ غم از بیش و کم نداشت

حافظ ببر تو گوی فصاحت که مدعی

هیچش هنر نبود و خبر نیز هم نداشت

بروای زاهد و دعوت مکنم سوی بهشت | که خدا در ازل از بهر بهشتم نسرشت

یک جو از خرمن هستی نتواند بر داشت | هر که در راه فنا ورق اندر نکشت

تو و تسبیح و مصلی و ره زهد و ورع | من و میخانه و ناقوس و ره دیر و کنشت

منعم از می مکن ای صوفی صافی که حکیم | در ازل طینت ما از می صافی بسرشت

صوفی صاف بهشتی نبود زانکه چو من | خرقه در میکده با رهن می ناب بهشت

لذت از حور بهشت و لب حوضش نبود | هر که او دامن معشوق ز دست وا نهشت

حافظا لطف حق ار با تو عنایت دارد

باش فارغ ز غم دوزخ و شادی بهشت

ای نسیم سحر آرامگه یار کجاست | منزل آن مه عاشق کش عیار کجاست

شب تار است و ره وادی ایمن در پیش | آتش طور کجا موعد دیدار کجاست

هر که آمد بجهان نقش خرابی دارد | در خرابات بپرسید که هشیار کجاست

آنکس است اهل بشارت که اشارت داند	نکته‌ها هست بسی محرم اسرار کجاست
هر سر موی مرا با تو هزاران کارست	ما کجاییم و ملامتگر بیکار کجاست
عاشق خسته ز درد غم هجر تو بسوخت	خود نپرسی تو که آن عاشق غمخوار کجاست
باده و مطرب و گل جمله مهیاست ولی	عیش بی دوست مهیا نشود یار کجاست
عقل دیوانه شد آن سلسلهٔ مشکین کو	دل ز ما گوشه گرفت ابروی دلدار کجاست
دلم از صومعه و صحبت شیخست ملول	یار ترسابچه کو خانهٔ خمار کجاست

حافظ از باد خزان در چمن دهر مرنج
فکر معقول بفرما گل بی خار کجاست

خواب آن نرگس فتان تو بی چیزی نیست	تاب آن زلف پریشان تو بی چیزی نیست
از لبت شیر روان بود که من می‌گفتم	این شکر گرد نمکدان تو بی چیزی نیست
چشمهٔ آب حیاتست دهانت اما	بر لبش چاه زنخدان تو بی چیزی نیست
جان درازی تو بادا که یقین میدانم	در کمان ناوک مژگان تو بی چیزی نیست
مبتلایی بغم و محنت و اندوه فراق	ای دل این ناله و افغان تو بی چیزی نیست
دوش باد از سر کویت بگلستان بگذشت	ای گل این چاک گریبان تو بی چیزی نیست
درد عشق ارچه دل از خلق نهان میدارد	حافظ این دیدهٔ گریان تو بی چیزی نیست

دیدمش دوش که سرمست و خرامان میرفت | جام می برکف و در مجلس رندان میرفت
چون همی گفتمش ای مونس دیرینهٔ من | سخت میگفت دل آزرده پشیمان میرفت
نقش خوارزم و خیال لب جیحون می بست | با هزاران گله از ملک سلیمان میرفت
میشد آنکس که چو او جان سخن کس نشناخت | من همی دیدم و از کالبدم جان میرفت
گفتم اکنون سخن خوش که بگوید با ما | کان شکر لهجهٔ خوشگوی سخندان میرفت
لابه بسیار نمودم که مرو سود نداشت | زانکه کار از نظر رحمت سلطان میرفت
پادشاها ز کرم از سر جرمش بگذر | چه کند سوخته از غایت حرمان میرفت

چون بشد آن صنم از دیدهٔ حافظ غایب
اشک همواره ز رخسار بدامان میرفت

هر آن خجسته نظر کز پی سعادت رفت | بکنج میکده و خانهٔ ارادت رفت
ز رطل دُرد کشان کشف کرد سالک راه | رموز غیب که در عالم شهادت رفت
بیا معرفت من شنو که در سخنم | ز فیض روح قدس نکتهٔ سعادت رفت
مجو ز طالع مولود من بجز رندی | که این معامله با کوکب ولادت رفت
ز بامداد و بدست دگر برآمده | وظیفهٔ می دوشین مگر زیادت رفت
نگر بمعجزه کو شد طبیب عیسی دم | چراکه کار من خسته از عبادت رفت

هزار شکر که حافظ ز راه میکده دوش
بکنج زاویهٔ طاعت و عبادت رفت

خمی که ابروی شوخ تو در کمان انداخت
بقصد جان من زار ناتوان انداخت

شراب خورده و خوی کرده کی شدی بچمن
که آبروی تو آتش در ارغوان انداخت

بیک کرشمه که نرگس بخود فروشی کرد
فریب چشم تو صد فتنه در جهان انداخت

ز شرم آنکه بروی تو نسبتش کردند
سمن بدست صبا خاک در دهان انداخت

بزمگاه چمن دوش مست بگذشتم
که از دهان توام غنچه در گمان انداخت

بنفشه طرهٔ مفتول خود گره میزد
صبا حکایت زلف تو در میان انداخت

کنون بآب می لعل خرقه میشویم
نصیبهٔ ازل از خود نمیتوان انداخت

نبود رنگ دو عالم که نقش الفت بود
زمانه طرح محبت نه این زمان انداخت

من از ورع می و مطرب ندیدمی هرگز
هوای مغبچگانم درین و آن انداخت

جهان بکام دل اکنون شود که دور زمان
مرا به بندگی خواجهٔ زمان انداخت

اگر گشایش حافظ درین خرابی بود
که قسمت ازلش در می مغان انداخت

روشن از پرتو رویت نظری نیست که نیست
منت خاک درت بر بصری نیست که نیست

ناظر روی تو صاحب‌نظرانند ولی ‌‌ ‌‌ ‌‌ سر گیسوی تو در هیچ سری نیست که نیست

اشک غماز من ار سرخ برآمد چه عجب ‌‌ ‌‌ ‌‌ خجل از کردهٔ خود پرده دری نیست که نیست

کمکین من خسته چه بندی که ز مهر ‌‌ ‌‌ ‌‌ بر میان دل و جانم کمری نیست که نیست

تا به دامن ننشیند ز نسیمت گردی ‌‌ ‌‌ ‌‌ سیل اشک از نظرم برگذری نیست که نیست

تا دم از شام سر زلف تو هر جا نزنند ‌‌ ‌‌ ‌‌ با صبا گفت و شنیدم سحری نیست که نیست

من از این طالع شوریده برنجم ور نه ‌‌ ‌‌ ‌‌ بهره‌مند از سر کویت دگری نیست که نیست

از خیال لب شیرین تو ای چشمهٔ نوش ‌‌ ‌‌ ‌‌ غرق آب و عرق اکنون شکری نیست که نیست

آب چشمم که بر او منت خاک در توست ‌‌ ‌‌ ‌‌ زیر صد منت او خاک دری نیست که نیست

از وجود آن قدرم نام و نشانی که هست ‌‌ ‌‌ ‌‌ ور نه از ضعف در آنجا اثری نیست که نیست

شیر در بادیهٔ عشق تو روباه شود ‌‌ ‌‌ ‌‌ آه از این راه که در وی خطری نیست که نیست

نه من دل شده از دست تو خونین جگرم ‌‌ ‌‌ ‌‌ از غم عشق تو پر خون جگری نیست که نیست

از سر کوی تو رفتن نتوانم گامی ‌‌ ‌‌ ‌‌ ور نه اندر دل بیدل سفری نیست که نیست

تو خود ای شعلهٔ رخشنده چه داری در سر ‌‌ ‌‌ ‌‌ که کباب از حرکاتت جگری نیست که نیست

مصلحت نیست که از پرده برون افتد راز ‌‌ ‌‌ ‌‌ ور نه در مجلس رندان خبری نیست که نیست

بجز این نکته که حافظ ز تو ناخشنود است ‌‌ ‌‌ ‌‌ در سراپای وجودت هنری نیست که نیست

کس نیست که افتادهٔ آن زلف دوتا نیست | در رهگذری نیست که دامی ز بلا نیست

روی تو مگر آینهٔ لطف الهیست | حقا که چنین است و درین روی و ریا نیست

زاهد دهم توبه ز روی تو زهی روی | هیچیش ز خدا شرم و ز روی تو حیا نیست

نرگس طلبد شیوهٔ چشم تو زهی چشم | مسکین خبرش از سر و در دیده حیا نیست

از بهر خدا زلف میارای که ما را | شب نیست که صد عربده با باد صبا نیست

باز آی که بی روی تو ای شمع دل افروز | در بزم حریفان اثری نور و صفا نیست

دی می شد و گفتم صنما عهد بجا آر | گفتا غلط ای خواجه درین عهد وفا نیست

تیمار غریبان سبب ذکر جمیل است | جانا مگر این قاعده در شهر شما نیست

چون چشم تو دل می برد از گوشه نشینان | دنبال تو بودن گنه از جانب ما نیست

گر پیر مغان مرشد ما شد چه تفاوت | در هیچ سری نیست که سری ز خدا نیست

گفتن بر خورشید که من چشمهٔ نورم | دانند بزرگان که سزاوار سها نیست

عاشق چه کند گر نخورد تیر ملامت | با هیچ دلاور سپر تیر قضا نیست

در صومعه زاهد و در خلوت عابد | جز گوشهٔ ابروی تو محراب دعا نیست

ای چنگ فرو برده به خون دل حافظ
فکرت مگر از غیرت قرآن و خدا نیست

رواق منظر چشم من آشیانهٔ تست	کرم نما و فرود آ که خانه خانهٔ تست
بلطف خال و خط از عارفان ربودی دل	لطیفهای عجب زیر دام و دانهٔ تست
دلت بوصل گل ای بلبل چمن خوش باد	که در چمن همه گلبانگ عاشقانهٔ تست
علاج ضعف دل ما بلب حوالت کن	که آن مفرح یاقوت در خزانهٔ تست
بتن مقصرم از دولت ملازمت	ولی خلاصهٔ جان خاک آستانهٔ تست
چه جای من که بلغزد سپهر شعبده باز	ازین حیل که در انبانهٔ بهانهٔ تست
من آن نیم که دهم نقد دل بهر شوخی	در خزانه بمهر تو و نشانهٔ تست
تو خود چه لعبتی ای شهسوار شیرین کار	که توسنی چو فلک رام تازیانهٔ تست

سرود مجلست اکنون فلک برقص آورد
که شعر حافظ شیرین سخن ترانهٔ تست

ساقی بیا که یار ز رخ پرده برگرفت	کار چراغ خلوتیان باز در گرفت
آن شمع سرگرفته دگر چهره بر فروخت	وان پیر سالخورده جوانی ز سر گرفت
آن عشوه داد عشق که مفتی ز ره برفت	وان لطف کرد دوست که دشمن حذر گرفت
زنهار ازین عبارت شیرین دلفریب	گوئی که پستهٔ تو سخن در شکر گرفت
بار غمی که خاطر ما خسته کرده بود	عیسی دمی خدا بفرستاد و بر گرفت

هر سرو قد که بر مه و خور حسن می‌فروخت	چون تو در آمدی پی کار دگر گرفت
زین قصه هفت گنبد افلاک پر صداست	کوته نظر ببین که سخن مختصر گرفت

حافظ تو این دعا ز که آموختی که یار
تعویذ کرد شعر ترا و بزر گرفت

شنیده‌ام سخنی خوش که پیر کنعان گفت	فراق یار نه آن میکند که بتوان گفت
حدیث هول قیامت که گفت واعظ شهر	کنایتیست که از روزگار هجران گفت
نشان یار سفر کرده از که پرسم باز	که هر چه گفت برید صبا پریشان گفت
فغان که آن مه نامهربان دشمن دوست	بترک صحبت یاران خود چه آسان گفت
غم کهن بمی سالخورده دفع کنید	که تخم خوشدلی اینست پیر دهقان گفت
من و مقام رضا بعد ازین و شکر رقیب	که دل بدرد تو خو کرد و ترک درمان گفت
گره بباد مزن گرچه بر مراد وزد	که این سخن بمثل باد با سلیمان گفت
مزن بچون و چرا دم که بنده مقبل	قبول کرد بجان هر سخن که جانان گفت
بعشوه که سپهرت دهد ز راه مرو	ترا که گفت که این زال ترک دستان گفت
بیار باده بخور زانکه پیر میکده دوش	بسی حدیث غفور و رحیم و رحمن گفت
که گفت حافظ از اندیشهٔ تو آمد باز	من این نگفته‌ام آن کس که گفت بهتان گفت

مدامم مست می‌دارد نسیم جعد گیسویت	خرابم میکند هر دم فریب چشم جادویت
پس از چندین شکیبائی شبی یارب توان دیدن	که شمع دیده افروزیم در محراب ابرویت
سواد لوح بینش را عزیز از بهر آن دارم	که جان را نسخه باشد ز نقش خال هندویت
تو گر خواهی که جاوید جهان یکسر بیارائی	صبا را گو که بردارد زمانی برقع از رویت
وگر رسم فنا خواهی که از عالم براندازی	بیفشان تا فرو ریزد هزاران جان ز هر مویت
من و باد صبا مسکین دو سرگردان بی حاصل	من از افسون چشمت مست و او از بوی گیسویت
میان لطف صبا دارم سپاس نکهت جانان	وگرنه کی گذر بودی سحرگاهان ازین سویت
سواد دیده هر وقتی بخون دل همی دیدم	عزیزش دارم این ساعت بیاد خال هندویت

زهی همت که حافظ راست از دنیا و از عقبی
نیاید هیچ در چشمش بجز خاک سر کویت

مردم دیده ما جز برخت ناظر نیست	دل سرگشته ما غیر ترا ذاکر نیست
اشکم احرام طواف حرمت می‌بندد	گرچه از خون دل ریش دمی طاهر نیست
بسته دام و قفس باد چو مرغ وحشی	طائر سدره اگر در طلبت طائر نیست
عاشق مفلس اگر قلب دلش کرد نثار	مکنش عیب که بر نقد روان قادر نیست
عاقبت دست بدان سرو بلندش برسد	هر کرا در طلبت همت او قاصر نیست

از روان بخشی عیسی نزنم پیش تو دم	زانکه در روح فزائی چو دست قادر نیست
منکه از آتش سودای تو آهی نزنم	کی توان گفت که بر داغ دلم صابر نیست
روز اول که سر زلف تو دیدم گفتم	که پریشانی این سلسله را آخر نیست

سر پیوند تو تنها نه دل حافظ راست
کیست آن کش سر پیوند تو در خاطر نیست

بی مهر رخت روز مرا نور نمانده است	وز عمر مرا جز شب دیجور نمانده است
هنگام وداع تو ز بس گریه که کردم	دور از رخ تو چشم مرا نور نمانده است
من بعد چه سود ار قدمی رنجه کند دوست	کز جان رمقی در تن رنجور نمانده است
میرفت خیال تو ز چشم من و میگفت	هیهات ازین گوشه که معمور نمانده است
نزدیک شد آن دم که رقیبان تو گویند	دور از درت آن خسته رنجور نمانده است
وصل تو اجل را ز سرم دور همی داشت	از دولت هجر تو کنون دور نمانده است
صبرست مرا چاره ز هجران تو لیکن	چون صبر توان کرد که مقدور نمانده است
در هجر تو گر چشم مرا آب نماند	گو خون جگر ریز که معذور نمانده است

حافظ ز غم از گریه نپرداخت بخنده
ماتم زده را داعیه سور نمانده است

مدتی شد کاتش سودای او در جان ماست	وین تمنا بین که دائم در دل ویران ماست
مردم چشمم بخوناب جگر غرقند از ان	چشمهٔ مهر رخش در سینهٔ نالان ماست
آب حیوان قطرهٔ از لعل همچون شکرش	قرص خور عکسی ز روی آن مه تابان ماست
تا نفخت فیه من روحی شنیدم شد یقین	بر من این معنی که ما زان وی و او زان ماست
هر دلی را اطلاعی نیست بر اسرار غیب	محرم این سر معنی دار علوی جان ماست
چند گوئی ای گر شرح دین خاموش باش	دین ما در هر دو عالم صحبت جانان ماست

حافظا تا روز آخر شکر این نعمت گزار
کان صنم از روز اول دارو درمان ماست

امروز شاه انجمن دلبران یکیست	دلبر اگر هزار بود دل از آن یکیست
من بهر آن یکی دل و دین داده‌ام بباد	عیبم مکن که حاصل هر دو جهان یکیست
سودائیان عالم پندار را بگوی	سرمایه کم کنند که سود و زیان یکیست
خلقی زبان بدعوی عشقش گشاده اند	ای من غلام آنکه دلش با زبان یکیست

حافظ بر آستانهٔ دولت نهاده سر
دولت دران سرست که با آستان یکیست

المنة لله که در میکده باز است	زان رو که مرا بر در او روی نیاز است

خمها همه در جوش و خروشند ز مستی	وان می که در آنجاست حقیقت نه مجاز است
از وی همه مستی و غرور است و تکبر	وز ما همه بیچارگی و عجز و نیاز است
شرح شکن زلف خم اندر خم جانان	کوته نتوان کرد که این قصه دراز است
بار دل مجنون و خم طره لیلی	رخساره محمود و کف پای ایاز است
بر دوخته‌ام دیده چو باز از همه عالم	تا دیده من بر رخ زیبای تو باز است
رازی که بر خلق نهفتیم و نگفتیم	با دوست بگوییم که او محرم راز است
در کعبه کوی تو هر آنکس که درآید	از قبله ابروی تو در عین نماز است

ای مجلسیان سوز دل حافظ مسکین
از شمع بپرسید که در سوز و گداز است

میر من خوش می‌روی کاندر سراپا میرمت	ترک من خوش می‌خرامی پیش بالا میرمت
گفته بودی کی بمیری پیش من تعجیل چیست	خوش تقاضا می‌کنی پیش تقاضا میرمت
عاشق و مهجور و مخمورم بت ساقی کجاست	گو خرامان شو که پیش قد رعنا میرمت
آنکه عمری شد که تا بیمارم از مژگان او	تو نگاهی کن که پیش چشم شهلا میرمت
گفته لعل منت هم درد بخشد هم شفا	گاه پیش درد و گه پیش مداوا میرمت
خوش خرامان میروی چشم بد از روی تو دور	دارم اندر سر خیال آنکه در پا میرمت

گرچه جای حافظ اندر خلوت وصل تو نیست
ای همه جای تو خوش پیش تو هر جا میست

کنون که میدمد از بوستان نسیم بهشت	من و شراب فرح‌بخش و یار حورسرشت
چمن حکایت اردیبهشت میگوید	نه عاقلست که نسیه خرید و نقد بهشت
بهی عمارت دل کن که این جهان خراب	دران سرست که از خاک ما بسازد خشت
وفا مجوی ز دشمن که پرتوی ندهد	چو شمع صومعه افروزی از چراغ کنشت
مکن بنامه سیاهی ملامت من مست	که آگهست که تقدیر بر سرش چه نوشت
گدا چرا نزند لاف سلطنت امروز	که خیمه سایهٔ ابرست و بزمگه لب کشت

قدم دریغ مدار از جنازهٔ حافظ
که گرچه غرق گناهست میرود به بهشت

درد ما را نیست درمان الغیاث	هجر ما را نیست پایان الغیاث
دین و دل بردند و قصد جان کنند	الغیاث از جور خوبان الغیاث
در بهای بوسهٔ جانی طلب	میکنند این دلستانان الغیاث
خون ما خوردند این کافردلان	ای مسلمانان چه درمان الغیاث
داد مسکینان بده ای وردسل	از شب یلدای هجران الغیاث

هر زمانم درد دیگر میرسد — زین حریفان بر دل و جان الغیاث

همچو حافظ روز و شب بیخویشتن
گشته ام سوزان و گریان الغیاث

سزد که از همه دلبران ستانی باج — چرا که بر سر خوبان عالمی چون تاج

دو چشم شوخ تو برهم زدی خطا و ختن — بچین زلف تو ماچین و هند داده خراج

بیاض روی تو روشن چو عارض خورشید — سواد زلف تو تاریکتر ز ظلمت داج

لب تو خضر و دهان تو آب حیوانست — قد تو سرو و میان موی و گردن عاج

ازین مرض بحقیقت کجا شفا یابم — که از تو درد دل من نمیرسد بعلاج

دهان تنگ تو داده بآب خضر بقا — لب چو قند تو برد از نبات مصر رواج

چرا همی شکنی جان من ز سنگدلی — دل ضعیف که هست او بنازکی چو زجاج

فتاده در دل حافظ هوای چون تو شهی
کمینه بندهٔ خاک در تو بودی کاج

اگر بمذهب تو خون عاشق است مباح — صلاح ما همه آنست کان ترا است صلاح

سواد موی تو تفسیر جاعل الظلمات — بیاض روی تو تبیان فالق الاصباح

ز دیده ام شده صد چشمه در کنار روان — که خود شنا نکند در میان آن ملاح

لب چو آب حیات تو هست قوت روح	وجود خاکی ما را ازوست قوت رواح
زنگ زلف کمندت کسی نیافت خلاص	نه از کمانچه ابرو و تیر غمزه نجاح
بیا که خون دل خویشتن بحل کردم	اگر بمذهب تو خون عاشق ست مباح
نداد لعل لبش بوسه بصد تلبیس	نیافت کام دل من ازو بصد الحاح
صلاح و توبه و تقوی ز ما مجو زاهد	ز رند و عاشق و مجنون کسی نجست صلاح
پیاله چلیپست که بر یاد تو کشیم مدام	و نحن نشرب شربا کذلک الاقداح

دعای جان تو ورد زبان حافظ باد
مدام تا که بود گردش مسا و صباح

ببین هلال محرم بخواه ساغر راح	که ماه امن و امان ست سال صلح و صلاح
عزیز دار زمان وصال را کاندم	مقابل شب قدرست و روز استفتاح
نزاع بر سر دنیای دون کسی نکند	به آشتی برای نور دیده گوی فلاح
دلا تو فارغی از کار خویش و می ترسم	که کس درت نگشاید چو گم کنی مفتاح
بیار باده که روزش بخیر خواهد بود	هر آنکه جام صبوحش نهد چراغ صباح
کدام طاعت شایسته آمد از من مست	که رنگ صبح ندانم ز فالق الاصباح
زمان شاه شجاع ست و دور حکمت شرع	براحت ای دل و جان کوش در مسا و صباح

بوی صبح چو حافظ شبی بروز آور
که بشگفد گل عیشت ز شعلهٔ مصباح

دل من در هوای روی فرخ (نام معشوق ۱۲)
بود آشفته همچون موی فرخ

بجز هندوی زلفش هیچکس نیست
که برخوردار شد از روی فرخ

سیاه نیک بخت است آنکه دائم (اشاره بزلف ۱۲)
بود همراز و همزانوی فرخ

شود چون بید لرزان سرو آزاد
اگر بیند قد دلجوی فرخ

بده ساقی شراب ارغوانی
بیاد نرگس جادوی فرخ

دوتا شد قامتم همچون کمانی
ز غم پیوسته چون ابروی فرخ

نسیم مشک تاتاری خجل کرد
شمیم موی عنبر بوی فرخ (بوی خوش ۱۲)

اگر میل دل هر کس بجا نیست
بود میل دل من سوی فرخ

غلام خاطر آنم که باشد
چو حافظ چاکر هندوی فرخ

ابر آذاری برآمد باد نوروزی وزید (ای ابر بهار آمد ۱۲)
وجه می میخواهم و مطرب که میگوید رسید

شاهدان در جلوه و من شرمسار کیسه ام
ای فلک این شرمساری تا بکی باید کشید

قحط جود است آبروی خود نمی باید فروخت
باده و گل از بهای خرقه می باید خرید

غالباً خواهد گشود از دولتم کاری که دوش	من همیکردم دعا و صبح آمین می‌دمید
با لبی و صد هزاران خنده گل آمد بباغ	از کریمی گوییا از گوشه بوئی شنید
دامنی گر چاک شد در عالم رندی چه باک	جامهٔ در نیکنامی نیز مے باید درید
این لطائف کز لب لعل تو من گفتم که گفت	وان تطاول کز سر زلف تو من دیدم که دید
عدل سلطان گر نپرسد حال مظلومان عشق	گوشه گیران از آسایش طمع باید برید

تیر عاشق کش ندانم بر دل حافظ که زد
این قدر دانم که از شعر ترش خون میچکید

گر آن طائر قدسی ز درم باز آید	عمر بگذشته به پیرانه سرم باز آید
دارم امید بدان اشک چو باران که مگر (ای معشوق ۱۲)	برق دولت که برفت از نظرم باز آید
گر نثار قدم یار گرامی نه کنم	جوهر جان بچه کار دگرم باز آید
آنکه تاج سر من خاک کف پایش بود	از خدا مے طلبم تا بسرم باز آید
کوس نودولتی از بام سعادت بزنم	گر ببینم که مه نو سفرم باز آید
خواهم اندر عقبش رفت بیاران عزیز	شخصم ار باز نیاید خبرم باز آید
مانعش غلغل چنگست و شکرخواب صبوح	ورنه گر بشنود آه سحرم باز آید
آرزومند رخ شاه چو ماهم حافظ	همتی تا بسلامت ز درم باز آید

از دیده خون دل همه بر روی ما رود	بر روی ما ز دیده نه دانم چها رود
ما در درون سینه هوائی نهفته ایم	برباد اگر رود سر ما زان هوا رود
بر خاک راه یار نهادیم روی خویش	بر روی ما رواست اگر آشنا رود
سیلیست آب دیده و بر هر که بگذرد	گر خود دلش ز سنگ بود هم ز جا رود
ما را به آب دیده شب و روز ماجراست	زین رهگذر که بر سر کویش چرا رود
خورشید خاوری کند از رشک جامه چاک	گر ماه مهرپرور من در قبا رود

حافظ بکوی میکده دائم بصدق دل
چون صوفیان صومعه دار از صفا رود

از سر کوی تو هر کو بملالت برود	نرود کارش و آخر بخجالت برود
سالک از نور هدایت طلبد راه بدوست	که بجائی نرسد گر بضلالت برود
گردی آخر عمر از می و معشوق بگیر	حیف اوقات که یکسر ببطالت برود
ای دلیل دل گم گشته خدا را مددی	که غریب ار نبرد ره بدلالت برود
حکم مستوری و مستی همه بر خاتمه است	کس ندانست که آخر بچه حالت برود
کاروانی که بود بدرقه اش لطف خدا	به تجمل بنشیند به جلالت برود
حافظ از چشمه حکمت بکف آور جامی	بو که از لوح دلت نقش جهالت برود

آنکس که بدست جام دارد	سلطانی جم مدام دارد
آبی که خضر حیات ازو یافت	در میکده جو که جام دارد
سررشتهٔ جم بجام بگذار	کاین رشته ازو نظام دارد
بیرون ز لب تو ساقیا نیست	در دور کسی که کام دارد
ما و می و زاهدان و تقوی	تا یار سر کدام دارد
بر سینهٔ ریش دردمندان	لعلت نمکی تمام دارد
نرگس همه شیوه‌های مستی	از چشم خوشش تو وام دارد
ذکر رخ و زلف تو دلم را	وردیست که صبح و شام دارد

در چاه ذقن چو حافظ ای جان
حسن تو دو صد غلام دارد

آنکه از سنبل او غالیه تابی دارد	باز با دلشدگان ناز و عتابی دارد
از سر کشتهٔ خود میگذرد همچون باد	چه توان کرد که عمرست و شتابی دارد
ماه خورشید نمایش ز پس پردهٔ زلف	آفتابیست که در پیش سحابی دارد
آب حیوان اگر اینست که دارد لب یار	روشن است اینکه خضر بهره سرابی دارد
چشم من کرده بهر گوشه روان سیل سرشک	تا سهی سرو ترا تازه بآبی دارد

غمزهٔ شوخ تو خونم بخطا میریزد	فرصتش باد که خوش فکر صوابی دارد
چشم مخمور تو دارد ز دلم قصد جگر	ترک مستست مگر میل کبابی دارد
جان بیمار مرا نیست ز تو روی سؤال	ای خوش آن خسته که از دوست جوابی دارد

کی کند سوی دل خستهٔ حافظ نظری
چشم مستت که بهر گوشه خرابی دارد

اگر نه باده غم دل ز یاد ما ببرد	نهیب حادثه بنیاد ما ز جا ببرد
وگر نه عقل بمستی فرو کشد لنگر	چگونه کشتی ازین ورطهٔ بلا ببرد
طبیب عشق منم باده خور که این معجون	فراغت آرد و اندیشهٔ بلا ببرد
دل ضعیفم از آن میکشد بطرف چمن	که جان ز مرگ بدلداری صبا ببرد
گذار بر ظلماتست خضر راهی کو	مباد کآتش محرومی آب ما ببرد
فغان که با همه کس غایبانه باخت فلک	کسی نبود که دستی ازین دغا ببرد

بسوخت حافظ و کس حال او بیار نگفت
مگر نسیم پیامی خدای را ببرد

اگر روم ز پیش فتنه‌ها برانگیزد	ور از طلب بنشینم بکینه برخیزد
وگر برهگذری یکدم از وفاداری	چو گرد در پیش افتم چو باد بگریزد

چه گویمش که چرا با کسان بیامیزی | چنان کنند که سرشکم بخون بیامیزد
وگر کنم طلب نیم بوسه صد افسوس | ز حقه دهنش چون شکر فرو ریزد
من آن فریب که در نرگس تو می بینم | بس آبروی که بر خاک ره فرو ریزد
فراز و شیب بیابان عشق دام بلاست | کجاست شیر دلی کز بلا نپرهیزد
تو عمر خواه و صبوری که چرخ شعبده باز | هزار بازی ازین طرفه تر برانگیزد

بر آستانه تسلیم سر بنه حافظ
که گر ستیزه کنی روزگار بستیزد

آن کیست کز روی کرم با من وفاداری کند | برجای بدکاری چو من یکدم نکوکاری کند
اول ببانگ نای و نی گوید بمن پیغام وی | وانگه بیک پیمانه می با من وفاداری کند
دلبر که جان فرسود ازو کام دلم نگشود ازو | نومید نتوان بود ازو باشد که دلداری کند
گفتم گره نگشوده‌ام زان طره تا من بوده‌ام | گفتا منش فرموده‌ام تا با تو طراری کند
پشمینه پوش تندخو از عشق نشنیدست بو | از مستیش رمزی بگو تا ترک هشیاری کند
چون من گدای بی نشان مشکل بود یاری چنان | سلطان کجا عیش نهان با رند بازاری کند
زان طره پرپیچ و خم سهل ست اگر بینم ستم | از بند و زنجیرش چه غم آنکس که عیاری کند
شد لشکر غم بی عدد از بخت میخواهم مدد | تا فخر دین عبدالصمد باشد که غمخواری کند

با چشم پر نیرنگ او حافظ مکن آهنگ او
کان طرهٔ شبرنگ او بسیار طراری کند

ای پستهٔ تو خنده زده بر حدیث قند — مشتاقم از برای خدا یک شکر بخند

جایی که یار ما بشکر خنده دم زند — ای پسته کیستی تو خدا را بخود مخند

خواهی که برنخیزدت از دیده رود خون — دل در وفای صحبت رود کسان مبند

گه طره می نمائی وگه طعنه میزنی — ما نیستیم معتقد مرد خودپسند

طوبی ز قامت تو نیارد که دم زند — زین قصه بگذرم که سخن میشود بلند

زآشفتگی حال من آگاه کی شود — آن را که دل نگشت گرفتار این کمند

بازار شوق گرم شد آن شمع رخ کجاست — تا جان خود بر آتش رویش کنم سپند

حافظ تو ترک غمزهٔ خوبان نمیکنی
دانی کجاست جای تو خوارزم یا خجند

اگر ز کوی تو بوئی بمن رساند باد — بمژده جان جهان را بباد خواهم داد

اگرچه گرد برانگیختی ز هستی من — غباری از من خاکی بدامنت منشاد

تو تا بروی من ای نور دیده در بستی — دگر جهان در شادی بروی من نگشاد

خیال روی تو ام دیده میکند پر خون — هوای زلف تو ام عمر میدهد بر باد

نه در برابر چشمی نه غائب از نظری	نه یاد میکنی از من نه میروی از یاد
بجای طعنه اگر تیغ میزند دشمن	ز دوست دست ندارم هر چه باد اباد

ز دست عشق تو جان را نمیبرد حافظ
که جان ز محنت شیرین نمیبرد فرهاد

بآب روشن می عارفی طهارت کرد	علی الصباح که میخانه را زیارت کرد
همین که ساغر زرین خور نهان گردید	هلال ابروی ساقی همی اشارت کرد
خوشا نماز و نیاز کسی که از سر درد	بآب دیده و خون جگر طهارت کرد
بهای باده چون لعل چیست جوهر عقل	بیا که سود کسی برد کاین تجارت کرد
بیا بمیکده و وضع قرب جاهم بین	اگرچه چشم بد واعظ از حقارت کرد
نشان مهر و محبت ز جان عاشق جوی	اگرچه خانهٔ دل محنت تو غارت کرد

اگر امام جماعت بخواند امروز
خبر دهید که حافظ بمی طهارت کرد

بسر جام جم آنگه نظر توانی کرد	که خاک میکده کحل بصر توانی کرد
گدائی در میخانه طرفه اکسیریست	گر این عمل بکنی خاک زر توانی کرد
مباش بی می و مطرب که زیر چرخ کبود	گزین ترانه غم از دل بدر توانی کرد

بعزم مرحلهٔ عشق پیش نه قدمی	که سودها بری ار این سفر توانی کرد
بیا که چارهٔ ذوق حضور و نظم امور	به فیض بخشی اهل نظر توانی کرد
گل مراد تو آنگه نقاب بگشاید	که خدمتش چو نسیم سحر توانی کرد
تو کز سرای طبیعت نمیروی بیرون	کجا بکوی حقیقت گذر توانی کرد
جمال یار ندارد نقاب پرده ولی	غبار ره بنشان تا نظر توانی کرد
دلا ز نور ریاضت گر آگهی یابی	چو شمع خنده زنان ترک سر توانی کرد
ولی تو تا لب معشوق و جام می خواهی	طمع مدار که کار دگر توانی کرد

گر این نصیحت شاهانه بشنوی حافظ
بشاهراه طریقت گذر توانی کرد

بیا که ترک فلک خوان روزه غارت کرد	هلال عید بدور قدح اشارت کرد
ثواب روزه و حج قبول آنکس برد	که خاک میکدهٔ عشق را زیارت کرد
مقام اصلی ما گوشهٔ خرابات است	خداش خیر دهاد آنکه این عمارت کرد
نماز در خم آن ابروان محرابی	کسی کند که بخون جگر طهارت کرد
امام شهر که سجاده میکشید بدوش	بخون دختر رز جامه را قصارت کرد
فغان که نرگس جماش شیخ شهر امروز	نظر بدردکشان از سر حقارت کرد

حدیث عشق ز حافظ شنو نه از واعظ
اگرچه صنعت بسیار در عبارت کرد

بلبلی خون جگر خورد و گلی حاصل کرد	باد غیرت بصدش خار پریشان دل کرد
طوطیی را بهوای شکری دل خوش بود	ناگهش سیل فنا نقش امل باطل کرد
قرة العین من آن میوهٔ دل یادش باد	که خود آسان بشد و کار مرا مشکل کرد
ساربان بار من افتاد خدا را مددی	که امید کرمم همره این محمل کرد
روی خاکی و نم چشم مرا خوار مدار	چرخ فیروزه طربخانه ازین کهگل کرد
آه و فریاد که از چشم حسود مه چرخ	در لحد ماه کمان ابروی من منزل کرد

نزدی شاه رخ و فوت شد امکان حافظ
چه کنم بازی ایام مرا غافل کرد

بخت از دهان یار نشانم نمی‌دهد	دولت خبر ز راز نهانم نمی‌دهد
از بهر بوسهٔ ز لبش جان همی‌دهم	اینم همی‌ستاند و آنم نمی‌دهد
مردم ز انتظار و درین پرده راه نیست	یا هست پرده‌دار نشانم نمی‌دهد
شکر بصبر دست دهد عاقبت ولی	بد عهدی زمانه امانم نمی‌دهد
زلفش کشید باد صبا چرخ سفله بین	کانجا مجال باد وزانم نمی‌دهد

چندانکه برکنار چو پرگار می‌شدم	دوران چو نقطه ره بمیانم نمی‌دهد

گفتم روم بخواب که بینم جمال یار
حافظ ز آه و ناله امانم نمی‌دهد

بود آیا که در میکده‌ها بگشایند	گره از کار فرو بسته ما بگشایند
اگر از بهر دل زاهد خودبین بستند	دل قوی دار که از بهر خدا بگشایند
در میخانه ببستند خدایا مپسند	که در خانهٔ تزویر و ریا بگشایند
گیسوی چنگ ببرید بمرگ می ناب	تا همه مغبچگان زلف دوتا بگشایند
بصفای دل رندان صبوحی زدگان	بس در بسته بمفتاح دعا بگشایند
نامهٔ تعزیت دختر رز بنویسید	تا حریفان همه خون از مژه‌ها بگشایند

حافظ این خرقهٔ پشمینه ببینی فردا
که چه زنار ز زیرش بجفا بگشایند

بعد ازین دست من و دامن آن سرو بلند	که ببالای چمان از بن و بیخم برکند
حاجت مطرب و می نیست برقع بگشا	که برقص آورد م آتش رویت چو سپند
هیچ روی نشود آینهٔ چهرهٔ بخت	مگر آن روی که مالند بر آن سم سمند
گفت اسرار غمت هرچه بود گو می باش	صبر ازین بیش ندارم چه کنم تا کی و چند

مکش آن آهوی مشکین مرا ای صیاد | شرم از آن چشم سیه دار و ببندش بکمند

من خاکی که ازین در نتوانم برخاست | از کجا بوسه زنم بر لب آن قصر بلند

جز بزلف تو ندارد دل عاشق میلی | آه ازین دل که بصد بند نمیگیرد پند

شب و روزت بدعا عاشق بیدل گوید | که مبیناد سهی قامتت از دهر گزند

باز مستان دل از آن گیسوی مشکین حافظ
زانکه دیوانه همان به که بماند در بند

بتی دارم که گرد گل ز سنبل سایبان دارد | بهار عارضش خطی بخون ارغوان دارد

غبار خط بپوشانید خورشید رخش یارب | حیات جاودانش ده که حسن جاودان دارد

چو عاشق میشدم گفتم که بردم گوهر مقصود | ندانستم که این دریا چه موج بیکران دارد

چو در رویت بخندد گل مشو در دامش ای بلبل | که بر گل اعتمادی نیست گر حسن جهان دارد

خدا را داد من بستان ازو ای شحنهٔ مجلس | که می با دیگران خورده است و با من سر گران دارد

چو دام طره افشاند ز گرد خاطر عاشق | بغماز صبا گوید که راز من نهان دارد

ز خوف هجرم ایمن کن اگر امید آن داری | که از چشم بداندیشان خدایت در امان دارد

چه افتاده است در این ره که هر سلطان معنی را | درین درگاه می بینم که سر بر آستان دارد

بفتراک ار همی بندی خدا را زود صیدم کن | که آفتهاست در تاخیر و طالب را زیان دارد

ز سرو قد دلجویت مکن محروم چشمم را
بدین سرچشمه‌اش بنشان که خوش آبی روان دارد

ز چشمت جان نشاید برد کز هر سو همی بینم
کمین از گوشه‌ای کردست و تیر اندر کمان دارد

بیفشان جرعه‌ای بر خاک و حال اهل شوکت بین
که از جمشید و کیخسرو هزاران داستان دارد

چو عذر از بخت خود گویم که آن عیار شهرآشوب
به تلخی کشت حافظ را و شکر در دهان دارد

به حسن خلق و وفا کس به یار ما نرسد
ترا درین سخن انکار کار ما نرسد

اگر چه حسن فروشان به جلوه آمده‌اند
کسی به حسن و لطافت به یار ما نرسد

به حق صحبت دیرین که هیچ محرم راز
به یار یکجهت حق گذار ما نرسد

هزار نقد به بازار کائنات آرند
یکی به سکهٔ صاحب عیار ما نرسد

دریغ قافلهٔ عمر آن چنان رفتند
که گردشان به هوای دیار ما نرسد

هزار نقش برآید ز کلک صنع و یکی
به دلپذیری نقش نگار ما نرسد

دلا ز طعن حسودان مرنج و ایمن باش
که بد به خاطر امیدوار ما نرسد

چنان بزی که اگر خاک ره شوی کس را
غبار خاطری از رهگذار ما نرسد

بسوخت حافظ و ترسم که شرح قصهٔ او
به سمع پادشه کامگار ما نرسد

بیا که رایت منصور پادشاه رسید	نوید فتح و بشارت بمهر و ماه رسید
جمال بخت ز روی ظفر نقاب انداخت	کمال عدل بفریاد دادخواه رسید
سپهر دور خوش اکنون کند که ماه آمد	جهان بکام دل اکنون رسد که شاه رسید
ز قاطعان طریق آن زمان شوند ایمن	قوافل دل و دانش که مرد راه رسید
عزیز مصر برغم برادران غیور	ز قعر چاه برآمد باوج ماه رسید
کجاست صوفی دجال چشم ملحد شکل	بگو بسوز که مهدی دین پناه رسید
صبا بگو که چها بر سرم درین غم عشق	ز آتش دل سوزان و برق آه رسید
ز شوق روی تو جانان بدین اسیر فراق	همان رسید کز آتش ببرگ کاه رسید

مرو بخواب که حافظ ببارگاه قبول
ز ورد نیم شب و درس صبحگاه رسید

بنفشه دوش بگل گفت و خوش نشانی داد	که تاب من بجهان طرهٔ فلانی داد
دلم که مخزن اسرار بود دست قضا	درش ببست و کلیدش بدلستانی داد
شکسته وار بدرگاهت آمدم که طبیب	بمومیائی لطف توام نشانی داد
برو معالجهٔ خود کن ای نصیحت گوی	شراب و شاهد و ساقی کرا زیانی داد
تنش درست و دلش شاد باد و خاطر خوش	که دست داد و دهش داد ناتوانی داد

گذشت بر من مسکین و با رقیبان گفت | دریغ عاشق مسکین من که جانی داد

خزینهٔ دل حافظ ز گوهر اسرار
بیمن عشق تو سرمایهٔ جهانی داد

پیرانه سرم عشق جوانی بسر افتاد | وان راز که در دل بنهفتم بدر افتاد

از راه نظر مرغ دلم گشت هواگیر | ای دیده نظر کن که بدام که در افتاد

دردا که ازان آهوی مشکین سیه چشم | چون نافه بسی خون دلم در جگر افتاد

بار غم او عرض بهر کس که نمودم | عاجز شد و این قرعه بنامم ز سر افتاد

از رهگذر خاک سر کوی شما بود | هر نافه که در دست نسیم سحر افتاد

مژگان تو تا تیغ جهانگیر بر آورد | بس کشتهٔ دل زنده که بر یکدگر افتاد

این باده که پرورد که خمار خرابات | از بوی بهشتیش ز خود بیخبر افتاد

بس تجربه کردیم درین دیر مکافات | با دردکشان هر که در افتاد بر افتاد

گر جان بدهد سنگ سیه لعل نگردد | با طینت اصلی چه کند بدگهر افتاد

حافظ که سر زلف بتان دست کشش بود
بس طرفه حریفیست کش اکنون بسر افتاد

برید باد صبا دوشم آگهی آورد | که روز محنت و غم رو بکوتهی آورد

بمطربان صبوحی دهیم جامهٔ پاک — بدین نوید که باد سحرگهی آورد

نسیم زلف تو شد خضر راهم اندر عشق — زهی رفیق که بختم بهمرهی آورد

بیا بیا که طهور بهشت را رضوان — درین جهان برای دل رهی آورد

بخیر خاطر ما کوش کاین کلاه نمد — بسی شکست که بر افسر شهی آورد

چه ناگهان که رسید از دلم بخرگه ماه — چو یاد عارض آن ماه خرگهی آورد

رساند رایت منصور بر فلک حافظ — چو التجا بجناب شهنشهی آورد

بکوی میکده یارب سحر چه مشغله بود — که جوش شاهد و ساقی و شمع و مشعله بود

حدیث عشق که از حرف و صوت مستغنیست — بنالهٔ دف و نی در خروش و ولوله بود

مباحثی که دران حلقهٔ جنون میرفت — ورای مدرسه و قیل و قال و مسئله بود

دل از کرشمهٔ ساقی بشکر بود ولی — ز نامساعدت بختش اندکی گله بود

قیاس کردم ازان چشم جادوانهٔ مست — هزار ساحر چون سامریش در گله بود

بگفتمش بلبم بوسهٔ حوالت کن — بخنده گفت کیت با من این معامله بود

ز اختر ام نظر سعد در رهست که دوش — میان ماه و رخ یار من مقابله بود

دهان یار که درمان درد حافظ داشت — فغان که وقت مروت چه تنگ حوصله بود

بوی خوش تو هر که ز باد صبا شنید	از یار آشنا سخن آشنا شنید
اغیش سزا نبود دل حق گذار من	کز غمگسار خود سخن ناسزا شنید
ای شاه حسن چشم بحال گدا فکن	کین گوش بس حکایت شاه و گدا شنید
خوش میکنم بباده مسکین مشام جان	کز دلق پوش صومعه بوی ریا شنید
سرّ خدا که عارف سالک بکس نگفت	در حیرتم که باده فروش از کجا شنید
ما باده زیر خرقه نه امروز میکشیم	صد بار پیر میکده این ماجرا شنید
یارب کجاست محرم رازی که یک زمان	دل شرح آن دهد که چه دید و چها شنید
ما می ببانگ چنگ نه امروز میکشیم	بس دور شد که گنبد چرخ این صدا شنید
ساقی بیا که عشق ندا میکند بلند	آنکس که گفت قصه ما هم ز ما شنید
پند حکیم عین صواب است و محض خیر	فرخنده بخت آنکه بسمع رضا شنید

حافظ وظیفه تو دعا گفتن است و بس
در بند آن مباش که نشنید یا شنید

بر سر آنم که گر ز دست برآید	دست بکاری زنم که غصه سرآید
منظر دل نیست جای صحبت اغیار	دیو چو بیرون رود فرشته درآید
صحبت حکام ظلمت شب یلداست	نور ز خورشید خواه بو که برآید

دیوان حافظ

بر در ارباب بے مروت دنیا	چند نشینی که خواجه کی بدر آید
بگذر ازین روزگار تلخ تر از زهر	بار دگر روزگار چون شکر آید
صالح و طالح متاع خویش نمودند	تا که قبول افتد و چه در نظر آید
بلبل عاشق تو عمر خواه که آخر	باغ شود سبز و سرخ گل بدر آید
صبر و ظفر هر دو دوستان قدیم اند	بر اثر صبر نوبت ظفر آید

غفلت حافظ درین سراچه عجب نیست
هر که بمیخانه رفت بیخبر آید

پیش ازینت بیش ازین غمخواری عشاق بود	مهرورزی تو با ما شهرهٔ آفاق بود
یاد باد آن صحبت شبها که با زلف توام	بحث سر عشق و ذکر حلقهٔ عشاق بود
حسن مهرویان مجلس گرچه دل می برد و دین	عشق ما بر لطف طبع و خوبی اخلاق بود
از دم صبح ازل تا آخر شام ابد	دوستی و مهر بر یک عهد و یک میثاق بود
سایهٔ معشوق اگر افتاد بر عاشق چه شد	ما باو محتاج بودیم او بما مشتاق بود
پیش ازین کین سقف سبز و طاق مینا برکشند	منظر چشم مرا ابروی جانان طاق بود
رشتهٔ تسبیح اگر بگسست معذورم بدار	دستم اندر ساعد ساقی سیمین ساق بود
بر در شاهم گدایی نکته در کار کرد	گفت بر هر خوان که بنشستم خدا رزاق بود

شعر حافظ در زمان آدم اندر باغ خلد
دولت نسرین و گل از زینت اوراق بود

تا ز میخانه و می نام و نشان خواهد بود
سر ما خاک ره پیر مغان خواهد بود

حلقهٔ پیر مغانم ز ازل در گوش است
ما همانیم که بودیم و همان خواهد بود

بر سر تربت ما چون گذری همت خواه
که زیارتگه رندان جهان خواهد بود

بر زمینی که نشان کف پای تو بود
سالها سجدهٔ صاحب نظران خواهد بود

برو ای زاهد خودبین که ز چشم من و تو
راز این پرده نهانست و نهان خواهد بود

ترک عاشق کش من مست برون رفت امروز
تا کرا خون دل امروز روان خواهد بود

عیب مستان مکن ای خواجه کزین کهنه رباط
کس ندانست که رحلت بچه سان خواهد بود

چشم آن دم که ز شوق تو نهد سر بلحد
تا دم صبح قیامت نگران خواهد بود

بخت حافظ گر ازین گونه مدد خواهد کرد
زلف معشوقه بدست دگران خواهد بود

ترسم که اشک در غم ما پرده در شود
وین راز سر بمهر بعالم سمر شود

گویند سنگ لعل شود در مقام صبر
آری شود ولیک بخون جگر شود

خواهم شدن بمیکده گریان و دادخواه
کز دست غم خلاص دل آنجا مگر شود

این سرکشی که در سر سرو بلند تست — کی با تو دست کوته ما در کمر شود

این قصر سلطنت که تواش ماه منظری — سرها بر آستانه او خاک در شود

از هر کنار تیر دعا کرده ام روان — باشد کزین میانه یکی کارگر شود

از کیمیای مهر تو زر گشت روی من — آری بیمن همت تو خاک زر شود

ای دل حدیث ما بر دلدار عرضه کن — لیکن چنان مکن که صبا را خبر شود

روزی اگر غمی رسدت تنگدل مباش — رو شکر کن مباد که از بد بتر شود

ای دل صبور باش مخور غم که عاقبت — از شام صبح گردد و از شب سحر شود

در تنگنای حیرتم از نخوت رقیب — یارب مباد آنکه گدا معتبر شود

بس نکته غیر حسن بباید که تا کسی — مقبول طبع مردم صاحب نظر شود

مهر تو در درونم و عشق تو در سرم — یا شیر در درون شد و یا جان بدر شود

حافظ سر از لحد بدر آرد بپای بوس
گر خاک او بپای شما پی سپر شود

تنت بناز طبیبان نیازمند مباد — وجود نازکت آزرده گزند مباد

سلامت همه آفاق در سلامت تست — بهیچ عارضه شخص تو دردمند مباد

در این چمن چو درآید خزان بیغمائی — رهش بسرو سهی قامت بلند مباد

دران بساط که حسن تو جلوه اندازد	مجال طعنهٔ بدبین بدپسند مباد
جمال صورت و معنی چنین همه تست	که ظاهرت دژم و باطنت نژند مباد
هر آنکه روی چو ماهت بچشم بد بیند	بر آتش تو بجز چشم او سپند مباد

شفا ز گفتهٔ شکرفشان حافظ جوی
که حاجتت بعلاج گلاب و قند مباد

ترک من چون جعد مشکین گرد کاکل بشکند	لاله را دل خون شود بازار سنبل بشکند
ور خرامان سرو گلنارش کند میل چمن	سرو را از پا در اندازد دل گل بشکند
تا خیال ابروی جانان ز چشم دور شد	اندرین ره سیلها باشد که صد پل بشکند
چون نسیم صبحگاهی پردهٔ گل بر درد	خار غم اندر دل مجروح بلبل بشکند

حافظا این سر وحدت از دست مده
تا خیال زهد و تقوی را توکل بشکند

جان بی جمال جانان میل جهان ندارد	هر کس که این ندارد حقا که آن ندارد
با هیچکس نشانی زان دلستان ندیدم	یا من خبر ندارم یا او نشان ندارد
هر شبنمی درین ره صد بحر آتشین است	دردا که این معما شرح و بیان ندارد
سر منزل قناعت نتوان ز دست دادن	ای ساربان فروکش کاین ره کران ندارد

چنگ خمیده قامت میخواندت بعشرت | بشنو که پند پیران هیچت زیان ندارد

گر خود رقیب شمع است اسرار ازو بپوشان | کان شوخ سر بریده بند زبان ندارد

ذوقی چنان ندارد بی دوست زندگانی | بی دوست زندگانی ذوقی چنان ندارد

احوال گنج قارون کایام داد بر باد | در گوش گل فرو خوان تا زر نهان ندارد

آن را که خواندی استاد گر بنگری بتحقیق | صنعتگرست اما طبع روان ندارد

ای دل طریق رندی از محتسب بیاموز | مستست و در حق او کس این گمان ندارد

کس در جهان ندارد یک بنده همچو حافظ
زیرا که چون تو شاهی کس در جهان ندارد

جهان ز ابروی عید از هلال وسمه کشید | هلال عید بر ابروی یار باید دید

شکسته گشت چو پشت هلال قامت من | کمان ابروی یارم چو بار وسمه کشید

مپوش روی و مشو در خط از فروغ حسن | که خواند خط تو بر روی آن نگار دمید

مگر نسیم تنت صبح در چمن بگذشت | که گل ببوی خوشت همچو صبح جامه درید

بیا که با تو بگویم غم ملالت دل | چرا که بی تو ندارم مجال گفت و شنید

بنوش چنگ و رباب و گل و نبید که بود | گل وجود من آغشته شراب و نبید

بهای وصل تو گر جان بود خریدارم | که جنس خوب مبصر بهر چه دید خرید

مریز آب سرشکم که بی تو دور از تو ... چو باد می شد و در خاک راه می غلطید

چو ماه روی تو در زیر زلف میدیدم ... شبنم بروی تو روشن چو روز میگردید

بلب رسید مرا جان و بر نیامد کام ... بسر رسید امید و طلب بسر نرسید

ز انقلاب زمانه طمع مدار ای چرخ ... چو صبح بر رخ عالم ازین صفت خندید

دلم ز زلف تو شوریده بود میدانم ... که پیش روی تو برخود چو برق میخندید

ز شوق لعل تو حافظ نوشت شعری چند ... بخوان تو نظمش و در گوش کش چو مروارید

جمالت آفتاب هر نظر باد ... ز خوبی روی خوبت خوبتر باد

همای اوج شاهین شهپرت را ... دل شاهان عالم زیر پر باد

دلی کو بستهٔ زلفت نباشد ... همیشه غرقهٔ خون جگر باد

بتا چون غمزه ات ناوک کشاید ... دل مجروح من پیشش سپر باد

چو لعل شکرینت بوسه بخشد ... مذاق جان من زو پر شکر باد

مرا از تست هر دم تازه عشقی ... ترا هر ساعتی حسن دگر باد

بجان مشتاق روی تست حافظ ... ترا بر حال مشتاقان نظر باد

چو رویت مهر و مه تابان نباشد	چو قدت سرو در بستان نباشد
چو لعل و لولوت در دلفروزی	دُر دریا و لعل کان نباشد
میان خط سبزت لعل نوشین	عجب گر چشمهٔ حیوان نباشد
چو فندق پسته اش خندد بعالم	چرا بادام من گریان نباشد
سواد کفر زلف او که دل را	بروی تو از ایمان نباشد
بتو نسبت نباشد هیچ تن را	نه تن باشد که مثلت جان نباشد

اگر چه هست شیرین شعر حافظ
چو لعل خسرو خوبان نباشد

چو آفتاب می از مشرق پیاله بر آید	ز باغ عارض ساقی هزار لاله بر آید
نسیم در سر گل بشکند کلالهٔ سنبل	چو در میان چمن بوی آن کلاله بر آید
حکایت شب هجران نه آن حکایت حالست	که شمه ز بیانش بصد رساله بر آید
ز گرد خوان نگون فلک طمع نتوان داشت	که بی ملالت صد غصه یک نواله بر آید
گرت چو نوح نبی صبر هست در غم طوفان	بلا بگردد و کام هزار ساله بر آید
بسعی خود نتوان برد پی بگوهر مقصود	خیال باشد کاین کار بی حواله بر آید
نسیم زلف تو گر بگذرد بتربت حافظ	ز خاک کالبدش صد هزار لاله بر آید

چو باد عزم سر کوی یار خواهم کرد
نفس به بوی خوشش مشکبار خواهم کرد

هر آبروی که اندوختم ز دانش و دین
نثار خاک ره آن نگار خواهم کرد

به هرزه بی می و معشوق عمر میگذرد
بطالتم بس از امروز کار خواهم کرد

صبا کجاست که این جان خون گرفته چو گل
فدای نکهت گیسوی یار خواهم کرد

چو شمع صبحدمم شد ز مهر او روشن
که عمر در سر این کار و بار خواهم کرد

به یاد چشم تو خود را خراب خواهم ساخت
بنای عهد قدیم استوار خواهم کرد

نفاق و زرق نبخشد صفای دل حافظ
طریق رندی و عشق اختیار خواهم کرد

چه مستی است ندانم که رو به ما آورد
که بود ساقی و این باده از کجا آورد

دلا چو غنچه شکایت ز بخت بسته مکن
که باد صبح نسیم گره گشا آورد

رسیدن گل و نسرین بخیر و خوبی باد
بنفشه شاد و خوش آمد سمن صفا آورد

علاج ضعف دل ما کرشمه ساقیست
برآر سر که طبیب آمد و دوا آورد

صبا به خوش خبری هدهد سلیمان است
که مژده طرب از گلشن سبا آورد

چه راه میزند این مطرب مقام شناس
که در میان غزل قول آشنا آورد

تو نیز باده به چنگ آر و راه صحرا گیر
که مرغ نغمه سرا ساز خوش نوا آورد

مرید پیر مغانم ز من مرنج ای شیخ	چرا که وعده تو کردی و او بجا آورد
به تنگ چشمی آن ترک لشکری نازم	که حمله بر من مسکین یک قبا آورد

فلک غلامی حافظ کنون بطوع کند
که التجا بدر دولت شما آورد

چو دوست بر سر زلفش زنم بتاب رود	ور آشتی طلبم بر سر عتاب رود
چو ماه نو ره نظارگان بیچاره	زند بگوشهٔ ابرو و در نقاب رود
طریق عشق پر آشوب و فتنه هست ای دل	بیفتد آنکه درین راه باشتاب رود
گدائی در جانان بسلطنت مفروش	کسی ز سایهٔ این در بآفتاب رود
حباب را چو فتد باد نخوت اندر سر	کلاه داریش اندر سر شراب رود
شب شراب خرابم کند به بیداری	وگر بروز حکایت کنم بخواب رود
مرا تو عهد شکن خوانده و میترسم	که با تو روز قیامت همین خطاب رود
بلا چو پیر شدی حسن و نازکی مفروش	که این معامله با عالم شباب رود
سواد نامهٔ موی سیاه چون شد طی	بیاض کم نشود ور صد انتخاب رود

تو خود حجاب خودی حافظ از میان برخیز
خوشا کسیکه درین راه بی حجاب رود

حسب حالی ننوشتیم و شد ایامی چند | قاصدی کو که فرستم بتو پیغامی چند
ما بدان مقصد عالی نتوانیم رسید | هم مگر پیش نهد لطف شما گامی چند
چون می از خم بسبو رفت و گل افگند نقاب | فرصت عیش نگهدار و بزن جامی چند
قند آمیخته با گل نه علاج دل ماست | بوسهٔ چند بیامیز بدشنامی چند
ای گدایان خرابات خدا یار شماست | چشم انعام مدارید ز انعامی چند
زاهد از کوچهٔ رندان بسلامت بگذر | تا خرابت نکند صحبت بدنامی چند
عیب می جمله بگفتی هنرش نیز بگو | نفی حکمت مکن از بهر دل عامی چند
پیر میخانه چه خوش گفت بدردی کش خویش | که مگو حال دل سوخته با خامی چند

حافظ از تاب رخ مهر فروغ تو بسوخت
کامگارا نظری کن سوی ناکامی چند

حسن تو همیشه در فزون باد | رویت همه سال لاله گون باد
اندر سر من هوای عشقت | هر روز که هست در فزون باد
قد همه دلبران عالم | در خدمت قامتت نگون باد
هر سرو که در چمن برآید | پیش الف قدت چو نون باد
چشمی که نه فتنهٔ تو باشد | از گوهر اشک غرق خون باد

هر جا که دلیست در غم تو | بی صبر و قرار و بی سکون باد
چشم تو ز بهر دلربائی | در کردن سحر ذوفنون باد
هر کس که بهجر تو نسازد | از حلقهٔ وصل تو برون باد

لعل تو که هست جان حافظ
دور از لب هر خسیس دون باد

خسروا گوی فلک در خم چوگان تو باد | ساحت کون و مکان عرصهٔ میدان تو باد
همه آفاق گرفت و همه اطراف کشاد | صیت خلق تو که پیوسته نگهبان تو باد
زلف خاتون ظفر شیفتهٔ پرچم تست | دیدهٔ فتح ابد عاشق جولان تو باد
ای که انشای عطارد صفت شوکت تست | عقل کل چاکر طغرا کش دیوان تو باد
طیرهٔ جلوهٔ طوبی قد دلجوی تو شد | غیرت خلد برین ساحت ایوان تو باد
نه به تنها حیوانات و نباتات و جماد | هر چه در عالم امرست بفرمان تو باد

حافظ خسته باخلاص ثنا خوان تو شد
لطف عام تو شفا بخش ثنا خوان تو باد

خوش ست خلوت اگر یار یار من باشد | نه من بسوزم و او شمع انجمن باشد
من آن نگین سلیمان بهیچ نستانم | که گاه گاه برو دست اهرمن باشد

روا مدار خدایا که در حریم وصال
رقیب محرم و حرمان نصیب من باشد

همای گو مفکن سایهٔ شرف هرگز
در ان دیار که طوطی کم از زغن باشد

بیان شوق چه حاجت که حال آتش دل
توان شناخت ز سوزی که در سخن باشد

هوای کوی تو از سر نمی‌رود ما را
غریب را دل آواره در وطن باشد

ببستان سوسن اگر ده زبان شود حافظ
چو غنچه پیش تواش مهر بر دهن باشد

خوش آمد گل وزان خوشتر نباشد
که در دستت بجز ساغر نباشد

زمانی خوشدلی دریاب دریاب
که دائم در صدف گوهر نباشد

غنیمت دان و می خور در گلستان
که گل تا هفتهٔ دیگر نباشد

عجب راهیست راه عشق کانجا
کسی سر بر کند کش سر نباشد

بشوی اوراق اگر همدرس مائی
که علم عشق در دفتر نباشد

ز من منیوش و دل در شاهدی بند
که حسنش بستهٔ زیور نباشد

بیا ای شیخ در خمخانهٔ ما
شرابی خور که در کوثر نباشد

الا ای پر لعل کرده جام زرین
ببخشا بر کسی کش زر نباشد

شراب بی خمارم بخش یارب
که با او هیچ درد سر نباشد

بنام ایزد بت سیمین تنم هست	که در بتخانهٔ آزر نباشد
من از جان بندهٔ سلطان اویسم	اگرچه یادش از چاکر نباشد
بتاج عالم آرایش که خورشید	چنین زیبندهٔ افسر نباشد

کسی گیرد خطا در نظم حافظ
که هیچش لطف در گوهر نباشد

خستگان را چو طلب باشد و قوت نبود	گر تو بیداد کنی شرط مروت نبود
ما جفا از تو ندیدیم و تو هم نپسندی	آنچه در مذهب ارباب فتوت نبود
تا که افسون نکند جادوی چشم تو مدام	نور در سوختن شمع محبت نبود
چون چنین نیک ز سررشتهٔ خود بیخبرم	آن مبادا که مددگاری فرصت نبود
هر که آئینه صافی نشد از زنگ هوا	دیده اش قابل رخسارهٔ حکمت نبود
خیره آن دیده که آبش نبرد گریهٔ عشق	تیره آن دل که درو نور مودت نبود
چون طهارت نبود کعبه و بتخانه یکیست	نبود خیر در انخانه که عصمت نبود
دولت از مرغ همایون طلب و سایهٔ او	زانکه با زاغ و زغن شهپر دولت نبود
گر مدد خواستم از پیر مغان عیب مکن	شیخ ما گفت که در صومعه همت نبود
حافظا علم و ادب ورز که در مجلس شاه	هر کرا نیست ادب لایق صحبت نبود

دلبر برفت و دلشدگان را خبر نکرد | یاد حریف شهر و رفیق سفر نکرد

یا بخت من طریق محبت فرو گذاشت | یا او بشاهراه حقیقت گذر نکرد

من ایستاده تا کنمش جان فدا چو شمع | او خود گذر بمن چو نسیم سحر نکرد

گفتم مگر بگریه دلش مهربان کنم | در سنگ خاره قطرهٔ باران اثر نکرد

هر کس که دید روی تو بوسید چشم من | کاری که کرد دیدهٔ من بی نظر نکرد

در حیرتم که بهر چه شد همدم رقیب | خر مهره هیچکس چو قرین گهر نکرد

کلک زبان بریدهٔ حافظ در انجمن | با کس نگفت راز تو تا ترک سر نکرد

دل از من برد و روی از من نهان کرد | خدارا با که این بازی توان کرد

شب تنهائیم در قصد جان بود | خیالش لطفهای بیکران کرد

چرا چون لاله خونین دل نباشم | که با من نرگس او سرگران کرد

صبا گر چاره داری وقت وقتست | که درد اشتیاقم قصد جان کرد

بدانسان سوخت چون شمعم که بر من | صراحی گریه و بربط فغان کرد

میان مهربانان کی توان گفت | که یار من چنین گفت و چنان کرد

عدو با جان حافظ آن نکردی | که تیر چشم آن ابرو کمان کرد

دلا بسوز که سوز تو کارها بکند	دعای نیم شبی دفع صد بلا بکند
عتاب یار پری چهره عاشقانه بکش	که یک کرشمه تلافی صد جفا بکند
ز ملک تا ملکوتش حجاب برگیرند	هر آنکه خدمت جام جهان نما بکند
طبیب عشق مسیحا دمست و مشفق لیک	چو درد در تو نبیند کرا دوا بکند
تو با خدای خود انداز کار و دل خوش دار	که رحم اگر نکند مدعی خدا بکند
ز بخت خفته ملولم بود که بیداری	بوقت فاتحهٔ صبح یک دعا بکند

بسوخت حافظ و بوی ز زلف یار نبرد
مگر دلالت این دولتش صبا بکند

دیدی ای دل که غم عشق دگربار چه کرد	چون بشد دلبر و با یار وفادار چه کرد
آه ازان نرگس جادو که چه بازی انگیخت	وای ازان مست که با مردم هشیار چه کرد
اشک من رنگ شفق یافت ز بی مهری یار	طالع بی شفقت بین که درین کار چه کرد
ساقیا جام میم ده که نگارندهٔ غیب	نیست معلوم که در پردهٔ اسرار چه کرد
آنکه پر نقش زد این دایرهٔ مینائی	کس ندانست که در گردش پرگار چه کرد
برقی از پردهٔ لیلی بدرخشید سحر	وه که با خرمن مجنون دل افگار چه کرد
برق عشق آتش غم در دل حافظ زد و سوخت	یار دیرینه ببینید که با یار چه کرد

دست در حلقهٔ آن زلف دوتا نتوان کرد — تکیه بر عهد تو و باد صبا نتوان کرد

آنچه سعی ست من اندر طلبت بنمودم — این قدر هست که تغییر قضا نتوان کرد

دامن دوست بصد خون دل افتاد بدست — بفسوسی که کند خصم رها نتوان کرد

عارضش را بمثل ماه فلک نتوان خواند — نسبت دوست بهر بی سر و پا نتوان کرد

سر بالای من آندم که در آید بسماع — چه محل جامهٔ جان را که قبا نتوان کرد

مشکل عشق که در حوصلهٔ دانش ماست — حل این نکته بدین فکر خطا نتوان کرد

غیرتم کشت که محبوب جهانی لیکن — روز و شب عربده با خلق خدا نتوان کرد

من چه گویم که ترا نازکی طبع لطیف — تا بحدیست که آهسته دعا نتوان کرد

نظر پاک توان در رخ جانان دیدن — که در آئینه نظر جز بصفا نتوان کرد

بجز ابروی تو محراب دل حافظ نیست
طاعت غیر تو در مذهب ما نتوان کرد

دانی که چنگ و عود چه تقریر می کنند — پنهان خورید باده که تکفیر می کنند

ناموس عشق و رونق عشاق می برند — عیب جوان و سرزنش پیر می کنند

جز قلب تیره هیچ نشد حاصل و هنوز — باطل درین خیال که اکسیر می کنند

گویند رمز عشق مگوئید و مشنوید — مشکل حکایتی ست که تقریر می کنند

تشویش وقت پیر مغان میدهند باز　　این سالکان نگر که چه با پیر می کنند

صد ملک دل به نیم نظر میتوان خرید　　خوبان درین معامله تقصیر می کنند

ما از برون در شده مغرور صد فریب　　تا خود درون پرده چه تقریر می کنند

قومی بجد و جهد گرفتند وصل دوست　　قومی دگر حواله بتقدیر می کنند

فی الجمله اعتماد مکن بر ثبات دهر　　کاین کارخانه ایست که تغییر می کنند

می خور که شیخ و حافظ و مفتی و محتسب
چون نیک بنگری همه تزویر می کنند

در نظربازی ما بیخبران حیرانند　　من چنینم که نمودم دگر ایشان دانند

عاقلان نقطهٔ پرگار وجودند ولی　　عشق داند که درین دائره سرگردانند

وصف رخسارهٔ خورشید ز خفاش مپرس　　که درین آینه صاحب نظران حیرانند

گر شوند آگه از اندیشهٔ ما مغبچگان　　بعد ازین خرقهٔ صوفی بگرو نستانند

لاف عشق و گله از یار زهی لاف خلاف　　عشقبازان چنین مستحق هجرانند

جلوه گاه رخ او دیدهٔ من تنها نیست　　ماه و خورشید همین آینه میگردانند

مگرم چشم سیاه تو بیاموزد کار　　ورنه مستوری و مستی همه کس نتوانند

مفلسانیم و هوای می و مطرب داریم　　آه اگر خرقهٔ پشمین بگرو نستانند

گر به نزهتگه ارواح برد بوی تو باد	عقل و جان گوهر هستی به نثار افشانند

زاهد ار رندی حافظ نکند فهم چه باک
دیو بگریزد از آن قوم که قرآن خوانند

دوش وقت سحر از غصه نجاتم دادند — واندر آن ظلمت شب آب حیاتم دادند

بیخود از شعشعهٔ پرتو ذاتم کردند — باده از جام تجلی بصفاتم دادند

چه مبارک سحری بود و چه فرخنده شبی — آن شب قدر که این تازه براتم دادند

چون من از عشق رخش بیخود و حیران گشتم — خبر از واقعهٔ لات و مناتم دادند

من اگر کامروا گشتم و خوشدل چه عجب — مستحق بودم و اینها بزکاتم دادند

بعد از این روی من و آینهٔ حسن نگار — که در آنجا خبر از جلوهٔ ذاتم دادند

هاتف آن روز بمن مژدهٔ این دولت داد — که بیاز از غمت صبر و ثباتم دادند

این همه قند و شکر کز سخنم می‌ریزد — اجر صبریست کزان شاخ نباتم دادند

کیمیاییست عجب بندگی پیر مغان — خاک او گشتم و چندین درجاتم دادند

بحیات ابد آن روز رسانید مرا — خط آزادگی از حسن نجاتم دادند

عاشق آندم که بدام سر زلف تو فتاد — گفت کز بند غم و غصه نجاتم دادند

شکر شکر بشکرانه بیفشان ای دل — که نگار خوش شیرین حرکاتم دادند

همت حافظ و انفاس سحرخیزان بود
که ز بند غم ایام نجاتم دادند

دوش دیدم که ملائک در میخانه زدند
گل آدم بسرشتند و به پیمانه زدند

ساکنان حرم ستر عفاف ملکوت
با من راه نشین باده مستانه زدند

شکر ایزد که میان من و او صلح فتاد
حوریان رقص کنان ساغر شکرانه زدند

جنگ هفتاد و دو ملت همه را عذر بنه
چون ندیدند حقیقت ره افسانه زدند

آسمان بار امانت نتوانست کشید
قرعه فال بنام من دیوانه زدند

نقطه عشق دل گوشه نشینان خون کرد
همچو آن خال که بر عارض جانانه زدند

ما بصد خرمن پندار ز ره چون نرویم
چون ره آدم خاکی بیکی دانه زدند

آتش آن نیست که بر شعله او خندد شمع
آتش آنست که در خرمن پروانه زدند

کس چو حافظ نکشید از رخ اندیشه نقاب
تا سر زلف عروسان سخن شانه زدند

دل من در رویت ز چمن فراغ دارد
که چو سرو پای بندست و چو لاله داغ دارد

سر ما فرو نیاید بکمان ابروی کس
که درون گوشه گیران ز جهان فراغ دارد

شب تیره چون سر آرم ره پیچ پیچ زلفت
مگر آنکه شمع رویت برهم چراغ دارد

ز بنفشه تاب دارم که ز زلف او زند دم ‌ ‌ تو سیاه کم بها بین که چه در دماغ دارد

بفروغ چهره زلفت همه شب زند ره دل ‌ ‌ چه دلاورست دزدی که بکف چراغ دارد

سزد ار چو ابر بهمن که درین چمن بگریم ‌ ‌ طرب آشیان بلبل بنگر که زاغ دارد

من و شمع صبحگاهی سزد ار بهم بگرییم ‌ ‌ که بسوختیم و از ما بت ما فراغ دارد

بچمن خرام و بنگر بر تخت گل که لاله ‌ ‌ به ندیم شاه ماند که بکف ایاغ دارد

سزد ار درس عشق دارد دل دردمند حافظ ‌ ‌ که نه خاطر تماشا نه هوای باغ دارد

دادگرا ترا فلک جرعه کش پیاله باد ‌ ‌ دشمن دل سیاه تو غرقه بخون چو لاله باد

ذروه کاخ رتبتت راست ز فرط ارتفاع ‌ ‌ راهروان وهم را راه هزار ساله باد

زلف سیاه پرچمت چشم و چراغ عالمست ‌ ‌ جان ز نسیم دولتت در شکن کلاله باد

ای مه برج معدلت مقصد کل را دمی ‌ ‌ باده صاف دولتت در قدح و پیاله باد

چون بهوای قامتت زهره شود ترانه ساز ‌ ‌ حاسدت از سماع آن همدم آه و ناله باد

طبق سپهر و آن قرص سیم و زر که هست ‌ ‌ از لب خوان حشمتت سهلترین نواله باد

دختر فکر بکر من همدم صحبت تو شد ‌ ‌ مهر چنین عروس را هم بکفت حواله باد

حافظ تو درین غزل حجت بندگی گرفت ‌ ‌ لطف عبید پرورت شاهد این قباله باد

دیریست که دلدار پیامی نفرستاد ننوشت کلامی و سلامی نفرستاد

صد نامه فرستادم و آن شاه سواران پیکی ندوانید و پیامی نفرستاد

سوی من وحشی صفت عقل رمیده آهو روشی کبک خرامی نفرستاد

دانست که خواهد شدنم مرغ دل از دست زان طرهٔ چون سلسله دامی نفرستاد

فریاد که آن ساقی شکرلب سرمست دانست که مخمورم و جامی نفرستاد

چندانکه زدم لاف کرامات مقامات هیچم خبر از هیچ مقامی نفرستاد

حافظ بادب باش که واخواست نباشد گر شاه پیامی بغلامی نفرستاد

دی پیر می‌فروش که ذکرش بخیر باد گفتا شراب نوش و غم دل ببر ز یاد

گفتم بباد میدهدم باده نام و ننگ گفتا قبول کن سخن و هرچه باد باد

سود و زیان و مایه چو خواهد شدن ز دست از بهر این معامله غمگین مباش و شاد

بیخار گل نباشد و بی نیش نوش هم تدبیر چیست وضع جهان این چنین فتاد

پرکن ز باده جام و مادم بگوش هوش بشنو از و حکایت جمشید و کیقباد

در آرزوی آنکه رسد دل بحق جان در درون سینه غم عشق او نهاد

بادت بدست باشد اگر دل نهی بهیچ در معرضی که تخت سلیمان رود بباد

حافظ اگرت ز پند حکیمان ملالتست
کوته کنیم قصه که عمرت دراز باد

تا دل شب سخن از سلسلهٔ موی تو بود	دوش در حلقهٔ ما قصهٔ گیسوی تو بود
باز مشتاق کمان خانهٔ ابروی تو بود	دل که از ناوک مژگان تو در خون میگشت
ورنه در کس نرسیدیم که در کوی تو بود	هم عفاالله ز صبا کز تو پیامی آورد
فتنه انگیز جهان غمزهٔ جادوی تو بود	عالم از شور و شر عشق خبر هیچ نداشت
دام راهم شکن طرهٔ هندوی تو بود	من سرگشته هم از اهل سلامت بودم
که گشادی که مرا بود ز پهلوی تو بود	بگشا بند قبا تا بگشاید دل من

بوفای تو که بر تربت حافظ بگذر
کز جهان میشد و در آرزوی روی تو بود

عشق پیدا شد و آتش بهمه عالم زد	در ازل پرتو حسنت ز تجلی دم زد
عین آتش شد ازین غیرت و بر آدم زد	جلوهٔ کرد رخش دید ملک عشق نداشت
دست غیب آمد و بر سینهٔ نامحرم زد	مدعی خواست که آید بتماشاگه راز
برق غیرت بدرخشید و جهان برهم زد	عقل میخواست کزان شعله چراغ افروزد
دست در حلقهٔ آن زلف خم اندر خم زد	جان علوی هوس چاه زنخدان تو داشت

دیگران قرعهٔ قسمت همه بر عیش زدند	دل غمدیدهٔ ما بود که هم بر غم زد
نظری کرد که بیند بجهان صورت خویش	خیمه در آب و گل مزرعهٔ آدم زد

حافظ آن روز طربنامهٔ عشق تو نوشت
که قلم بر سر اسباب دل خرم زد

دوش می آمد و رخساره برافروخته بود	تا کجا باز دل غمزده سوخته بود
رسم عاشق کشی و شیوهٔ شهرآشوبی	جامهٔ بود که بر قامت او دوخته بود
کفر زلفش ره دین میزد و آن سنگین دل	در رهش مشعله از چهره برافروخته بود
دل بسی خون بکف آورد ولی دیده بریخت	الله الله که تلف کرد و که اندوخته بود
یار مفروش بدنیا که بسی سود نکرد	آنکه یوسف بزر ناسره بفروخته بود
جان عشاق سپند رخ خود میدانست	و آتش چهره برین کار برافروخته بود
گرچه میگفت که زارت بکشم میدیدم	که نهانش نظری با من دلسوخته بود

گفت و خوش گفت برو خرقه بسوزان حافظ
یارب این قلب شناسی که آموخته بود

دوش آگهی ز یار سفر کرده داد باد	من نیز دل بباد دهم هرچه باد باد
در چین طرهٔ تو دل بی حفاظ من	هرگز نگفت مسکن مألوف یاد باد

دل خوش شدم بیاد تو هر گه که در چمن
بند قبای غنچهٔ گل می‌گشاد باد

طرف کلاه شاهیت آمد بخاطرم
آنجا که تاج بر سر نرگس نهاد باد

کارم بدان رسید که همراه خود کنم
هر شام برق لامع و هر بامداد باد

از دست رفته بود وجود ضعیف من
صبحم ببوی وصل تو جان باز داد باد

امروز قدر پند عزیزان شناختم
یارب روان ناصح ما از تو شاد باد

تاریخ عیش ما شب دیدار دوست بود
عهد شباب و صحبت احباب یاد باد

حافظ نهاد نیک تو کامت بر آورد
جانها فدای مردم نیکو نهاد باد

در آن هوا که جز برق اندر طلب نباشد
گر خرمنی بسوزد چندین عجب نباشد

مرغی که با غم دل شد الفتیش حاصل
بر شاخسار عمرش برگ طرب نباشد

در کارخانهٔ عشق از کفر ناگزیرست
آتش کرا بسوزد گر بولهب نباشد

در کیش جانفروشان فضل و هنر خرید
اینجا نسب نگنجد اینجا حسب نباشد

در محفلی که خورشید اندر شمار ذره است
خود را بزرگ دیدن شرط ادب نباشد

می خور که عمر سرمد گر در جهان توان یافت
جز بادهٔ بهشتی هیچش سبب نباشد

حافظ وصال جانان با چون تو تنگدستی
روزی شود که با او پیوند شب نباشد

دلم جز مهر مه رویان طریقی بر نمیگیرد	ز هر در میدهم پندش ولیکن در نمیگیرد
خدا را ای نصیحتگو حدیث از مطرب و می گو	که نقشی در خیال ما ازین خوشتر نمیگیرد
صراحی میکشم پنهان و مردم دفتر انگارند	عجب گر آتش این زرق در دفتر نمیگیرد
نصیحت کم کن و ما را بفریاد دف و نی بخش	که غیر از راستی نقشی درین جوهر نمیگیرد
میان گریه میخندم که چون شمع اندرین مجلس	زبان آتشینم هست اما در نمیگیرد
سر چشمی این خوبی تو گوئی چشم ازو گیرد	برو کاین وعظ بی معنی مرا در سر نمیگیرد
نصیحت گوی رندان را که با حکم خدا جنگست	دلش بس تنگ می بینم چرا ساغر نمیگیرد
چه خوش صید دلم کردی بنازم چشم مستت را	که کس آهوی وحشی را ازین خوشتر نمیگیرد
سخن در احتیاج ما و استغنای معشوقست	چه سود افسونگری ای دل که در دلبر نمیگیرد
خدا را رحمی ای منعم که درویش سر کویت	دری دیگر نمیداند رهی دیگر نمیگیرد
من از پیر مغان دیدم کرامتهای مردانه	که این دلق ریائی را بجامی بر نمیگیرد

بدین شعر تر شیرین ز شاهنشه عجب دارم
که سر تا پای حافظ را چرا در زر نمیگیرد

دیدم بخواب خوش که بدستم پیاله بود	تعبیر رفت و کار بدولت حواله بود
چل سال رنج و غصه کشیدیم و عاقبت	تدبیر ما بدست شراب دو ساله بود

آن نافهٔ مراد که میخواستم ز غیب — در چین زلف آن بت مشکین کلاله بود

از دست برده بود وجودم خمار عشق — دولت مساعد آمد و می در پیاله بود

نالان و دادخواه بمیخانه می روم — کانجا گشاد کار من از آه و ناله بود

خون میخورم ولیک نه جای شکایتست — روزی ما ز خوان کرم این نواله بود

بر طرف گلشنم نظر افتاد وقت صبح — آن دم که کار مرغ چمن آه و ناله بود

هر کو نکاشت مهر و ز خوبی گلی نچید — در رهگذار باد نگهبان لاله بود

آتش فگند در دل مرغان نسیم باغ — زان داغ سر بمهر که در جان لاله بود

آن شاه تند حمله که خورشید شیرگیر — پیشش بروز معرکه کمتر غزاله بود

دیدم که شعر دلکش حافظ بمدح شاه — هر بیت ازان سفینه به از صد رساله بود

دمی با غم بسر بردن جهان یکسر نمی ارزد — بمی بفروش دلق ما کزین بهتر نمی ارزد

بکوی می فروشانش بجامی بر نمیگیرند — زهی سجادهٔ تقوی که یک ساغر نمی ارزد

شکوه تاج سلطانی که بیم جان درو درجست — کلاه دلکش ست اما بدرد سر نمی ارزد

رقیبم سرزنشها کرد کزین باب رخ برتاب — چه افتاد این سر ما را که خاک در نمی ارزد

ترا آن به که روی خود ز مشتاقان بپوشانی — که سودای جهانداری غم لشکر نمی ارزد

بشنو این نقش ز دلتنگی که در بازارگی	بنعمتهای گوناگون می احمر نمی ارزد
دیار و یار مردم را مقید میکند لیکن	چه جای پارس کاین محنت جهان یکسر نمی ارزد
بس آسان می نمود اول غم دریا ببوی سود	غلط گفتم که هر موجش بصد گوهر نمی ارزد
برو گنج قناعت جو بکنج عافیت بنشین	که یکدم تنگدل بودن به بحر و بر نمی ارزد

چو حافظ در قناعت کوش و از دنیای دون بگذر
که یک جو منت دونان بصد من زر نمی ارزد

دوستان دختر رز توبه ز مستوری کرد	شد بر محتسب و کار بدستوری کرد
آمد از پرده بمجلس عرقش پاک کنید	تا نگویند حریفان که چرا دوری کرد
مژدگانی بده ای دل که دگر مطرب عشق	راه مستانه زد و چاره مخموری کرد
جای آنست که در عقد وصالش گیرند	دختر رز که بتجلیل این همه مستوری کرد
نه بهفت آب که رنگش بصد آتش نرود	آنچه با خرقه زاهد می انگوری کرد
غنچه گلبن وصلم ز نسیمش بشگفت	مرغ خوشخوان طرب از برگ گل سوری کرد

حافظ افتادگی از دست مده زانکه حسود
عرض و مال و دل و دین در سر مغروری کرد

درخت دوستی بنشان که کام دل ببار آرد	نهال دشمنی برکن که رنج بیشمار آرد

چو مهمان خراباتی بعزت باش با رندان | که درد سر کشی جانان گرت مستی خمار آرد
شب صحبت غنیمت دان و داد خوشدلی بستان | بسی گردش کند گردون بسی لیل و نهار آرد
عماری دار لیلی را که مهد ماه در حکم است | خدایا در دل اندازش که بر مجنون گذار آرد
بهار عمر خواه ای دل وگرنه این چمن هر سال | چو نسرین صد گل آرد بار و چون بلبل هزار آرد
خدارا چون دل ریشم قراری بسته با زلفت | بفرما لعل نوشین را که جان را با قرار آرد
زکار افتاده آهی دل که صد من بار غم دارد | برو یک جرعه می درکش که در حالت بکار آرد

در این باغ از خدا خواهد درین پیرانه سر حافظ | نشیند بر لب جوئی و سروی در کنار آرد

دوش از جناب آصف پیک بشارت آمد | کز حضرت سلیمان عشرت اشارت آمد
خاک وجود ما را از آب دیده گل کن | ویران سرای دل را گاه عمارت آمد
این شرح بی نهایت کز حسن یار گفتند | حرفیست از هزاران کاندر عبارت آمد
عیبم بپوش زنهار ای خرقه می آلود | کان پاک دامن اینجا بهر زیارت آمد
امروز جای هر کس پیدا شود ز خوبان | کان ماه مجلس آرا اندر صدارت آمد
بر تخت جم که تاجش معراج آفتابست | همت نگر که موری با این حقارت آمد
از چشم شوخش ای دل ایمان خود نگهدار | کان جادوی کمانکش بر عزم غارت آمد

در ریاست مجلس شاه دیار وقت شناس
هان ای زبان سپید وقت تجارت آمد

آلوده تو حافظ فیضی ز شاه درخواه
کان عنصر سماحت بهر طهارت آمد

در نمازم خم ابروی تو چون یاد آمد
حالتی رفت که محراب بفریاد آمد

از من اکنون طمع صبر و دل و هوش مدار
کان تحمل که تو دیدی همه برباد آمد

باده صافی شد و مرغان چمن مست شدند
موسم عاشقی و کار به بنیاد آمد

بوی بهبود ز اوضاع جهان می شنوم
شادی آورد گل و باد صبا شاد آمد

ای عروس هنر از بخت شکایت منما
حجله حسن بیارای که داماد آمد

بر زلیخا ستم ای یوسف مصری مپسند
زانکه از عشق بر او این همه بیداد آمد

دلفریبان نباتی همه زیور بستند
دلبر ماست که با حسن خداداد آمد

زیر بارند درختان که تعلق دارند
ای خوشا سرو که از بند غم آزاد آمد

مطرب از گفته حافظ غزلی نغز بخوان
تا بگویم که ز عهد طربم یاد آمد

دلی که غیب نمایست و جام جم دارد
ز خاتمی که از و گم شود چه غم دارد

بخط و خال گدایان مده خزینه دل
بدست شاهوشی ده که محترم دارد

نه هر درخت تحمل کند جفای خزان	غلام همت سروم که این قدم دارد
رسید موسم آن کز طرب چو نرگس مست	نهد بپای قدح هر که شش درم دارد
زر از بهای می اکنون چو گل دریغ مدار	که عقل کل بصدت عیب متهم دارد
ز سر غیب کس آگاه نیست قصه مخوان	کدام محرم دل را درین حرم دارد
دلم که لاف تجرد زدی کنون صد شغل	ببوی زلف تو با باد صبحدم دارد
مراد دل که بجوییم که نیست دلداری	که جلوهٔ نظر و شیوهٔ کرم دارد

ز جیب خرقهٔ حافظ چه طرف بتوان بست
که ما صمد طلبیدیم و او صنم دارد

دست از طلب ندارم تا کام من برآید	یا جان رسد بجانان یا جان ز تن برآید
بگشای تربتم را بعد از وفات و بنگر	کز آتش درونم دود از کفن برآید
بنمای رخ که خلقی واله شوند و حیران	بگشای لب که فریاد از مرد و زن برآید
جان بر لب است و حسرت در دل که از لبانش	نگرفته هیچ کامی جان از بدن برآید
از حسرت دهانش جانم به تنگ آمد	خود کام تنگدستان کی زان دهن برآید
گفتم بخویش کز وی برگیرم دل و گفت	کاریست این کو با خویشتن برآید
هر یک شکن ز زلفت پنجاه و شصت دارد	چون این دل شکسته با آن شکن برآید

بر بوی آنکه در باغ آید گلی چو رویت	آید نسیم و هردم گرد چمن برآید
هردم چو بیوفایان نتوان گرفت یاری	ماییم و آستانش تا جان ز تن برآید
برخیز تا چمن را از قامت و میانت	هم سرو در برآید هم نارون برآید

گویند ذکر خیرش در خیل عشقبازان
هرجا که نام حافظ در انجمن برآید

در ازل هر کو بفیض دولت ارزانی بود	تا ابد جام مرادش همدم جانی بود
من همان ساعت که از می خواستم شد توبه کار	گفتم این شاخ ار دهد باری پشیمانی بود
خود گرفتم کافکنم سجاده چون سوسن بدوش	همچو گل بر خرقه رنگ می مسلمانی بود
خلوت ما را فروغ از عکس جام باده باد	زانکه کنج اهل دل باید که نورانی بود
بی چراغ جام در خلوت نمی آرم نشست	وقت گل مستوری مستان ز نادانی بود
مجلس انس و بهار و بحث عشق اندر میان	جام می نگرفتن از جانان گران جانی بود
همت عالی طلب جام مرصع گو مباش	رند را آب عنب یاقوت رمانی بود
نیکنامی خواهی ای دل با بدان صحبت مدار	خودپسندی جان من برهان نادانی بود
گرچه بی سامان نماید کار ما سهلش مبین	کاندرین کشور گدایی رشک سلطانی بود
خوش بود خلوت هم ای صوفی ولیکن گر بود	باده ریحانی و ساقی مست ریحانی بود

دی عزیزی گفت حافظ میخورد پنهان شراب
ای عزیز من گناه آن به که پنهانی بود

دلم بی جمالت صفائی ندارد
چو بیگانه کاشنائی ندارد

متاع دل پاک عشاق مسکین
ببازار حسنش بهائی ندارد

دلا جام و ساقی گلرخ طلب کن
که چون گل زمانه بقائی ندارد

اگر چه دلم رفت لیکن غمش نیست
بجز آن خم زلف جائی ندارد

از این سینه تنگ ترسم که تیرش
کند جاے وانگه دوائی ندارد

همه چیز دارد دلارام لیکن
دریغا که با ما وفائی ندارد

چو ماه است دشمن که بی مهر رویش
دل و جان حافظ صفائی ندارد

دل شوق لبت مدام دارد
یارب ز لبت چه کام دارد

جان شربت مهر و باده شوق
در ساغر دل مدام دارد

شوریده زلف یاد دائم
در دام بلا مقام دارد

آخر نرسد که باز پرسیم
کان دلبر ما چه نام دارد

با یار کجا نشیند آن کو
اندیشه خاص و عام دارد

خرم دل آن کسی که صحبت — با یار علی الدوام دارد
تا صید کند دلی بشوخی — برگل ز بنفشه دام دارد

حافظ چو دمی خوش است مجلس — اسباب طرب تمام دارد

رو برهش نهادم و بر من گذر نکرد — صد لطف چشم داشتم و یک نظر نکرد
سیل سرشک ما ز دلش کین بدر نبرد — در سنگ خاره قطرهٔ باران اثر نکرد
ماهی و مرغ دوش نخفت از فغان من — وان شوخ دیده بین که سر از خواب بر نکرد
میخواستم که میرمش اندر قدم چو شمع — او خود گذر بما چو نسیم سحر نکرد
یارب تو آن جوان دلاور نگاه دار — کز تیر آه گوشه نشینان حذر نکرد
جانا کدام سنگدل بی کفایتست — کاو پیش زخم تیغ تو جان را سپر نکرد
شوخی نگر که مرغ دل ما بپر کباب — سودای خام عاشقی از سر بدر نکرد

حافظ حدیث عشق تو از بسکه دلکش است — نشنید کس که از سر رغبت ز بر نکرد

راهی بزن که آهی بر ساز آن توان زد — شعری بخوان که با او رطل گران توان زد
بر آستان جانان گر سر توان نهادن — گلبانگ سربلندی بر آسمان توان زد

در خانقه نگنجد اسرار عشق و مستی
جام می مغانه هم با مغان توان زد

شد رهزن سلامت زلف تو وین عجب نیست
گر راهزن تو باشی صد کاروان توان زد

گر دولت وصالت خواهد دری گشودن
سرها برین تخیل بر آستان توان زد

قد خمیدهٔ ما سهلت نماید اما
بر چشم دشمنانت تیر ازین کمان توان زد

از شرم در حجابم ساقی تلطفی کن
باشد که بوسه چند بر آن دهان توان زد

بر جویبار چشمم گر سایه افگند دوست
بر خاک رهگذارش آب روان توان زد

درویش را نباشد منزل سرای سلطان
ماییم و کهنه دلقی کاتش درآن توان زد

اهل نظر دو عالم در یک نظر بیازند
عشق است و داو اول نقد جان توان زد

با عقل و فهم و دانش داد سخن توان داد
چون جمع شد معانی گوی بیان توان زد

عشق و شباب و رندی مجموعهٔ مراد است
ساقی بیا که جامی درین زمان توان زد

حافظ بحق قرآن کز زرق و شید باز آ
باشد که گوی عیشی درین میان توان زد

روز وصل دوستداران یاد باد
یاد باد آن روزگاران یاد باد

این زمان در کس وفاداری نماند
زان وفاداران و یاران یاد باد

کامم از تلخی غم چون زهر گشت
بانگ نوش باده خواران یاد باد

من که در تدبیر غم بیچاره ام	چاره آن غمگساران یاد باد
گرچه یاران فارغ اند از یاد من	از من ایشان را هزاران یاد باد
مبتلا گشتم درین دام بلا	کوشش آن حق گذاران یاد باد

راز حافظ بعد ازین ناگفته ماند
ای دریغ از رازداران یاد باد

رسید مژده که ایام غم نخواهد ماند	چنان نماند چنین نیز هم نخواهد ماند
من ارچه در نظر یار خاکسار شدم	رقیب نیز چنین محترم نخواهد ماند
چو پرده دار بشمشیر میزند همه را	کسی مقیم حریم حرم نخواهد ماند
توانگرا دل درویش خود بدست آور	که مخزن زر و گنج درم نخواهد ماند
غنیمتی شمر ای شمع وصل پروانه	که این معامله تا صبحدم نخواهد ماند
سروش عالم غیبم بشارتی خوش داد	که بر در کرمش کس دژم نخواهد ماند
برین رواق زبرجد نوشته اند بزر	که جز نکوئی اهل کرم نخواهد ماند
سرود مجلس جمشید گفته اند این بود	که جام باده بیاور که جم نخواهد ماند
چه جای شکر و شکایت ز نقش نیک و بد است	که کس همیشه گرفتار غم نخواهد ماند
ز مهربانی جانان طمع مبر حافظ	که نقش مهر و نشان ستم نخواهد ماند

روشنی طلعت تو ماه ندارد	پیش تو گل رونق گیاه ندارد
جانب دلها نگاهدار که سلطان	ملک نگیرد اگر سپاه ندارد
دیده ام آن چشم دل سیه که تو داری	جانب هیچ آشنا نگاه ندارد
ای شه خوبان بعاشقان نظری کن	هیچ شهی چون تو این سپاه ندارد
ای من تنها کشتم تطاول زلفت	کیست که از داغ این سیاه ندارد
شوخی نرگس نگر که پیش تو بشگفت	چشم دریده ادب نگاه ندارد
رطل گرانم ده ای مرید خرابات	شادی شیخی که خانقاه ندارد
گو برو و آستین بخون جگر شوی	هر که درین آستانه راه ندارد
تا چه کند با رخ تو دود دل من	آینه دانی که تاب آه ندارد
خون خور و خامش نشین که آن دل نازک	طاقت فریاد دادخواه ندارد
گوشه ابروی تست منظر چشمم	خوشتر ازین گوشه پادشاه ندارد

حافظ اگر سجده تو کرد مکن عیب
کافر عشق ای صنم گناه ندارد

رسید مژده که آمد بهار و سبزه دمید	وظیفه گر برسد مصرفش گل است و نبید
صفیر مرغ برآمد بط شراب کجاست	فغان فتاد ز بلبل نقاب گل که درید

ز روی ساقی مهوش گلی بچین امروز	که گرد عارض بستان خط بنفشه دمید
چنان کرشمهٔ ساقی دلم ز دست ببرد	که با کسی دگرم نیست برگ گفت و شنید
من این مرقع رنگین چو گل بخواهم سوخت	که پیر باده فروشش بجرعهٔ نخرید
بکوی عشق منه بی دلیل راه قدم	که گم شد آنکه درین ره برهبری نرسید
ز میوه های بهشتی چه ذوق دریابد	کسی که سیب زنخدان شاهدی نگزید
مکن ز غصه شکایت که در طریق ادب	براحتی نرسید آنکه زحمتی نکشید
عجایب ره عشق ای رفیق بسیارست	ز پیش آهوی این دشت شیر نر برمید
خدای را مددی ای دلیل راه حرم	که نیست بادیهٔ عشق را کرانه پدید
گلی نچید ز بستان آرزو دل من	مگر نسیم مروت درین چمن نوزید
شراب نوش کن و جام زر بصوفی ده	که پادشه ز کرم جرم صوفیان بخشید

بهار میگذرد دادگسترا دریاب
که رفت موسم و حافظ هنوز می نچشید

روز هجران و شب فرقت یار آخر شد	زدم این فال و گذشت اختر و کار آخر شد
آن همه ناز و تنعم که خزان میفرمود	عاقبت در قدم باد بهار آخر شد
بعد ازین نور بآفاق دهیم از دل خویش	که بخورشید رسیدیم و غبار آخر شد

آن پریشانی شبهای دراز و غم دل / همه در سایهٔ گیسوی نگار آخر شد

ساقیا عمر درازت و قدحت پر مے باد / که بسعی توام اندوه خمار آخر شد

شکر ایزد که باقبال کله گوشهٔ گل / نخوت باد دی و شوکت خار آخر شد

باورم نیست ز بدعهدی ایام هنوز / قصهٔ غصه که در دولت یار آخر شد

صبح امید که بد معتکف پردهٔ غیب / گو برون آی که کار شب تار آخر شد

گرچه آشفتگی کار من از زلف تو بود / حل این عقده هم از سوی نگار آخر شد

در شمار ار چه نیاورد کسے حافظ را / شکر کان محنت بی حد و شمار آخر شد

زاهد خلوت نشین دوش بمیخانه شد / از سر پیمان گذشت و بر سر پیمانه شد

شاهد عهد شباب آمده بودش بخواب / باز به پیرانه سر عاشق و دیوانه شد

مغبچهٔ میگذشت راهزن عقل و دین / در پی آن آشنا از همه بیگانه شد

آتش رخسار گل خرمن بلبل بسوخت / چهرهٔ خندان شمع آفت پروانه شد

گریهٔ شام و سحر شکر که ضایع نگشت / قطرهٔ باران ما گوهر یکدانه شد

نرگس ساقی بخواند آیت افسونگری / حلقهٔ اوراد ما گردش پیمانه شد

صوفی مجلس که دی جام و قدح می‌شکست / دوش بیک جرعهٔ می عاقل و فرزانه شد

منزل حافظ کنون بارگه کبریاست
دل بر دلدار رفت جان بر جانانه شد

نفس برآمد و کام از تو بر نمی‌آید	فغان که بخت من از خواب در نمی‌آید
اگر بروی دلارای یار من ورنه	بهیچ گونه دگر کار بر نمی‌آید
درین خیال بسر شد دریغ عمر عزیز	بلای زلف سیاهت بسر نمی‌آید
جان بحسرت خاک درت همی میرم	که آب زندگیم در نظر نمی‌آید
بسی حکایت دل هست با نسیم سحر	ولی ببخت من امشب سحر نمی‌آید
قد بلند ترا تا ببر نمیگیرم	درخت کام مرادم ببر نمی‌آید
مقیم زلف تو شد دل که خوش سوادی داشت	وزان غریب بلاکش خبر نمی‌آید
فدای دوست نکردیم عمر و مال دریغ	که کار عشق ز ما این قدر نمی‌آید
همیشه تیر سحرگاه من خطا نشدی	کنون چه شد که یکی کارگر نمی‌آید

ز بسکه شد دل حافظ رمیده از همه کس
کنون ز حلقهٔ زلفت بدر نمی‌آید

سالها دل طلب جام جم از ما میکرد	آنچه خود داشت ز بیگانه تمنا میکرد
گوهری کز صدف کون و مکان بیرون بود	طلب از گمشدگان لب دریا میکرد

مشکل خویش بر پیر مغان بردم دوش | کو بتائید نظر حل معما

بیدلی در همه احوال خدا با او بود | او نمیدیدش و از دور خدایا

دیدمش خرم و خندان قدح باده بدست | و اندران آینه صدگونه تماشا

گفتم این جام جهان بین بتو کی داد حکیم | گفت آن روز که این گنبد مینا

آن همه شعبده‌ها عقل که میکرد آنجا | سامری پیش عصا و ید بیضا

گفت آن یار کزو گشت سر دار بلند | جرمش آن بود که اسرار هویدا

فیض روح القدس ار باز مدد فرماید | دیگران هم بکنند آنچه مسیحا میکرد

گفتمش سلسلهٔ زلف بتان از پی چیست
گفت حافظ گله‌ای از شب یلدا میکرد

سالها دفتر ما در گرو صهبا بود | رونق میکده از درس و دعای ما

نیکی پیر مغان بین که چو ما بدمستان | هرچه کردیم بچشم کرمش زیبا

دل چو پرگار بهر سو دورانی میکرد | و اندران دائره سرگشته و پابرجا

می‌شکفتم ز طرب زانکه چو گل بر لب جوی | بر سرم سایهٔ آن سرو سهی بالا

پیر گلرنگ من اندر حق ازرق‌پوشان | رخصت خبث نداد ارنه حکایتها

دفتر دانش ما جمله بشوئید بمی | که فلک دیدم و در قصد دل دانا

مطرب ازدرد محبت غزلی می پرداخت	که حکیمان جهان را مژه خون پالا بود

قلب اندوده حافظ براو خرج نشد
که معامل بهمه عیب نهان بینا بود

ساقی حدیث سرو و گل و لاله می رود	وین بحث با ثلاثهٔ غساله می رود
می ده که نوعروس چمن حد حسن یافت	کار این زمان ز صنعت دلاله می رود
شکرشکن شوند همه طوطیان هند	زین قند پارسی که به بنگاله می رود
طی مکان ببین و زمان در سلوک شعر	کاین طفل یک شبه ره یک ساله می رود
باد بهار می وزد از بوستان شاه	وز ژاله باده در قدح لاله می رود
آن چشم جادوانهٔ عابدفریب بین	کش کاروان سحر بدنباله می رود
خوی کرده می خرامد و بر عارض سمن	از شرم روی او عرق از ژاله می رود
ایمن مشو ز عشوهٔ دنیا که این عجوز	مکاره می نشیند و محتاله می رود
چون سامری مباش که زر دید و از خری	موسی بهشت و از پی گوساله می رود

حافظ ز شوق مجلس سلطان غیاث دین
خامش مشو که کار تو از ناله می رود

سرو چمان من چرا میل چمن نمیکند	همدم گل نمیشود یاد سمن نمیکند

تا دل هرزه گرد من رفت بچین زلف او | زان سفر دراز خود یاد وطن نمیکند

پیش کمان ابرویت لابه همیکنم ولی | گوشه کشیده است ازان گوش بمن نمیکند

چون ز نسیم میشود زلف بنفشه پرشکن | وه که دلم چه یاد ازان عهد شکن نمیکند

با همه عطر دامنت آیدم از صبا عجب | کز گذر تو خاک را مشک ختن نمیکند

ساقی سیم ساق من گر همه زهر میدهد | کیست که تن چو جام می جمله دهن نمیکند

دل بامید وصل تو همدم جان نمیشود | جان بهوای کوی تو خدمت تن نمیکند

دی گله ز طره اش کردم و از سر فسوس | گفت که این سیاه کج گوش بمن نمیکند

دست بکش جفا مکن آب رخم که فیض ابر | بی مدد سرشک من در عدن نمیکند

تحفه رسان شد صبا دامن پاکت از چه رو | خاک بنفشه زار را مشک ختن نمیکند

کشتهٔ غمزهٔ تو شد حافظ ناشنیده پند
تیغ سزاست هر کرا درک سخن نمیکند

سمن بویان غبار غم چو بنشینند بنشانند | پری رویان قرار دل چو بستیزند بستانند

بفتراک جفا دلها چو بر بندند بر بندند | ز زلف عنبرین جانها چو بگشایند بفشانند

ز چشم لعل رمانی چو می بارند میخندند | ز رویم راز پنهانی چو می بینند میخوانند

بعمری یک نفس با ما چو بنشینند برخیزند | نهال شوق در خاطر چو بنشینند بنشانند

چو منصور از مراد آنانکه بردارند بردارند	که با این درد اگر در بند درمانند درمانند
سرشک گوشه گیران را چو دریابند دریابند	رخ از مهر سحرخیزان نگردانند گردانند

بدین حضرت چو مشتاقان نیاز آرند ناز آرند
بدین درگاه حافظ را چو میرانند میخوانند

سحرم دولت بیدار ببالین آمد	گفت برخیز که آن خسرو شیرین آمد
قدحی درکش و سرخوش بتماشا بخرام	تا ببینی که نگارت بچه آئین آمد
مژدگانی بده ای خلوتی نافه گشای	که ز صحرای ختن آهوی مشکین آمد
گریه آبی برخ سوختگان باز آورد	ناله فریادرس عاشق مسکین آمد
مرغ دل باز هوادار کمان ابروییست	که کمین صید گهش جان و دل و دین آمد
در هوا چند معلق زنی و جلوه کنی	ای کبوتر نگران باش که شاهین آمد
ساقیا می بده و غم مخور از دشمن و دوست	که بکام دل ما آن بشد و این آمد
شادی یار پری چهره بده بادهٔ ناب	که می لعل دوای دل غمگین آمد
رسم بدعهدی ایام چو دید ابر بهار	گریه اش بر سمن و سنبل و نسرین آمد

چون صبا گفتهٔ حافظ بشنید از بلبل
عنبرافشان بتماشای ریاحین آمد

ستاره‌ای بدرخشید و ماه مجلس شد
دل رمیدهٔ ما را انیس و مونس شد

نگار من که بمکتب نرفت و خط ننوشت
بغمزه مسئله آموز صد مدرس شد

طرب سرای محبت کنون شود معمور
که طاق ابروی یار منش مهندس شد

ببوی او دل بیمار عاشقان چو صبا
فدای عارض نسرین و چشم نرگس شد

بصدر مصطبه‌ام می نشاند اکنون یار
گدای شهر نگه کن که میر مجلس شد

لب از ترشح می پاک کن برای خدا
که خاطرم بهزاران گنه موسوس شد

کرشمهٔ تو شرابی بعاشقان پیمود
که علم بیخبر افتاد و عقل بیحس شد

خیال آب خضر بست و جام کیخسرو
بجرعه نوشی سلطان ابوالفوارس شد

چو زر عزیز وجود است شعر من آری
قبول دولتیان کیمیای این مس شد

ز راه میکده یاران عنان بگردانید
چرا که حافظ ازین راه رفت و مفلس شد

ساقی ار باده ازین دست بجام اندازد
عارفان را همه در شرب مدام اندازد

ور چنین زیر خم زلف نهد دانهٔ خال
ای بسا مرغ خرد را که بدام اندازد

آن زمان وقت می صبح فروغ است که شب
گرد خرگاه افق پردهٔ شام اندازد

روز در کسب هنر کوش که می خوردن روز
دل چون آینه در زنگ ظلام اندازد

ای خوشا حالت آن مست که در پای حریف	سر و دستار نداند که کدام اندازد
زاهدا سر بکله گوشهٔ خورشید برآر	بختت ار قرعه بدین ماه تمام اندازد
زاهد خام طمع بر سر انکار بماند	پخته گردد چو نظر بر مے جام اندازد

باده با محتسب شهر ننوشی حافظ
که خورد باده‌ات و سنگ بجام اندازد

سحر چون خسرو خاور علم بر کوهساران زد	بدست مرحمت یارم در امیدواران زد
چو پیش صبح روشن شد که حال مهر گردون چیست	برآمد خندهٔ خوش بر غرور کامگاران زد
نگارم دوش در مجلس بعزم رقص چون برخاست	گره بگشود از گیسو و بر دلهای یاران زد
من از رنگ صلاح آن دم بخون دل بشستم دست	که چشم باده پیمایش صلا بر هوشیاران زد
کدام آهن دلش آموخت این آیین عیاری	کز اول چون برون آمد ره شب زنده داران زد
خیال شهسواران پخت و شد ناگه دل مسکین	خداوندا نگهدارش که بر قلب سواران زد
منش با خرقهٔ پشمین کجا اندر کمند آرم	زره موئی که مژگانش ره خنجرگذاران زد
نظر بر قرعهٔ توفیق و یمن دولت شاه است	بده کام دل عاشق که فال بختیاران زد
شهنشاه مظفر فر شجاع ملک و دین منصور	که جود بی دریغش خنده بر ابر بهاران زد
از آن ساعت که جام می بدست او مشرف شد	زمانه ساغر شادی بیاد میگساران زد

ز شمشیر سر افشانش ظفر آن روز بدرخشید | که چون خورشید انجم سوز تنها بر هزاران زد
تعالی الله زهی فیاضی که تا نیرنگ هستی یافت | صفای جوهر پاکش دم از پرهیزگاران زد

دوام ملک و عمر او بخواه از لطف حق حافظ
که چرخ این سکه دولت بنام شهسواران زد

سحر بلبل حکایت با صبا کرد | که عشق گل بما دیدی چها کرد
غلام همت آن نازنینم | که کار خیر بی روی و ریا کرد
خوشش باد آن نسیم صبحگاهی | که درد شب نشینان را دوا کرد
من از بیگانگان هرگز ننالم | که با من هرچه کرد آن آشنا کرد
نقاب گل کشید از زلف سنبل | اگر بند قبای غنچه وا کرد
ازان رنگ رخم خون در دل انداخت | درین گلشن بخارم مبتلا کرد
بهر سو بلبل بیدل در افغان | تنعم در میان باد صبا کرد
گر از سلطان طمع کردم خطا بود | ور از دلبر وفا جستم جفا کرد
وفا از خواجگان شهر با من | کمال دین و دولت بوالوفا کرد

بشارت بر بکوی می فروشان
که حافظ توبه از زهد ریا کرد

شاهدان گر دلبری زینسان کنند	زاهدان را رخنه در ایمان کنند
هر کجا آن شاخ نرگس بشکفد	گلرخانش دیده نرگسدان کنند
یار ما چون سازد آهنگ سماع	قدسیان در عرش دست افشان کنند
رخ نماید آفتاب دولتت	گر چو صبحت آینه رخشان کنند
مردم چشمم بخون آغشته شد	از کجا این ظلم بر انسان کنند
عاشقان را بر سر خود حکم نیست	هر چه فرمان تو باشد آن کنند
پیش چشمم کمترست از قطره‌ای	آن حکایتها که از طوفان کنند
کن نگاهی از دو چشمت تا روان	مرگ را بر بیدلان آسان کنند
عید رخسار تو کو تا عاشقان	در وفایت جان و دل قربان کنند
ای جوان سرو قد گوئی بزن	پیش از آن کز قامتت چوگان کنند
خوش بر آی از غصه ای دل کاهل راز	عیش خوش در بوتهٔ هجران کنند

سرکشش حافظ ز آه نیم شب
تا چو صبحت آینه رخشان کنند

شراب بیغش و ساقی خوش دو دام رهند	که زیرکان جهان از کمندشان نرهند
من ارچه عاشقم و رند و مست و نامه سیاه	هزار شکر که یاران شهر بیگنهند

مبین حقیر گدایان عشق را کاین قوم / شهان بی کمر و خسروان بی کلهند

جفا نه شیوهٔ درویشیست و راهروی / بیار باده که این سالکان نه مرد رهند

مکن که کوکبهٔ دلبری شکسته شود / چو چاکران بگریزند و بندگان بجهند

غلام همت دردی کشان یکرنگم / نه آن گروه که ازرق لباس و دل سیهند

قدم منه بخرابات جز بشرط ادب / که ساکنان درش محرمان پادشهند

بهوش باش که هنگام باد استغنا / هزار خرمن طاعت به نیم جو ننهند

جناب عشق بلندست همتی حافظ / که عاشقان ره بی همتان بخود ندهند

شاهد آن نیست که موئی و میانی دارد / بندهٔ طلعت آن باش که آنی دارد

شیوهٔ حور و پری خوب و لطیفست ولی / خوبی آنست و لطافت که فلانی دارد

چشمهٔ چشم مرا ای گل خندان دریاب / که بامید تو خوش آب روانی دارد

مرغ زیرک نشود در چمنش نغمه سرای / هر بهاری که ز دنبال خزانی دارد

خم ابروی تو در صنعت تیراندازی / بسته از دست هر آنکس که کمانی دارد

گوی خوبی که برد از تو که خورشید آنجا / نه سواریست که در دست عنانی دارد

دلنشین شد سخنم تا تو قبولش کردی / آری آری سخن عشق نشانی دارد

در ره عشق نشد کس بیقین محرم راز	هر کسی بر حسب فهم گمانی دارد
با خرابات نشینان ز کرامات ملاف	هر سخن جایی و هر نکته مکانی دارد

مدعی گو برو و نکته به حافظ مفروش
کلک ما نیز زبانی و بیانی دارد

شراب و عیش نهان چیست کار بی بنیاد	زدیم بر صف رندان و هر چه بادا باد
گره ز دل بگشا و ز سپهر یاد مکن	که فکر هیچ مهندس چنین گره نگشاد
ز انقلاب زمانه عجب مدار که چرخ	ازین فسانه و افسون هزار دارد یاد
قدح بشرط ادب گیر زانکه ترکیبش	ز کاسه سر جمشید و بهمن است و قباد
که آگه است که جمشید و کی کجا رفتند	که واقف است که چون رفت تخت جم بر باد
ز حسرت لب شیرین هنوز می بینم	که لاله میدمد از خاک تربت فرهاد
مگر که لاله بدانست بیوفایی دهر	که تا بزاد و بشد جام می ز کف ننهاد
نمیدهند اجازت مرا بسیر و سفر	نسیم خاک مصلی و آب رکناباد
بیا بیا که زمانی ز می خراب شویم	مگر رسیم بگنجی درین خراب آباد
بنوش باده صافی بناله دف و چنگ	که بسته اند بر ابریشم طرب دل شاد
ز دست اگر ننهم جام می مکن عیبم	که پاک تر به ازینم حریف دست نداد

رسید در غم عشقش به حافظ آنچه رسید
که چشم زخم زمانه بعاشقان مرساد

صوفی نهاد دام و سر حقه باز کرد
بنیاد مکر با فلک حقه باز کرد

بازی چرخ بشکندش بیضه در کلاه
زیرا که عرض شعبده با اهل راز کرد

ساقی بیا که شاهد رعنای صوفیان
دیگر بجلوه آمد و آغاز ناز کرد

این مطرب از کجاست که ساز عراق ساخت
و آهنگ بازگشت ز راه حجاز کرد

ای دل بیا که ما به پناه خدا رویم
زانچه آستین کوته و دست دراز کرد

صنعت مکن که هر که محبت نه راست باخت
عشقش بروی دل در معنی فراز کرد

ای کبک خوش خرام که خوش میروی بناز
غره مشو که گربه عابد نماز کرد

فردا که پیشگاه حقیقت شود پدید
شرمنده رهروی که نظر بر مجاز کرد

حافظ مکن ملامت رندان که در ازل
ما را خدا ز زهد ریا بی نیاز کرد

صوفی ار باده باندازه خورد نوشش باد
ورنه اندیشه این کار فراموشش باد

آنکه یک جرعه می از دست تواند دادن
دست با شاهد مقصود در آغوشش باد

کیست آن شاهسوار خوش و خرم که دو کون
بسته بند قبا و علم دوشش باد

نرگس مست نوازش کن مردم دارش	خون عاشق بخورد گر بقدح نوشش باد
چشمم از آئینه داران خط و خالش گشت	لبم از بوسه ربایان لب نوشش باد
گرچه از کبر سخن با من درویش نکرد	جان فدای شکرین پستهٔ خاموشش باد
شاه ترکان سخن مدعیان می شنود	شرمی از مظلمهٔ خون سیاوشش باد
پیر ما گفت خطا بر قلم صنع نرفت	آفرین بر نظر پاک خطا پوشش باد

بغلامی تو مشهور جهان شد حافظ
حلقهٔ بندگی زلف تو در گوشش باد

صبا وقت سحر بوئی ز زلف یار می آورد	دل شوریدهٔ ما را ز نو در کار می آورد
ز رشک تار زلف یار بر باد سحر میداد	صبا هر نافهٔ مشکی که از تاتار می آورد
فروغ ماه میدیدم ز بام قصر او روشن	که روی از شرم او خورشید دیوار می آورد
عفی الله چین ابرویش اگرچه ناتوانم کرد	برحمت هم پیامی بر سر بیمار می آورد
سر انجمنش جانان طریق لطف و احسان بود	اگر تسبیح میفرمود اگر زنار می آورد
من آن شاخ صنوبر را ز باغ سینه برکندم	که هر گل کز غمش بشکفت محنت بار می آورد
ز بیم غارت عشقش دل خونین رها کردم	ولی میریخت خون و ره بدین هنجار می آورد
خوش آن وقت و خوش آن ساعت که آن لطف گه بخشش	بدر دیدی جهان اما که خصم اقرار می آورد

بقول مطرب و ساقی برون رفتم گه و بیگه	کزان راه گران قاصد خبر دشوار می آورد

عجب میداشتم دی شب ز حافظ جام و پیمانه
ولی منعش نمیکردم که صوفی وار می آورد

صبا به تهنیت پیر می فروش آمد	که موسم طرب و عیش و ناز و نوش آمد
هوا مسیح نفس گشت و باد نافه گشا	درخت سبز شد و مرغ در خروش آمد
تنور لاله چنان بر فروخت باد بهار	که غنچه غرق عرق گشت و گل بجوش آمد
بگوش هوش ز من بشنو و بعشرت کوش	که این سخن سحر از هاتفم بگوش آمد
ز فکر تفرقه باز آی تا شوی مجموع	بحکم آنکه چو شد اهرمن سروش آمد
ز مرغ صبح ندانم که سوسن آزاد	چه گوش کرد که باده زبان خموش آمد
چه جای صحبت نامحرم است مجلس انس	سر پیاله بپوشان که خرقه پوش آمد
بگومیت سخن خوش بیا و باده بنوش	که زاهد از بر ما رفت و باده نوش آمد

ز خانقاه بمیخانه میرود حافظ
مگر ز مستی زهد و ریا بهوش آمد

طائر دولت اگر باز گذاری بکند	یار باز آید و با وصل قراری بکند
دیده را دستگه در و گهر گرچه نماند	بخورد خونی و تدبیر نثاری بکند

شهر خالیست ز عشاق بود کز طرفی — دستی از غیب برون آید و کاری بکند

کس نیارد بر او دم زدن از قصهٔ ما — مگرش باد صبا گوش گذاری بکند

داده‌ام باز نظر را به تذروی پرواز — باز خواند مگرش بخت و شکاری بکند

کو کریمی که ز بزم طربش غمزده‌ای — جرعه‌ای درکشد و دفع خماری بکند

یا وفا یا خبر وصل تو یا مرگ رقیب — بازی چرخ ازین یک دو سه کاری بکند

دوش گفتم بکند لعل لبش چارهٔ دل — هاتف غیب ندا داد که آری بکند

حافظا گر نروی از در او هم روزی — گذری بر سرت از گوشه کناری بکند

عکس روی تو چو در آینهٔ جام افتاد — عارف از پرتو می در طمع خام افتاد

جلوه‌ای کرد رخش روز ازل زیر نقاب — عکسی از پرتو آن بر رخ افهام افتاد

این همه عکس می و نقش مخالف که نمود — یک فروغ رخ ساقیست که در جام افتاد

غیرت عشق زبان همه خاصان ببرید — از کجا سر غمش در دهن عام افتاد

هر دمش با من دلسوخته لطفی دگر است — این گدا بین که چه شایستهٔ انعام افتاد

پاک بین از نظر پاک به مقصود رسید — احول از چشم دو بین در طمع خام افتاد

زیر شمشیر غمش رقص‌کنان باید رفت — کانکه شد کشتهٔ او نیک سرانجام افتاد

در خم زلف تو آویخت دل از چاه زنخ
آه کز چاه برون آمد و در دام افتاد

آن شد ای خواجه که در صومعه بازم بینی
کار ما با رخ ساقی و لب جام افتاد

من ز مسجد بخرابات نه خود افتادم
اینم از روز ازل حاصل فرجام افتاد

چه کند کز پی دوران نرود چون پرگار
هر که در دائرهٔ گردش ایام افتاد

صوفیان جمله حریفند و نظرباز ولی
زین میان حافظ دلسوخته بدنام افتاد

عشقت نه سرسریست که از سر بدر شود
مهرت نه عارضیست که جای دگر شود

عشق تو در وجودم و مهر تو در دلم
با شیر در درون شد و با جان بدر شود

دردیست درد عشق که اندر علاج او
هر چند سعی بیش نمائی بتر شود

اول منم یکی که درین شهر هر شبی
فریاد من ز گنبد افلاک بر شود

ور زانکه من سرشک فشانم ز زنده رود
کشت عراق جمله بیکبار تر شود

دی در میان زلف بدیدم رخ نگار
بر شکل آنکه ابر محیط قمر شود

گفتم که ابتدا کنم از بوسه گفت نی
بگذار تا که ماه ز عقرب بدر شود

ای دل بیاد لعلش اگر باده میخوری
مگذار تا [illegible] رقیبان را خبر شود

حافظ [illegible]
[illegible] سپهر شود

غلام نرگس مست تو تاجدارانند	خراب بادهٔ لعل تو هوشیارانند
ترا صبا و مرا آب دیده شد غماز	وگرنه عاشق و معشوق رازدارانند
ز زیر زلف دوتا چون گذر کنی بنگر	که از یمین و یسارت چه بیقرارانند
گذار کن چو صبا بر بنفشه زار و ببین	که از تطاول زلفت چه سوگوارانند
رقیب در گذر و بیش ازین مکن نخوت	که ساکنان در دوست خاکسارانند
نصیب ماست بهشت ای خداشناس برو	که مستحق کرامت گناهکارانند
نه من بران گل عارض غزل سرایم و بس	که عندلیب تو از هر طرف هزارانند
تو دستگیر شو ای خضر پی خجسته که من	پیاده میروم و همرهان سوارانند
بیا بمیکده و چهره ارغوانی کن	مرو بصومعه کانجا سیاه کارانند

خلاص حافظ ازان زلف تابدار مباد
که بستگان کمند تو رستگارانند

قتل این خسته بشمشیر تو تقدیر نبود	ورنه هیچ از دل بیرحم تو تقصیر نبود
یارب آئینهٔ حسن تو چه جوهر دارد	که درو آه مرا قوت تاثیر نبود
سر ز حیرت بدر میکدها بر کردم	چون شناسای تو در صومعه یک پیر نبود
من دیوانه چو زلف تو رها میکردم	هیچ لائق ترم از حلقهٔ زنجیر نبود

نازنین تر ز قدت در چمن حسن نرست	خوشتر از نقش تو در عالم تصویر
تا مگر همچو صبا باز بزلف تو رسم	حاصلم دوش بجز ناله شبگیر
آن کشیدم ز تو ای آتش هجران که چو شمع	جز فنای خودم از دست تو تدبیر

آیتی بذر عذاب انده حافظ بی تو
که بر هیچ کسش حاجت تفسیر نبود

گرمی فروش حاجت رندان روا کند	ایزد گنه ببخشد و دفع بلا کن
در کارخانه که ره علم و عقل نیست	وهم ضعیف رای فضولی چرا
مطرب بساز عود که کس بی اجل نمرد	وان کو نه این ترانه سراید خطا
گر رنج پیشت آید و گر راحت ای حکیم	نسبت مکن بغیر که اینها خدا
ما را که درد عشق و بلای خمار هست	یا وصل دوست یا می صافی دوا
حقا که در زمان برسد مژده امان	گر سالکی بعهد امانت وفا
ساقی بجام عدل بده باده تا گدا	غیرت نیاورد که جهان پربلا

جان رفت در سر می و حافظ ز غصه سوخت
عیسی دمی کجاست که احیای ما کند

کلک مشکین تو روزی که ز ما یاد کند	ببرد اجر دو صد بنده که آزاد ک

قاصد حضرت سلمی که سلامت بادا	چه شود گر بسلامی دل ما شاد کند
یارب اندر دل آن خسرو شیرین انداز	که برحمت گذری بر سر فرهاد کند
حالیا عشوه عشق تو ز بنیادم برد	تا دگر فسکر حکیمانه چه بنیاد کند
گوهر پاک تو از مدحت ما مستغنیست	فکر مشاطه چه با حسن خداداد کند
امتحان کن که بسی گنج مرادت بدهند	گر خرابی چو مرا لطف تو آباد کند
شاه را به بود از طاعت صدساله و زهد	قدر یک ساعت عمری که درو داد کند

ره نبردیم بمقصود خود اندر شیراز
خرم آن روز که حافظ ره بغداد کند

گفتم کیم دهان و لبت کامران کنند	گفتا بچشم هر چه تو گوئی همان کنند
گفتم خراج مصر طلب میکند لبت	گفتا درین معامله کمتر زیان کنند
گفتم بنقطه دهنت خود که برد راه	گفت این حکایتیست که با نکته دان کنند
گفتم صنم پرست مشو با صمد نشین	گفتا بکوی عشق هم این و هم آن کنند
گفتم هوای میکده غم می برد ز دل	گفتا خوش آن کسان که دلی شادمان کنند
گفتم شراب و خرقه نه آئین مذهبست	گفت این عمل بمذهب پیر مغان کنند
گفتم ز لعل نوش لبان پیر را چه سود	گفتا ببوسه شکرینش جوان کنند

گفتم که خواجه کی بسر حجله میرود	گفت آن زمان که مشتری و قمر قران کنند

گفتم دعای دولت تو ورد حافظ است
گفت این دعا ملایک هفت آسمان کنند

کسی که حسن رخ دوست در نظر دارد	محقق است که او حاصل بصر دارد
چو خامه بر خط فرمان او سر طاعت	نهاده ایم مگر او به تیغ بردارد
کسی بوصل تو چون شمع یافت پروانه	که زیر تیغ تو هر دم سری دگر دارد
بپای بوس تو دست کسی رسید که او	چو آستانه بدین در همیشه سر دارد
ز زهد خشک ملولم بیار باده ناب	که بوی باده مدامم دماغ تر دارد
بزور قیب تو روزی بسینه ام تیری	زبسکه تیر غمت سینه بی سپر دارد
کسیکه از ره تقوی قدم برون ننهاد	بعزم میکده اکنون سر سفر دارد
ز باده هیچت اگر نیست این نه بس که ترا	دمی ز وسوسه عقل بی خبر دارد

دل شکسته حافظ بخاک خواهد برد
چو لاله داغ هوایی که بر جگر دارد

گر من از باغ تو یک میوه بچینم چه شود	پیش پایی بچراغ تو ببینم چه شود
یارب اندر کنف سایه آن سرو بلند	گر من سوخته یکدم بنشینم چه شود

آخر ای خاتم جمشید سلیمان آثار
گر فتد عکس تو بر لعل نگینم چه شود

زاهد شهر چو مهر ملک و شحنه گزید
من اگر مهر نگارے بگزینم چه شود

صرف شد عمر گرانمایه بمعشوقه و می
تا از آنم چه به پیش آید ازینم چه شود

عقلم از خانه بدر رفت و اگر می اینست
دیدم از پیش که در خانهٔ دینم چه شود

سنگه در کوی بتان منزل و ماوا دارم
گر دهی جاے بفردوس برینم چه شود

خواجه دانست که من عاشقم و هیچ نگفت
حافظ ار نیز بداند که چنینم چه شود

گداخت جان که شود کار دل تمام و نشد
بسوختیم درین آرزوی خام و نشد

فغان که در طلب گنج گوهر مقصود
شدم خراب جهانی ز غم تمام و نشد

دریغ و درد که در جستجوے گنج حضور
بسی شدم بگداے بر کرام و نشد

بطعنه گفت شبی میر مجلس تو شوم
شدم بمجلس او کمترین غلام و نشد

پیام کرد که خواهم نشست با رندان
بشد برندی و دردی کشیم نام و نشد

رواست در بر اگر می طپید کبوتر دل
که دید در ره خود پیچ و تاب دام و نشد

بکوی عشق منه بی دلیل راه قدم
که من بخویش نمودم صد اهتمام و نشد

بدان هوس که بمستی ببوسم آن لب لعل
چه خون که در دلم افتاد همچو جام و نشد

هزار حیله برانگیخت حافظ از سر مهر
بدان هوس که شود آن حریف یار و نشد

کی شعر تر انگیزد خاطر که حزین باشد
یک نکته درین معنی گفتیم و همین باشد

از لعل تو گر یابم انگشتری زنهار
صد ملک سلیمانم در زیر نگین باشد

غمناک نباید بود از طعن حسود ای دل
شاید که چو وابینی خیر تو درین باشد

هر کو نکند فهمی زین کلک خیال انگیز
نقشش بحرام ار خود صورتگر چین باشد

جام می و خون دل هر یک بکسی دادند
در دایره قسمت اوضاع چنین باشد

در کار گلاب و گل حکم ازلی این بود
کان شاهد بازاری وین پرده نشین باشد

آن نیست که حافظ را رندی بشد از خاطر
کاین سابقه رندی تا روز پسین باشد

گل بی رخ یار خوش نباشد
بی باده بهار خوش نباشد

طرف چمن و هوای بستان
بی لاله عذار خوش نباشد

رقصیدن سرو و حالت گل
بی صوت هزار خوش نباشد

باغ و گل و مل خوش است لیکن
بی صحبت یار خوش نباشد

هر نقش که دست عقل بندد
بی نقش و نگار خوش نباشد

با یار شکرلب گل اندام	بی بوس و کنار خوش نباشد

جان نقد محقرست حافظ
از بهر نثار خوش نباشد

گفتم غم تو دارم گفتا غمت سر آید	گفتم که ماه من شو گفتا اگر برآید
گفتم ز مهرورزان رسم وفا بیاموز	گفتا ز ماهرویان این کار کمتر آید
گفتم که بوی زلفت گمراه عالمم کرد	گفتا تو بندگی کن کو بنده پرور آید
گفتم دل رحیمت کی عزم صلح دارد	گفتا بکش بخارا تا وقت آن درآید
گفتم که بر خیالت راه نظر ببندم	گفتا که شبروست این از راه دیگر آید
گفتم خوش آن هوائی کز باغ خلد خیزد	گفتا خنک نسیمی کز کوی دلبر آید
گفتم که نوش لعلت ما را بآرزو کشت	گفتا تو بندگی کن کان بنده پرور آید

گفتم زمان عشرت دیدی که چون سر آید
گفتا خموش حافظ کاین غصه هم سر آید

گوهر مخزن اسرار همان است که بود	حقه مهر بدان مهر و نشان است که بود
از صبا پرس که ما را همه شب تا دم صبح	بوی زلف تو همان مونس جان است که بود
طالب لعل و گهر نیست وگرنه خورشید	همچنان در عمل معدن و کان است که بود

رنگ خون دل ما را که نهان کرد خطت — همچنان از لب لعل تو عیان ست که بود

عاشقان بندهٔ ارباب امانت باشند — لاجرم چشم گهربار همان ست که بود

کشتهٔ غمزهٔ خود را بزیارت می آی — زانکه بیچاره همان دل نگران ست که بود

زلف هندوی تو گفتم که دگر ره نزند — سالها رفت و بدان سیرت و سان ست که بود

حافظا باز نما قصهٔ خونابهٔ چشم
که درین چشمه همان آب روان ست که بود

کنون که در چمن آمد گل از عدم بوجود — بنفشه در قدم او نهاد سر بسجود

بنوش جام صبوحی بنالهٔ دف و چنگ — ببوس غبغب ساقی بنغمهٔ نی و عود

بباغ تازه کن آئین دین زردشتی — کنون که لاله برافروخت آتش نمرود

ز دست شاهد سیمین عذار عیسی دم — شراب نوش و رها کن حدیث عاد و ثمود

جهان چو خلد برین شد بدور سوسن و گل — ولی چه سود که در وی نه ممکن ست خلود

شد از فروغ ریاحین چو آسمان گلشن — زمین اختر میمون و طالع مسعود

چو گل سوار شود بر هوا سلیمان وار — سحر که مرغ در آید بنغمهٔ داود

بدور گل منشین بی شراب و شاهد و چنگ — که همچو دور بقا هفته بود معدود

بیار جام لبالب بیاد آصف عهد — وزیر ملک سلیمان عماد دین محمود

بود که مجلس حافظ بیمن تربیتش
هر آنچه می طلبد جمله باشدش موجود

گفتم که خطا کردی و تدبیر نه این بود	گفتا چه توان کرد که تقدیر چنین بود
گفتم که خدا داد مرادت بوصالش	گفتا که مرادم بوصالش نه همین بود
گفتم که قرین بت افگند بدین روز	گفتا که مرا بخت بد خویش قرین بود
گفتم ز من ای ماه چرا مهر بریدی	گفتا که فلک با من به مهر بکین بود
گفتم که بسی جام طرب خوردی ازین پیش	گفتا که شفا در قدح بازپسین بود
گفتم که تو ای عمر چرا زود برفتی	گفتا که فلانی چه کنم عمر همین بود
گفتم که بسی خط خطا بر تو کشیدند	گفتا همه آن بود که بر لوح جبین بود
گفتم که نه وقت سفرت بود چنین زود	گفتا که مگر مصلحت وقت چنین بود

گفتم که ز حافظ بچه علت شده دور
گفتا که همه وقت مرا داعیه این بود

گرچه بر واعظ شهر این سخن آسان نشود	تا ریا ورزد و سالوس مسلمان نشود
رندی آموز و کرم کن که نه چندین هنر است	حیوانی که ننوشد می و انسان نشود
گوهر پاک بباید که شود قابل فیض	ورنه هر سنگ و گلی لولو و مرجان نشود

اسم اعظم بکند کار خود ای دل خوش باش
گر به تلبیس و حیل دیو مسلمان نشود

دردمندیکه کند درد نهان پیش طبیب
درد او بی سببی قابل درمان نشود

عشق می ورزم و امید که این فن شریف
چون هنرهای دگر موجب حرمان نشود

دوش میگفت که فردا بدهم کام دلت
سببی ساز خدایا که پشیمان نشود

حسن خلقی ز خدا می طلبم روی ترا
تا دگر خاطر ما از تو پریشان نشود

هرکه در پیش بتان از سر جان میلرزد
بی تکلف تن او لایق قربان نشود

ذره را تا نبود همت عالی حافظ
طالب چشمهٔ خورشید درخشان نشود

کارم ز دور چرخ بسامان نمیرسد
خون شد دلم ز درد و بدرمان نمیرسد

چون خاک راه پست شدم همچو باد و باز
تا آبرو نمیرودم نان نمیرسد

از دستبرد جور زمان اهل فضل را
این غصه بس که دست سوی جان نمیرسد

سیرم ز جان خود بدل راستان ولی
بیچاره را چه چاره که فرمان نمیرسد

تا صد هزار خار نمی روید از زمین
از گلبنی گلی بگلستان نمیرسد

یعقوب را دو دیده ز حسرت سفید شد
آوازه ای ز مصر بکنعان نمیرسد

پی پاره نمیکنم از هیچ استخوان
تا صد هزار زخم بدندان نمیرسد

از حشمت اهل جهل بکیوان رسیده‌اند | جز آه اهل فضل بکیوان نمیرسد

صوفی بشوی زنگ دل خود بآب می | زین شست و شوی خرقهٔ غفران نمیرسد

حافظ صبور باش که در راه عاشقی
هر کس که جان نداد بجانان نمیرسد

درابروی عشق آن فضول عیب کند | که اعتراض بر اسرار علم غیب کند

کمال صدق محبت ببین نه نقص گناه | که هر که بی هنر افتد نظر بعیب کند

چنان بزد ره اسلام غمزهٔ ساقی | که اجتناب ز صهبا مگر صهیب کند

ز عطر حور بهشت آن زمان برآید بوی | که خاک میکدهٔ ما عبیر جیب کند

کلید گنج سعادت قبول اهل دلست | مباد کس که درین نکته شک و ریب کند

شبان وادی ایمن گهی رسد بمراد | که چند سال بجان خدمت شعیب کند

ز دیده خون بچکاند فسانهٔ حافظ
چو یاد عهد شباب و زمان شیب کند

مژده ای دل که مسیحا نفسی می آید | که ز انفاس خوشش بوی کسی می آید

از غم و درد مکن ناله و فریاد که دوش | زده ام فالی و فریادرسی می آید

ز آتش وادی ایمن نه منم خرم و بس | موسی اینجا بامید قبسی می آید

هیچکس نیست که در کوی تواش کاری نیست	هر کس اینجا بامید هوسے می آید
کس ندانست که منزلگه مقصود کجاست	این قدر هست که بانگ جرسی می آید
جرعه ده که بمیخانهٔ ارباب کرم	هر حریفی ز پے ملتمسی مے آید
خبر بلبل این باغ مپرسید که من	نالهٔ می شنوم کز قفسے می آید
دوست را گر سر پرسیدن بیمار غم ست	گو بیا خوش که هنوزش نفسے می آید

یار دارد سر صید دل حافظ یاران
شاهبازی بشکار مگسے می آید

مطرب عشق عجب ساز و نوائی دارد	نقش هر پرده که زد راه بجائی دارد
عالم از نالهٔ عشاق مبادا خالی	که خوش آهنگ و فرح بخش نوائی دارد
پیر دردی کش ما گرچه ندارد زر و زور	خوش عطابخش و خطاپوش خدائی دارد
از عدالت نبود دور گرش پرسد حال	پادشاهے که بهمسایه گدائی دارد
محترم دار دلم کاین مگس قند پرست	تا هواخواه تو شد فر همائی دارد
اشک خونین بطبیبان بنمودم گفتند	درد عشق ست و جگر سوز دوائی دارد
ستم از غمزه میاموز که در مذهب عشق	هر عمل اجری و هر کرده جزائی دارد
نغز گفت آن بت ترسابچه باده فروش	شادی روی کسی خور که صفائی دارد

خسروا حافظ درگاه نشین فاتحه خواند
وز زبان تو تمنای دعائی دارد

...ن و انکار شراب این چه حکایت باشد	غالباً این قدرم عقل کفایت باشد
...نکه شبهاره تقوی زده‌ام با دف و چنگ	این زمان سر براه آرم چه حکایت باشد
...اهدارراه برندی نبرد معذورست	عشق کاریست که موقوف هدایت باشد
...ا بغایت ره میخانه نمیدانستم	ورنه مستوری ما تا بچه غایت باشد
...بنده پیر مغانم که ز جهلم برهاند	پیر ما هرچه کند عین رعایت باشد
...اهد و عجب و نماز و من و مستی و نیاز	تا خود او را ز میان با که عنایت باشد

دوش ازین غصه نخفتم که حکیمی میگفت
حافظ ار باده خورد جای شکایت باشد

...شلمانان مرا وقتی دلی بود	که با وی گفتمی گر مشکلی بود
...دلی همدرد و یاری مصلحت بین	که استظهار هر اهل دلی بود
...گرداب چو می افتادم از غم	بتدبیرش امید ساحلی بود
...من ضائع شد اندر کوی جانان	چه دامنگیر یارب منزلی بود
...عال این پریشان رحمت آرید	که وقتی کاروان کاملی بود

مرا تا عشق تعلیم سخن کرد	حدیثم نکته هر محفلی بود
هنر بی عیب حرمان نبود لیکن	ز من محروم‌تر کی سائلی بود
سرشکم در طلب دریا فشانید	ولی از وصل او بی حاصلی بود

مگو دیگر که حافظ نکته دانست
که ما دیدیم محکم غافلی بود

معاشران ز حریف شبانه یاد آرید	حقوق بندگی مخلصانه یاد آرید
چو در میان مراد آورید دست امید	ز عهد صحبت ما در میانه یاد آرید
چو عکس باده کند جلوه در رخ ساقی	ز زهرهن بسرود و ترانه یاد آرید
بوقت سرخوشی از آه و نالهٔ عشاق	بصوت نغمهٔ چنگ و چغانه یاد آرید
نمیخورید زمانی غم وفاداران	ز بیوفائی دور زمانه یاد آرید
سمند دولت اگر چند سرکش است ولی	ز همرهان بسر تازیانه یاد آرید

بوقت مرحمت ای ساکنان صدر جلال
ز روی حافظ و آن آستانه یاد آرید

من و صلاح و سلامت کس این گمان نبرد	که کس بند خرابات ظن آن نبرد
من این مرقع پشمینه بهر آن دارم	که زیر خرقه کشم می کس این گمان نبرد

باش غره بعلم و عمل فقیه زمان | که هیچکس ز قضای خدای جان نبرد

شو فریفته رنگ و بو قدح درکش | که زنگ غم ز دلت جز می مغان نبرد

گرچه دیده بود پاسبان تو ای گل | بهوش باش که نقد تو پاسبان نبرد

سخن نبرد سخندان ادا مکن حافظ
که تحفه کس در و گوهر به بحر و کان نبرد

مرا می دگر باره از دست برد | بمن باز آورد می دستبرد

هزار آفرین بر می سرخ باد | که از روی ما رنگ زردی ببرد

بنازیم دستی که انگور چید | مریزاد پایی که در هم فشرد

برو زاهدا خورده بر من مگیر | که کار خدائی نه کاریست خرد

مرا از ازل عشق شد سرنوشت | قضای نبشته نشاید سترد

مزن دم ز حکمت که در وقت مرگ | ارسطو دهد جان چو بیچاره گرد

مکن رنج بیهوده خرسند باش | قناعت کن انیست اطلس چه برد

چنان زندگانی کن اندر جهان | که چون مرده باشی نگویند مرد

شو مست وحدت ز جام الست
هر آنکو چه حافظ می صاف خورد

مرا مهر سیه چشمان ز سر بیرون نخواهد شد
قضای آسمانست این و دیگرگون نخواهد شد

مرا روز ازل کاری بجز رندی نفرمودند
هر آن قسمت که آنجا شد کم و افزون نخواهد شد

مجال من همین باشد که پنهان مهر او ورزم
کنار و بوس و آغوشش چه گویم چون نخواهد شد

شراب لعل و جای امن و یار مهربان ساقی
دلا کی به شود کارت اگر اکنون نخواهد شد

بیا تا در صف رندان ببانگ چنگ می نوشیم
که ساز شرع زین افسانه بی قانون نخواهد شد

شبی مجنون به لیلی گفت کای محبوب بی همتا
ترا عاشق شود پیدا ولی مجنون نخواهد شد

رقیب آزارها فرمود و جای آشتی نگذاشت
مگر آه سحرخیزان سوی گردون نخواهد شد

بیا تا در می صافیت راز دهر بنمایم
که کار عشق ازین افسانه بی افسون نخواهد شد

مشوی ای دیده نقش غم ز لوح سینهٔ حافظ
که زخم تیر دلدارست و رنگ خون نخواهد شد

معاشران گره از زلف یار باز کنید
شبی خوشست بدین قصه اش دراز کنید

حضور مجلس انس است و دوستان جمع اند
وان یکاد بخوانید و در فراز کنید

رباب و چنگ به بانگ بلند میگویند
که گوش هوش به پیغام اهل راز کنید

هر آنکسی که درین حلقه نیست زنده بعشق
برو چو مرده بفتوای من نماز کنید

میان عاشق و معشوق فرق بسیار است
چو یار ناز نماید شما نیاز کنید

راه عشق ارچه کمینگاه کمانداران است / هر که دانسته رود صرفه ز اعدا ببرد

سحر با معجزه پهلو نزند دل خوش دار / سامری کیست که دست از ید بیضا ببرد

جام مینائی می سد ره تنگدلیست / منه از دست که سیل غمت از جا ببرد

باغبانا ز خزان بیخبرت می بینم / آه از آن روز که بادت گل رعنا ببرد

رهزن دهر نخفتست مشو ایمن ازو / اگر امروز نبردست که فردا ببرد

بانگ گاوی چه صدا باز دهد عشوه مخر / کی سها عکس ز خورشید مصفا ببرد

علم و فضلی که بچل سال دلم جمع آورد / ترسم آن نرگس مستانه بیکجا ببرد

حافظ ار جان طلبد نرگس مستانهٔ او / خانه از غیر بپرداز و بهل تا ببرد

نفس باد صبا مشک فشان خواهد شد / عالم پیر دگر باره جوان خواهد شد

ارغوان جام عقیقی بسمن خواهد داد / چشم نرگس بشقایق نگران خواهد شد

گل عزیزست غنیمت شمریدش صحبت / که بباغ آمد ازین راه و ازان خواهد شد

این تطاول که کشید از غم هجران بلبل / تا سراپردهٔ گل نعره زنان خواهد شد

ای دل ار عشرت امروز بفردا فکنی / مایهٔ نقد بقا را که ضمان خواهد شد

ماه شعبان منه از دست قدح کاین خورشید / از نظر تا شب عید رمضان خواهد شد

مطربا مجلس انس است غزل خوان و سرود | چند گویی که چنین است و چنان خواهد شد

گر ز مسجد بخرابات شدم عیب مکن | مجلس وعظ دراز است و زمان خواهد شد

حافظ از بهر تو آمد سوی اقلیم وجود
قدمی نه بوداعش که روان خواهد شد

نقد صوفی نه همه صافی و بی‌غش باشد | ای بسا خرقه که مستوجب آتش باشد

صوفی ما که ز ورد سحری مست شدی | شامگاهش نگران باش که سرخوش باشد

خوش بود گر محک تجربه آید بمیان | تا سیه روی شود هر که درو غش باشد

ناز پرورد تنعم نبرد راه بدوست | عاشقی شیوهٔ رندان بلاکش باشد

خط ساقی گر ازین گونه زند نقش بر آب | ای بسا رخ که بخونابه منقش باشد

غم دنیای دنی چند خوری باده بخور | حیف باشد دل دانا که مشوش باشد

دلق و سجادهٔ حافظ ببرد باده‌فروش
گر شرابش ز کف آن ساقی مهوش باشد

نسبت رویت اگر با ماه و پروین کرده‌اند | صورت نادیده تشبیهی بتخمین کرده‌اند

شمه‌ای از داستان عشق شورانگیز ماست | این حکایتها که از فرهاد و شیرین کرده‌اند

نکهت جانبخش دارد خاک کوی گلرخان | عارفان آنجا مشام عقل مشکین کرده‌اند

[illegible]

خاکیان بی بهره اند از جرعهٔ کاس الکرام | این تطاول بین که با عشاق مسکین کرده اند

شهپر زاغ و زغن زیبای صید و قید نیست | کاین کرامت همره شهباز و شاهین کرده اند

ساقیا می ده که با حکم ازل تدبیر نیست | قابل تغییر نبود آنچه تعیین کرده اند

از خرد بیگانه شو چون جانش هر بر کشش | دختر رز را که نقد عقل کابین کرده اند

در سفالین کاسهٔ رندان بخواری منگرید | کاین حریفان خدمت جام جهان بین کرده اند

تیر مژگان دراز و غمزهٔ جادو نکرد | آنچه آن زلف دراز و خال مشکین کرده اند

یک شکر انعام ما بود و لبت حصت نداد | هم تو انصافش بده شیرین لبان این کرده اند

شاهدان از آتش رخسار رنگین دیده ام | زاهدان از خنده ها اندر دل و دین کرده اند

شعر حافظ را که یکسر مدح احسان شماست | هرکجا بشنیده اند از لطف تحسین کرده اند

واعظان کین جلوه بر محراب و منبر میکنند | چون بخلوت میروند آن کار دیگر میکنند

مشکلی دارم ز دانشمند مجلس باز پرس | توبه فرمایان چرا خود توبه کمتر میکنند

گوئیا باور نمیدارند روز داوری | کاین همه قلب و دغل در کار داور میکنند

یارب این نودولتان را بر خر خودشان نشان | کاین همه ناز از غلام ترک و استر میکنند

بندهٔ پیر خراباتم که درویشان او | گنج را از بی نیازی خاک بر سر میکنند

[illegible]

ای گدای خانقه باز آ که در دیر مغان
میدهند آبی و دلها را توانگر می کنند

حسن بی پایان او چندانکه عاشق میکشد
زمرهٔ دیگر بعشق از غیب سر بر می کنند

خانهٔ خالی کن دلا تا منزل جانان شود
کین هوسناکان دل و جان جای دیگر می کنند

آه آه از دست صرافان گوهر ناشناس
هر زمان خرمهره را با دُر برابر می کنند

بر در میخانهٔ عشق ای ملک تسبیح گوی
کاندر انجا طینت آدم مخمر می کنند

صبحدم از عرش می آمد خروشی عقل گفت
قدسیان گوئی که شعر حافظ از بر می کنند

هر که شد محرم دل در حرم یار بماند
وانکه این کار ندانست در انکار بماند

اگر از پرده برون شد دل من عیب مکن
شکر ایزد که نه در پردهٔ پندار بماند

صوفیان واستدند از گرو می همه رخت
خرقهٔ ماست که در خانهٔ خمار بماند

خرقه پوشان دگر مست گذشتند و گذشت
قصهٔ ماست که در هر سر بازار بماند

داشتم دلقی و صد عیب مرا می‌پوشید
خرقه رهن می و مطرب شد و زنار بماند

از صدای سخن عشق ندیدم خوشتر
یادگاری که درین گنبد دوار بماند

هر می لعل کزان جام بلورین ستدم
آب حسرت شد و در چشم گهربار بماند

جز دلم کو ز ازل تا بابد عاشق اوست
جاودان کس نشنیدم که درین کار بماند

راه عشق ار چه کمینگاه کمانداران است ‌ ‌ هر که دانسته رود صرفه ز اعدا ببرد

سحر با معجزه پهلو نزند دل خوش دار ‌ ‌ سامری کیست که دست از ید بیضا ببرد

جام مینائی می سد ره تنگدلیست ‌ ‌ منه از دست که سیل غمت از جا ببرد

باغبانا ز خزان بیخبرت می بینم ‌ ‌ آه ازان روز که بادت گل رعنا ببرد

رهزن دهر نخفته است مشو ایمن ازو ‌ ‌ اگر امروز نبردست که فردا ببرد

بانگ گاوی چه صدا باز دهد عشوه مخر ‌ ‌ کی سها عکس ز خورشید مصفا ببرد

علم و فضلی که بچهل سال دلم جمع آورد ‌ ‌ ترسم آن نرگس مستانه بیکجا ببرد

حافظ ار جان طلبد نرگس مستانهٔ او ‌ ‌ خانه از غیر بپرداز و بهل تا ببرد

نفس باد صبا مشک فشان خواهد شد ‌ ‌ عالم پیر دگرباره جوان خواهد شد

ارغوان جام عقیقی به سمن خواهد داد ‌ ‌ چشم نرگس بشقایق نگران خواهد شد

گل عزیزست غنیمت شمریدش صحبت ‌ ‌ که بباغ آمد ازین راه و ازان خواهد شد

این تطاول که کشید از غم هجران بلبل ‌ ‌ تا سراپردهٔ گل نعره زنان خواهد شد

ای دل ار عشرت امروز بفردا فکنی ‌ ‌ مایهٔ نقد بقا را که ضمان خواهد شد

ماه شعبان مده از دست قدح کاین خورشید ‌ ‌ از نظر تا شب عید رمضان خواهد شد

مطربا مجلس انس ست غزل خوان و سرود
چند گوئی که چنین ست و چنان خواهد شد

گر ز مسجد بخرابات شدم عیب مکن
مجلس وعظ دراز ست و زمان خواهد شد

حافظ از بهر تو آمد سوی اقلیم وجود
قدمی نه بوداعش که روان خواهد شد

نقد صوفی نه همه صافی و بیغش باشد
ای بسا خرقه که مستوجب آتش باشد

صوفی ما که ز ورد سحری مست شدی
شامگاهش نگران باش که سرخوش باشد

خوش بود گر محک تجربه آید بمیان
تا سیه روی شود هر که درو غش باشد

ناز پرورد تنعم نبرد راه بدوست
عاشقی شیوهٔ رندان بلاکش باشد

خط ساقی گر ازین گونه زند نقش بر آب
ای بسا رخ که بخونابه منقش باشد

غم دنیای دنی چند خوری باده بخور
حیف باشد دل دانا که مشوش باشد

دلق و سجادهٔ حافظ ببرد باده فروش
گر شرابش ز کف آن ساقی مهوش باشد

نسبت رویت اگر با ماه و پروین کرده اند
صورت نادیده تشبیهی بتخمین کرده اند

شمهٔ از داستان عشق شورانگیز ماست
این حکایتها که از فرهاد و شیرین کرده اند

نکهت جان بخش دارد خاک کوی گلرخان
عارفان آنجا مشام عقل مشکین کرده اند

خاکیان بی بهره اند از جرعهٔ کاس الکرام	این تطاول بین که با عشاق مسکین کرده اند
شهپر زاغ و زغن زیبای صید و قید نیست	کاین کرامت همره شهباز و شاهین کرده اند
ساقیا می ده که با حکم ازل تدبیر نیست	قابل تغییر نبود آنچه تعیین کرده اند
از خرد بیگانه شو چون جانش اندر کش	دختر رز را که نقد عقل کابین کرده اند
در سفالین کاسهٔ رندان بخواری منگرید	کاین حریفان خدمت جام جهان بین کرده اند
تیر مژگان دراز و غمزهٔ جادو نکرد	آنچه آن زلف دراز و خال مشکین کرده اند
یک شکر انعام ما بود و لبت حضرت نداد	هم تو انصاف ده شیرین لبان این کرده اند
شاهدان از آتش رخسار نگین می‌دمند	زاهدان از رخنه ها اندر دل و دین کرده اند

شعر حافظ را که یکسر مدح احسان شماست
هر کجا بشنیده اند از لطف تحسین کرده اند

واعظان کین جلوه بر محراب و منبر میکنند	چون بخلوت میروند آن کار دیگر میکنند
مشکلی دارم ز دانشمند مجلس باز پرس	توبه فرمایان چرا خود توبه کمتر میکنند
گوییا باور نمیدارند روز داوری	کاین همه قلب و دغل در کار داور میکنند
یارب این نو دولتان را بر خر خودشان نشان	کاین همه ناز از غلام ترک و استر میکنند
بندهٔ پیر خراباتم که درویشان او	گنج را از بی نیازی خاک بر سر میکنند

ای گدای خانقه باز آکه در دیر مغان	میدهند آبی و دلها را توانگر می‌کنند
حسن بی پایان او چندانکه عاشق می‌کشد	زمرهٔ دیگر بعشق از غیب سر بر می‌کنند
خانهٔ خالی کن دلا تا منزل جانان شود	کین هوسناکان دل و جان جای دیگر می‌کنند
آه آه از دست صرافان گوهرناشناس	هر زمان خرمهره را با دُر برابر می‌کنند
بر در میخانهٔ عشق ای ملک تسبیح گوی	کاندر آنجا طینت آدم مخمر می‌کنند

صبحدم از عرش می آمد خروشی عقل گفت
قدسیان گویی که شعر حافظ از بر میکنند

هر که شد محرم دل در حرم یار بماند	وانکه این کار ندانست در انکار بماند
اگر از پرده برون شد دل من عیب مکن	شکر ایزد که نه در پردهٔ پندار بماند
صوفیان واستدند از گرو می همه رخت	خرقهٔ ماست که در خانهٔ خمار بماند
خرقه پوشان همگی مست گذشتند و گذشت	قصهٔ ماست که در هر سر بازار بماند
داشتم دلقی و صد عیب مرا می‌پوشید	خرقه رهن می و مطرب شد و زنار بماند
از صدای سخن عشق ندیدم خوشتر	یادگاری که درین گنبد دوار بماند
هر می لعل کزان جام بلورین ستدم	آب حسرت شد و در چشم گهربار بماند
جز دلم کو ز ازل تا به ابد عاشق رفت	جاودان کس نشنیدم که درین کار بماند

کشته بیمار که چون چشم تو گردد نرگس | شیوهٔ آن نشدش حاصل و بیمار بماند
برجمال تو چنان صورت چین حیران شد | که حدیثش همه جا بر در و دیوار بماند

به تماشاگه زلفش دل حافظ روزی
شد که باز آید و جاوید گرفتار بماند

هر آن کو خاطر مجموع و یار نازنین دارد | سعادت همدم او گشت و دولت همنشین دارد
جناب عشق را درگه بسی بالاتر از عقل است | کسی آن آستان بوسد که جان در آستین دارد
بخواری منگر ای منعم ضعیفان و فقیران را | که صدر مسند عزت فقیر ره نشین دارد
دهان تنگ شیرینت مگر مهر سلیمان است | که نقش خاتم لعلش جهان زیر نگین دارد
چو بر روی زمین باشی توانائی غنیمت دان | که دوران ناتوانیها بسی زیر زمین دارد
بلاگردان جان و دل دعای مستمندان است | که بیند خیر از آن خرمن که ننگ از خوشه‌چین دارد
صبا از عشق من رمزی بگو با آن شه خوبان | که صد جمشید و کیخسرو غلام کمترین دارد
لب لعل و خط مشکین چو آنش هست و اینش نیست | بنازم دلبر خود را که حسنش آن و این دارد

اگر گوید نمیخواهم چو حافظ بنده مفلس
بگوئیدش که سلطانی گدائی ره نشین دارد

هر آنکه جانب اهل وفا نگه دارد | خداش در همه حال از بلا نگه دارد

گرت هواست که معشوق نگسلد پیوند | نگاهدار سر رشته تا نگهدارا
حدیث دوست نگویم مگر بحضرت دوست | که آشنا سخن آشنا نگهدارا
سر و زر و دل و جانم فدای آن محبوب | که حق صحبت مهر و وفا نگهدارا
دلا معاش چنان کن که گر بلغزد پای | فرشته‌ات بدو دست دعا نگهدارا
اگه نداشت دل ما و جای بخشش نیست | ز دست بنده چه خیزد خدا نگهدارا
صبا در آن سر زلف از دل مرا بینی | ز روی لطف بگویش که جا نگهدارا

غبار راهگذارت کجاست تا حافظ
بیادگار نسیم صبا نگهدارد

همای اوج سعادت بدام ما افتد | اگر ترا گذری بر مقام ما افتد
حباب وار براندازم از نشاط کلاه | اگر ز روی تو عکسی بجام ما افتد
ببارگاه تو چون باد را نباشد راه | کی اتفاق مجال سلام ما افتد
چو جان فدای لبت شد خیال می‌بستم | که قطرهٔ ز زلالت بکام ما افتد
خیال زلف تو گفتا که جان وسیله مساز | کزین شکار فراوان بدام ما افتد
ملوک را چو ره خاک بوس این در نیست | کی التفات جواب سلام ما افتد
بنا امیدی ازین در مرو بزن فالی | بود که قرعهٔ دولت بنام ما افتد

شبی که ماه مراد از افق طلوع کند	بود که پرتو نوری ببام ما افتد

ز خاک کوی تو هر گه که دم زند حافظ
نسیم گلشن جان در مشام ما افتد

هر کرا با خط سبزت سر سودا باشد	پای ازین دایره بیرون ننهد تا باشد
در قیامت که سر از خاک لحد برگیرم	داغ سودای توام سر سویدا باشد
ظل ممدود خم زلف توام بر سر باد	کاندرین سایه قرار دل شیدا باشد
چون دل من دمی از پرده برون آی و درآ	که دگر باره ملاقات نه پیدا باشد
تا کی ای در گرانمایه روا خواهی داشت	که ز غمت دیده مردم همه دریا باشد
از بن هر مژه ام آب روانست بیا	اگرت میل لب جوی و تماشا باشد

چشمت از ناز به حافظ نکند میل آری
سرگرانی صفت نرگس شهلا باشد

هرگزم مهر تو از لوح دل و جان نرود	هرگز از یاد من آن سرو خرامان نرود
آنچنان مهر توام در دل و جان جای گرفت	که گرم سر برود مهر تو از جان نرود
از دماغ من سرگشته خیال رخ دوست	بجفای فلک و غصه دوران نرود
آنچه از بار غمت در دل مسکین منست	برود دل ز من و از دل من آن نرود

در ازل بست دلم با سر زلفت پیوند — تا ابد سر نکشد وز سر پیمان نرود

گر رود از پی خوبان دل من معذورست — درد دارد چه کند کز پی درمان نرود

هر که خواهد که چو حافظ نشود سرگردان — دل بخوبان ندهد در پی ایشان نرود

هوس باد بهارم بسوی صحرا برد — باد بوی تو بیاورد و قرار از ما برد

هر کجا بود دلی چشم تو برد از راهش — نه دل خسته بیمار مرا تنها برد

جام می و می لبت دم ز روان بخشی زد — آبرو از لب جان بخش تو آن بخشی برد

راه ما غمزه آن ترک کمان ابرو زد — رخت ما هندوی آن سرو سیه بالا برد

دل سنگین ترا اشک من آورد براه — سنگ را سیل تواند بدر دریا برد

بحث بلبل بر حافظ مکن از خوش نفسی — پیش طوطی نتوان صوت هزار آوا برد

یاد باد آنکه نهانت نظری با ما بود — رقم مهر تو بر چهره ما پیدا بود

یاد باد آنکه چو چشمت بعتابم می کشت — معجز عیسویت در لب شکرخا بود

یاد باد آنکه مه من چو کله بشکستی — در رکابش مه نو پیک جهان پیما بود

یاد باد آنکه رخت شمع طرب می افروخت — وین دل سوخته پروانه بی پروا بود

یاد باد آنکه چو یاقوت قدح خنده زدی	در میان من و لعل تو حکایتها بود
یاد باد آنکه دران بزمگه خلق و ادب	آنکه او خنده مستانه زدی صهبا بود
یاد باد آنکه صبوحی زده در مجلس انس	جز من و یار نبودیم و خدا با ما بود
یاد باد آنکه خرابات نشین بودم و مست	آنچه در مجلسم امروز کم است آنجا بود
یاد باد آنکه باصلاح شما می‌شد راست	نظم هر گوهر ناسفته که حافظ را بود

یاد باد آنکه سر کوی توام منزل بود	دیده را روشنی از خاک درت حاصل بود
راست چون سوسن و گل از اثر صحبت پاک	بر زبان بود مرا آنچه ترا در دل بود
دل چو از پیر خرد نقد معانی می‌جست	عشق می‌گفت بشرح آنکه برو مشکل بود
آه ازین جور و تظلم که درین دامگه است	وای ازان عیش و تنعم که دران منزل بود
در دلم بود که بی دوست نباشم هرگز	چه توان گفت که سعی من و دل باطل بود
دوش بر یاد حریفان بخرابات شدم	خم می دیدم خون در دل و پا در گل بود
بس بگشتم که بپرسم سبب درد فراق	مفتی عقل درین مسئله لایعقل بود
راستی خاتم فیروزه بواسحاقی	خوش درخشید ولی دولت مستعجل بود
دیدی آن قهقهه کبک خرامان حافظ	که ز سرپنجه شاهین قضا غافل بود

یاری اندر کس نمی‌بینیم یاران را چه شد	دوستی کی آخر آمد دوستداران را چه شد
آب حیوان تیره گون شد خضر فرخ پی کجاست	خون چکید از شاخ گل باد بهاران را چه شد
صد هزاران گل شکفت و بانگ مرغی برنخاست	عندلیبان را چه پیش آمد هزاران را چه شد
لعلی از کان مروت برنیامد سالهاست	تابش خورشید و سعی ابر و باران را چه شد
زهره ساز خود نمیگیرد مگر عودش بسوخت	کس ندارد ذوق مستی میگساران را چه شد
کس نمیگوید که یاری داشت حق دوستی	حق شناسان را چه حال افتاد یاران را چه شد
گوی توفیق و کرامت در میان افکنده‌اند	کس بمیدان در نمی‌آید سواران را چه شد

حافظ اسرار الهی کس نمیداند خموش
از که می‌پرسی که دور روزگاران را چه شد

یک دو جامم دی سحرگه اتفاق افتاده بود	وز لب ساقی شرابم در مذاق افتاده بود
از سر مستی دگر با شاهد عهد شباب	رجعتی میخواستم لیکن طلاق افتاده بود
نقش می‌بستم که گیرم بوسه‌ای زان چشم مست	طاقت و صبر از خم ابروش طاق افتاده بود
ساقیا جام دمادم ده که در سیر طریق	هر که عاشق وش نباشد در نفاق افتاده بود
ای معبر مژده‌ای فرما که دوشم آفتاب	در شکرخواب صبوحی هم وثاق افتاده بود
در مقامات طریقت هر کجا کردیم سیر	عافیت را با نظربازی فراق افتاده بود

از بودی شاہ یحیی نصرت الدین از کرم	کار ملک و دین ز نظم و اتفاق افتادہ بود

حافظ آن ساعت کہ این نظم پریشان می نوشت
طائر شوقش بدام اشتیاق افتادہ بود

یارم چو قدح بدست گیرد	بازار بتان شکست گیرد
در بحر فتادہ ام چو ماہی	تا یار مرا بشست گیرد
در پاش فتادہ ام بزاری	آیا بود آنکہ دست گیرد
ہر کس کہ بدید چشم او گفت	کو محتسبی کہ مست گیرد

خرم دل آنکہ ہمچو حافظ
جامی زمی الست گیرد

بنویس دلا بیار کاغذ	بفرست بہ آن نگار کاغذ
ای باد صبا ببر بآن شوخ	از عاشق بی قرار کاغذ
ہرگز ننویسد او جوابی	گر بنویسم ہزار کاغذ
تا نام تو نقش شد بر او نام	بر صفحہ روزگار کاغذ

بنویس ز روی مہربانی
بر حافظ دل فگار کاغذ

الا ای طوطی گویای اسرار | مبادا خالیت شکر ز منقا[ر]

سرت سبز و دلت خوش باد جاوید | که خوش نقشی نمودی از خط [یار]

سخن سربسته گفتی با حریفان | خدا را زین معما پرده بر[دار]

بروی ما زن از ساغر گلابی | که خواب آلوده ایم ای بخت بیدا[ر]

چه ره بود اینکه زد در پرده مطرب | که می رقصند باهم مست و هشیار

ازین افیون که ساقی در می افکند | حریفان را نه سر ماند نه دستا[ر]

خرد هر چند نقد کائنات ست | چه سنجد پیش عشق کیمیا کا[ر]

سکندر را نمی بخشند آبی | بزور و زر میسر نیست این [کار]

بیا و حال اهل درد بشنو | به لفظ اندک و معنی بسیا[ر]

بمستوران مگو اسرار مستی | حدیث جان مپرس از نقش دیوا[ر]

بت چینی عدوی دین و دلهاست | خداوندا دل و دینم نگهدا[ر]

خداوندی بجای بندگان کرد | خداوندا ز آفاتش نگهدا[ر]

بیمن دولت منصور شاهی
علم شد حافظ اندر نظم اشعار

ای باد مشکبو بگذر سوی آن نگار | بگشا گره ز زلفش و بوئی بمن [بیار]

با او بگو که ای سنا مهربان من	باز آ که عاشقان تو مردند ز انتظار
دل داده ایم و مهر تو از جان خریده ایم	بر ما جفا و جور فراقت روا مدار
کردی چو روزگار فراموش بنده را	زنهار عهد یار وفادار گوش دار
ای دل بساز با غم هجران و صبر کن	ای دیده در فراقش ازین بیش خون مبار
باری خیال دوست نشد پیش نظر مشو	چون بر وصال یار نداریم اختیار

حافظ تو تا بکی غم مال جهان خوری
بسیار غم مخور که جهان نیست پایدار

ای برده گوی حسن ز خوبان روزگار	قدت براستی چو یکی سرو جویبار
الحق وجود نقش و نشان دهان تو	موهوم نقطه ایست نه پنهان نه آشکار
دادیم دل بدست خط و زلف و خال تو	از دست هر سه تا چه کشد این دل فگار
بادا هزار دشمن اگر یار با من است	دانم مصاف را و سر و سرم کارزار
عشقت چو در سرای دل خانه گیر شد	زین در اگر بدر شوم آیم باضطرار
از سرو پیش قد تو سر سبک شد مرغ	عقل طویل را نبود هیچ اعتبار

منصور با هوای تو حافظ کنون حیات
در رشته غمت دلش افتاده مهره وار

ای خرم از فروغ رخت لاله زار عمر — باز آ که ریخت بی گل رویت بهار عمر

از دیده گر سرشک چو باران رود رواست — کاندر غمت چو برق بشد روزگار عمر

بی عمر زنده ام من و زین پس عجب مدار — روز فراق را که نهد در شمار عمر

اندیشه از محیط فنا نیست هر که را — بر نقطهٔ دهان تو باشد مدار عمر

در هر طرف ز خیل حوادث کمینگهیست — زان رو عنان گسسته دواند سوار عمر

این یکدو دم که دولت دیدار ممکنست — دریاب کار دل که نه پیداست کار عمر

تا کی می صبوح و شکر خواب صبحدم — بیدار گرد هان که نماند اعتبار عمر

دی در گذار بود و نظر سوی ما نکرد — بیچاره دل که هیچ ندید از گذار عمر

حافظ سخن بگوی که در صفحهٔ جهان
این نقش ماند از قلمت یادگار عمر

ای صبا نکهتی از خاک در یار بیار — ببر اندوه دل و مژدهٔ دلدار بیار

نکتهٔ روح فزا از دهن یار بگوی — نامهٔ خوش خبر از عالم اسرار بیار

تا معطر کنم از لطف نسیم تو مشام — شمه ای از نفحات نفس یار بیار

بوفای تو که خاک ره آن یار عزیز — بی غباری که پدید آید از اغیار بیار

روزگاریست که دل چهرهٔ مقصود ندید — ساقیا آن قدح آینه کردار بیار

گردی از رهگذر دوست بکوری رقیب — بهر آسایش این دیدهٔ خونبار بیار

دل دیوانه ز زنجیر نمی آید باز — حلقه از خم آن طرهٔ طرار بیار

خامی و ساده دلی شیوهٔ جانبازان نیست — خبری از بر آن دلبر عیار بیار

شکر آنرا که تو در عشرتی ای مرغ چمن — باسیران قفس مژدهٔ گلزار بیار

کام جان تلخ شد از صبر که کردم بی دوست — عشوهٔ زان لب شیرین شکربار بیار

دلق حافظ بچه ارزد بمیش رنگین کن — وانگهش مست و خراب از سر بازار بیار

ای صبا نکهتی از کوی فلانی بمن آر — زار و بیمار غمم راحت جانی بمن آر

قلب بیحاصل ما را بزن اکسیر مراد — یعنی از خاک در دوست نشانی بمن آر

در کمینگاه نظر با دل خویشم جنگست — ز ابرو و غمزهٔ او تیر و کمانی بمن آر

در غریبی و فراق و غم دل پیر شدم — ساغری ز کف تازه جوانی بمن آر

منکرانرا هم ازین می دو سه ساغر بچشان — وگر ایشان نستانند روانی بمن آر

ساقیا عشرت امروزه بفردا مفگن — یا ز دیوان قضا خط امانی بمن آر

دلم از پرده بشد دوش که حافظ می گفت — ای صبا نکهتی از کوی فلانی بمن آر

دلا چندم بریزی خون ز دیده شرم دار آخر | تو نیز ای دیده خوابی کن مراد دل برآر آخر

منم یارب که جانان را ز عارض بوسه بستانم | دعای صبحدم دیدی که چون آمد بکار آخر

چو باد از خرمن خامان ببردن خوشه‌ای تا چند | ز همت توشه‌ای بردار و خود تخمی بکار آخر

مراد دنیی و عقبی بمن بخشید روزی بخش | بگوشم قول چنگ اول بدستم زلف یار آخر

نگارستان چین دانم نخواهد شد سرا لیکن | بنوک کلک رنگ آمیز نقشی می‌نگار آخر

دلا در ملک شب‌خیزی گر از اندوه نگریزی | دم صبحت بشارتها بیارد زان نگار آخر

بتی چون ماه زانو زد می چون لعل پیش آورد
تو گویی تائبم حافظ ز ساقی شرم دار آخر

دیگر ز شاخ سرو سهی بلبل صبور | گلبانگ زد که چشم بد از روی گل بدور

ای گل بشکر آنکه شگفتی بکام دل | با بلبلان بیدل شیدا مکن غرور

زاهد اگر بحور و قصور است امیدوار | ما را شرابخانه قصور است و یار حور

از دست غیبت تو شکایت نمیکنم | تا نیست غیبتی ندهد لذتی حضور

گر دیگران بعیش و طرب خرم‌اند و شاد | ما را غم نگار بود مایهٔ سرور

می خور ببانگ چنگ مخور غصه ور کسی | گوید ترا که باده مخور گو هو الغفور

حافظ شکایت از غم هجران چه میکنی | در هجر وصل باشد و در ظلمت است نور

روی بنما و مرا گو که دل از جان برگیر	پیش شمع آتش پروانه بجان گو در گیر
در لب تشنهٔ من بین و مدار آب دریغ	بر سر کشتهٔ خویش آی و ز خاکش برگیر
چنگ بنواز و بساز ار نبود عود چه باک	آتشم عشق و دلم عود و تنم مجمر گیر
در سماع آی و ز سر خرقه برانداز و برقص	ورنه در گوشه نشین دلق ریا در بر گیر
دوست گو یار شو و هر دو جهان دشمن باش	بخت گو روی کن و روی زمین لشکر گیر
ترک درویش مگیر ار نبود سیم و زرش	در غمت سیم شمار اشک و رخش را زر گیر
میل رفتن مکن ای دوست دمی با ما باش	بر لب جوی طرب جوی و بکف ساغر گیر
رفته گیر از برم این آتش و آب دل و چشم	گونه‌ام زرد و لبم خشک و کنارم تر گیر
صوف برکش ز سر و بادهٔ صافی درکش	سیم در باز و برو سیمبری در بر گیر

حافظ آراسته کن بزم و بگو واعظ را
که ببین مجلسم و ترک سر منبر گیر

روی بنما و وجود خودم از یاد ببر	خرمن سوختگان را همه گو باد ببر
ما که دادیم دل و دیده بطوفان بلا	گو بیا سیل غم و خانه ز بنیاد ببر
زلف چون عنبر خامش که ببوید هیهات	ای دل خام طمع این سخن از یاد ببر
سینه گو شعلهٔ آتشکدهٔ پارس بکش	دیده گو آب رخ دجلهٔ بغداد ببر

سعی ناکرده درین راه بجائی نرسی
مزد اگر می طلبی طاعت استاد ببر

دوش میگفت بمژگان درازت بکشم
یارب از خاطرش اندیشهٔ بیداد ببر

روز مرگم نفسی وعدهٔ دیدار بده
وانگهم تا بلحد فارغ و آزاد ببر

دولت پیر مغان باد که باقی سهل ست
دیگری گو برو و نام من از یاد ببر

بعد ازین چهرهٔ زرد من و خاک در دوست
باده پیش آر و بیکجا غمم از [illegible]

حافظ اندیشه کن از نازکی خاطر یار
برو از درگهش این ناله و فریاد ببر

ساقیا مایهٔ شباب بیار
یک دو ساغر شراب ناب بیار

دارو درد عشق یعنی می
کوست درمان شیخ و شاب بیار

آفتاب ست ماه باده و جام
درمیان مه آفتاب بیار

غم دوران مخور که رفت و نرفت
نغمهٔ بربط و رباب بیار

می کند عقل سرکشی تمام
گردنش را ز می طناب بیار

بزن این آتش مرا آبی
یعنی آن آتش چو آب بیار

گل اگر رفت گو بشادی رو
بادهٔ ناب چون گلاب بیار

غلغل قمری ار نماند درست
غلغل شیشهٔ شراب بیار

یا صواب است یا خطا خوردن	گر خطا هست و گر صواب بیار
وصل او جز بخواب نتوان دید	داروی کوست وصل خواب بیار
گرچه مستم سه چار جام دگر	تا بکلی شوم خراب بیار

یک دو رطل گران بحافظ ده
گر گناه است و گر ثواب بیار

شب قدرست و طی شد نامهٔ هجر	سلام فیه حتی مطلع الفجر
دلا در عاشقی ثابت قدم باش	که در این ره نباشد کار بی اجر
من از رندی نخواهم کرد توبه	ولو آذیتنی بالهجر والحجر
دلم رفت و ندیدم روی دلدار	فغان از این تطاول آه ازین زجر
برآی ای صبح روشن دل خدا را	که بس تاریک می بینم شب هجر

وفا خواهی جفاکش باش حافظ
فان الربح والخسران فی التجر

صبا ز منزل جانان گذر دریغ مدار	وز او بعاشق مسکین خبر دریغ مدار
بشکر آنکه شگفتی بکام دل ای گل	نسیم وصل ز مرغ سحر دریغ مدار
مراد ما همه موقوف یک کرشمهٔ تست	ز دوستان قدیم این قدر دریغ مدار

حریف بزم تو بودم چو ماه نو بودی — کنون که ماه تمامی نظر دریغ مدار

جهان و هر چه در و هست سهل و مختصر است — ز اهل معرفت این مختصر دریغ مدار

مکارم تو به آفاق می‌برد شاعر — از و وظیفه و زاد سفر دریغ مدار

چو ذکر خیر طلب میکنی سخن اینست — که در بهای سخن سیم و زر دریغ مدار

کنون که چشمهٔ نوش است لعل شیرینت — سخن بگوی و ز طوطی شکر دریغ مدار

غبار غم برود حال خوش شود حافظ — تو آب دیده ازین رهگذر دریغ مدار

عید است و موسم گل و یاران در انتظار — ساقی بروی شاه ببین ماه و می بیا[ر]

دل برگرفته بودم از ایام گل ولی — کاری بکرد همت پاکان روزه‌دا[ر]

گر فوت شد سحور چه نقصان صبوح هست — از می کنند روزه‌گشا طالبان یا[ر]

جز نقد جان بدست ندارم شراب کو — کان نیز بر کرشمهٔ ساقی کنم نثا[ر]

خوش دولتیست خرم و خوش خسرو کریم — یارب ز چشم زخم زمانش نگاه دا[ر]

می خور بشعر بنده که زیبی دگر دهد — جام مرصع تو بدین در شاهوا[ر]

دل در جهان مبند و بمستی سؤال کن — از فیض جام و قصهٔ جمشید کامگا[ر]

ای دل جناب عشق بلندست همتی — نیکو شنو حدیث و تو این قصه گوشدا[ر]

زانجا که پرده پوشی لطف عمیم تست	بر نقد ما بپوش که قلبی ست کم عیار
ترسم که روز حشر عنان بر عنان رود	تسبیح شیخ و خرقهٔ رند شرابخوار

حافظ چو رفت روزه و گل نیز میرود
ناچار باده نوش که از دست رفت کار

عاشق یارم مرا با کفر و با ایمان چه کار	تشنهٔ دردم مرا با وصل و با هجران چه کار
از لب جانان همی یابم نشان زندگی	پس مرا ای جان من با جان و با جانان چه کار
کشتهٔ عشقم مرا از شحنهٔ دوران چه غم	مفلس عورم مرا با زمرهٔ دیوان چه کار
قبله و محراب من ابروی دلدار منست	این دل شوریده را با این چه با آن چه کار
چونکه اندر هر دو عالم یار می باید مرا	با بهشت و دوزخ و با حور و با غلمان چه کار
هر که از خود شد مجرد در طریق عاشقی	از غم و دردش چه آگاهی و با درمان چه کار
صورت مردان چه خواهی سیرت مردان گزین	مرد عاشق پیشه را با صورت ایوان چه کار

حافظا گر عاشق و مستی گره بازگوی
عاشق یارم مرا با کفر و با ایمان چه کار

گر بود عمر بمیخانه روم بار دگر	بجز از خدمت رندان نکنم کار دگر
خرم آن روز که با دیدهٔ گریان بروم	تا زنم آب در میکده یکبار دگر

معرفت نیست درین قوم خدا را مددی | تا برم گوهر خود را بخریدار دگر
عافیت می طلبد خاطرم ار بگذارند | غمزهٔ شوخش و آن طرهٔ طرار دگر
گر مساعد شودم دایرهٔ چرخ کبود | هم بچرخ آورمش باز بپرگار دگر
راز سربستهٔ ما بین که بدستان گفتند | هر زمان با دف و نی بر سر بازار دگر
یار اگر رفت و حق صحبت دیرین نشناخت | حاش لله که روم من ز پی یار دگر
هر دم از درد بنالم که فلک هر ساعت | کندم قصد دل ار بازار دگر

بازگویم نه درین واقعه حافظ تنهاست | غرقه گشتند درین بادیه بسیار دگر

نصیحتی کنمت بشنو و بهانه مگیر | هر آنچه ناصح مشفق بگویدت بپذیر
ز وصل روی جوانان تمتعی بردار | که در کمینگه عمرست مکر عالم پیر
نعیم هر دو جهان پیش عاشقان بجوی | که این متاع قلیل ست و آن عطای کثیر
معاشری خوش و رودی بساز میخواهم | که درد خویش بگویم بناله بم و زیر
بر آن سرم که ننوشم می و گنه نکنم | اگر موافق تدبیر من شود تقدیر
دل رمیدهٔ ما را که پیش میگیرد | خبر دهید به مجنون خسته از زنجیر
چو قسمت ازلی بی حضور ما کردند | گر اندکی نه بوفق رضاست خرده مگیر

بعزم توبه نهادم قدح زکف صد بار
ولی کرشمهٔ ساقی نمیکند تقصیر

چو لاله در قدحم ریز ساقیا می ناب
که نقش خال نگارم نمی رود ز ضمیر

می دو ساله و محبوب چارده ساله
همین بس است مرا صحبت صغیر و کبیر

نگفتمت که حذر کن ز زلف او ای دل
که میکشند دران حلقه باد در زنجیر

بیار ساغر یاقوت و فیض در خوشاب
حسود گو کرم آصفی ببین و بمیر

بنوش باده و عزم وصال جانان کن
سخن شنو که زنندت بنام عرش صفیر

حدیث توبه درین بزمگه مگو واعظ
که ساقیان کمان ابروت زنند به تیر

چه جای گفتهٔ خواجو و شعر سلمان است
که شعر حافظ شیراز به ز شعر ظهیر

یوسف گم گشته باز آید بکنعان غم مخور
کلبهٔ احزان شود روزی گلستان غم مخور

این دل غمدیده حالش به شود دل بد مکن
وین سر شوریده باز آید بسامان غم مخور

دور گردون گر دو روزی بر مراد ما نگشت
دائما یکسان نماند کار دوران غم مخور

گر بهار عمر باشد باز بر طرف چمن
چتر گل بر سر کشی ای مرغ خوشخوان غم مخور

هان مشو نومید چون واقف نهٔ از سر غیب
باشد اندر پرده بازیهای پنهان غم مخور

هر که سرگردان بعالم گشت و غمخواری نیافت
آخر الامر او بغمخواری رسد هان غم مخور

در بیابان گر بشوق کعبه خواهی زد قدم	سرزنشها گر کند خار مغیلان غم مخور
حال ما در فرقت جانان و ابرام رقیب	جمله میداند خدای حال گردان غم مخور
ای دل ار سیل فنا بنیاد هستی بر کند	چون ترا نوح است کشتیبان ز طوفان غم مخور
گرچه منزل بس خطرناک است و مقصد ناپدید	هیچ راهی نیست کو را نیست پایان غم مخور

حافظا در کنج فقر و خلوت شبهای تار
تا بود وردت دعا و درس قرآن غم مخور

ای سرو ناز حسن که خوش میروی بناز	عشاق را بناز تو هر لحظه صد نیاز
فرخنده باد طالع نازت که در ازل	ببریده اند بر قد سروت قبای ناز
آن را که بوی عنبر زلف تو آرزوست	چون عود گو بر آتش سوزان بسوز و ساز
از طعنهٔ رقیب نگردد عیار کم	چون زر اگر برند مرا در دهان گاز
پروانه را ز شمع بود سوز دل ولی	بی شمع عارض تو دلم را بود گداز
دل کز طواف کعبهٔ کویت وقوف یافت	از شوق آن حریم ندارد سر حجاز
هر دم بخون دیده چه حاصل وضو چو نیست	بی طاق ابروی تو نماز مرا جواز
صوفی که بی تو توبه ز می کرده بود دوش	بشکست عهد چون در میخانه دید باز
چون باده مست سر خم رفت کف زنان	حافظ که دوش از لب ساغر شنید راز

ا[..]ه میکده عشاق است دی تنگ و تاز | همان نیاز که حجاج را به راه حجاز

چه گویمت که بسوز درون چه می بینم | ز اشک پرس حکایت که من نیم غماز

[..] کرشمه حسن بست رنه حاجت نیست | جمال دولت محمود را ز زلف ایاز

[..]ح در زدم بعد ازین حضرت دوست | چو کعبه یافتم آیم ز بت پرستی باز

شبی چنین بسحرگه ز بخت میخواهم | که با تو شرح سرانجام خود کنم آغاز

ز هجر تو چشم از جهان فرو بستم و | امید دولت وصل تو داد جانم باز

حلقه‌ها که زدم بر در دل از سر سوز | ببوی روز وصال تو در شبان دراز

غنچه سر نهفته نهان کجا ماند | دل مرا که نسیم صباست محرم راز

ز شوق مجلس آن ماه خرگهی حافظ
گرت چو شمع جفائی رسد بسوز و بساز

[بر]نیامد از تمنای لبت کامم هنوز | بر امید جام لعلت دردی آشامم هنوز

روز اول رفت دینم در سر زلفین تو | تا چه خواهد شد درین سودا سرانجامم هنوز

خطا گفتم شبی موی ترا مشک ختن | میزند هر لحظه تیری مو براندامم هنوز

نام من رفته است روزی بر لب جانان بسهو | اهل دل را بوی جان می آید از نامم هنوز

روی ترا در خلوتم دید آفتاب | [می‌ر]سید و چون سایه هر دم بر لب بامم هنوز

در ازل داده است ما را ساقی لعل لبت	جرعهٔ جامی که من سرگرم آن جامم هنوز
ساقیا یک جرعه ده زان آب آتشگون که من	در میان پختگان عشق او خامم هنوز
ای که گفتی جان بده تا باشدت آرام دل	جان بغمهایش سپردم نیست آرامم هنوز

در قلم آورد حافظ قصهٔ لعل لبش
آب حیوان میرود هر دم ز اقلامم هنوز

صبا بمقدم گل راح روح بخشد باز	کجاست بلبل خوشگوی گو برآر آواز
دلا ز هجر مکن ناله زانکه در عالم	غم است و شادی و خار و گل و نشیب و فراز
دو تا شدم چو کمان از غم و نمیگویم	هنوز ترک کمان ابروان تیرانداز
حکایت شب هجران بدشمنان مکنید	که نیست سینهٔ ارباب کینه محرم راز
ز طرهٔ تو پریشانی دلم شد فاش	ز مشک نیست غریب آری ار بود غماز
هزار دیده بروی تو ناظرند و تو خود	نظر بروی کسی برنمیکنی از ناز
اگر بسوزدت ای دل ز درد ناله مکن	دم از محبت او میزن و بدرد بساز

غبار خاطر ما چشم خصم کور کند
تو رخ بخاک نه ای حافظ از مقام نیاز

منم غریب دیار و توئی غریب نواز	دمی بحال غریب دیار خود پرداز

بهر کمند که خواهی بگیر و بازم بند | بشرط آنکه ز کارم نظر نگیرے باز

بر آستین خیال تو میدهم بوسه | بر آستان وصالت چو نیست دست نیاز

ز آن زمان من شوریده دل نهادم روی | بر آستان تو کاندر ازل نهادم باز

دلا منال ز شامی که صبح در پی اوست | که نیش و نوش بهم باشد و نشیب و فراز

کرم چو خاک زمین خوار میکنی سهل ست | خرام میکن و بر خاک سایه می انداز

درون سینه دلم چون کبوتران طپید | چه آتشی ست که بر جان ما نهادی باز

خیال قد بلند تو میکند دل من | تو دست کوته من بین و آستین دراز

حدیث درد من ای مدعی نه امروز ست
که حافظ از ازل او رند بود و شاهد باز

منم که دیده بدیدار دوست کردم باز | چه شکر گویمت ای کارساز بنده نواز

نیازمند بلا گو رخ از غبار مشوی | که کیمیای مرادست خاک کوی نیاز

بیک دو قطره که ایثار کردی ای خوش چشم | بسا که در رخ دولت کنی کرشمه و ناز

طهارت ار نه بخون جگر کند عاشق | بقول مفتی عشقش درست نیست نماز

ز مشکلات طریقت عنان متاب ای دل | که مرد راه نیندیشد از نشیب و فراز

درین مقام مجازی بجز پیاله مگیر | درین سراچه بازیچه غیر عشق مباز

من از نسیم سخن چین چه طرف بربندم	چو سرو راست درین باغ نیست محرم راز
اگرچه حسن تو از عشق غیر مستغنی ست	من آن نیم که ازین عشقبازی آیم باز

غزل سرائی ناهید صرفه ئی نبرد
دران مقام که حافظ برآورد آواز

هزار شکر که دیدم بکام خویشت باز	ترا بکام خود و با تو خویش را دمساز
روندگان حقیقت ره بلا سپرند	رفیق عشق چه غم دارد از نشیب و فراز
غم حبیب نهان به ز جستجوی رقیب	که نیست سینهٔ ارباب کینه محرم راز
چه فتنه بود که مشاطهٔ قضا انگیخت	که کرد نرگس مستش سیه بسرمهٔ ناز
بدین سپاس که مجلس منورست بدوست	گرت چو شمع جفائی رسد بسوز و بساز
ملامتی که بروی من آمد از غم عشق	ز رشک پرس حکایت که من نیم غماز
امید قد تو میداشتم ز بخت بلند	نسیم زلف تو میخواستم ز عمر دراز
بنیم بوسه دعائی بخر ز اهل دلی	که کید دشمنت از جان و جسم دارد باز

فکند زمزمهٔ عشق در حجاز و عراق
نوای بانگ غزلهای حافظ شیراز

بیا و کشتی ما در شط شراب انداز	خروش و ولوله در جان شیخ و شاب انداز

بگشتی باده در افکن ای ساقی | که گفته اند نکوی کن و در آب انداز
ز کوی میکده برگشته ام ز راه خطا | مرا دگر ز کرم در ره صواب انداز
بیار زان می گلرنگ مشکبو جامی | شرار رشک و حسد در دل گلاب انداز
اگرچه مست و خرابم تو نیز لطفی کن | نظر برین دل سرگشته خراب انداز
بنیم شب اگرت آفتاب میباید | ز روی دختر گلچهر رز نقاب انداز
مهل که روز وفاتم بخاک بسپارند | مرا بمیکده بر در خم شراب انداز

گر از تو یک سر مو سرکشد دل حافظ
بگیر و در خم زلفش به پیچ و تاب انداز

حال خونین دلان که گوید باز | وز فلک خون خم که جوید باز
جز فلاطون خم نشین شراب | سر حکمت بما که گوید باز
شرمش از چشم می پرستان باد | نرگس مست اگر بروید باز
هر که چون لاله کاسه گردان شد | زین جفا رخ بخون بشوید باز
بسکه در پرده چنگ گفت سخن | ببرش موی تا نموید باز
بگشاید دلم چو غنچه اگر | ساغر لاله گون ببوید باز

گرد بیت الحرام خم حافظ | گر نمیرد بسر بپوید باز

خیزو در کاسهٔ زر آب طربناک انداز — پیش از آنی که شود کاسهٔ سر خاک انداز

عاقبت منزل ما وادی خاموشان است — حالیا غلغله در گنبد افلاک انداز

ملک این مزرعه دانی که ثباتی نکند — آتشی از جگر جام در افلاک انداز

بستر سبز تو ای سرو که چون خاک شوم — ناز از سر بنه و سایه بر آن خاک انداز

دل ما را که ز مار سر زلف تو بخست — از لب خود بشفاخانهٔ تریاک انداز

غسل در اشک زدم کاهل طریقت گویند — پاک شو اول و پس دیده بر آن پاک انداز

یارب آن زاهد خودبین که بجز عیب ندید — دود آهیش در آئینهٔ ادراک انداز

چشم آلوده نظر از رخ جانان دور است — بر رخ او نظر از آینهٔ پاک انداز

چون گل از نکهت او جامه قبا کن حافظ
آن قبا در ره آن قامت چالاک انداز

دلم ربوده لولی وشیست شورانگیز — دروغ وعده و قتال وضع و رنگ آمیز

فدای پیرهن چاک ماهرویان باد — هزار جامهٔ تقوی و خرقهٔ پرهیز

فرشته عشق نداند که چیست قصه مخوان — بخواه جام شرابی بخاک آدم ریز

غلام آن کلماتم که آتش افروزد — نه آب سرد زند در سخن بر آتش تیز

فقیر و خسته بدرگاهت آمدم رحمی — که جز ولای توام نیست هیچ دستاویز

پیاله حافظ میخانه دوش با من گفت	که در مقام رضا باش و از قضا مگریز
پیاله در کفنم بند تا سحرگه حشر	بمی ز دل ببرم هول روز رستاخیز

میان عاشق و معشوق هیچ حائل نیست
تو خود حجاب خودی حافظ از میان برخیز

روز عیش و طرب و ماه صیام ست امروز	کام دل حاصل و ایام بکام ست امروز
گو عروس فلکی رخ منمای از مشرق	که مرا دیدن آن ماه تمام ست امروز
زاهدی را که نبودی چو صوامع جائی	بین که در کنج خرابات مقام ست امروز
صبحدم بلبل مست از چه سبب نالد	کار او چون به بهاران بنظام ست امروز
محتسب بیهده گو پند مده رندان را	کانکه بی شاهدی نیست کدام ست امروز

گو بگویند خلائق که همی حافظ را
چشم بر روی نگار و لب جام ست امروز

زلفین نسیمه خم بخم اندر زده باز	وقت من شوریده بهم برزده باز
زان روی نکو چشم بدان دور که امروز	بر مه زده طعنه و بر خور زده باز
بر ساغر عیشم زده سنگ و لیکن	با تو چه توان گفت که ساغر زده باز
از دود دل خسته ام ای دست حذر کن	کاتش من سوخته دل برزده باز

من سر چو قلم بر سر سودای تو دارم — با آنکه من سر زده را بهر

نقد سره قلب که پالوده ام از چشم — بر سکه رویم همه بر زر زده

از غالیه برهم زده خوش شکر و قند — امروز همه بر گل و شکر زد

شهباز غمت است کبوتر دل حافظ
هشدار که بر صید کبوتر زده باز

در آ که در دل خسته توان در آید باز — بیا که در دل مرده روان

بیا که فرقت تو چشم من چنان بربست — که فتح باب وصالت مگر

به پیش آینه دل هر آنچه میدارم — به جز خیال جمالت نمی نما

غمی که چون سپه زنگ ملک دل بگرفت — ز خیل شادی روم رخت

ز خوف بادیه دل بد مکن ببند احرام — که مرد راه نیندیشد ار چه ناید

بدان مثل که شب آبستن آمده است بروز — ستاره می شمرم تا که شب چه زاید

بیا که بلبل مطبوع خاطر حافظ
بسوی گلشن وصل تو می سراید باز

ای صبا گر بگذری بر ساحل رود ارس — بوسه زن بر خاک آن وادی مشکین

منزل سلمی که بادش هر دم از ما صد سلام — پر صدای ساربان بینی و آهنگ جرس

محمل جانان ببوس آنگه بزاری عرضه دار	کز فراقت سوختم ای مهربان فریاد رس
عشرتی شبگیر کن می نوش کاندر راه عشق	شبروان را آشنائیهاست با میر عسس
دل برغبت میسپارد جان بچشم مست یار	گرچه هشیاران ندادند اختیار خود بکس
منکه قول ناصحان را خواندمی بانگ رباب	گوشمالی خوردم از هجران که اینم پند بس
طوطیان در شکرستان کامرانی میکنند	وز تحسر دست بر سر میزند مسکین مگس
عشقبازی کار بازی نیست ای دل سر بباز	زانکه گوی عشق نتوان زد بچوگان هوس

نام حافظ گر برآید بر زبان کلک دوست
از جناب حضرت شاهم بس است این ملتمس

جانان ترا که گفت که احوال ما مپرس	بیگانه گرد و قصهٔ هیچ آشنا مپرس
زانجا که لطف شامل و خلق کریم تست	جرم گذشته عفو کن و ماجرا مپرس
خواهی که روشنت شود احوال سر عشق	از شمع پرس قصه ز باد صبا مپرس
هیچ آگهی ز عالم درویشیش نبود	آنکس که با تو گفت که درویش را مپرس
از دلق پوش صومعه نقد طلب مجوی	یعنی ز مفلسان سخن کیمیا مپرس
در دفتر طبیب خرد باب عشق نیست	ای دل بدرد خو کن و نام دوا مپرس
نقش حقوق خدمت اخلاص و بندگی	از لوح سینه محو کن و نام ما مپرس

ما قصهٔ سکندر و دارا نخوانده‌ایم	از ما بجز حکایت مهر و وفا مپرس

حافظ رسید موسم گل معرفت مخوان

دریاب نقد عمر و ز چون و چرا مپرس

دارم از زلف سیاهت گله چندان که مپرس	که چنان زو شده‌ام بی سر و سامان که مپرس
کس بامید وفا ترک دل و دین مکناد	که چنانم من ازین کرده پشیمان که مپرس
به یکی جرعه که آزار کسش در پی نیست	زحمتی می‌کشم از مردم نادان که مپرس
گوشه‌گیری و سلامت هوسم بود ولی	فتنه می‌کند آن نرگس فتان که مپرس
زاهد از ما بسلامت بگذر کان می لعل	دل و دین می‌برد از دست بدانسان که مپرس
گفتم از گوی فلک صورت حالی پرسم	گفت آن می‌کشم اندر خم چوگان که مپرس

گفتمش زلف بکین که کشادی گفتا

حافظ این قصه درازست بقرآن که مپرس

درد عشقی کشیده‌ام که مپرس	زهر هجری چشیده‌ام که مپرس
گشته‌ام در جهان و آخر کار	دلبری برگزیده‌ام که مپرس
آن چنان در هوای خاک درش	می رود آب دیده‌ام که مپرس
بی تو در کلبهٔ نهانی خویش	رنجهائی کشیده‌ام که مپرس

من بگوش خود از دهانش دوش — سخنانی شنیده ام که مپرس

سوی من لب چه میگزی که مگوی — لب لعلی گزیده ام که مپرس

همچو حافظ غریب در ره عشق
بمقامی رسیده ام که مپرس

در ضمیر ما نمیگنجد بغیر از دوست کس — هر دو عالم را بدشمن ده که ما را دوست بس

گندم گون ما گر میل کردی نیم جو — هر دو عالم پیش چشم ما نمودی یک عدس

پیری چون شمع و صبحی از پس و پیشت دوان — نی غلط گفتم نباشد شمع را خود پیش و پس

پشت آن کو به شمشیر از تو می پیچد عنان — تعذر الذت مگر نیکو نمیداند مگس

نظرم وقتی هوس کردی که بینم چیزها — تا ترا دیدم نکردم جز بدیدارت هوس

زمان از عکس شب گر خیالی در سرست — من چنانم کز خیالم باز نشناسد عسس

دیت آنکم چو دیا گشت و می ترسم که باز — بر سر آید این رقیبان سکسار خار و خس

حافظا این ره بپای لاشهٔ لنگ تو نیست
بعد ازین بنشین که گردی برنخیزد زین فرس

از رفیق سفر بخت نیک خواهست بس — نسیم روضهٔ شیراز پیک راهست بس

ز منزل جانان سفر مکن درویش — که سیر معنوی و کنج خانقاهست بس

بصدر مصطبه بنشین و ساغر می نوش
که اینقدر ز جهان کسب مال و جاه بس است

زیادتی مطلب کار بر خود آسان کن
که شیشهٔ می صاف و بت چو ماه بس است

فلک بمردم نادان دهد زمام مراد
تو اهل دانش و فضلی همین گناه بس است

دگر کمین بگشاید غمی ز کشور دل
حریم درگه پیر مغان پناه بس است

هوای مسکن مالوف و عهد یار قدیم
ز رهروان سفر کرده عذر خواه بس است

بمنت دگران خو مکن که در دو جهان
رضای ایزد و انعام پادشاه بس است

بهیچ ورد دگر نیست حاجت ای حافظ
دعای نیم شب و درس صبحگاه بس است

گلعذاری ز گلستان جهان ما را بس
زین چمن سایهٔ آن سرو روان ما را بس

من و همصحبتی اهل ریا دورم باد
از گرانان جهان رطل گران ما را بس

قصر فردوس بپاداش عمل می بخشند
ما که رندیم و گدا دیر مغان ما را بس

بنشین بر لب جوی و گذر عمر ببین
کاین اشارت ز جهان گذران ما را بس

نقد بازار جهان بنگر و آزار جهان
گر شما را نه بس این سود و زیان ما را بس

یار با ماست چه حاجت که زیادت طلبیم
دولت صحبت آن مونس جان ما را بس

از در خویش خدا را به بهشتم مفرست
که سر کوی تو از کون و مکان ما را بس

دیوان حافظ

نیست ما را بجز از وصل تو در سر هوسی		وین تجارت ز متاع دو جهان ما را بس

حافظ از مشرب قسمت گله بی انصافیست
طبع چون آب و غزلهای روان ما را بس

اگر رفیق شفیقی درست پیمان باش	حریف حجره و گرمابه و گلستان باش
شکنج زلف پریشان بدست باد مده	مگو که خاطر عشاق گو پریشان باش
گرت هواست که با خضر همنشین باشی	نهان ز چشم سکندر چو آب حیوان باش
رموز عشق نوازی نه کار هر مرغیست	بیا و نوگل این بلبل غزلخوان باش
طریق خدمت و آیین بندگی کردن	خدای را که رها کن بما و سلطان باش
دگر بصید حرم تیغ برمکش زنهار	از آنچه با دل ما کرده پشیمان باش
تو شمع انجمنی یک زبان و یک دل شو	خیال و کوشش پروانه بین و خندان باش
کمال دلبری و حسن در نظربازیست	بشیوه نظر از نادران دوران باش

خموش حافظ و از جور یار ناله مکن
ترا که گفت که بر روی خوب حیران باش

ای دل غلام شاه جهان باش و شاه باش	پیوسته در حمایت لطف اله باش
از خارجی هزار بیک جو نمی خرند	گو کوه تا بکوه منافق سپاه باش

چون احمدم شفیع بود روز رستخیز	گو این تن بلاکش من پر گناه باش
آن را که دوستی علی نیست کافر است	گو زاهد زمانه و گو شیخ راه باش
امروز زنده ام بولای تو یا علی	فردا بروح پاک امامان گواه باش
قبر امام هشتم سلطان دین رضا	از جان ببوس و بر در آن بارگاه باش
دستت نمیرسد که بچینی گلی ز شاخ	باری بپای گلبن ایشان گیاه باش
مرد خدا که زاهد تقوی طلب بود	خواهی سفید جامه و خواهی سیاه باش

حافظ طریق بندگی شاه پیشه کن
وانگاه در طریق چو مردان راه باش

باز آی و دل تنگ مرا مونس جان باش	وین سوخته را محرم اسرار نهان باش
زان باده که در مصطبهٔ عشق فروشند	ما را دو سه ساغر بده و گو رمضان باش
در خرقه چو آتش زدی ای عارف سالک	جهدی کن و سر حلقهٔ رندان جهان باش
آن یار که گفتا بتو ام دل نگران است	گو میرسم اکنون بسلامت نگران باش
خون شد دلم از حسرت آن لعل روان بخش	آن درج محبت بهمان مهر و نشان باش
تا بر دلش از غصه غباری ننشیند	ای سیل سرشک از عقب نامه روان باش
حافظ که هوس میکندش جام جهان بین	گو در نظر آصف جمشید مکان باش

باغبان گر پنج روزی صحبت گل بایدش | بر جفای خار هجران صبر بلبل بایدش

ای دل اندر بند زلفش از پریشانی منال | مرغ زیرک چون بدام افتد تحمل بایدش

با چنین زلف و رخش بادش نظربازی حرام | هر که روی یاسمین و جعد سنبل بایدش

رند عالم سوز را با مصلحت بینی چه کار | کار ملک است آنکه تدبیر و تأمل بایدش

تکیه بر تقوی و دانش در طریقت کافریست | راهرو گر صد هنر دارد توکل بایدش

نازها زین نرگس مستانه می باید کشید | این دل شوریده تا آن زلف و کاکل بایدش

ساقیا در گردش ساغر تعلل تا بچند | دور چون با عاشقان افتد تسلسل بایدش

کیست حافظ تا ننوشد باده بی آواز چنگ
عاشق مسکین چرا چندین تجمل بایدش

ببرد از من قرار و طاقت و هوش | بت سنگین دل و سیمین بناگوش

نگاری چابکی شوخی پریوش | حریفی مهوشی ترکی قباپوش

ز تاب آتش سودای عشقش | بسان دیگ دائم میزنم جوش

چو پیراهن شوم آسوده خاطر | گرش همچون قبا گیرم در آغوش

اگر پوسیده گردد استخوانم | نگردد مهرش از جانم فراموش

دل و دینم دل و دینم ببرده است | بر و دوشش بر و دوشش بر و دوش

دوای تو دوای تست حافظ
لب نوشش لب نوشش لب نوشش

بجد و جهد چو کاری نمیرود از پیش
بکردگار رها کرده بر مصلحت خویش

بیا که پادشاه عالم فرو نیارد سر
اگر ز سرّ قناعت خبر شود درویش

ز سنگ تفرقه خواهی که منحنی نشوی
مشو بسان ترازو تو در پی کم و بیش

ریای زاهد سالوس جان من فرسود
قدح بیار و بزن مرهمی برین دل ریش

بنوش باده که قسام صنع قسمت کرد
در آفرینش از انواع نوشدارو نیش

ریا حلال شمارند و جام باده حرام
زهی طریقت و ملت زهی شریعت و کیش

بدلربائی اگر خسروی آمدی چه عجب
که نور حسن تو بود از اساس ...

دهان تنگ تو دلخواه جان حافظ شد
بجان بود خطرم زین دل محال اندیش

بدور لاله قدح گیر و بی ریا میباش
ببوی گل نفسی همدم صبا میباش

نگویمت که همه سال می پرستی کن
سه ماه می خور و نه ماه پارسا میباش

چو پیر سالک عشقت بمی حواله کند
بنوش و منتظر رحمت خدا میباش

گرت هواست که چون جم بسرّ غیب رسی
بیا و همدم جام جهان نما میباش

چو غنچه گرچه فروبستگیست کار جهان	تو همچو باد بهاری گره‌گشا می‌باش
وفا مجوی ز کس ور سخن نمی‌شنوی	بهرزه طالب سیمرغ و کیمیا می‌باش

مرید طاعت بیگانگان مشو حافظ
ولی معاشر رندان آشنا می‌باش

من خرابم ز غم یار خراباتی خویش	میزند غمزهٔ او ناوک غم بر دل ریش
با تو پیوستم و از غیر تو دل ببریدم	آشنای تو ندارد سر بیگانه و خویش
بعنایت نظری کن که من دلشده را	نرود بی مدد لطف تو کاری از پیش
آخر ای پادشه حسن و ملاحت چه شود	گر لب لعل تو ریزد نمکی بر دل ریش
غم من صبر من سوخته دل داد بباد	چشم مست تو که بگشاد کمین از پس و پیش
گر چلیپای سر زلف ز هم بگشایی	بس مسلمان که شود کشتهٔ آن کافرکیش
پیش زانو منشین و غم بیهوده مخور	که ز غم خوردن تو رزق نگردد کم و بیش
چونکه این کوشش بیفایده سودی ندهد	پس میازار دل خود ز غم ای دوراندیش
پرسش حال دل سوخته کن بهر خدا	نیست از شاه عجب گر بنوازد درویش

حافظ از نوش لب لعل تو کامی نگرفت
که نزد بر دل ریشش دو هزاران سر نیش

چو بر شکست صبا زلف عنبر افشانش	بهر شکسته که پیوست تازه شد جانش
کجاست همنفسی تا که شرح غصه دهم	که دل چه میکشد از روزگار هجرانش
نسیم صبح وفا نامه که برد بدوست	ز خون دیدهٔ ما بود مهر عنوانش
زمانه از ورق گل مثال روی تو بست	ولی ز شرم تو در غنچه کرد پنهانش
بسی شدیم و نشد عشق را کرانه پدید	تبارک الله ازین ره که نیست پایانش
جمال کعبه مگر عذر رهروان خواهد	که جان زنده دلان سوخت در بیابانش
دلم که مهر تو از غیر تو نهان میداشت	ببین که دیده کند فاش پیش یارانش
بدین شکستهٔ بیت الحزن که می آرد	نشان یوسف دل از چه زنخدانش
بگیرم آن سر زلف و بدست خواجه دهم	که داد من بستاند مگر ز دستانش

سحر بطرف چمن می شنیدم از بلبل
نوای حافظ خوش لهجهٔ غزل خوانش

چو جام لعل تو نوشم کجا بماند هوش	چو چشم مست تو بینم بجا نماند گوش
منم غلام تو در زانکه از من آزادی	مرا بکوزه فروش شرابخانه فروش
بسوی آنکه ز میخانه کوزهٔ یابم	روم سبوی خراباتیان کشم بر دوش
مرا مگو سخنی که خاموش باش و دم در کش	که در چمن نتوان یافت مرغ را خاموش

اگر فشان تو جویم کدام صبر و قرار	وگر حدیث تو گویم کدام طاقت و هوش
شراب پخته بخامان دل فسرده مده	که باده آتش تیزست و پختگان در جوش
نعیم روضهٔ جنت بذوق آن نرسد	که یار نوش کند باده و تو گوئی نوش

مرا چو خلعت سلطان عشق میدادند
ندا زدند که حافظ خموش باش خموش

خوشا شیراز و وضع بی‌مثالش	خداوندا نگهدار از زوالش
ز رکنآباد ما صد لوحش الله	که عمر خضر می‌بخشد زلالش
میان جعفرآباد و مصلی	عبیرآمیز می‌آید شمالش
بشیراز آی و فیض روح قدسی	بخواه از مردم صاحب کمالش
که نام قند مصری برد آنجا	که شیرینان ندادند انفعالش
صبا زان لولی شنگول سرمست	چه داری آگهی چونست حالش
مکن بیدار ازین خوابم خدا را	که دارم خلوتی خوش با خیالش
گر آن شیرین پسر خونم بریزد	دلا چون شیر مادر کن حلالش

چرا حافظ چو می‌ترسیدی از هجر
نکردی شکر ایام وصالش

در عهد پادشاه خطابخش جرم پوش | حافظ قرابه کش شد و مفتی پیاله نوش

صوفی ز کنج صومعه در پای خم نشست | تا دید محتسب که سبو می‌کشد بدوش

احوال شیخ و قاضی و شرب الیهودشان | کردم سوال صبحدم از پیر می‌فروش

گفتا نه گفتنیست سخن گرچه محرمی | درکش زبان و پرده نگه‌دار و می بنوش

ساقی بهار میرسد و وجه می نماند | فکری بکن که خون دل آمد ز غم بجوش

عشق است و مفلسی و جوانی و نوبهار | عذرم پذیر و جرم بذیل کرم بپوش

ای پادشاه صورت و معنی که مثل تو | نادیده هیچ دیده و نشنیده هیچ گوش

چندان بمان که خرقهٔ ازرق کند قبول | بخت جوانت از فلک پیر ژنده پوش

تا چند همچو شمع زبان آوری کنی | پروانهٔ مراد رسید ای محب خموش

دی شب ندا ز غیب بگوش دلم رسید
حافظ تو غصه کم خور و بنشین و می بنوش

دلم رمیده شد و غافلم من درویش | که آن شکاری سرگشته را چه آمد پیش

چو بید بر سر ایمان خویش میلرزم | که دل بدست کمان ابروییست کافرکیش

خیال حوصلهٔ بحر می‌پزد هیهات | چهاست بر سر این قطرهٔ محال اندیش

بگوی میکده گریان و سرفکنده روم | چرا که شرم همی آیدم ز حاصل خویش

نه عمر خضر بماند نه ملک سکندر	نزاع بر سر دنیای دون مکن درویش
بنازم آن مژه شوخ عافیت کش را	که موج میزندش آب نوش بر سر نیش
ز آستین طبیبان هزار خون بچکد	گرم بتجربه دستی نهند بر دل ریش
تو بنده گله از پادشه مکن ای دل	که شرط عشق نباشد شکایت از کم و بیش

بدان کمر نرسد دست هر گدا حافظ
خزینه بکف آور ز گنج قارون بیش

سحر ز هاتف غیبم رسید مژده بگوش	که دور شاه شجاعست می دلیر بنوش
شد آنکه اهل نظر بر کناره میرفتند	هزار گونه سخن بدهان و لب خاموش
ببانگ چنگ بگوییم آن حکایتها	که از نهفتن او دیگ سینه میزد جوش
شراب خانگی از بیم محتسب خورده	بروی یار بنوشیم و بانگ نوشانوش
ز کوی میکده دوشش بدوش می بردند	امام شهر که سجاده میکشید بدوش
دلا دلالت خیرت کنم براه نجات	مکن بفسق مباهات و زهد هم مفروش
محل نور تجلیست رای انور شاه	چو قرب او طلبی در صفای نیت کوش
بجز ثنای جلالش مساز ورد ضمیر	که هست گوش دلش محرم پیام سروش
رموز مصلحت ملک خسروان دانند	گدای گوشه نشینی تو حافظا مخروش

شراب تلخ میخواهم که مردافگن بود زورش ‌‌ ‌ که تا یکدم بیاسایم ز دنیا و شر و شورش

بیاور می که نتوان شد ز مکر آسمان ایمن ‌ ‌ ‌ بلعب زهرهٔ چنگی و بهرام سلحشورش

کمند صید بهرامی بیفکن جام جم بردار ‌ ‌ ‌ که من پیمودم این صحرا نه بهرام است و نه گورش

نظر کردن بدرویشان منافی بزرگی نیست ‌ ‌ ‌ سلیمان با چنان حشمت نظرها بود با مورش

بیا تا در می صافیت راز دهر بنمایم ‌ ‌ ‌ بشرط آنکه ننمائی بکج طبعان دل کورش

شراب لعل می نوشم من از جام زمرد گون ‌ ‌ ‌ که زاهد افعی وقتست می سازم ازین کورش

سماط دهر دون پرور ندارد شهد آسایش ‌ ‌ ‌ مذاق حرص و آز ای دل بشوی از تلخ و از شورش

کمان ابروی جانان نمی پیچد سر از حافظ ‌ ‌ ‌ ولیکن خنده می آید برین بازوی بی زورش

صوفی گلی بچین و مرقع بخار بخش ‌ ‌ ‌ وین زهد خشک را بمی خوشگوار بخش

طامات و زرق در ره آهنگ چنگ نه ‌ ‌ ‌ تسبیح و طیلسان بمی و میگسار بخش

زهد گران که ساقی و شاهد نمی خرند ‌ ‌ ‌ در حلقهٔ چمن بنسیم بهار بخش

راهم شراب لعل زد ای میر عاشقان ‌ ‌ ‌ خون مرا بچاه زنخدان یار بخش

یارب بوقت گل گنه بنده عفو کن ‌ ‌ ‌ وین ماجرا بسرو لب جویبار بخش

ای آنکه ره بمشرب مقصود برده ‌ ‌ ‌ زین بحر قطرهٔ بمن خاکسار بخش

شکرانه که روی تو را چشم بد ندید | مارا بعفو و لطف خداوند گارش

ساقی چو شاه نوش کند باده صبوح
گو جام زر به حافظ شب زنده دارش

فکر بلبل همه آنست که گل شد یارش | گل در اندیشه که چون عشوه کند در کارش
دلربائی همه آن نیست که عاشق بکشند | خواجه آنست که باشد غم خدمتگارش
جای آنست که خون موج زند در دل لعل | زین تغابن که خزف می شکند بازارش
بلبل از فیض گل آموخت سخن ورنه نبود | این همه قول و غزل تعبیه در منقارش
آن سفر کرده که صد قافله دل همره اوست | هر کجا هست خدایا بسلامت دارش
اگر از وسوسه نفس و هوا دور شدی | بیشکی ره ببری در حرم دیدارش
ای که از کوچه معشوقه ما میگذری | با خبر باش که سر می شکند دیوارش
صحبت عافیتت گرچه خوش افتاد ای دل | جانب عشق عزیزست فرو مگذارش
صوفی سرخوش ازین دست که کج کرد کلاه | بدو جام دگر آشفته شود دستارش

دل حافظ که بدیدار تو خوگر شده است
نازپرورده وصالست مجو آزارش

کنار آب و پای بید و طبع شعر و یاری خوش | معاشر دلبری شیرین و ساقی گلعذاری خوش

الا ای دولت طالع که قدر وقت میدانی [روزگاری]
گوارا بادت این عشرت که داری روزگار خوش

عروس طبع را زیور ز فکر بکر می‌بندم [نگاری]
بود کز نقش ایامم بدست افتد نگار خوش

شب صحبت غنیمت دان و داد خوشدلی بستان [زاری]
که مهتاب دل افروز است و طرف لاله زار خوش

می‌ای در کاسه چشم است ساقی را بنام ایزد [خماری]
که مستی میکند با عقل و می آرد خمار خوش

بهر آنکس را که بر خاطر ز عشق دلبری باریست [باری]
سپندی گو بر آتش نه که داری کار و بار خوش

بغفلت عمر شد حافظ بیا با ما بمیخانه
که شنگولان سرمستت بیاموزند کار خوش [کاری]

ما آزموده ایم درین شهر بخت خویش
باید برون کشید ازین ورطه رخت خویش

از بسکه دست می گزم و آه می کشم
آتش زدم چو گل بتن لخت لخت خویش

دوشم ز بلبلی چه خوش آمد که می سرود
گل گوش پهن کرده ز شاخ درخت خویش

کای دل صبور باش که آن یار تندخوی
بسیار تندخوئی نشیند ز بخت خویش

گر موج خیز حادثه سر بر فلک زند
عارف بآب تر نکند رخت و پخت خویش

خواهی که سخت و سست جهان بر تو بگذرد
بگذر ز عهد سست و سخنهای سخت خویش

ای حافظ ار مراد میسر شدی مدام
جمشید نیز دور نماندی ز تخت خویش

مجمع خوبی و لطف است عذار چو مهش
لیکنش مهر و وفا نیست خدایا بدهش

دلبرم شاهد و طفل است و ببازی روزی
بکشد زارم و در شرع نباشد گنهش

چارده ساله بتی چابک و شیرین دارم
که بجان حلقه بگوش است مه چاردهش

من همان به که از او نیک نگهدارم دل
که بد و نیک ندیده است و ندارد نگهش

بوی شیر از لب همچون شکرش می آید
گرچه خون میچکد از شیوهٔ چشم سیهش

در پی آن گل نورسته دل ما یا رب
خود کجا شد که ندیدیم درین چند گهش

یار دلدار من ار قلب بدینسان شکند
ببرد زود بسرداری خود پادشهش

جان بشکرانه کنم صرف گر آن دانهٔ دُر
صدف دیدهٔ حافظ شود آرامگهش

مرا کاریست مشکل با دل خویش
که گفتن می نیارم مشکل خویش

خیالت شد اندر جان من باز غم
که هر شب در چه کارم با دل خویش

ز واپس ماندگان یادی کن آخر
چه رانی تند یارا محمل خویش

بسی گشتم چو مجنون کوه و صحرا
مگر یابم سراغ از منزل خویش

مرا در اول منزل ره افتاد
گم آمد کشتیم در ساحل خویش

چه فرصتها که گم کردم درین راه
ز بخت خوابناک غافل خویش

کم از چولانے آخر در رہ ما
چو حافظ خاک کرد آب و گل خویش

هاتفی از گوشه میخانه دوش
گفت ببخشند گنه می بنوش

عفو الهی بکند کار خویش
مژده رحمت برساند سروش

این خرد خام بمیخانه بر
تا می لعل آوردش خون بجوش

عفو خدا بیشتر از جرم ماست
نکته سر بسته چه گوئی خموش

گرچه وصالش نه بکوشش دهند
هر قدر ای دل که توانی بکوش

گوش من و حلقه گیسوی یار
روی من و خاک در می فروش

داور دین شاه شجاع آنکه کرد
روح قدس حلقه امرش بگوش

ای ملک العرش مرادش بده
وز خطر چشم بدش دار گوش

رندی حافظ نه گناهیست صعب
با کرم پادشه عیب پوش

یارب آن نوگل خندان که سپردی بمنش
می سپارم بتو از چشم حسود چمنش

همره اوست دلم باد بهر جا که رود
همت اهل کرم بدرقه جان و تنش

گر بسر منزل سلمی رسی ای باد صبا
چشم دارم که سلامی برسانی ز منش

باد لب نافه گشائی کن ازان زلف سیاه | جای دلهای عزیز است بهم بر زنش

چون دلم حق وفا با خط و خالش دارد | محترم دار دران طره عنبر شکنش

گرچه از کوی وفا گشت بصد مرحله دور | دور باد آفت دور فلک از جان و تنش

در مقامیکه بیاد لب او می نوشند | سفله آن مست که باشد خبر از خویشتنش

عرض و مال از در میخانه نشاید اندوخت | هر که این آب خورد رخت بدریا فکنش

هر که ترسد ز ملال انده عشقش نه حلال | سر ما و قدمش یا لب ما و دهنش

شعر حافظ همه بیت الغزل معرفت است
آفرین بر نفس دلکش و لطف سخنش

ای همه شکل تو مطبوع و همه جای تو خوش | دلم از عشوه شیرین شکرخای تو خوش

همچو گلبرگ طری هست وجود تو لطیف | همچو سرو چمنی هست سراپای تو خوش

هم گلستان خیالم ز تو پر نقش و نگار | هم مشام دلم از زلف سمن سای تو خوش

شیوه و ناز تو شیرین خط و خال تو ملیح | چشم و ابروی تو زیبا قد و بالای تو خوش

پیش چشم تو بمیرم که بدان بیماری | میکند درد مرا از رخ زیبای تو خوش

در ره عشق که از سیل فنا نیست گذار | می کنم خاطر خود را بتمنای تو خوش

در بیابان فنا گرچه ز هر سو خطر است | میرود حافظ بیدل بتولای تو خوش

دوش با من گفت پنهان کاردانی تیزهوش	کز شما پنهان نشاید داشت راز می فروش
گفت آسان گیر بر خود کارها کز روی طبع	سخت میگیرد جهان بر مردمان سختکوش
وانگهم در داد جامی کز فروغش بر فلک	زهره در رقص آمد و بربط زنان میگفت نوش
تا نگردی آشنا زین پرده بوئی نشنوی	گوش نامحرم نباشد جای پیغام سروش
در حریم عشق نتوان زد دم از گفت و شنید	زانکه آنجا جمله اعضا چشم باید بود و گوش
در بساط نکته دانان خودفروشی شرط نیست	یا سخن دانسته گو ای مرد بخرد یا خموش
با دل خونین لب خندان بیاور همچو جام	نی گرت زخمی رسد آئی چو چنگ اندر خروش
گوش کن پند ای پسر از بهر دنیا غم مخور	گفتمت چون در حدیثی گر توانی داد گوش

ساقیا می ده که رندیهای حافظ عفو کرد
خسرو صاحبقران جرم بخش عیب پوش

از رقیبت دلم نیافت خلاص	زانکه القاص لایحب القاص
محتسب خم شکست و من سر او	سن بالسن والجروح قصاص
مطرب ما رهی بزد که بچرخ	مشتری همچو زهره شد رقاص
گوهر از بحر کی برون آرد	ترک سر تا نمی کند غواص
نقدی از عشق جوی نی از عقل	تا که خالص شوی چو زر خلاص

حافظ اول ز مصحف رخ دوست
خواند الحمد و سورهٔ اخلاص

...ت کس از کمند سر زلف تو خلاص	میکشی عاشق مسکین و نترسی ز قصاص
...شق سوخته دل تا به بیابان فنا	نرود در حرم دل نشود خاص الخاص
...نهادم بمیان شمع صفت از سر شوق	کردم ایثار تن خویش ز روی اخلاص
...تشنه در دل دیوانهٔ او در زده	که چو دود دیم همیشه بهوایت رقاص
...بیای غم عشق تو تن خاک که را	نزد خالص کند ار چند بود همچو رصاص
...داری آن شمع چو پروانه وجود	تا نسوزی نشوی از خطر عشق خلاص
...وک غمزهٔ او دست ببرد از رستم	حاجب ابروی او برد گرو از وقاص

قیمت در گرانمایه چه دانند عوام
حافظا گوهر یکدانه مده جز بخواص

...می شنوم بوی جان ازان عارض	که یافتم دل خود را نشان ازان عارض
...ش بمانده قد سرو ناز ازان قامت	خجل شده‌است گل گلستان ازان عارض
...نی که ز حوران بشرح میگویند	ز حسن و لطف بپرس این بیان ازان عارض
...نه نافهٔ چین جوی مشک از آن گیسو	گلاب یافته بوی چنان ازان عارض

گر بنوای خودم شاه قبول میکند — تا بمبارکی دهم بنده به بندگیش خط

آب حیات حافظا گشته خجل ز نظم تو
کس بهوای عشق او شعر نگفته زین نمط

ز چشم بد رخ خوب ترا خدا حافظ — که کرد جمله نکوئی بجانب ما حافظ
اگرچه خون دلت خورد لعل او بستان — بکام دل ز لبش بوسه خونبها حافظ
بزلف و خال بتان دل مبند دیگر بار — اگر بجستی ازین بند واین بلا حافظ
بیا که نوبت صلحست و دوستی و صفا — که با تو نیست مرا جنگ و ماجرا حافظ
تو از کجا و امید وصال او ز کجا — بدامنش نرسد دست هر گدا حافظ
چه ذوق یافت دل من ز وصل آن محبوب — مرهست تحفهٔ جانبخش غمزدا حافظ

بیا بخوان غزلی خوب طرفه و پرسوز
که شعر تست فرح‌بخش و جانفزا حافظ

قسم بحشمت جاه و جلال شاه شجاع — که نیست با کسم از بهر مال و جاه نزاع
بفیض جرعهٔ جام تو تشنه‌ایم ولی — نمی‌کنیم دلیری نمیدهیم صداع
خدای را بمیم شستشوی خرقه کنید — که من نمی‌شنوم بوی خیر ازین اوضاع
ببین که رقص کنان میرود بنالهٔ چنگ — کسی که اذن نمیدادی استماع سماع

بعاشقان نظری کن بشکر این نعمت	که من غلام مطیعم تو پادشاه مطاع
برو ادیب و نصیحت مگو که دیگر تو	نبینیم پس ازین هیچگه بکنج بقاع

ز زهد حافظ و طامات او ملول شدم
بساز رود و غزل گوی بر سرود و سماع

بفر دولت گیتی فروز شاه شجاع	که هست در نظر من جهان حقیر متاع
صراحیی و حریفی خوشم ز دنیا بس	که غیر ازین همه اسباب تفرقه است و صداع
ز مسجدم بخرابات میفرستد عشق	بسر همی روم ای جان نمیکنیم نزاع
بس است در دو شبانه می مغانه بیار	حریف باده رسید ای رفیق توبه وداع
هنر نمی خرد ایام و غیر ازینم نیست	کجا روم بتجارت باین کساد متاع
بیار می که چو خورشید مشعل افروزد	رسد بکلبه درویش نیز فیض شعاع

جبین و چهره حافظ خدا جدا مکناد
ز خاک بارگه کبریای شاه شجاع

بامدادان که ز خلوتگه کاخ ابداع	شمع خاور فکند بر همه اطراف شعاع
بر کشد آینه از جیب افق چرخ و در آن	بنماید رخ گیتی بهزاران انواع
در زوایای طربخانه جمشید فلک	ارغنون ساز کند زهره بآهنگ سماع

چنگ در غلغله آید که کجا شد منکر	جام در قهقهه آید که کجا شد مناع
وضع دوران بنگر ساغر عشرت برگیر	که بهر حال همین ست بهین اوضاع
طرهٔ شاهد دنیا همه مکرست و فریب	عارفان بر سر این نکته نجویند نزاع
عمر خسرو طلب ار نفع جهان می طلبی	که وجودیست عطابخش و کریم نفاع
مظهر لطف ازل روشنی چشم امل	جامع علم و عمل جان جهان شاه شجاع

حافظ ار باده خوری با صنم گلرخ خور
که ازین به نبود در دو جهان هیچ متاع

در وفای عشق تو مشهور خوبانم چو شمع	شب نشین کوی سربازان و رندانم چو شمع
کوه صبرم نرم شد چون موم از دست غمت	تا در آب و آتش عشقت گدازانم چو شمع
بی جمال عالم آرای تو روزم چون شبست	با کمال عشق تو در عین نقصانم چو شمع
رشتهٔ صبرم بمقراض غمت ببریده شد	همچنان در آتش هجر تو سوزانم چو شمع
گر کمیت اشک گلگونم نبودی گرم رو	کی شدی پیدا بگیتی راز پنهانم چو شمع
روز و شب خوابم نمی آید بچشم غم پرست	بسکه در بیماری هجر تو گریانم چو شمع
در میان آب و آتش همچنان سرگرم تست	این دل زار و نزار اشکبارانم چو شمع
در شب هجران مرا پروانهٔ وصلی فرست	ورنه از آهی جهانی را بسوزانم چو شمع

سرفرازم کن شبی از وصل خود ای ماهرو
تا منور گردد از دیدارت ایوانم چو شمع

همچو صبحم یک نفس باقیست بی دیدار تو
چهره بنما دلبرا تا جان بیفشانم چو شمع

آتش مهر ترا حافظ عجب در سر گرفت
آتش دل کی بآب دیده بنشانم چو شمع

سحر چو بلبل بیدل دمی شدم در باغ
که تا چو بلبل بیدل کنم علاج دماغ

بچهره گل سوری نگاه میکردم
که بود در شب تاری بروشنی چو چراغ

چنان بحسن و جوانی خویشتن مغرور
که داشت از دل بلبل هزار گونه فراغ

گشاده نرگس رعنا بحسرت آب از چشم
نهاده لاله حمرا بجان و دل صد داغ

زبان کشیده چو تیغی بسرزنش سوسن
دهان گشاده شقایق چو مردمان ناباغ

یکی چو باده پرستان صراحی اندر دست
یکی چو ساقی مستان بکف گرفته ایاغ

نشاط و عیش جوانی چو گل غنیمت دان
که حافظا نبود بر رسول غیر بلاغ

طالع اگر مدد کند دامنش آورم بکف
گر بکشم زهی طرب ور بکشد زهی شرف

طرف کرم ز کس نبست این دل پر امید من
گرچه صبا همی برد قصه من بهر طرف

چند بناز پرورم مهر بتان سنگدل
یاد پدر نمیکنند این پسران ناخلف

از خم ابروی توام هیچ گشایشی نشد	وه که درین خیال کج عمر عزیز شد تلف
من بخیال زاهدی گوشه نشین و طرفه آنکه	مغبچه ز هر طرف میزندم بچنگ و دف
ابروی دوست کی شود دستکش خیال من	کس نزدست زین کمان تیر مراد بر هدف
بی خبرند زاهدان نقش بخوان و لا تقل	مست ریاست محتسب باده بنوش و لا تخف
صوفی شهر بین که چون لقمه شبهه میخورد	پاردمش دراز باد این حیوان خوش علف
من بکدام دل خوشی می خورم و طرب کنم	کز پس و پیش خاطرم لشکر غم کشیده صف

حافظ اگر قدم زنی در ره خاندان عشق
بدرقهٔ رهت شود همت شحنهٔ نجف

زبان خامه ندارد سر بیان فراق	وگرنه شرح دهم با تو داستان فراق
رفیق خیل خیالیم و همرکاب شکیب	قرین محنت و اندوه و همقران فراق
دریغ مدت عمرم که بر امید وصال	بسر رسید و نیامد بسر زمان فراق
سری که بر سر گردون بفخر می‌سودم	بروی عجز نهادم بر آستان فراق
چگونه باز کنم بال در هوای وصال	که ریخت مرغ دلم پر در آشیان فراق
بسی نماند که کشتی عمر غرقه شود	ز موج شوق تو در بحر بیکران فراق
فلک چو دید سرم را اسیر چنبر عشق	ببست گردن صبرم بریسمان فراق

کنون چه چاره که در بحر غم بگردابی	فتاده کشتی صبرم ز بادبان فراق
چگونه دعوی وصلت کنم بجان که شدست	تنم وکیل قضا و دلم ضمان فراق
فراق و هجر که آورد در جهان یارب	که روی هجر سیه باد و خانمان فراق

بپای شوق گر این ره بسر شدی حافظ
بدست هجر ندادی کسی عنان فراق

مباد کس چو من خسته مبتلای فراق	که عمر من همه بگذشت در بلای فراق
غریب و عاشق و بیدل فقیر و سرگردان	کشیده محنت ایام و دردهای فراق
اگر بدست من افتد فراق را بکشم	که آب دیده دهم باز خونبهای فراق
کجا روم چه کنم حال دل کرا گویم	که داد من بستاند دهد جزای فراق
ز درد هجر و فراقت دمی خلاصی نیست	خدای را بستان داد و ده سزای فراق
فراق را بفراق تو مبتلا سازم	چنانکه خون بچکانم ز دیدهای فراق
من از کجا و فراق از کجا و غم ز کجا	مگر که زاد مرا مادر از برای فراق

بداغ عشق تو حافظ چو بلبل سحری
زند بروز و شبان خوش نغمهای فراق

مقام امن و می بیغش و رفیق شفیق	گرت مدام میسر شود زهـ

...که کار جهان جمله هیچ در هیچ ست — هزار بار من این نکته کرده ام تحقیق

[د]ریغ و درد که تا این زمان ندانستم — که کیمیای سعادت رفیق بود رفیق

[به مأ]منی رو و فرصت شمر غنیمت وقت — که در کمینگه عمرند قاطعان طریق

[...]ست این دلی تا کند دلالت خیر — که ما بدوست نبردیم ره بهیچ طریق

[...]ی غمزهٔ ساقی هزار جان آن دم — که تر کند لب لعل از شراب همچو عقیق

[...]حلاوتی که ترا در چه زنخدان ست — بکنه او نرسد صد هزار فکر عمیق

[اگر]چه موی میانت بچون منی نرسد — خوش ست خاطرم از فکر این خیال دقیق

[...]ن برنگ عقیق ست اشک من [illegible] — که مهر خاتم چشم من ست همچو عقیق

[بی]ا که توبه ز لعل نگار و خندهٔ جام — تصوریست که عقلش نمیکند تصدیق

بخنده گفت که حافظ غلام طبع توام — ببین که تا بچه حدم همیکند تحمیق

[اگ]ر شراب خوری جرعهٔ فشان بر خاک — ازان گناه که نفعی رسد بغیر چه باک

[...]ن براوج فلک جالیا سرادق عشق — که خود برد اجلت ناگهان بتیره مغاک

[...]دریغ و بخور می بشاهد و دف و چنگ — که بی دریغ زند روزگار تیغ هلاک

[بخا]ک پای تو ای سرو ناز پرور من — که روز واقعه پا وامگیر از سر خاک

چه دوزخی چه بهشتی چه آدمی چه ملک	بمذهب همه کفر طریقت ست امساک
فریب دختر رز طرفه میزند ره عشق	مباد تا بقیامت خراب طارم تاک

براه میکده حافظ خوش از جهان رفتی
دعای اهل دلت باد مونس دل پاک

ای دل ریش مرا با لب تو حق نمک	حق نگهدار که من میروم الله معک
تو ئی آن گوهر یکدانه که در عالم قدس	ذکر خیر تو بود حاصل تسبیح ملک
در خلوص منت ار هست شکی تجربه کن	کس عیار زر خالص نشناسد چو محک
گفته بودی که شوم مست دو بوست بدهم	وعده از حد بشد و مانه دو دیدیم و نه یک
بگشا پسته خندان و شکر ریزی کن	خلق را از دهن خویش مینداز بشک
چرخ برهم زنم ار جز بمرادم گردد	من نه آنم که زبونی کشم از چرخ فلک

چون بر حافظ خویشش نگذاری باری
ای رقیب از برا دیک دو قدم بیشتر ک

ای پیک پی خجسته چه نامی فدیت لک	هرگز سیاه چرده ندیدم بدین نمک
خوبان سزد که بر درت آیند چاکری	وانگاه خاک پای تو بوسند یک بیک
هم ظاهر از دو چشم تو در دیده مردمی	هم روشن از دو لعل تو در دیده مردمک

آدم ز حسن روی تو گر بهره داشتی	از دیدنش بسجده نپرداختی ملک
صورتگران چین اگر آن چهره بنگرند	نقش نگار خانهٔ چین را کنند حک
از طرف بام روی چو ماه تو هر شبی	مانند آفتاب همی تابد از فلک

در دوستی حافظ اگر نیست یقین
زر خالص است و باک نمیدارد از محک

هزار دشمنم ار میکنند قصد هلاک	گرم تو دوستی از دشمنان ندارم باک
مرا امید وصال تو زنده میدارد	وگرنه هر دمم از هجر تست بیم هلاک
نفس نفس اگر از باد نشنوم بویت	زمان زمان کنم از غم چو گل گریبان چاک
رود بخواب دو چشم از خیال تو هیهات	بود صبور دل اندر فراق تو حاشاک
بضرب سیفک قتلی حیاتنا ابدا	لان روحی قد طاب ان یکون فداک
اگر تو زخم زنی به که دیگری مرهم	وگر تو زهر دهی به که دیگری تریاک
ترا چنانکه توئی هر نظر کجا بیند	بقدر بینش خود هر کسی کند ادراک
عنان مپیچ که گر میزنی بشمشیرم	سپر کنم سر و دستت ندارم از فتراک

بچشم خلق عزیز جهان شود حافظ
که بر درت بنهد روی مسکنت بر خاک

اگر بگوی تو باشد مرا مجال وصول | رسد ز دولت وصل تو کار من بحصول
قرار برده ز من آن دو سنبل شکین | خراب کرده مرا آن دو نرگس کحول
دل از جواهر مهر تو صیقلی دارد | بود ز زنگ حوادث هر آینه مصقول
من شکسته بدحال زندگی یابم | در آن زمان که به تیغ غمت شوم مقتول
چه جرم کرده ام ای جان و دل بحضرت تو | که طاعت من بیدل نمیشود مقبول
چو بر در تو من بینوای بی زر و زور | بهیچ باب ندارم ره خروج و دخول
کجا روم چه کنم حال دل کرا گویم | که گشته ام ز غم و جور روزگار ملول
خراب تر ز دل من غم تو جای نیافت | که ساخت در دل تنگم قرارگاه نزول

بدرد عشق بساز و خموش شو حافظ
رموز عشق مکن فاش پیش اهل عقول

ای برده دلم را تو بدین شکل و شمایل | پروای کست نیست جهانی تو بکامل
گه آتشم از دل و گه تیر تو از جان | پیش تو چه گویم که چها میکشم از
وصف لب لعل تو چه گویم برقیبان | نیکو نبود معنی نازک بر جاهل
هر راز چو حسنت نزد گر روز فزون است | مه را نتوان کرد بروی تو مقابل
دل بردی و جان میدهمت غم چه فرستی | چون نیک حریفیم چه حاجت بمحصل

	حافظ چو تو پا در حرم عشق نهادی در دامن او دست زن و از همه بگسل	وصل

ای رخت چون خلد و لعلت سلسبیل	سلسبیلت کرده جان و دل سبیل
سبزپوشان خطت بر گرد لب	همچو مورانند گرد سلسبیل
ناوک چشم تو در هر گوشهٔ	همچو من افتاده دارد صد قتیل
یا رب این آتش که در جان منست	سرد کن زان سان که کردی بر خلیل
من نمی یابم مجال ای دوستان	گرچه او دارد جمالی بس جمیل
پای ما لنگست و منزل بس دراز	دست ما کوتاه و خرما بر نخیل
حسن این نظم از بیان مستغنیست	بر فروغ خور کسی جوید دلیل
آفرین بر کلک نقاشی که داد	بکر معنی را چنین حسن جمیل
معجزست این شعر یا سحر حلال	هاتف آورد این سخن یا جبرئیل
کس نداند گفت شعری زین نمط	کس نیارد سفت دری زین قبیل

حافظ از سر پنجهٔ عشق نگار همچو مور افتاده زیر پای پیل	

بعهد گل شدم از توبهٔ شراب خجل	که کس مباد ز کردار ناصواب خجل

صلاح من همه جام ست و من ز بخت	نیم ز شاهد و ساقی بهیچ باب خجل
ز خون که رفت مرا دوش در سراچه چشم	شدیم در نظر رهروان خواب خجل
تو خوبروی تری ز آفتاب شکر خدا	که نیستم ز تو در روی آفتاب خجل
رواست نرگس مست ار فگند سر در پیش	که شد ز شیوهٔ آن چشم پرعتاب خجل
بود که یار نپرسد گنه ز خلق کریم	که از سوال ملولیم و از جواب خجل
بزیر لب چه رو جام زهر خنده زند	اگر نه از لب لعل تو شد شراب خجل
رخ از جناب تو عمریست تا نتافته ام	نیم بیاری توفیق ازین جناب خجل
از آن نهفته رخ خویش در نقاب صدف	که شد ز نظم خوشش لولو خوشاب خجل

حجاب ظلمت از آن بست آب خضر که گشت
ز نظم حافظ و این طبع همچو آب خجل

خوش خبر باش ای نسیم شمال	که بما میرسد زمان وصال
ما بسلمی و من بذی سلم	این جیراننا و کیف الحال
عرصهٔ بزمگاه خالی ماند	از حریفان و ز طل مالامال
عفت الدار بعد عافیة	فاسئلوا حالها عن الاطلال
سایه افگند حالیا شب هجر	تا چه بازند شبروان خیال

قصة العشق لا انفصام لها — وصمت ههنا لسان الحال

ترک ماسوی کس نمی نگرد — آه ازین کبر و جاه و جلال

یا برید الحمی حماک الله — مرحبا مرحبا تعال تعال

حافظا عشق و صابری تا چند

نالهٔ عاشقان خوش است بنال

دارای جهان نصرت دین خسرو کامل — یحیی بن مظفر ملک عالم و عادل

ای آنکه در اسلام پناه تو گشوده — بر روی جهان روزنهٔ جان و تن و دل

تعظیم تو بر جان و خرد واجب و لازم — انعام تو بر کون و مکان فائض و شامل

روز ازل از کلک تو یک قطره سیاهی — بر روی مه افتاد که شد حل مسائل

خورشید چو آن خال سیه دید بدل گفت — ای کاش که من بودمی آن بندهٔ مقبل

شاها فلک از بزم تو در رقص و سماع است — دست طرب از دامن این سلسله مگسل

می نوش و جهان بخش که از زلف کمندت — شد گردن بدخواه گرفتار سلاسل

چون دور فلک یکسره بر منهج عدل است — خوش باش که ظالم نبرد راه بمنزل

حافظ قلم شاه جهان مقسم رزق است

از بهر معیشت مکن اندیشهٔ باطل

رهروان را عشق بس باشد دلیل — آب چشم اندر رهش کردم سبیل

موج اشک ما کی آرد در حساب — آنکه کشتی راند در خون قتیل

اختیاری نیست بدنامی ما — ضلّلتنی فی العشق من یهدی السبیل

بی می و مطرب بفردوسم مخوان — راحتی فی الراح لا فی السلسبیل

آتش روی بتان بر خود مزن — ورنه از آتش گذر کن چون خلیل

یا مکن با پیلبانان دوستی — یا بنا کن خانهٔ در خورد پیل

یا مبند بر خود که مقصد گم کنی — یا منه پای اندرین ره بی دلیل

یا مکش بر چهره نیل عاشقی — یا فرو بر جامهٔ تقوی به نیل

شاه عالم را بقا و عز و مال — باد و هر چیزی که خواهد زین قبیل

حافظ از سرپنجهٔ عشق نگار
همچو مور افتاده زیر پای پیل

هر نکته که گفتم در وصف آن شمایل — هر کس شنید گفتا لله در قائل

دل داده بیاری عاشق کشی نگاری — مرضیة السجایا محمودة الخصائل

تحصیل عشق و رندی آسان نمود اول — جانم بسوخت آخر در کسب این فضائل

گفتم که کی ببخشی بر جان ناتوانم — گفت آن زمان که نبود جان در میانه حائل

علاج بر سر دار این نکته خوش سرایم | از شافعی مپرسید مثال این مسائل
ردا که بر در خود بارم نداد دلبر | چندانکه از جوانب انگیختم وسائل
درین گوشه گیری بودم چو چشم مستت | اکنون شدم چو مستان بابروی تو مائل
ز آب دیده صد ره طوفان نوح دیدم | از لوح سینه هرگز نقشت نگشت زائل

ای دوست دست حافظ تعویذ چشم زخمست
آیا بود که بینم در گردنت حمائل

هر کس که ندارد بجهان مهر تو در دل | حقا که بود طاعت او ضائع و باطل
برداشتن از عشق تو دل فکر محالست | از جان خود آسان بود از عشق تو مشکل
از عشق تو ناصح چه مرا منع نماید | ای دوست مگر هم تو کنی حل مسائل
گشتیم جهان را که ببینیم و ندیدیم | همچون تو کسی زیبا در شکل و شمائل
ای زاهد خودبین بدر میکده بگذر | آن دلبر من بین که بود میر قبائل
در وصل تو شستند رقیبان ز طمع دست | چون گشت مرا کام دل از لعل تو حاصل

حافظ تو برو بندگی پیر مغان کن
بر دامن او دست زن و از همه بگسل

سحر چشم تو ای لعبت خجسته خصال | بر مرخط تو ای آیت همایون فال

بهوش لعل تو ای آب زندگانی من | برنگ و بوی تو ای نوبهار حسن و جمال
بآن صحیفهٔ عارض که گشت گلشن چشم | بآن حدیقهٔ بینش که شد مقال خیال
بآن عقیق که مارست مهر خاتم چشم | بآن گهر که شمارست در بلیغ مقال
بطیب خلق تو و نفحهٔ شمامهٔ گل | ببوی زلف تو و نکهت نسیم شمال
بجلوهای تو و شیوهای فتن چشم | بعشوهای تو و غمزهای چشم غزال
بگرد راه تو یعنی بسایهٔ امید | بخاک پای تو یعنی برشک آب زلال
بطره و ماه نهایت بآفتاب بلند | بآستان رفیعت بآسمان جلال

که بی رضای تو حافظ گر التفات کند
بعمر باز نماند چه جای مال و منال

شمیمت روح وداد و بعث بوصال | بیا که بوی ترا میرم ای نسیم وصال
احادیا بجمال حبیب قف وانزل | که نیست صبر جمیلم در اشتیاق جمال
شکایت شب هجران فرو گذار ای دل | بشکر آنکه برافکند پرده روز وصال
چو یار بر سر صلح ست و عذر میخواهد | توان گذشت ز جور رقیب در همه حال
بیا که پردهٔ گلریز هفت خانهٔ چشم | کشیده ایم به تحریر کارگاه خیال
بجز خیال دهان تو نیست در دل تنگ | که کس مباد چو من در پی خیال

ملال مصلحتی می نماید از جانان	که کس بعهد نماند ز جان خود بملال
مرا دلیست پریشان بدست غم پامال	چنانکه هیچکسش نیست واقف احوال

قتیل عشق تو شد حافظ غریب ولی
بخاک ما گذری کن که خون مات حلال

ساقی بیار باده که آمد زمان گل	تا بشکنیم توبه دگر در میان گل
گوری خار خنده زنان تا چمن رویم	چون بلبلان نزول کنیم آشیان گل
در صحن بوستان قدح باده نوش کن	کآیات خوشدلی برسید از زبان گل
گل در چمن رسید مشو ایمن از فراق	یار و شراب خواه و سرابوستان گل

حافظ وصال گل طلبی همچو بلبلان
جان کن فدای خاک ره باغبان گل

آنکه پامال جفا کرده چو خاک راهم	خاک می بوسم و عذر قدمش میخواهم
من نه آنم که بجور از تو بنالم حاشا	چاکر معتقد و بندهٔ دولتخواهم
ذرهٔ خاکم و در کوی توام وقت خوشست	ترسم ای دوست که بادی ببرد ناگاهم
صوفی صومعهٔ عالم قدسم لیکن	حالیا دیر مغانست حوالتگاهم
بسته ام در خم گیسوی تو امید دراز	آن مبادا که کند دست طلب کوتاهم

اگر یک شبی بدست من افتد نگار من | مشکل بود که دامنش از کف رها کنیم
گفتم نگشت کام دلم حاصل از لبت | گفتا تو صبر کن که مرادت روا کنیم

حافظ وفا نمیکند ایام سست عهد
این پنجروزه عمر بیا تا وفا کنیم

بشری اذ السلامة حلت بذی سلم | لله حمد معترف غایة النعم
آن خوش خبر کجاست کزین فتح مژده داد | تا جان فشانمش چو زر و سیم در قدم
از بازگشت شاه چه خوش طرفه نقش بست | آهنگ خصم او بسراپرده عدم
پیمان شکن هر آینه گردد شکسته حال | ان العهود عند ملوک النهی ذمم
در نیل غم فتاد سپهرش بطعنه گفت | الآن قد ندمت و ما ینفع الندم
می جست از سحاب امل رحمتی ولی | جز دیده‌اش معاینه بیرون نداد نم
ساقی بیا که دور گل است و زمان عیش | پیش آر جام و هیچ مخور غم ز بیش و کم
ای دل تو جام جم بطلب ملک جم مخواه | کاین بود قول بلبل بستانسرای جم
چون خون خصم همچو صراحی بریختی | با دوستان بعیش و طرب گیر جام جم
بشنو ز جام باده که این زال نو عروس | بسیار کشت شوهر چون کیقباد و جم
حافظ بکنج میکده دارد قرارگاه | کالطیر فی الحدیقة واللیث فی الاجم

بعزم توبه سحر گفتم استخاره کنم	بهار توبه شکن میرسد چه چاره کنم
سخن درست بگویم نمی‌توانم دید	که می خورند حریفان و من نظاره کنم
بدور لاله دماغ مرا علاج کنید	گر از میانهٔ اهل طرب کناره کنم
اگر شبی بزبانم حدیث توبه رود	ز بی طهارتی آن را بمی غراره کنم
بتخت گل بنشانم بتی چو سلطانی	ز سنبل و سمنش ساز طوق و یاره کنم
مرا که نیست ره و رسم لقمه پرهیزی	همان به است که میخانه را اجاره کنم
ز روی دوست مرا چون گل مراد شگفت	حوالهٔ سر دشمن بسنگ خاره کنم
گدای میکده ام لیک وقت مستی بین	که ناز بر فلک و حکم بر ستاره کنم
اگر ز لعل لب یار بوسهٔ یابم	جوان شوم ز سر و زندگی دوباره کنم
چو غنچه با لب خندان بیاد مجلس شاه	پیاله گیرم و از شوق جامه پاره کنم
نه قاضیم نه مدرس نه محتسب نه فقیه	مرا چه سود که منع شرابخواره کنم

ز باده خوردن پنهان ملول شد حافظ
ببانگ بربط و نی رازش آشکاره کنم

بغیر از آنکه بشد دین و دانش از دستم	دگر بگو که ز عشقت چه طرف بربستم
اگرچه خرمن عمرم غم تو داد بباد	بخاک پای عزیزت که عهد نشکستم

چو ذره گرچه حقیرم ببین بدولت عشق — که در هوای رخت چون بمهر پیوستم

بیار باده که عمریست تا من از سر مهر — بکنج عافیت از بهر عیش ننشستم

اگر ز مردم هشیاری ای نصیحت گو — سخن بخاک میفگن چرا که من مستم

چگونه سر ز خجالت برآورم بر دوست — که خدمتی بسزا بر نیامد از دستم

بسوخت حافظ و آن یار دلنواز بگفت — که مرهمی بفرستم چو خاطرش خستم

بگذار تا بشارع میخانه بگذریم — کز بهر جرعه همه محتاج این دریم

جائیکه تخت و مسند جم میرود بباد — گر غم خوریم خوش نبود به که می خوریم

تا بو که دست در کمر او توان زدن — در خون دل نشسته چو یاقوت احمریم

روز نخست چون دم رندی زدیم و عشق — شرط آن بود که جز ره این شیوه نسپریم

واعظ مکن نصیحت شوریدگان که ما — با خاک کوی دوست بفردوس ننگریم

زان پیشتر که عمر گرانمایه بگذرد — بگذار تا مقابل روی تو بنگریم

چون صوفیان بحالت و رقصند در سماع — ما نیز هم بشعبده دستی برآوریم

از جرعه تو خاک زمین قدر لعل یافت — بیچاره ما که پیش تو از خاک کمتریم

حافظ چو ره بکنگره کاخ وصل نیست — با خاک آستانه این در بسر بریم

به تیغم گر زند دستش نگیرم | وگر تیرم زند منت پذیرم
کمان ابروی ما را گو مزن تیر | که پیش دست و بازویت بمیرم
غم گیتی چو از پایم درآورد | بجز ساغر نباشد دستگیرم
برآی ای آفتاب صبح امید | که در دست شب هجران اسیرم
چو طفلان تا کی ای واعظ فریبی | به سیب بوستان و جوی شیرم
من آن مرغم که هر شام و سحرگاه | رسد تا سدره آواز صفیرم
بفریادم رس ای پیر خرابات | به یک جرعه جوانم کن که پیرم
به گیسوی تو خوردم دوش سوگند | که از پای تو من سر برنگیرم

بسوز این خرقهٔ تقوی چو حافظ
که گر آتش شوم در وی نگیرم

به مژگان سیه کردی هزاران رخنه در دینم | بیا کز چشم بیمارت هزاران درد برچینم
الا ای همنشین دل که یارانت برفت از یاد | مرا روزی مباد آن دم که بی یاد تو بنشینم
ز تاب آتش دوری شدم غرق عرق چون گل | بیار ای باد شبگیری نسیمی زان عرق چینم
شب رحلت هم از بستر روم تا قصر حورالعین | اگر در وقت جان دادن تو باشی شمع بالینم
صباح الخیر زد بلبل کجائی ساقیا برخیز | که غوغا میکند در سر خمار خم دوشینم

اگر بر جای من غیری گزیند دوست حاکم اوست — حرامم باد اگر من جان بجای دوست بگز

جهان پیر است بی بنیاد ازین فرهادکش فریاد — که کرد افسون و نیرنگش ملول از جان شیرینم

جهان فانی و باقی فدای شاهد و ساقی — که سلطانی عالم را طفیل عشق می بینم

ز شور عشق و سرمستی ز من بشنو نه از واعظ — که با جام و قدح هر شب قرین ماه و

حدیث آرزومندی که در این نامه ثبت افتاد
همانا بی غلط باشد که حافظ داد تلقینم

بیا تا گل برافشانیم و می در ساغر اندازیم — فلک را سقف بشکافیم و طرح نو دراندازیم

اگر غم لشکر انگیزد که خون عاشقان ریزد — من و ساقی بهم سازیم و بنیادش براندازیم

چو در دست است رودی خوش بزن مطرب سرودی خوش — که دست افشان غزل خوانیم و پاکوبان سر اندازیم

صبا خاک وجود ما بدان عالیجناب انداز — بود کان شاه خوبان را نظر بر منظر اندازیم

یکی از عقل می لافد یکی طامات می بافد — بیا کاین داوریها را به پیش داور اندازیم

بهشت عدن اگر خواهی بیا با ما به میخانه — که از پای خمت یکسر بحوض کوثر اندازیم

شراب ارغوانی را گلاب اندر قدح ریزیم — نسیم عطرگردان را شکر در مجمر اندازیم

بیا جانا منور کن ز رویت مجلس ما را — که در پیشت غزل خوانیم و در پایت سر اندازیم

سخندانی و خوشخوانی نمی ورزند در شیراز — بیا حافظ که ما خود را بملکی دیگر اندازیم

بی تو ای سرو روان با گل و گلشن چه کنم	زلف سنبل چه کشم عارض سوسن چه کنم
آه کز طعنهٔ بدخواه ندیدم رویت	نیست چون آینه‌ام روی ز آهن چه کنم
برو ای زاهد و بر دردکشان خورده مگیر	کارفرمای قدر میکند این من چه کنم
برق غیرت چو چنین میجهد از مکمن غیب	تو بفرما که من سوخته خرمن چه کنم
مددی گر بچراغی نکند آتش طور	چارهٔ تیره شب وادی ایمن چه کنم
شاه ترکان چو پسندید و بچاهم انداخت	دستگیر ار نشود دست تهمتن چه کنم
خون من ریختی از ناوک دلدوز فراق	خود بگو با تو من ای دیدهٔ روشن چه کنم

حافظا خلد برین خانهٔ موروث من است
اندرین منزل ویرانه نشیمن چه کنم

تا سایهٔ مبارکت افتاد بر سرم	دولت غلام من شد و اقبال چاکرم
شد سالها که از سر من بخت رفته بود	از دولت وصال تو باز آمد از درم
بیدار در زمانه ندیدی کسی مرا	در خواب اگر خیال تو گشتی مصورم
من عمر در غم تو بپایان برم ولی	باور مکن که بی تو زمانی بسر برم
زان شب که باز در دل تنگم در آمدی	صد شمع در گرفت دماغ معطرم
از درد مرا طبیب نداند دوا که من	بی دوست خسته خاطر و با دوست خرمم

گفتی بیار رخت اقامت بکوی ما	من خود بجان تو کزین کوی نگذ[رم]

هر کس غلام شاهی و مملوک صاحبیست
حافظ کمینه بندهٔ سلطان کشورم

مرا می بینی و دردم زیادت میکنی دمدم	ترا می بینم و شوقم زیادت می شود هر دم
بسامانم نمیپرسی نمیدانم چه سر داری	بدرمانم نمیکوشی نمیدانی مگر دردم
نه راهست اینکه بگذاری مرا بر خاک و بگریزی	گذاری آر و بازم پرس تا خاک رهت گردم
ندارم دست از دامن بجز در خاک و آن دم هم	چو بر خاکم گذار آری بگیرد دامنت گردم
فرو رفت از غم عشقت دمم دم میدهی تا کی	دمار از من بر آوردی نمیگوئی بر آوردم
شبی دل را بتاریکی ز زلفت باز می جستم	رخت می دیدم و جامی ز لعلت باز میخوردم
کشیدم در برت ناگاه و شد در تاب گیسویت	نهادم بر لبت لب را و جان و دل فدا کردم

تو خوش میباش با حافظ برو گو خصم جان میده
چو گرمی از تو می بینم چه باک از خصم دم سردم

تو همچو صبحی و من شمع خلوت سحرم	تبسمی کن و جان بین که چون همی سپرم
چنین که در دل من داغ زلف سرکش تست	بنفشه زار شود تربتم چو در گذرم
بر آستان امیدت گشاده ام در چشم	که یک نظر فکنی چون فکندی از نظرم

مردم چشمم که با سیاه دلی
هزار قطره ببارد چو درد دل شمرم

شکر گوییت ای خیل غم عفاک الله
که روز بیکسی آخر نمیروی ز سرم

بهر نظر بت ما جلوه میکند لیکن
کس آن کرشمه نه بیند که من همی نگرم

بخاک حافظ اگر یار بگذرد چو نسیم
چو غنچه در لحد تنگ خود کفن بدرم

چرا نه در پی عزم دیار خود باشم
چرا نه خاک کف پای یار خود باشم

غم غریبی و غربت چو بر نمی تابم
بشهر خود روم و شهریار خود باشم

ز محرمان سراپردهٔ وصال شوم
ز بندگان خداوندگار خود باشم

چو کار عمر نه پیداست باری آن اولی
که روز واقعه پیش نگار خود باشم

ز دست بخت گران خواب و کار بیسامان
اگر کنم گله رازدار خود باشم

همیشه پیشهٔ من عاشقی و رندی بود
دگر بکوشم و مشغول کار خود باشم

بود که لطف ازل رهنمون شود حافظ
وگرنه تا بابد شرمسار خود باشم

سال پیش رفت که من لاف میزنم
کز چاکران پیر مغان کمترین منم

ز یمن عاطفت پیر می فروش
ساغر تهی نشد ز می صاف روشنم

در حق من بدردکشی ظن بد مبر	کالوده گشت خرقه ولی پاکدامنم
شهباز دست پادشهم این چه حالتست	کز یاد برده اند هوای نشیمنم
حیفست بلبلی چو من اکنون درین قفس	با این لسان عذب که خامش چو سوسنم
آب و هوای پارس عجب سفله پرورست	کو همرهی که خیمه ازین خاک برکنم
توران شه خجسته که در من یزید فضل	شد منت مواهب او طوق گردنم

حافظ بزیر خرقه قدح تا بکی کشی
در بزم خواجه پرده ز کارت برافکنم

حاشا که من بموسم گل ترک می کنم	من لاف عقل میزنم این کار کی کنم
مطرب کجاست تا همه محصول زهد و علم	در کار بانگ بربط و آواز نی کنم
از قال و قیل مدرسه حالی دلم گرفت	یک چند نیز خدمت معشوق و می کنم
کو پیک صبح تا گله های شب فراق	با آن خجسته طالع فرخنده پی کنم
کی بود در زمانه وفا جام می بیار	تا من حکایت جم و کاوس کی کنم
از نامه سیاه نترسم که روز حشر	با فیض لطف او صد ازین نامه طی کنم
خاک مرا چو در ازل از می سرشته اند	با مدعی بگو که چرا ترک می کنم
این جان عاریت که بحافظ سپرد دوست	روزی رخش ببینم و تسلیم وی کنم

حالیا مصلحت وقت دران می بینم	که کشم رخت بمیخانه و خوش بنشینم
جز صراحی و کتابم نبود یار و ندیم	تا حریفان دغا را بجهان کم بینم
بسکه در خرقهٔ سالوس زدم لاف صلاح	شرمسار رخ ساقی و می رنگینم
جام می گیرم و از اهل ریا دور شوم	یعنی از اهل جهان پاکدلی بگزینم
سر بآزادگی از خلق برآرم چون سرو	گر دهد دست که دامن ز جهان برچینم
سینهٔ تنگ من و بار غم او هیهات	مرد این بار گران نیست دل مسکینم
دل و جانم بخیال سر زلف تو بسوخت	ور گوا بایدت اینک نفس مشکینم
بر دلم گرد ستمهاست خدایا مپسند	که مکدر شود آیینهٔ مهرآیینم
بندهٔ آصف عهدم دلم آزرده مکن	که اگر دم زنم از چرخ بخواهد کینم

من اگر رند خراباتم وگر حافظ شهر
این متاعم که تو می بینی و کمتر زینم

حجاب چهرهٔ جان می شود غبار تنم	خوشا دمی که ازین چهره پرده برفکنم
چنین قفس نه سزای من خوش الحان است	روم بگلشن رضوان که مرغ آن چمنم
عیان نشد که چرا آمدم کجا بودم	دریغ و درد که غافل ز کار خویشتنم
چگونه طوف کنم در فضای عالم قدس	چو در سراچهٔ ترکیب تخته بند تنم

اگر ز خون دلم بوی عشق مے آید
عجب مدار که همدرد نافهٔ ختنم

مرا که منظر حور است مسکن و ماوی
چرا بکوی خراباتیان بود وطنم

طراز پیرهن زرکشم مبین چون شمع
که سوزهاست نهانی درون پیرهنم

بیا و هستی حافظ ز پیش او بردار
که با وجود تو کس نشنود ز من که منم

خرم آن روز کزین منزل ویران بروم
راحت جان طلبم و زپی جانان بروم

گرچه دانم که بجائی نبرد راه غریب
من ببوی خوش آن زلف پریشان بروم

چون صبا با دل بیمار و تن بیطاقت
بهواداری آن سرو خرامان بروم

دلم از وحشت زندان سکندر بگرفت
رخت بربندم و تا ملک سلیمان بروم

در ره او چو قلم گر بسرم باید رفت
با دل دردکش و دیده گریان بروم

نذر کردم که گر این غم بسر آید روزی
تا در میکده شادان و غزلخوان بروم

بهواداری او ذره صفت رقص کنان
تا لب چشمهٔ خورشید درخشان بروم

تازگان را چو غم حال گرفتاران نیست
ساربانان مددی تا خوش و آسان بروم

ور چو حافظ نبرم ره ز بیابان بیرون
همره کوکبهٔ آصف دوران بروم

خیال روی تو در کارگاه دیده کشیدم	بصورت تو نگاری ندیدم و نشنیدم
امید خواجگیم بود بندگی تو کردم	هوای سلطنتم بود خدمت تو گزیدم
اگرچه در طلبت همعنان باد شمالم	بگرد سرو خرامان قامتت نرسیدم
امید در سر زلفت بروز عهد نبستم	طمع بدور دهانت ز کام دل ببریدم
گناه چشم سیاه تو بود و ناوک غمزه	که من چو آهوی وحشی ز آدمی برمیدم
ز شوق چشمهٔ نوشت چه قطره‌ها که فشاندم	ز لعل روح فزایت چه عشوه‌ها که خریدم
ز غمزه بر دل ریشم چه تیرها که گشادی	ز غصه بر سر کویت چه بارها که کشیدم
ز کوی یار بیار ای نسیم صبح غباری	که بوی خون دل ریش ازان غبار شنیدم
چو غنچه بر سرم از کوی او گذشت نسیمی	که پرده بر دل خونین بهوای او بدریدم

بخاک پای تو سوگند و نور دیدهٔ حافظ
که بی رخ تو فروغ از چراغ دیده ندیدم

خیال روی تو گر بگذرد بگلشن چشم	دل از پی نظر آید بسوی روزن چشم
برای لعل و گهر در نثار مقدم تو	ز گنج خانهٔ دل میکشم بمخزن چشم
سزای تکیه گهت منظری نمی‌بینم	منم بعالم و این گوشهٔ معین چشم
سحر سرشک روانم سر خرابی داشت	گرم نه خون جگر میگرفت دامن چشم

نخست روز که دیدم رخ تو دل میگفت	اگر رسد خللی خون من بگردن چشم
ببوی مژده وصل تو تا سحر همه شب	براه باد نهادم چراغ روشن چشم

بردمی که دل دردمند حافظ را
مزن بناوک دلدوز مردم افکن چشم

خیز تا از در میخانه گشادی طلبیم	بر در دوست نشینیم و مرادی طلبیم
زاد راه حرم دوست نداریم مگر	بگدائی ز در میکده زادی طلبیم
اشک آلوده ما گرچه روانست ولی	برسالت سوی آن پاک نهادی طلبیم
لذت داغ غمت بر دل ما باد حرام	اگر از جور غم عشق تو دادی طلبیم
نقطه خال تو بر لوح بصر نتوان زد	مگر از مردمک دیده مدادی طلبیم
عشوه از لب شیرین تو دل خواست بجان	بشکرخنده لبت گفت مرادی طلبیم
تا بود نسخه عطری دل سودازده را	از خط غالیه سای تو سوادی طلبیم
چون غمت را نتوان یافت مگر در دل شاد	ما بامید غمت خاطر شادی طلبیم

بر در مدرسه تا چند نشینی حافظ
خیز تا از در میخانه گشادی طلبیم

خیز تا خرقه صوفی بخرابات بریم	زرق و طامات ببازار خرافات بریم

تا همه خلوتیان جام صبوحی گیرند	چنگ صبحی بدر پیر مناجات بریم
ور نهد در ره ما خار ملامت زاهد	از گلستانش بزندان مکافات بریم
شرم می آیدم از خرقهٔ آلودهٔ خویش	که بدین فضل و هنر نام کرامات بریم
قدر وقت ار نشناسد دل و کاری نکند	بس خجالت که ازین حاصل اوقات بریم
سوی رندان قلندر بره آورد سفر	دلق پشمینه و سجاده بطامات بریم
با تو آن عهد که در وادی ایمن بستیم	همچو موسی ارنی گوی بمیقات بریم
فتنه میبارد ازین طاق مقرنس برخیز	تا بمیخانه پناه از همه آفات بریم
در بیابان فنا گم شدن آخر تا چند	ره بپرسیم مگر پی بمهمات بریم
باده نوشیدن پنهان نه نشان کرم است	این میانجی بر ارباب کرامات بریم
خاک کوی تو بصحرای قیامت فردا	همه بر فرق سر از بهر مکافات بریم

حافظ آب رخ خود بر در هر سفله مریز

حاجت آن به که بر قاضی حاجات بریم

در خرابات مغان گر گذر افتد بازم	حاصل خرقه و سجاده روان در بازم
حلقهٔ توبه گر امروز چو زهاد زنم	خازن میکده فردا نکند در بازم
ور چو پروانه دهد دست فراغ البالی	جز بدان عارض شمعی نبود پروازم

ماجرای دل سرگشته نگویم با کس
زانکه جز تیغ غمت نیست کسی محرم راز

صحبت حور نخواهم که بود عین قصور
با خیال تو اگر با دگری پردازم

سر سودای تو در سینه بماندی پنهان
چشم تردامن اگر فاش نکردی رازم

مرغ سان از قفس خاک هوائی گشتم
بامیدی که مگر صید کند شهبازم

همچو چنگم بکنار آر و بده کام دلم
یا چو نی از لب خود یک نفسی بنوازم

گر بهر موی سری بر تن حافظ باشد
همچو زلفت همه را در قدمت اندازم

در خرابات مغان نور خدا می بینم
وین عجب بین که چه نوری ز کجا می بینم

کیست دردی کش این میکده یارب که درش
قبله حاجت و محراب دعا می بینم

جلوه بر من مفروش ای ملک الحاج که تو
خانه می بینی و من خانه خدا می بینم

سوز دل اشک روان آه سحر ناله شب
این همه از اثر لطف شما می بینم

خواهم از زلف بتان نافه گشائی کردن
فکر دورست همانا که خطا می بینم

هر دم از روی تو نقشی زندم راه خیال
با که گویم که درین پرده چها می بینم

کس ندیدست ز مشک ختن و نافه چین
آنچه من هر سحر از باد صبا می بینم

نیست در دایره یک نقطه خلاف از کم و بیش
که من این مسئله بی چون و چرا می بینم

دوستان عیب نظربازی حافظ مکنید
که من او را ز محبان خدا می بینم

درد از یارست و درمان نیز هم — دل فدای او شد و جان نیز هم

آنکه میگویند آن بهتر ز حسن — یار ما این دارد و آن نیز هم

هر دو عالم یک فروغ روی اوست — گفتمت پیدا و پنهان نیز هم

داستان در پرده میگویم ولی — گفته خواهد شد بدستان نیز هم

یار باز اکنون بقصد جان ما — عهد را بشکست و پیمان نیز هم

خون ما آن نرگس مستانه ریخت — وان سر زلف پریشان نیز هم

عاشق از مفتی نترسد می بیار — بلکه از یرغوی سلطان نیز هم

اعتمادی نیست بر کار جهان — بلکه بر گردون گردان نیز هم

چون سر آمد دولت شبهای وصل — بگذرد ایام هجران نیز هم

محتسب داند که حافظ می خورد
و آصف ملک سلیمان نیز هم

از غم عشقش چنان شیفته کردی بازم — گر خیال تو بجود نیز نمی پردازم

هر که از ناله شبگیر من آگاه شود — هیچ شک نیست که چون نی بنوا اندرازم

گفته بودی که خبر ده که زهجرم چونی	آنچنانم که به بینی و ندانی بازم
بعد ازین با رخ خوب تو نظر خواهم باخت	گو همه خلق بدانند که شاهبازم
عهد کردی که بسوزی ز غم خویش مرا	هیچ غم نیست تو میسوز که من میسازم
آنچنان بر دل من ناز تو خوش می آید	که حلالت بکنم گر بکشی از نازم
اگر از دام تو خود نیز خلاصم بخشی	هم بخاک سر کوی تو بود پروازم

حافظ ار جان ندهد بهر تو چون پروانه
پیش روی تو چو شمعش نفسی بگدازم

در نهانخانهٔ عشرت صنمی خوش دارم	کز سر زلف و رخش نعل در آتش دارم
گر بکاشانهٔ رندان قدمی خواهی زد	نقل شعر شکرین و می بیغش دارم
ور تو زین دست عرابی سر و سامان داری	من به آه سحرت زلف مشوش دارم
عاشق و رندم و میخواره بآواز بلند	وین همه منصب از آن حور پری وش دارم
ور چنین جلوه نماید خط زنگاری دوست	من رخ زرد بخونابه منقش دارم
ناوک غمزه بیاور زره زلف که من	جنگها با دل مجروح بلاکش دارم
یک سر موی بدست من و یک سر با دوست	سالها بر سر این موی کشاکش دارم
حافظا چون غم و شادی جهان در گذر است	بهتر آنست که من خاطر خود خوش دارم

دوستان وقت گل آن به که بعشرت کوشیم / سخن پیر مغانست و بجان می نوشیم

نیست در کس کرم و وقت طرب میگذرد / چاره آنست که سجاده بمی بفروشیم

خوش هوائیست فرح بخش خدایا بفرست / نازنینی که برویش می گلگون نوشیم

ارغنون ساز فلک رهزن اهل هنرست / چون ازین غصه ننالیم و چرا نخروشیم

گل بجوش آمد و از می نزدیمش آبی / لاجرم ز آتش حرمان و هوس میجوشیم

حافظ این حال عجب باکه توان گفت که ما / بلبلانیم که در موسم گل خاموشیم

دوش بیماری چشم تو ببرد از دستم / لیکن از لطف لبت صورت جان می بستم

عشق من با خط مشکین تو امروزی نیست / دیرگاهیست کزین جام هلالی مستم

عافیت چشم مدار از من میخانه نشین / که دم از خدمت رندان زده ام تا هستم

در ره عشق از آن سوی فنا صد خطرست / تا نگوئی که چو عمرم بسر آمد رستم

بوسه بر درج عقیق تو حلالست مرا / که بافسوس و جفا مهر و وفا نشکستم

بعد از اینم چه غم از تیر کج انداز حسود / چون بمحبوب کمان ابروی خود پیوستم

از ثبات خودم این نکته خوش آمد که بجور / در سر کوی تو از پای طلب ننشستم

صنمی لشکریم غارت دل کرد و برفت / آه اگر عاطفت شاه نگیرد دستم

	رتبت دانش حافظ به فلک بر شده بود کرد غمخواری بالای بلندت پستم	

دوش سودای رخت گفتم ز سر بیرون کنم	گفت کو زنجیر تا تدبیر این مجنون کنم
قامتش را سرو گفتم سر کشید از من بخشم	دوستان از راست میرنجد نگارم چون کنم
نکته ناسنجیده گفتم دلبرا معذور دار	عشوهٔ فرمای تا من طبع را موزون کنم
زرد روی میکشم زان طبع نازک بیگناه	ساقیا جامی بده تا چهره را گلگون کنم
من که ره بردم بگنج حسن بی پایان دوست	صد گدای همچو خود را بعد ازان قارون کنم
ای نسیم منزل لیلی خدا را تا بکی	ربع را برهم زنم اطلال را جیحون کنم

	ای مه نامهربان از بنده حافظ یاد کن تا دعای دولت آن حسن روز افزون کنم	

دیده دریا کنم و رخت بصحرا فگنم	واندرین کار دل خویش بدریا فگنم
از دل تنگ گنه کار برآرم آهی	کاتش اندر گنه آدم و حوا فگنم
خورده ام تیر فلک باده بده تا سرمست	عقده در بند کمر ترکش جوزا فگنم
جرعهٔ جام برین تخت روان افشانم	غلغل چنگ درین گنبد مینا فگنم
مایهٔ خوشدلی آنجاست که دلدار آنجاست	میکنم جهد که خود را مگر آنجا فگنم

بند برقع بگشا ای مه خورشید لقا	تا چو زلفت سر سودازده در پا فکنم

حافظا تکیه بر ایام چو سهوست و خطا
من چرا عشرت امروز بفردا فکنم

دوش بسیل اشک ره خواب میزدم	نقشی بیاد خط تو بر آب میزدم
روی نگار در نظرم جلوه مینمود	وز دور بوسه بر رخ مهتاب میزدم
ابروی یار در نظر و خرقه سوخته	جامی بیاد گوشه محراب میزدم
چشمم بروی ساقی و گوشم بقول چنگ	فالی بچشم و گوش درین باب میزدم
نقش خیال روی تو تا وقت صبحدم	بر کارگاه دیده بیخواب میزدم
هر مرغ فکر کز سر شاخ طرب بجست	بازش ز طره تو بمضراب میزدم
ساقی بصوت این غزلم کاسه میگرفت	میگفتم این سرود و می ناب میزدم

خوش بود وقت حافظ و فال مراد و کام
برنام عمر و دولت احباب میزدم

روز عیدست و من امروز در آن تدبیرم	که دهم حاصل سی روزه و ساغر گیرم
چند روزیست که دورم ز رخ ساقی و جام	بس خجالت که پدید آید ازین تقصیرم
من بخلوت ننشینم پس ازین ور بمثل	زاهد صومعه بر پای نهد زنجیرم

پند پیرانه دهد واعظ شهرم لیکن	من نه آنم که دگر پند کسی بپذیرم
آنکه بر خاک در میکده جا داشت کجاست	تا نهم بر قدم او سر و پیشش میرم
میکشیدم می و سجادهٔ تقوی بر دوش	آه اگر خلق شود آگه ازین تزویرم

خلق گویند که حافظ سخن پیر نیوش
سالخورده میم امروز به از صد پیرم

روزگاری شد که در میخانه خدمت میکنیم	در لباس فقر کار اهل دولت میکنیم
تا اگر در دام وصل آرم تذرو خوشخرام	در کمینیم انتظار وقت فرصت میکنیم
واعظ ما بوی حق نشنید بشنو این سخن	در حضورش نیز میگوییم نه غیبت میکنیم
چون صبا افتان و خیزان میروم تا کوی دوست	وز رفیق راه استمداد همت میکنیم
خاک کویت برنتابد زحمت ما بیش ازین	لطفها کردی بتا تخفیف زحمت میکنیم
زلف دلبر دام راه و غمزه اش تیر بلاست	یاد دار ای دل که چندینت نصیحت میکنیم
دیده بد بین بپوشان ای کریم عیب پوش	زین دلیریها که من در کنج خلوت میکنیم
حاش لله کز حساب روز حشرم باک نیست	فال فردا میزنم امروز عشرت میکنیم
از یمین عرش آمین میکند روح الامین	چون دعای پادشاه ملک و ملت میکنیم
خسروا امید جاه و مال از من سبب	التماس آستان بوسی حضرت میکنیم

حافظم در محفلی دردی کشم در مجلسی
بنگر این شوخی که چون با خلق صنعت می‌کنم

ز دست کوته خود زیر بارم — که از بالابلندان شرمسارم

مگر زنجیر زلفت گیرم دست — وگرنه سر بشیدائی برآرم

ز چشم من بپرس اوضاع گردون — که شب تا روز اختر می‌شمارم

چه می‌خوردم من از میخانهٔ عشق — که هشیاری بیداری ندارم

بدین شکرانه می‌بوسم لب جام — که کرد آگه ز دور روزگارم

من از بازوی خود دارم بسی شکر — که زور مردم آزاری ندارم

اگر گفتم دعای می‌فروشان — چه باشد حق نعمت می‌گزارم

مکن عیبم ز خون خوردن درین دشت — که کار آموز آهوی تتارم

تو از خاکم نخواهی برگرفتن — بجای اشک اگر گوهر ببارم

سری دارم چو حافظ مست لیکن
به لطف آن پری امیدوارم

زلفش بر باد مده تا ندهی بربادم — ناز بنیاد مکن تا نکنی بنیادم

رخ برافروز که فارغ کنی از برگ گلم — قد برافراز که از سرو کنی آزادم

زلف را حلقه مکن تا نکنی دربندم
چهره را آب مده تا ندهی بربادم

شهرهٔ شهر مشو تا ننهم سر در کوه
شور شیرین منما تا نکنی فرهادم

می مخور با دگران تا نخورم خون جگر
سر مکش تا نکشد سر به فلک فریادم

سرم از دست بشد وصل تو ننمود جمال
دست گیرم که ز هجر تو ز پا افتادم

یار بیگانه مشو تا نبری از خویشم
غم اغیار مخور تا نکنی ناشادم

رحم کن بر من مسکین و بفریادم رس
تا بخاک در آصف نرسد فریادم

چون فلک جور مکن تا نه کشی زارم را
رام شو تا بدمد طالع فرخ زادم

حافظ از جور تو حاشا که بنالد روزی
من ازان روز که در بند توام آزادم

سالها پیروی خدمت رندان کردم
تا بفتوای خرد حرص بزندان کردم

من بسر منزل عنقا نه بخود بردم راه
قطع این مرحله با مرغ سلیمان کردم

از خلاف آمد عادت بطلب کام که من
کسب جمعیت ازان زلف پریشان کردم

سایه بر دل ریشم فگن ای گنج مراد
که من این خانه بسودای تو ویران کردم

توبه کردم که نبوسم لب ساقی و کنون
میگزم لب که چرا گوش بنادان کردم

نقش مستوری و مستی نه بدست من و تست
آنچه استاد ازل گفت بکن آن کردم

دارم از لطف ازل منزل فردوس طمع | گرچه دربانی میخانه فراوان کردم
اینکه پیرانه سرم صحبت یوسف بنواخت | اجر صبریست که در کلبهٔ احزان کردم
گر بدیوان غزل صدرنشینم چه عجب | سالها بندگی صاحب دیوان کردم
هیچکس را نرسد در خم محراب فلک | آن تنعم که من از همت سلطان کردم

صبح خیزی و سلامت طلبی چون حافظ
هرچه کردم همه از دولت قرآن کردم

سرم خوش است و ببانگ بلند میگویم | که من نسیم حیات از پیاله میجویم
عبوس زهد بوجه خمار ننشیند | مرید همت دردی کشان خوش خویم
گرم نه پیر مغان در بروی بگشاید | کدام ره بزنم چاره از کجا جویم
مکن درین چمنم سرزنش بخودروئی | چنانچه پرورشم میدهند میرویم
تو خانقاه و خرابات در میانه مبین | خدا گواست بهرجا که هست با اویم
زشوق نرگس مست و بلند بالائی | چو لاله با قدح افتاده بر لب جویم
شدم نشانه بسرگشتگی و ابروی دوست | کشیده در خم چوگان خویش چون گویم
غبار راه طلب کیمیای بهروزیست | غلام دولت آن خاک عنبرین بویم
نصیحتم چه کنی ناصحا چه میدانی | که من نه معتقد مرد عافیت جویم

بیار می که بفتوای حافظ از دل پاک
غبار زرق به فیض قدح فروشوییم

صنما با غم عشق تو چه تدبیر کنم	تا بکی در غم تو ناله شبگیر کنم
دل دیوانه از آن شد که پذیرد درمان	مگرش هم ز سر زلف تو زنجیر کنم
آنچه در مدت هجر تو کشیدم هیهات	در دو صد نامه محال ست که تحریر کنم
با سر زلف تو مجموع پریشانی خویش	کو مجالی که یکایک همه تقریر کنم
رند یک رنگم و با شاهد و می هم صحبت	نتوانم که دگر حیله و تزویر کنم
آن زمان کارزو دیدن جانم باشد	در نظر نقش رخ خوب تو تصویر کنم
گر بدانم که وصال تو بدین دست دهد	دل و دین را همه در بازم و توفیر کنم
دور شو از برم ای واعظ و افسانه مگو	من نه آنم که دگر گوش به تزویر کنم

نیست امکان خلاص از غم او ای حافظ
چونکه تقدیر چنین بود چه تدبیر کنم

صوفی بیا که خرقه سالوس برکشیم	وین دلق زرق را خط بطلان بسر کشیم
نذر و فتوح صومعه در وجه می دهیم	دلق ریا به آب خرابات برکشیم
سر قضا که در تتق غیب منزویست	مستانه اش نقاب ز رخسار برکشیم

بیرون جهیم سرخوش و از بزم مدعی	غارت کنیم باده و شاهد بسر کشیم
ـالم جهان برآرکه بخشد خدا گناه	روزی که رخت جان بجهان دگر کشیم
ـشوهٔ ز ابرو تو تا چو ماه نو	گوی سپهر در خم چوگان زر کشیم
ـردا اگر نه روضهٔ رضوان بما دهند	غلمان ز غرفه حور ز جنت بدر کشیم

حافظ نه حد تست چنین لافها زدن
پا از گلیم خویش چرا بیشتر کشیم

ـشق روی جوانی خوش نوخاسته‌ام	وز خدا صحبت او را بدعا خواسته‌ام
ـشق و رند و نظربازم و میگویم فاش	تا بدانی که بچندین هنر آراسته‌ام
ـرمم از خرقهٔ آلودهٔ خود مے آید	که بر او پاره دو صد شعبده آراسته‌ام
ـش بسوز از غمش ای شمع که امشب من نیز	بهمین کار کمر بسته و برخاسته‌ام
ـچنین حیرتم از دست بشد صرفهٔ کار	در غم افزوده‌ام آنچه از دل و جان کاسته‌ام
ـجان حرم دل شده‌ام شب همه شب	بو که سیری بکند آن مهِ ناکاسته‌ام

همچو حافظ بخرابات روم جامه قبا
بو که در برکشد آن دلبر نوخاسته‌ام

ـشقبازی و جوانی و شراب لعل فام	مجلس انس و حریف همدم و شرب مدام

ساقی شکر دهان و مطرب شیرین سخن | همنشین نیک کردار و حریف نیکنا
شاهد در لطف و پاکی رشک آب زندگی | دلبری در حسن و خوبی غیرت ماه تما
باده گلرنگ تلخ و تیز خوشخوار سبک | نقلی از لعل نگار و نقلی از یاقوت خا
بزمگاهی دلنشین چون قصر فردوس برین | گلشنی پیرامنش چون روضهٔ دار السا
صف نشینان نیکخواه و پیشکاران با ادب | دوستداران صاحب اسرار و حریفان دوستکا
غمزهٔ ساقی بیغمای خرد آهخته تیغ | زلف دلبر از برای صید دل گسترده دا
هر که این صحبت بجوید خوشدلی بر وی حلال | وانکه این عشرت نخواهد زندگی بر وی حر

نکته دانی بذله گو چون حافظ شیرین سخن
بخشش آموزی جهان افروز چون حاجی قوام

عمریست تا به راه غمت رو نهاده ایم | روی و ریای خلق بیکسو نهاده ا
هم جان بدان دو نرگس جادو سپرده ایم | هم دل بران دو سنبل هندو نهاده ا
با ملک عافیت نه به لشکر گرفته ایم | ما تخت سلطنت نه به بازو نهاده ا
در گوشهٔ امید چو نظارگان ماه | چشم طلب بران خم ابرو نهاده ا
بی بوی زلف تو سر سودای از ملال | همچون بنفشه بر سر زانو نهاده ایم
تنهاده ایم بار جهان بر دل ضعیف | وین کار بار بسته بیکسو نهاده ایم

تا سحر چشم یار چه بازی کند که باز	بنیاد بر کرشمهٔ جادو نهاده ایم
طاق و رواق مدرسه و قیل و قال فضل	زنها بخاک کوی تو مارو نهاده ایم
عمری گذشت و ما بامید اشارتی	چشمی بران دو نرگس جادو نهاده ایم
ناموس چند سالهٔ اجداد نیکنام	در راه جام و ساقی مهرو نهاده ایم
هشیار و عاقلیم که بر دست و پا بدل	زنجیر و بند زان خم گیسو نهاده ایم
ای ان بعقل کوش که ما نقد عقل و هوش	در راه یار سلسله گیسو نهاده ایم
ز ما اشارتی که دو چشم امیدوار	پیوسته بر دو گوشهٔ ابرو نهاده ایم

گفتی که حافظا دل سرگشته ات کجاست
در حلقه های آن خم گیسو نهاده ایم

غم زمانه که هیچش کران نمی بینم	دواش جز می چون ارغوان نمی بینم
نشان مرد خدا عاشقی ست با خود دار	که در مشایخ شهر این نشان نمی بینم
درین خمار کسم جرعه ای نمی بخشد	ببین که اهل دلی در جهان نمی بینم
ز آفتاب قدح ارتفاع عیش بگیر	چرا که طالع وقت آن چنان نمی بینم
نشان موی میانش که دل درو بستم	ز من مپرس که خود در میان نمی بینم
درین دو دیدهٔ حیران من هزار افسوس	که با دو آینه رویش عیان نمی بینم

قد تو تا بشد از جویبار دیدهٔ من	بجای سرو جز آب روان نمی بینم

من و سفینهٔ حافظ که اندرین دریا
بضاعت سخن درفشان نمی بینم

فاش می‌گویم و از گفتهٔ خود دلشادم	بندهٔ عشقم و از هر دو جهان آزادم
طایر گلشن قدسم چه دهم شرح فراق	که درین دامگه حادثه چون افتادم
من ملک بودم و فردوس برین جایم بود	آدم آورد درین دیر خراب آبادم
سایهٔ طوبی و دلجویی حور و لب حوض	بهوای سر کوی تو برفت از یادم
نیست بر لوح دلم جز الف قامت یار	چه کنم حرف دگر یاد نداد استادم
کوکب بخت مرا هیچ منجم نشناخت	یا رب از مادر گیتی بچه طالع زادم
تا شدم حلقه بگوش در میخانهٔ عشق	هر دم آید غمی از نو بمبارک بادم
گر خورد خون دلم مردمک دیده رواست	که چرا دل بجگر گوشهٔ مردم دادم

پاک کن چهرهٔ حافظ بسر زلف ز اشک
ورنه این سیل دمادم بکند بنیادم

فتوی پیر مغان دارم و عهدیست قدیم	که حرامست می آنجا که نه یارست ندیم
چاک خواهم زدن این دلق ریایی چه کنم	روح را صحبت ناجنس عذابیست الیم

...ر جرعه فشاند لب جانان بر من	سالها زان شده ام بر در میخانه مقیم
...ں صحبت دیرین من از یاد برفت	ای نسیم سحری یاد دهش عهد قدیم
...صد سال اگر بر سر خاکم گذری	سر بر آرد ز گلم رقص کنان عظم رمیم
...بهبود خود ای دل ز در دیگر کن	درد عاشق نشود به بمداوای حکیم
...هری معرفت اندوز که با خود ببری	که نصیب دگر است نصاب زر و سیم
...سخت است مگر یار شود لطف خدا	ورنه آدم نبرد صرفه ز شیطان رجیم
...م تو تنگدل از کار فرو بسته مباش	کز دم صبح مدد یابی و انفاس نسیم
...ز ما بصد امید گرفت اول دل	ظاهرا عهد فرامش نکند خلق کریم

حافظ ار سیم و زرت نیست چه شد شاکر باش
چه به از دولت لطف سخن و طبع سلیم

...ین منزل غربت بسوی خانه روم	نذر کردم که هم از راه بمیخانه روم
...ں سفر گر بسلامت بوطن باز رسم	دگر آنجا که روم عاقل و فرزانه روم
...م که چه کشفم شد ازین سیر سلوک	بر در میکده با بربط و پیمانه روم
...یان ره عشق گرم خون بخورند	کافرم گر بشکایت بر بیگانه روم
...ین دست من و زلف چو زنجیر نگار	تا کی از پی کام دل دیوانه روم

گر ببینم خم ابروی چو محرابش باز	سجدهٔ شکر کنم وز پی شکرانه روم

خرم آن دم که چو حافظ بتولای وزیر
سرخوش از میکده با دوست بکاشانه روم

گرچه از آتش دل چون خم می در جوشم	مهر بر لب زده خون می خورم و خاموشم
قصد جانست طمع در لب جانان کردن	تو مرا بین که درین کار بجان میکوشم
من کی آزاد شوم از غم دل چون هر دم	هندوی زلف بتی حلقه کند در گوشم
حاش لله که نیم معتقد طاعت خویش	این قدر هست که گه گه قدحی مینوشم
هست امیدم که علی رغم عدو روز جزا	فیض عفوش ننهد بار گنه بر دوشم
پدرم روضهٔ رضوان بدو گندم بفروخت	ناخلف باشم اگر من بجوی نفروشم
خرقه پوشی من از غایت دینداری نیست	پردهٔ بر سر صد عیب نهان می پوشم
من نخواهم که ننوشم بجز از راوق می	چه کنم گر سخن پیر مغان ننیوشم

گر ازین دست زند مطرب مجلس رهٔ عشق
شعر حافظ برد وقت سماع از هوشم

گرچه افتاد ز زلفش گرهی در کارم	همچنان چشم امید از کرمش میدارم
بطرب حمل مکن سرخی رویم که چو جام	خون دل عکس برون میدهد از رخسارم

پردهٔ مطربم از دست برون خواهد برد
آه اگر زانکه دران پرده نباشد یارم

منم آن شاعر ساحر که بافسون سخن
از نی کلک همه شهد و شکر میبارم

بصد امید نهادیم درین بادیه پای
ای دلیل دل گم گشته فرو مگذارم

چون منش در گذر باد نمی یارم دید
باکه گویم که بگوید سخنی با یارم

دیدهٔ بخت بافسانهٔ او شد در خواب
کو نسیمی زعنایت که کند بیدارم

دوش میگفت که حافظ همه روی است و ریا
بجز از خاک درت باکه بگو روآرم

گرچه ما بندگان پادشهیم
پادشاهان ملک صبحگهیم

گنج در آستین و کیسه تهی
جام گیتی نما و خاک رهیم

هوشیار حضور و مست غرور
بحر توحید و غرقهٔ گنهیم

شاهد بخت چون کرشمه کند
ماش آئینهٔ رخ چو مهیم

شاه بیدار بخت را هر شب
ما نگهبان افسر و کلهیم

گو غنیمت شمار صحبت ما
که تو در خواب و ما بدیده گهیم

شاه منصور واقف است که ما
روی همت بهر کجا که نهیم

دشمنان را ز خون کفن سازیم
دوستان را قبای فتح دهیم

رنگ تزویر پیش ما نبود	شیر سرخیم و افعی سیهیم

دام حافظ بگو که باز دهند
کرده اعتراف و ما گوهیم

گر دست دهد خاک کف پای نگارم	بر لوح بصر خط غباری بنگارم
پروانهٔ او گر رسدم در طلب جان	چون شمع همان دم بدمی جان بسپارم
گر قلب دلم را ننهد دوست عیاری	من نقد روان در دمش از دیده ببارم
دامن مفشان بر من خاکی که پس از مرگ	زین در نتواند که برد باد غبارم
از بوی کنار تو شدم غرقهٔ امید	از موج سرشکم که رساند بکنارم
زلفین سیاه تو بدلداری عشاق	دادند قراری و ببردند قرارم
امروز مکش سر ز وفای من و اندیش	زان شب که من از غم بدعا دست برآرم
ای ساقی ازان باده یکی جرعه بیاور	کان بوی شفا میدهد از رنج خمارم

حافظ لب لعلش چو مرا جان عزیزست
عمری بود آن لحظه که جان را بلب آرم

گر دست دهد در خم زلفین تو بازم	چون گوی چه سرها که بچوگان تو بازم
زلف تو مرا عمر عزیزست ولی نیست	در دست سر موی ازان زلف درازم

پروانهٔ راحت بده ای شمع که امشب — از آتش دل پیش تو چون شمع گدازم

چون نیست نماز من آلوده نمازی — در میکده زان کم نشود سوز و گدازم

در مسجد و میخانه خیالت اگر آید — محراب کمانخانهٔ ابروی تو سازم

گر خلوت ما را شبی از رخ بفروزی — چون صبح در آفاق جهان سر بفرازم

آن دم که بیک خندهٔ دهم جان چو صراحی — مستان تو خواهم که گذارند نمازم

محمود بود عاقبت کار درین راه — ور سر برود در سر سودای ایازم

حافظ غم دل با که بگویم که درین دور — جز جام نشاید که بود محرم رازم

گر من از سرزنش مدعیان اندیشم — شیوهٔ مستی و رندی نرود از پیشم

زهد رندان نوآموخته راهی بدهست — من که بدنام جهانم چه صلاح اندیشم

شاه شوریده سران خوان من بیسامان را — زانکه در کم خردی از همه عالم بیشم

بر جبین نقش کن از خون دل من خالی — تا بدانند که قربان تو کافرکیشم

اعتمادی بنما و بگذر بهر خدا — تا بدانی که درین خرقه چه نادرویشم

شعر خونبار من ای دوست بیار بخوان — که ز مژگان سیه بر رگ جان زد نیشم

دامن از رشحهٔ خون دل ما درهم چین — که اثر در تو کند گر بخراشی ریشم

من اگر رندم وگر شیخ چه کارم با کس
حافظ راز خود و عارف وقت خویشم

ما بر آریم شبی دست و دعائی بکنیم	غم هجران ترا چاره زجائی بکنیم
دل بیمار شد از دست رفیقان مددی	تا طبیبش بسر آریم و دوائی بکنیم
خشک شد بیخ طرب راه خرابات کجاست	تا دران آب و هوا نشو و نمائی بکنیم
آنکه بی جرم برنجید و بتیغم زد و رفت	بازش آرید خدا را که صفائی بکنیم
در ره نفس کزو سینهٔ ما بتکده شد	تیر آهی بگشائیم و غزائی بکنیم
مدد از خاطر رندان طلب ای دل ورنه	کار صعب است مبادا که خطائی بکنیم
سایهٔ طائر کم حوصله کاری نکند	طلب سایهٔ میمون همائی بکنیم

دلم از پرده بشد حافظ خوش لهجه کجاست
تا بقول و غزلش ساز و نوائی بکنیم

ما سرخوشان مست دل از دست داده ایم	همراز عشق و همنفس جام باده ایم
بر ما بسی کمان ملامت کشیده اند	تا کار خود ز ابروی جانان گشاده ایم
ای گل تو دوش جام صبوحی کشیده ای	ما آن شقایقیم که با داغ زاده ایم
پیر مغان ز توبهٔ ما گر ملول شد	گو باده صاف کن که بعذر ایستاده ایم

کار از تو میرود مددی ای دلیل راه | انصاف میدهیم که از ره فتاده‌ایم
چون لاله می مبین و قدح در میان کار | این داغ بین که بر دل خونین نهاده‌ایم

گفتی که حافظ این همه رنگ و خیال چیست
نقش غلط مخوان که همان لوح ساده‌ایم

ما درس سحر بر در میخانه نهادیم | اوقات دعا در ره جانانه نهادیم
سلطان ازل گنج غم عشق بما داد | تا روی درین منزل ویرانه نهادیم
در خرقه صد عاقل و زاهد زند آتش | این داغ که ما بر دل دیوانه نهادیم
در دل ندهم ره پس ازین مهر بتان را | مهر لب او بر در این خانه نهادیم
آن بوسه که زاهد ز پیش داد بما دست | از روی صفا بر لب جانانه نهادیم
چون میرود این کشتی سرگشته که آخر | جان در سر این گوهر یکدانه نهادیم
المنة لله که چو ما بیدل و دین بود | آن را که خرد پرور و فرزانه نهادیم
در خرقه ازین بیش منافق نتوان بود | بنیادش ازین شیوهٔ رندانه نهادیم

قانع بخیالی ز تو بودیم چو حافظ
یارب چه گدا همت و شاهانه نهادیم

ما درین در نه پی حشمت و جاه آمده‌ایم | از بد حادثه اینجا بپناه آمده‌ایم

رهرو منزل عشقیم و ز سرحد عدم | تا به اقلیم وجود این همه راه آمده‌ایم

سبزهٔ خط تو دیدیم و ز بستان بهشت | به طلبکاری این مهرگیاه آمده‌ایم

با چنین گنج که شد خازن او روح امین | به گدایی به در خانهٔ شاه آمده‌ایم

لنگر حلم تو ای کشتی توفیق کجاست | که درین بحر کرم غرق گناه آمده‌ایم

آبرو می‌رود ای ابر خطاپوش ببار | که بدیوان عمل نامه سیاه آمده‌ایم

حافظ این خرقهٔ پشمینه بینداز که ما
از پی قافله با آتش و آه آمده‌ایم

ما ز یاران چشم یاری داشتیم | خود غلط بود آنچه ما پنداشتیم

تا درخت دوستی کی بر دهد | حالیا رفتیم و تخمی کاشتیم

گفتگو آیین درویشی نبود | ورنه با تو ماجراها داشتیم

شیوهٔ چشمت فریب جنگ داشت | ما غلط کردیم و صلح انگاشتیم

نکته‌ها رفت و شکایت کس نکرد | جانب حرمت فرو نگذاشتیم

گلبن حسنت نه خود شد دلفریب | ما دم همت برو بگماشتیم

چون نهادی دل به مهر دیگران | ما امید از وصل تو برداشتیم

گفت خود دادی به ما دل حافظا | ما محصل بر کسی نگماشتیم

ما نگوییم بد و میل بناحق نکنیم	جامهٔ کس سیه و دلق خود ازرق نکنیم
رقم مغلطه بر دفتر دانش نکشیم	سر حق باورق شعبده ملحق نکنیم
عیب درویش و توانگر بکم و بیش بدست	کار بد مصلحت آنست که مطلق نکنیم
خوش برانیم جهان در نظر راهروان	فکر اسپ سیه و زین مغرق نکنیم
آسمان کشتی ارباب هنر می شکند	تکیه آن به که برین بحر معلق نکنیم
شاه اگر جرعهٔ رندان نه بحرمت نوشد	التفاتش بمی صاف مروق نکنیم
گر بدی گفت حسودی و رفیقی رنجید	گو تو خوش باش که ما گوش باحمق نکنیم

حافظ ار خصم خطا گفت نگیریم برو
ور بحق گفت جدل با سخن حق نکنیم

مرا عهدیست با جانان که تا جان در بدن دارم	هواداری کویش را چو جان خویشتن دارم
صفای خلوت خاطر ازان شمع چگل جویم	فروغ چشم و نور دل ازان ماه ختن دارم
بکام و آرزوی دل چو دارم خلوتی حاصل	چه فکر از خبث بدگویان میان انجمن دارم
شراب خوشگوارم هست و یار مهربان ساقی	ندارد هیچکس یاری چنین یاری که من دارم
مرا در خانه سروی هست کاندر سایهٔ قدش	فراغ از سرو بستانی و شمشاد چمن دارم
سزد کز خاتم لعلش زنم لاف سلیمانی	چو اسم اعظمم باشد چه باک از اهرمن دارم

خدارا ای رقیب امشب زمانی دیده بر هم نه | که من با لعل خاموشش نهانی صد سخن دارم

گرم صد لشکر از خوبان بقصد دل کمین سازند | بحمد الله والمنة بتی لشکر شکن دارم

الا ای پیر فرزانه مکن عیبم ز میخانه | که من در ترک پیمانه دلی پیمان شکن دارم

چو در گلزار اقبالش خرامانم بحمد الله | نه میل لاله و نسرین نه برگ یاسمن دارم

بر رندی شهره شد حافظ پس از چندین ورع اما
چه غم دارم چو در عالم امین الدین حسن دارم

مرحبا طایر فرخ رخ و فرخنده پیام | خیر مقدم چه خبر یار کجا راه کدام

یا رب این قافله را لطف ازل بدرقه باد | که از و خصم بدام آید و معشوق بکام

ماجرای من و معشوق مرا پایان نیست | هر چه آغاز ندارد نپذیرد انجام

چشم خونبار مرا خواب نه در خور باشد | من له یقتل داء دنف کیف ینام

تو ترحم نکنی بر من بیدل دانم | ذاک دعوای دهانت و تلک الایام

گل ز حد برد تنعم ز کرم رخ بنمای | سرو می‌نازد و خوش نیست خدا را بخرام

مرغ روحم که همی زد ز سر سدره صفیر | عاقبت دانه خال تو فکندش در دام

زلف دلدار چو زنار همی فرماید | برو ای شیخ که شد بر تنم این خرقه حرام

حافظ ار میل بابروی تو دارد شاید | جای در گوشه محراب کنند اهل کلام

مرو که در غم هجر تو از جهان بروم
بیا که پیش تو از خویشتن چو زمان بروم

سخن بگوی که پیش لب تو جان بدهیم
رها مکن که درین حسرت از جهان بروم

روا مدار که جان بر لب است و ما ز جهان
ندیده کام دل از آن لب و دهان بروم

خوش آن زمان که ببینیم بر زبان لب تو
تو خود بگوی که ما از برت چسان بروم

گدای کوی شمائیم و حاجتی داریم
روا مدار که محروم از آستان بروم

نشان وصل بیاده بهر طریق که هست
که باری از پی وصل تو با نشان بروم

مگو که حافظ ازین در برو برای خدا
که هر چه رای تو باشد جز این زمان بروم

مزن بر دل ز نوک غمزه تیرم
که پیش چشم بیمارت بمیرم

نصاب حسن در حد کمال است
زکاتم ده که مسکین و فقیرم

قدح پر کن که من در دولت عشق
جوان بخت جهانم گرچه پیرم

چنان پر شد فضای سینه از دوست
که فکر خویش گم شد از ضمیرم

مبادا جز حساب مطرب و می
اگر خطی کشد کلک دبیرم

در آن غوغا که کس کس را نپرسد
من از پیر مغان منت پذیرم

چو طفلان تا کی ای زاهد فریبی
به سیب بوستان و شهد و شیرم

من آن مرغم که هر شام و سحرگاه	ز بام عرش می آید صفیرم
قراری کرده ام با می فروشان	که روز غم بجز ساغر نگیرم
خوشا آن دم که استغنای مستی	فراغت بخشد از شاه و وزیرم
فراوان گنج غم در سینه دارم	اگرچه مدعی بیند فقیرم

من آن دم برگرفتم دل ز حافظ
که ساقی گشت یار ناگزیرم

مژده وصل تو کو کز سر جان برخیزم	طایر قدسم و از دام جهان برخیزم
یا رب از ابر هدایت برسان بارانی	پیشتر زانکه چو گردی ز میان برخیزم
بولای تو که گر بنده خویشم خوانی	از سر خواجگی کون و مکان برخیزم
بر سر تربت من با می و مطرب بنشین	تا ببویت ز لحد رقص کنان برخیزم
گرچه پیرم تو شبی تنگ در آغوشم گیر	تا سحرگه ز کنار تو جوان برخیزم
تو مپندار که از خاک سر کوی تو من	بجفای فلک و جور زمان برخیزم

سرو بالا بنما ای بت شیرین حرکات
که چو حافظ ز سر جان و جهان برخیزم

من ترک عشقبازی و ساغر نمی کنم	صد بار توبه کردم و دیگر نمی کنم

باغ بهشت و سایهٔ طوبی و قصر حور | با خاک کوی دوست برابر نمی‌کنم

تلقین درس اہل نظر یک اشارتست | گردم اشارتی و مکرر نمی‌کنم

ہرگز نمی‌شود ز سر خود خبر مرا | تا در میان میکده سر بر نمی‌کنم

شیخم بطنز گفت حرامست می مخور | گفتم بگو که گوش بهر خر نمی‌کنم

پیر مغان حکایت معقول میکند | معذورم ار محال تو باور نمی‌کنم

این تقویم بس است که چون آہوان شہر | ناز و کرشمه بر سر منبر نمی‌کنم

زاہد بطعنه گفت برو ترک عشق کن | محتاج جنگ نیست برادر نمی‌کنم

حافظ جناب پیر مغان مامن وفاست | من ترک خاک بوسی این در نمی‌کنم

من دوستدار روی خوش و موی دلکشم | مدہوش چشم مست و می صاف بیغشم

عاشقی گر ز بر نباشد ز سوز و ساز | استاده ام چو شمع مترسان ز آتشم

من آدم بهشتیم اما درین سفر | حالی اسیر عشق جوانان مهوشم

بخت ار مدد کند که کشم رخت سوی دوست | گیسوی حور گرد فشاند ز مفرشم

از معدن لب لعل است و کان حسن | من جوہری مفلس ازان رو مشوشم

بلبله چشم مست درین شہر دیده ام | حقا که می نمیخورم اکنون و سرخوشم

شهریست پر کرشمهٔ خوبان ز شش جهت	چیزیم نیست ورنه خریدار هر ششم
گفتی ز سر عهد ازل نکته بگوی	آنگه بگویمت که دو پیمانه درکشم
حسن عروس طبع مرا جلوه آرزوست	آیینه‌ای ندارم از آن آه می‌کشم

حافظ ز تاب فکرت بیجا چلی بسوخت
ساقی کجاست تا زند آبی بر آتشم

من که باشم که بر آن خاطر عاطر گذرم	لطفها می‌کنی ای خاک درت تاج سرم
دلبرا بنده نوازیت که آموخت بگو	که من این ظن به رقیبان تو هرگز نبرم
همتم بدرقهٔ راه کن ای طایر قدس	که درازست ره مقصد و من نوسفرم
ای نسیم سحری بندگی ما برسان	که فراموش مکن وقت دعای سحرم
خرم آن روز کزین مرحله بربندم رخت	وز سر کوی تو پرسند رفیقان خبرم
پایهٔ نظم بلندست و جهانگیر بگو	تا کند پادشه بحر دهان پر گهرم
راه خلوتگه خاصم بنما تا پس ازین	می خورم با تو و دیگر غم دنیا نخورم

حافظا شاید اگر در طلب گوهر وصل
دیده دریا کنم از اشک و در او غوطه خورم

من نه آن رندم که ترک شاهد و ساغر کنم	محتسب داند که من این کارها کمتر کنم

چون صبا مجموعهٔ گل را بآب لطف شست / کج دلم خوان گر نظر بر صفحهٔ دفتر کنم

لاله ساغر گیر و نرگس مست و بر ما نام فسق / داوری دارم بسی یارب کرا داور کنم

عشق دُردانه‌ست و من غواص و دریا میکده / سر فرو بردم در انجا تا کجا سر بر کنم

گرچه گرد آلود فقرم شرم باد از همتم / گر بآب چشمهٔ خورشید دامن تر کنم

من که دارم در گدائی گنج سلطانی بدست / کی طمع در گردش گردون دون پرور کنم

عاشقان را گر در آتش می پسندد لطف دوست / تنگ چشمم گر نظر بر چشمهٔ کوثر کنم

عهد و پیمان فلک را نیست چندان اعتبار / عهد با پیمانه بندم شرط با ساغر کنم

بازکش یکدم عنان ای ترک شهر آشوب من / تا ز اشک چهره راهت پر زر و گوهر کنم

جود بینوائی روسیه بادم چو ماه / گر قبول فیض خورشید بلند اختر کنم

من که امروزم بهشت نقد حاصل میشود / وعدهٔ فردای زاهد را چرا باور کنم

شیوهٔ رندی نه لائق بود وضعم را ولی / چون در افتادم چرا اندیشهٔ دیگر کنم

دوش لعلت عشوها میداد عاشق را ولی / من نه آنم کز وی این افسانها باور کنم

گوشهٔ محراب ابروی تو میخواهم ز بخت / تا در آنجا همچو مجنون درس عشق از بر کنم

وقت گل گوئی که زاهد شو بچشم و جان و دل / میروم تا مشورت با شاهد و ساغر کنم

زهد وقت گل چه سود ایست حافظ گوش دار / تا اعوذی خوانم و اندیشهٔ دیگر کنم

نماز شام غریبان چو گریه آغازم — بمویه‌های غریبانه قصه پردازم

بیاد یار و دیار آنچنان بگریم زار — که از جهان ره و رسم سفر براندازم

من از دیار حبیبم نه از بلاد رقیب — مهیمنا برفیقان خود رسان بازم

خدای را مددی ای دلیل راه که من — بکوی میکده دیگر علم برافرازم

خرد ز پیری من کی حساب برگیرد — که باز با صنمی طفل عشق می بازم

بجز صبا و شمالم نمی شناسد کس — عزیز من که بجز باد نیست همرازم

هوای منزل یار آب زندگانی ماست — صبا بیار نسیمی ز خاک شیرازم

سرشکم آمد و عیبم بگفت روی بروی — شکایت از که کنم خانگیست غمازم

ز چنگ زهره شنیدم که صبحدم میگفت
مرید حافظ خوش لهجه خوش آوازم

هرچند پیر و خسته دل و ناتوان شدم — هرگه که یاد روی تو کردم جوان شدم

شکر خدا که هرچه طلب کردم از خدا — بر منتهای مطلب خود کامران شدم

در شاهراه دولت سرمد بتخت بخت — با جام می بکام دل دوستان شدم

از آن زمان که فتنهٔ چشمت بما رسید — ایمن ز شر فتنهٔ آخر زمان شدم

ای گلبن جوان بر دولت بخور که من — در سایهٔ تو بلبل باغ جهان شدم

اول ز حرف لوح وجودم خبر نبود — در مکتب غم تو چنین نکته دان شدم

قسمت حوالتم بخرابات می کند — هر چند اینچنین شدم و آنچنان شدم

من پیر سال و ماه نیم یار بیوفاست — بر من چو عمر میگذرد پیر ازان شدم

آن روز بر دلم در معنی گشاده شد — کز ساکنان درگه پیر مغان شدم

دوشم نوید داد بشارت که حافظا
باز آ که من بعفو گناهت ضمان شدم

اگر بر خیزد از دستم که با دلدار بنشینم — ز جام وصل می نوشم ز باغ خلد گل چینم

شراب تلخ صوفی سوز بنیادم بخواهد برد — لبم بر لب نه ای ساقی و بستان جان شیرینم

لبت شکر بمستان داد و چشمت می بمیخواران — منم کز غایت حرمان نه با آنم نه با اینم

مگر دیوانه خواهم شد درین سودا که شب تا روز — سخن با ماه میگویم پری در خواب می بینم

چو هر خاکی که باد آورد فیضی بود و انعامی — ز حال بنده یاد آور که خدمتگار دیرینم

ز هر کو نقش نظمی زد کلامش دلپذیر آمد — تذرو طرفه میگیرم که چالاکست شاهینم

وگر باور نمیداری رو از صورتگر چین پرس — که مانی نسخه میخواهد ز نوک کلک مشکینم

وفاداری و حق گوئی نه کار هر کسی باشد — غلام آصف دوران جلال الحق والدینم

رموز عشق و سرمستی ز من بشنو نه از حافظ — که با جام و قدح هر شب حریف ماه و پروینم

این چه شوریست که در دور قمر می‌بینم
همه آفاق پر از فتنه و شر می‌بینم

هر کسی روز بهی می‌طلبد از ایام
مشکل اینست که هر روز بتر می‌بینم

ابلهان را همه شربت ز گلاب و قند است
قوت دانا همه از خون جگر می‌بینم

اسپ تازی شده مجروح بزیر پالان
طوق زرین همه در گردن خر می‌بینم

دختران را همه جنگست و جدل با مادر
پسران را همه بدخواه پدر می‌بینم

هیچ رحمی نه برادر به برادر دارد
هیچ شفقت نه پدر را به پسر می‌بینم

پند حافظ بشنو خواجه برو نیکی کن
زانکه این پند به از دُرّ و گهر می‌بینم

تمام

دیدار شد میسر و بوس و کنار هم
از بخت شکر دارم و از روزگار هم

زاهد برو که طالع اگر طالع منست
جامم بدست باشد و زلف نگار هم

ما عیب کس بمستی و رندی نمی‌کنیم
لعل بتان خوش است و می خوشگوار هم

ای دل بشارتی دهمت محتسب نماند
وز می جهان پر است و بت میگسار هم

آن شد که چشم بدنگران بود از کمین
خصم از میان برفت و سرشک از کنار هم

خاطر بدست تفرقه دادن نه زیرکیست
مجموعه‌ای بخواه و صراحی بیار هم

بر خاکیان عشق فشان جرعهٔ لبش
تا خاک لعل گون شود و مشکبار هم

چون آبروی لاله و گل فیض حسن تست	ای ابر لطف بر من خاکی ببار هم
چون کائنات جمله ببوی تو زنده اند	ای آفتاب سایه ز من بر مدار هم
اهل نظر اسیر تواند از خدا بترس	وز انتصاف آصف جم اقتدار هم
بر یاد رای انور او آفتاب صبح	جان میکند فدا و کواکب نثار هم
گوی زمین ربوده چوگان عدل تست	وین برکشیده گنبد نیلی حصار هم
تا از نتیجه فلک و طور دور اوست	تبدیل سال و ماه و خزان و بهار هم
خالی مباد کاخ جلالت ز سروران	وز ساقیان سرو قد گلعذار هم
بر آن ملک و دین که ز دست وزارتش	ایام کان یمین شد و دریا یسار هم
عزم سبک عنان تو در جنبش آورد	این پایدار مرکز عالی مدار هم

حافظ که در ثنای تو چندین گهر فشاند
پیش کف تو شد خجل و شرمسار هم

صلاح از ما چه میجوئی که مستان را صلا گفتیم	بدور نرگس مستت سلامت را دعا گفتیم
در میخانه ام بگشا که هیچ از خانقه نگشود	گرت باور بود ور نه سخن این بود و ما گفتیم
من از چشمت خوش ساقی خراب افتاده ام لیکن	بلائی کز حبیب آمد هزارش مرحبا گفتیم
قدت گفتیم که شمشاد است بس خجلت ببار آورد	که این نسبت چرا کردیم و این بهتان چرا گفتیم

...لت کنند زیور بر زرت کشند در یه	من بینوای مضطر چه کنم که زر ندارم
...م مگو که خواهم که ز در گهت برانم	تو برین و من بر آنم که دل از تو بر ندارم
...ن اگر چه می پرستم به بهیچی بدستم	بسپرید دل ز دستم که دل دگر ندارم

دل حافظ ار بجویی غم دل ستد خوبی
چه بگویمت بگویی سر درد سر ندارم

...نور چشم من سخنی هست گوش کن	تا ساغرت پر است بنوشان و نوش کن
...ن سخن بتجربه گفتند گفتمت	هان ای پسر که پیر شوی پند گوش کن
...دانشمند سلسله ننهاده هست عشق	خواهی که زلف یار کشی ترک هوش کن
...شیخ و خرقه لذت مستی نبخشدت	همت درین عمل طلب از میفروش کن
...ستان مضایقه در عمر و مال نیست	صد جان فدای یار نصیحت نیوش کن
...راه عشق وسوسه اهرمن بسی است	هشدار و گوش دل به پیام سروش کن
...ل نوا تبه شد و ساز طرب نماند	ای چنگ ناله بر کش و ای دف خروش کن
...ساقی گر جامت از می صافی تهی مباد	چشم عنایتی بمن دردنوش کن

سرمست در قبای زرافشان چو بگذری
یک بوسه نذر حافظ پشمینه پوش کن

افسر سلطان گل پیدا شد از طرف چمن | مقدمش یارب مبارک باد بر سرو و سمن

خوش بجای خویشتن بود این نشست خسروی | تا نشیند هر کسی اکنون بجای خویشتن

تا ابد معمور باد این خانه کز خاک درش | هر نفس با بوی رحمن می وزد باد یمن

خاتم جم را بشارت ده بحسن خاتمه | کاسم اعظم کرد ازو کوتاه دست اهرمن

خنگ چوگانی چرخت رام شد در زیر زین | شهسوارا خوش بمیدان آمدی گوئی بزن

جویبار ملک را آب از سر شمشیر تست | تو درخت عدل بنشان بیخ بدخواهان بکن

شوکت پور پشنگ و تیغ عالمگیر تو | در همه شهنامه‌ها شد داستان انجمن

بعد ازین نشگفت اگر با نکهت خلق خوشت | خیزد از صحرای ایران نافهٔ مشک ختن

گوشه گیران انتظار جلوهٔ خوش می‌کشند | بر شکن طرف کلاه و برقع از رخ برفکن

ای صبا بر ساقی بزم اتابک عرضه دار | تا ازان جام زرافشان جرعهٔ بخشد بمن

مشورت با عقل کردم گفت حافظ می بنوش
ساقیا می ده بقول مستشار مؤتمن

ای خسرو خوبان نظری سوی گدا کن | رحمی بمن سوخته بی سر و پا کن

دارد دل درویش تمنای نگاهی | زان چشم سیه مست بیک غمزه روا کن

گر لاف زند ماه که ماند بجمالت | بنمای برخ خویش و مه انگشت نما کن

ای سرو چمان از چمن و باغ زمانی	بخرام درین بزم و دو صد جامه قبا کن
شمع و گل و پروانه و بلبل همه جمع اند	ای دوست بیا رحم به تنهائی ما کن
با دل شدگان جور و جفا تا بکی آخر	آهنگ وفا ترک جفا بهر خدا کن

مشنو سخن دشمن بدگوی خدا را
با حافظ مسکین خود ای دوست وفا کن

ای روی ماه منظر تو نوبهار حسن	خال و خط تو مرکز لطف و مدار حسن
در چشم پرخمار تو پنهان فسون سحر	در زلف بیقرار تو پیدا قرار حسن
ماهی نتافت چون رخت از برج خسروی	سروی نخاست چون قدت از جویبار حسن
خرم شد از ملاحت تو عهد دلبری	فرخ شد از لطافت تو روزگار حسن
از دام زلف و دانهٔ خال تو در جهان	یک مرغ دل نماند نگشته شکار حسن
دائم به لطف دایهٔ طبع از میان جان	می پرورد بناز ترا در کنار حسن
گرد لبت بنفشه از آن تازه و ترست	کاب حیات میخورد از جویبار حسن

حافظ طمع ببرید که بیند نظیر دوست
دیار نیست غیر تو اندر دیار حسن

بالابلند عشوه گر سرو ناز من	کوتاه کرد قصهٔ زهد دراز من

دیدی دلا که آخر پیری و زهد و علم — با من چه کرد دیدهٔ معشوقه باز من

از آب دیده بر سر آتش نشسته‌ام — کو فاش کرد در همه آفاق راز من

می‌ترسم از خرابی ایمان که می‌برد — محراب ابروی تو حضور از نماز من

مست است یار و یاد حریفان نمی‌کند — یادش بخیر ساقی مسکین نواز من

یارب کی آن صبا بوزد کز نسیم او — گردد شمامهٔ کرمش کارساز من

بر خود چو شمع خنده زنان گریه می‌کنم — تا با تو سنگدل چه کند سوز و ساز من

نقشی بر آب می‌زنم از گریه حالیا — تا کی شود قرین حقیقت مجاز من

محمود در آدمی که بآخر رسید عمر — میداد جان بزاری و میگفت ایاز من

گفتم بدلق زرق بپوشم نشان عشق — غماز بود اشک و عیان کرد راز من

زاهد چو از نماز تو کاری نمی‌رود — هم مستی شبانه و راز و نیاز من

حافظ ز غصه سوخت بگو حالش ای صبا — با شاه دوست‌پرور دشمن گداز من

بهار و گل طرب انگیز گشت و توبه‌شکن — بشادی رخ گل بیخ غم ز دل برکن

طریق صدق بیاموز از آب صافی دل — براستی طلب آزادگی ز سرو چمن

رسید باد صبا غنچه از هوا داری — ز خود برون شد و بر تن درید پیراهن

دستبرد صبا گرد گل کلاله ببین	شکنج گیسوی سنبل نگر بروی سمن
عروس غنچه بدین زیور و تبسم خوش	معاینه دل و دین میبرد بوجه حسن
صفیر بلبل شوریده و نفیر هزار	برای وصل گل آمد برون ز قلب حزن

حدیث و غصهٔ دوران ز جام جو حافظ
بقول مطرب و فتوی پیر صاحب فن

چندانکه گفتم غم با طبیبان	درمان نکردند مسکین غریبان
آن گل که هر دم در دست خاریست	گو شرم بادت از عندلیبان
ما درد پنهان با یار گفتیم	نتوان نهفتن درد از طبیبان
یا رب امان ده تا باز بیند	چشم محبان روی حبیبان
درج محبت بر مهر خود نیست	یا رب مبادا کام رقیبان
ای منعم آخر بر خوان وصلت	تا چند باشم از بی نصیبان

حافظ نگشتی رسوای گیتی
گر می شنیدی پند غریبان

چو گل هر دم ببویت جامه بر تن	کنم چاک از گریبان تا بدامن
تنت را دید گل گوئی که در باغ	چو مستان جامه را بدرید بر تن

من از دست غمت مشکل برم جان / ولی دل را تو آسان بردی از من

بقول دشمنان برگشتی از دوست / نگردد هیچکس با دوست دشمن

تنت در جامه چون در جام باده / دلت در سینه چون در سیم آهن

ببار ای شمع اشک از دیده چون میغ / که سوز دل شود بر خلق روشن

مرو کز سینه‌ام آه جگر سوز / برآید همچو دود از راه روزن

دلم را مشکن و در پا میفکن / که دارد در سر زلف تو مسکن

چو دل در زلف تو بستست حافظ / بدینسان کار او در پا میفکن

چون شوم خاک رهش دامن بیفشاند ز من / ور بگویم دل بگردان رو بگرداند ز من

گر چو شمع از عشق پیشش میرم بر غمم خندد چو صبح / ور برنجم خاطر نازک برنجاند ز من

عارض رنگین بهر کس مینماید همچو گل / ور بگویم باز پوشان باز پوشاند ز من

دوستان جان داده‌ام از بهر دهانش بنگرید / کو بچیزی مختصر چون باز میماند ز من

او بخون تشنه و من بر لبش تا چون شود / کام بستانم ازو یا داد بستاند ز من

چشم خود را گفتم آخر یک نظر سیرش ببین / گفت میخواهی مگر تا جوی خون راند ز من

گر چو فرهادم بتلخی جان برآید حیف نیست / بس حکایتهای شیرین باز میماند ز من

ختم کن حافظ که گر زینگونه خوانی درس عشق
خلق در هر گوشه افسانه خواند ز من

خدا را کم نشین با خرقه پوشان	رخ از رندان بی سامان مپوشان
درین خرقه بسی آلودگی هست	خوشا وقت قبای می فروشان
چو مستم کرده مستور منشین	چو نوشم داده زهرم منوشان
تو نازک طبعی و طاقت نیاری	گرانیهای مشتی دلق پوشان
درین صوفی وشان دردی ندیدم	که صافی باد عیش دردنوشان
لب میگون و چشم مست بگشای	که از شوقت می لعل است جوشان
بیا و زرق این سالوسیان بین	صراحی خون دل و بربط خروشان

ز دلگرمی حافظ بر حذر باش
که دارد سینه چون دیگ جوشان

دانی که چیست دولت دیدار یار دیدن	در کوی او گدائی بر خسروی گزیدن
از جان طمع بریدن آسان بود ولیکن	از دوستان جانی مشکل بود بریدن
خواهم شدن به بستان چون غنچه با دل تنگ	وانجا به نیکنامی پیراهنی دریدن
گه چون نسیم با گل راز نهفته گفتن	گه سر عشقبازی از بلبلان شنیدن

پوشیدن لب یار را دل ز دست مگذار	کاخر ملول گردی از دست لب گزیدن
فرصت شمار صحبت کز این دو راهه منزل	چون بگذریم نتوان دیگر بهم رسیدن

گویی برفت حافظ از یاد شاه منصور
یارب بیادش آور درویش پروریدن

دلم را در سر زلف تو مسکن	بدین سانش فرو مگذار و مشکن
تو گر دل سرکشد چون لطف باشد	بدست آرش ولی در پایش مفکن
چو شمع ار پیش آیی در شب تار	شود چشمم بدیدار تو روشن
بگلزارم چه کار اکنون که گشته	جهان بر چشمم از رویت چو گلشن
ز شرم قامت نسفیم آزاد	همه تن گر زبان باشم چو سوسن
ز مهرت گر بتابم ذره‌ای روی	چو خورشیدم فرود آید ز روزن
کجا بر تنگ شکر دست یابد	گرانمایه مگس از باد بیزن

چو حافظ ماجرای عشقبازی
نمی‌گوید کسی بر وجه احسن

ز در در آو شبستان ما منور کن	دماغ مجلس روحانیان معطر کن
بچشم و ابروی جانان سپرده‌ام دل و جان	بیا بیا و تماشای طاق و

از آن شمائل الطاف و حسن خُلق که تراست | میان بزم حریفان چو شمع سر برکن

بگو بخازن جنت که خاک این مجلس | بتحفه بر سوی فردوس و عود مجمر کن

طمع بنقد وصال تو حد ما نبود | حوالتم بدان لعل همچو شکر کن

چو شاهدان چمن زیر دست حسن تواند | کرشمه بر سمن و ناز بر صنوبر کن

ستاره شب هجران نمی‌فشاند نور | ببام قصر برآ و چراغ مه برکن

ازین مرقع پشمینه تنگ در تنگم | بیک کرشمه صوفی وشم قلندر کن

فضول نفس حکایت بسی کند ساقی | تو کار خود مده از دست و می بساغر کن

لب پیاله ببوس آنگهان بمستان ده | بدین لطیفه دماغ خرد معطر کن

اگر فقیه نصیحت کند که مے مخورید | پیاله‌ای بدهش گو دماغ را تر کن

حجاب دیدهٔ ادراک شد شعاع جمال | بیا و خرگه خورشید را منور کن

پس از ملازمت عیش و عشق مهرویان | ز کارها که کنی شعر حافظ از بر کن

شاه شمشادقدان خسرو شیرین‌دهنان | که بمژگان شکند قلب همه صف‌شکنان

از من دوست بدست آر و ز دشمن بگسل | مرد یزدان شو و ایمن گذر از اهرمنان

مست بگذشت و نظر بر من درویش انداخت | گفت کای چشم و چراغ همه شیرین‌سخنان

تا کی از سیم و زرت کیسه تهی خواهد بود | بنده ما بشنو و برخور ز همه سیم تنا

کمتر از ذره نه پست مشو مهر بورز | تا بخلوتگه خورشید رسی چرخ زنا

پیر پیمانه کش ما که روانش خوش باد | گفت پرهیز کن از صحبت پیمان شکنا

بر جهان تکیه مکن گر قدحی می داری | شادی زهره جبینان خور و نازک بدنا

با صبا در چمن لاله سحر می گفتم | که شهیدان که اند این همه خونین کفنا

گفت حافظ من و تو محرم این راز نه ایم
از می لعل حکایت کن و سیمین ذقنا

شراب لعل کش و روی مه جبینان بین | خلاف مذهب آنان جمال اینان بین

بزیر دلق ملمع کمندها دارند | درازدستی این کوته آستینان بین

بخرمن دو جهان سر فرو نمی آرند | دماغ و کبر گدایان و خوشه چینان بین

گره ز ابروی پرچین نمی گشاید یار | نیاز اهل دل و ناز نازنینان بین

حدیث عهد محبت ز کس نمی شنوم | وفای صحبت یاران و همنشینان بین

اسیر عشق شدن چاره خلاص من است | ضمیر عاقبت اندیش پیش بینان بین

غبار خاطر حافظ ببرد صیقل عشق
صفای نیت پاکان و پاکدینان بین

صبح است ساقیا قدحی پر شراب کن	دور فلک درنگ ندارد شتاب کن
زان پیشتر که عالم فانی شود خراب	ما را ز جام بادهٔ گلگون خراب کن
خورشید می ز مشرق ساغر طلوع کرد	گر برگ عیش می‌طلبی ترک خواب کن
روزی که چرخ از گل ما کوزه‌ها کند	زنهار کاسهٔ سر ما پر شراب کن
ما مرد زهد و توبه و طامات نیستیم	با ما بجام بادهٔ صافی خطاب کن
چون حباب دیده بروی قدح کشای	وین خانه را قیاس اساس از حباب کن
ایام گل چو عمر برفتن شتاب کرد	ساقی بدور بادهٔ گلگون شتاب کن

کار صواب باده‌پرستی است حافظا

برخیز و روی عزم بکار ثواب کن

فاتحه چو آمدی بر سر خسته بخوان	لب بگشا که میدهد لعل لبت بمرده جان
آنکه بپرسش آمد و فاتحه خواند و میرود	گو نفسی که روح را میکنم از پیش روان
ای که طبیب خسته روی زبان من ببین	کین دم و دود سینه ام بار دلست بر زبان
گرچه تب استخوان من کرد ز مهر گرم و رفت	همچو تبم نمیرود آتش مهر از استخوان
باز نشان حرارتم ز آب دو دیده و ببین	نبض مرا که میدهد هیچ ز زندگی نشان
حال دلم چو خال تو هست در آتشش وطن	جسمم از آن دو چشم تو خسته شدست و ناتوان

آنکه مدام شیشه ام از پی لعل داده است	شیشه ام از چه می برد پیش طبیب هر زمان

ای دل من

حافظ از آب زندگی شعر تو داد شربتم
ترک طبیب کن بیا نسخهٔ شربتم بخوان

کرشمه کن و بازار ساحری بشکن	بغمزه رونق بازار سامری بشکن
بباد ده سر و دستار عالمی یعنی	کلاه گوشه بآیین دلبری بشکن
برون خرام و ببر گوی نیکی از همه کس	سزای حور بده رونق پری بشکن
به آهوان نظر شیر آفتاب بگیر	بابروان دوتا قوس مشتری بشکن
چو عطرسای شود زلف سنبل از دم باد	تو قیمتش بسر زلف عنبری بشکن

چو عندلیب فصاحت فروش شد حافظ
تو رونقش بسخن گفتن دری بشکن

گلبرگ را ز سنبل مشکین نقاب کن	یعنی که رخ بپوش و جهانی خراب کن
بگشا بشیوه نرگس مست خراب را	وز رشک چشم نرگس رعنا پر آب کن
بفشان عرق ز چهره و اطراف باغ را	چون شیشهای دیدهٔ ما پر گلاب کن
بوی بنفشه بشنو و زلف نگار گیر	بنگر برنگ لاله و عزم شراب کن
زانجا که رسم و عادت عاشق کشی تست	شمشیر کین بخون دل ما خضاب کن

...ت خویش و خوی ترا آزموده‌ایم	با دشمنان قدح کش و با ما عتاب کن

حافظ وصال مے طلبد از رہ دعا
یارب دعای خسته دلان مستجاب کن

...خوشیم باده ما در پیاله کن	بدست را بغمزه ساقی حواله کن
...ز جام ماه باده چون آفتاب ریز	بر روی و زر سنبل مشکین کلاله کن
...بر خانقه بخرابات شود مے	غسلے برآرد و توبه هفتاد ساله کن
...دفی بگیر به چهره مجلس بشو چو شمع	آهنگ رقص ما همه از آه و ناله کن

گر نو عروس دهر در آید بعقد تو
مهر دو کون حافظش اندر قباله کن

...طائر سیست قدسی عرش آشیان	از قفس تن ملول سیر شده از جهان
...در این خاکدان چون بپرد مرغ ما	باز نشیمن کند بر سر آن آشیان
...بپر ز این جهان سدره بود جای او	تکیه گه باز ما کنگره عرش دان
...دولت فتد بر سر عالم ز سے	گر بزند مرغ ما بال و پری در جهان
...دو جهانش مکان نیست که از کاستن	کان وی از معدن ست جای وی از لامکان
...علوے بود جلوه گه مرغ ما	آب خور او بود گلشن باغ جنان

چون دم وحدت زنی حافظ شوریده حال
خامهٔ توحید کش بر ورق انس و جان

منم که شهرهٔ شهرم بعشق ورزیدن	منم که دیده نیالوده ام به بد دیدن
وفا کنیم و ملامت کشیم و خوش باشیم	که در طریقت ما کافریست رنجیدن
بمی پرستی ازان نقش خود بر آب زدم	که تا خراب کنم نقش خود پرستیدن
به پیر میکده گفتم که چیست راه نجات	بخواست جام می و گفت باده نوشیدن
عنان بمیکده خواهیم تافت زین مجلس	که وعظ بی عملان واجبست نشنیدن
مراد ما ز تماشای باغ عالم چیست	بدست مردم چشم از رخ تو گل چیدن
برحمت سر زلف تو واثقم ورنه	کشش چو نبود ازان سو چه سود کوشیدن
ز خط یار بیاموز مهر با رخ خوب	که گرد عارض خوبان خوشست گردیدن

ببوس جز لب معشوق و جام می حافظ
که دست زهد فروشان خطاست بوسیدن

میسوزم از فراقت روی از جفا بگردان	هجران بلای ما شد یارب بلا بگردان
مه جلوه می نماید بر سبز خنگ گردون	تا او بسر درآید بر رخش پا بگردان
یغمای عقل و دین را بیرون خرام سرمست	بر سر کلاه بشکن در بر قبا بگردان

... غوله را بگردان یعنی بر غم سنبل	گر در چمن بخوری همچون صبا بگردان
ای نور چشم مستان در عین انتظارم	چنگ حزین و جامی بنواز یا بگردان
دوران چو می‌نویسد بر عارضش خطی خوش	یا رب نوشته بد از یار ما بگردان

حافظ ز خوبرویان قسمت جز این قدر نیست
گر نیستت رضائی حکم قضا بگردان

بشکن بر صف رندان نظرے بهتر ازین	بر در میکده میکن گذرے بهتر ازین
در حق من لبت آن لطف که می‌فرماید	گرچه خوبست ولیکن قدرے بهتر ازین
آنکه فکرش گره از کار جهان بگشاید	گو درین نکته بفرما نظرے بهتر ازین
دل بدان رود گرامی چه کنم گر ندهم	مادر دهر ندارد پسرے بهتر ازین
ناصحم گفت که جز غم چه هنر دارد عشق	گفتم ای خواجهٔ عاقل هنرے بهتر ازین
گر بگویم که قدح گیر و لب ساغر بوس	بشنو ای جان که نگوید دگرے بهتر ازین

کلک حافظ شکرین شاخ نباتست بچین
که درین باغ نبینی ثمرے بهتر ازین

یا رب آن آهوی مشکین بختن باز رسان	وان سهی سرو روان را بچمن باز رسان
دل آزردهٔ ما را بنسیمی بنواز	یعنی آن جان ز تن رفته بتن باز رسان

ماه و خورشید بامر تو بمنزل چو رسند	یار مه روی مرا نیز بمن باز رسان
سخن اینست که ما بی تو نخواهیم حیات	بشنو ای پیک سخنگیر و سخن باز رسان
سنگ و گل گشت عقیق از اثر گریهٔ من	یارب آن گوهر رخشان بمن باز رسان
برو ای طائر میمون همایون طلعت	پیش عنقا سخن از زاغ و زغن باز رسان

آنکه بودی وطنش دیدهٔ حافظ یارب
بمرادش ز غریبی بوطن باز رسان

خوشتر از فکر می و جام چه خواهد بودن	تا ببینیم سرانجام چه خواهد بودن
پیر میخانه چه خوش گفت معمائی دوش	از خط جام که فرجام چه خواهد بودن
باده خور غم مخور و پند مقلد مشنو	اعتبار سخن عام چه خواهد بودن
غم دل چند توان خورد که ایام نماند	گو نه دل باش و نه ایام چه خواهد بودن
مرغ کم حوصله را گو سر خود گیر و برو	رحم آنکس که نهد دام چه خواهد بودن
دست رنج تو همان به که شود صرف بکام	تا ببینیم که بناکام چه خواهد بودن

بردم از ره دل حافظ بدف و چنگ و غزل
تا جزای من بدنام چه خواهد بودن

دلبر جانان من برده دل و جان من	برده دل و جان من دلبر جانان من

زنده شود جان من از لب جانان من	ب جانان من زنده شود جان من
خاک سر کوی دوست روضهٔ رضوان من	ضه رضوان من خاک سر کوی دوست
واله و شیدای تست این دل حیران من	ل حیران من واله و شیدای تست
مصر ملاحت تراست یوسف کنعان من	سف کنعان من مصر ملاحت تراست
قامت دلجوی تست سرو گلستان من	و گلستان من قامت دلجوی تست

حافظ خوشخوان من نقد کمال غیاث
نقد کمال غیاث حافظ خوشخوان من

عقل و جان را بستهٔ زنجیر آن گیسو ببین	ت نگویم خال آن مهرو ببین
گفت چشم نیم مست غنچه آن آهو ببین	یب دل کردم که وحشی طبع و هرجایی مباش
ای نصیحت گو خدا را رو ببین و رو ببین	شقان آفتاب از دلبر ما غافل اند
نافه را خون در جگر زان زلف عنبربو ببین	ه بر عضای مهر از رشک آن مه رنگ کر
جان صد صاحبدل آنجا بستهٔ یک مو ببین	ه زلفش تماشاخانهٔ باد صباست
با هواداران رهرو حیلهٔ هندو ببین	ف البندش صبا را بند در گردن نهد
کس ندیدست و نبیند مثلش از هر سو ببین	من در جستجویش از خرد بیرون شدم
تیزی شمشیر بنگر نیروی بازو ببین	و شاه منصوری فلک رخ بر زمین

حافظ ار در گوشه محراب می نالد رواست
ای نصیحت گو خدا را آن خم ابرو ببین

ای لبت آب حیات و ای قدت سرو چمن — ای بخت خورشید خاور ای خطت مشک ختن

همچو ابرویت بچشم من کم آید ماه نو — چون لب لعلت نمی باشد عقیق اندر یمن

تا ز بخت دیده است گل در باغ ای سرو روان — بر تن خود چاک می سازد ز خجلت پیرهن

رشته جان من است آن تار گیسوی تابان — ذره خورشید یا درج در است آن یا دهن

بوسه میخواهم ز تو لب را بدندان میگزی — میکنی جانم جراحت بار دیگر

عاشق روی توام ای شاه خوبان جهان — این حکایت را بدانند آشکارا مرد و زن

هر دم حافظ ز غمت در گردن تو خون من
دامن بستاند از تو روز محشر ذو المنن

ای آفتاب آینه دار جمال تو — مشک سیاه مجمره گردان خال تو

صحن سرای دیده بشستم ولی چه سود — کاین گوشه نیست در خور خیل خیال تو

مطبوع تر ز روی تو صورت نبست هیچ — طغرا نویس ابروی مشکین مثال تو

در اوج ناز و نعمتی ای پادشاه حسن — یارب مباد تا بقیامت زوال تو

تا پیشوای بخت روم تهنیت کنان — کو مژده ز مقدم عید وصال تو

تا آسمان ز حلقه بگوشان ما شود	کو عشوهٔ ز ابروی همچون هلال تو
در چین زلفش ای دل مسکین چگونه	کاشفته گفت باد صبا شرح حال تو
برخاست بوی گل ز در آشتی در آی	ای نوبهار ما لب فرخنده فال تو
در صدر خواجه عرض کدامین جفا کنم	شرح نیازمندی دل یا ملال تو

حافظ درین کمند سر سرکشان بسی ست
سودای کج مپز که نباشد مجال تو

ای پیک راستان خبر سرو ما بگو	احوال گل به بلبل دستان سرا بگو
ما محرمان خلوت انسیم غم مخور	با یار آشنا سخن آشنا بگو
دلها ز دام طره چو بر خاک می نشاند	با آن غریب ما چه گذشت از هوا بگو
...شین چو می شدی سر زلفین مشکبار	با ما سر چه داشت ز بهر خدا بگو
...یگرت بران در دولت گذر فتد	بعد از ادای خدمت و عرض دعا بگو
...ن که گفت خاک در دوست توتیاست	گو این سخن معاینه در چشم ما بگو
...چمن [illegible] دوش میگریست	آخر تو واقفی که چه رفت ای صبا بگو
...راه عشق فرق غنی و فقیر نیست	ای پادشاه حسن سخن با گدا بگو
...ی که در سبو دل صوفی بعشوه برد	کی در قدح کرشمه کند ساقیا بگو

آنکس که منع ما ز خرابات میکند	گو در حضور پیر من این ماجرا بگو
جان پرورست قصهٔ ارباب معرفت	رمزی برو بپرس و حدیثی بیا بگو
هر چند ما بدیم تو ما را بدان مگیر	شاهانه ماجرای گناه گدا بگو
بر این فقیر نامهٔ آن محتشم بخوان	با این گدا حکایت آن پادشا بگو

حافظ گرت بمجلس او راه میدهند
می نوش و ترک زرق برای خدا بگو

ای خونبهای نافهٔ چین خاک راه تو	خورشید سایه پرور طرف کلاه تو
نرگس کرشمه می برد از حد برون خرام	ای جان فدای شیوهٔ چشم سیاه تو
خونم بخور که هیچ ملک با چنین جمال	از دل نیایدش که نویسد گناه تو
آرام و خواب خلق جهان را سبب توئی	زان شد کنار دیدهٔ دل تکیه گاه تو
با هر ستاره سر و کارست هر شبم	از حسرت فروغ رخ همچو ماه تو
یاران همنشین همه از هم جدا شدند	مائیم و آستانهٔ دولت پناه تو
یار بدان مباش که مانند بخت نیک	یار تو باد هر که بود نیکخواه تو
فردای حشر که عرض خلائق است	تا باشد دران میان بمن افتد نگاه تو
حافظ طمع مبر ز عنایت که عاقبت	آتش زند بخرمن غم دود آه تو

...قبای پادشاهی راست بالای تو	زینت تاج و نگین از گوهر والای تو
...آفتاب فتح را هر دم طلوعی میدهد	از کلاه خسروی رخسار مه سیمای تو
...جلوه گاه طائر اقبال گردد هر کجا	سایه اندازد همای چتر گردون سای تو
...از رسوم شرع و حکمت با هزاران اختلاف	نکته هرگز نشد فوت از دل دانای تو
...آب حیوانش ز منقار بلاغت میچکد	طوطی خوش لهجه یعنی کلک شکرخای تو
...گرچه خورشید فلک چشم و چراغ عالم است	روشنائی بخش چشم اوست خاک پای تو
...آنچه اسکندر طلب کرد و ندادش روزگار	جرعه بود از زلال جام جان افزای تو
...عرض حاجت در حریم حضرتت محتاج نیست	راز کس مخفی نماند بر فروغ رای تو

خسروا پیرانه سر حافظ جوانی میکند
بر امید عفو جانبخش گنه فرسای تو

...پیر خرابات و حق صحبت او	که نیست در سر من جز هوای خدمت او
...بهشت اگرچه نه جای گناهکار است	بیار باده که مستظهرم برحمت او
...چراغ صاعقه آن سحاب روشن باد	که زد بخرمن من آتش محبت او
...بر آستانه میخانه گر سری بینی	مزن بپای که معلوم نیست نیت او
...بیار باده که دوشم سروش عالم غیب	نوید داد که عام است فیض رحمت او

مکن بچشم حقارت نگاه بر من مست	که نیست معصیت و زهد بی مشیت او
نمیکند دل من میل زهد و توبه ولی	بنام خواجه بکوشیم و فر دولت او

مدام خرقهٔ حافظ بباده در گروست
مگر ز خاک خرابات بود فطرت او

تاب بنفشه میدهد طرهٔ مشکسای تو	پردهٔ غنچه میدرد خندهٔ دلگشای تو
ای گل خوش نسیم من بلبل خویش را مسوز	کز سر صدق میکند شب همه شب دعای تو
دشمن و دوست گو بگو هر غرضی که ممکنست	جور همه جهانیان میکشم از برای تو
خرقهٔ زهد و جام می گرچه نه در خور منست	این همه نقش میزنم در طلب رضای تو
شور شراب و سوز عشق آن نفسم رود ز یاد	کاین سر پرهوس شود خاک در سرای تو
من که ملول گشتمی از نفس فرشتگان	قال و مقال عالمی میکشم از برای تو
مهر رخت سرشت من خاک درت بهشت من	عشق تو سرنوشت من راحت من رضای تو
دلق گدای عشق را گنج بود در آستین	زود بسلطنت رسد هر که بود گدای تو
شاه نشین چشم من تکیه گه خیال تست	جای دعاست شاه من بی تو مباد جای تو

خوش چمنیست عارضت خاصه که در بهار حسن
حافظ خوش کلام شد مرغ سخن سرای تو

عذار یار که بگرفت ماه ازو — خوش حلقه ایست لیک بدر نیست راه ازو

دی دست گوشه محراب دولتست — آنجا بسای چهره و حاجت بخواه ازو

ای جرعه نوش مجلس جم سینه پاک دار — کائینه ایست جام جهان بین که آه ازو

سلطان غم هر آنچه تواند بگو بکن — من برده ام بباده فروشان پناه ازو

ردار اهل صومعه ام کرد می پرست — این دود بین که نامه من شد سیاه ازو

ی چراغ می بره آفتاب دار — گو بر فروز مشعله صبحگاه ازو

بی بروز نامه اعمال ما فشان — بتوان مگر سترد حروف گناه ازو

حر درین خیال که دارد گدای شهر — روزی شود که یاد کند پادشاه ازو

حافظ که ساز مجلس عشاق ساز کرد — خالی مباد عرصه این بزم گاه ازو

فتا برون شدی بتماشای ماه نو — از ماه ابروان منت شرم باد رو

عمریست تا دلم ز مقیمان زلف تست — غافل ز حفظ جانب یاران خود مشو

مفروش عطر عقل بهندوی زلف یار — کانجا هزار نافه مشکین به نیم جو

م وفا و مهر درین کشت زار عشق — آنگه عیان شود که رسد موسم درو

ساقی بیار باده که رمزی بگویمت — از سر اختران کهن سال و ماه نو

شکل هلال بر سر مه میدهد نشان	از افسر اتابک و ترک کلاه گو

حافظ جناب پیر مغان مامن وفاست
درس وفا و مهر براو خوان و زو شنو

گلبن عیش میدمد ساقی گلعذار کو	باد بهاری وزد باده خوشگوار کو
هر گل نو ز گلرخی یاد همیکند ولی	گوش سخن شنو کجا دیدهٔ اعتبار کو
مجلس بزم عیش را غالیهٔ مراد نیست	ای دم صبح خوش نفس نافهٔ زلف یار کو
حسن فروشی گلم نیست تحمل ای صبا	دست زدم بخون دل بهر خدا نگار کو
شمع سحر بیر که لاف ز عارض تو زد	خصم زبان دراز شد خنجر آبدار کو
گفت مگر ز لعل من بوسه نداری آرزو	مردم ازین هوس ولی قدرت و اختیار کو

حافظ اگرچه در سخن خازن گنج حکمت است
از غم روزگار دون طبع سخن گزار کو

مرا چشمیست خون افشان ز چشم آن کمان ابرو	جهان پر فتنه می بینم ازان چشم و ازان ابرو
غلام چشم آن ترکم که در خواب خوش مستی	نگارین گلشنش رویست و مشکین سایبان ابرو
هلالی شد تنم زین غم که با طغرای مشکینش	که باشد مه که بنماید طاق آن کمان ابرو
همیشه چشم مستش را کمان حسن در زه باد	که از شستی تیر او کشد بر سر کمان ابرو

روان گوشه گیران را جبینش طرفه گلزار است	که بر طرف سمن زارش همی گردد چمان ابرو
رقیبان غافلند ازما کز آن چشم سیه هر دم	هزاران گونه پیغامست و حاجب در میان ابرو
دگر حور و پری را کس نگوید با چنین حسنی	که این را اینچنین چشمست و آن را آن چنان ابرو
تو کافر دل نمی بندی نقاب زلف و می ترسم	که محرابم بگرداند خم آن دلستان ابرو

اگر چه مرغ زیرک بود حافظ در وفاداری
به تیر غمزه صیدش کرد چشم آن کمان ابرو

مزرع سبز فلک دیدم و داس مه نو	یادم از کشته خویش آمد و هنگام درو
گفتم ای بخت بخسپیدی و خورشید دمید	گفت با این همه از سابقه نومید مشو
تکیه بر اختر شبگرد مکن کاین عیار	تاج کاوس ببرد و کمر کیخسرو
گر روی پاک و مجرد چو مسیحا به فلک	از فروغ تو بخورشید رسد صد پرتو
آسمان گو مفروش این عظمت کاندر عشق	خرمن مه بجوی خوشه پروین بدو جو
گوشوار زر و لعل ارچه گران دارد گوش	دور خوبی گذرانست نصیحت بشنو
چشم بد دور ز خال تو که در عرصه حسن	بیدقی راند که برد از مه و خورشید گرو
هر که در مزرع دل تخم وفا سبز نکرد	زرد روئی کشد از حاصل خود گاه درو
اندرین دائره میباش چو دف حلقه بگوش	ور قفائی خوری از دائره خویش مرو

آتش زرق وریا خرمن دین خواهد سوخت
حافظ این خرقه پشمینه بینداز و برو

ای در چمن خوبی رویت چو گل خودرو — چین شکن زلفت چون نافه چین خوشبو

ماهست رخت یا روز مشکست خطت یا شب — سیم است یت یا عاج سنگست دلت یا رو

لعلت بدر و ندان بشکست لب پسته — زلفت خم چوگان بربود دلم چون گو

آن رایحه زلفست یا نکهت عنبر — یا غالیه می ساید در باغچه حسن او

گفتی سخن خود را با یار بباید گفت — ای کاش توانستم گفتن سخنی با او

بدگوی تو آن باشد کز یار کند غیبت — گر یار نکو باشد بشنو سخن بدگو

با ما به ازین میباش تا راز نگردد فاش — بنود بد اگر باشی با دل شدگان نیکو

آشنا غزل سعدیست پیش همه کس اما
دارد سخن حافظ طرز سخن خواجو

مطرب خوشنوا بگو تازه بتازه نو بنو — باده دلگشا بجو تازه بتازه نو بنو

با صنمی چو لعبتی خوش بنشین بخلوتی — بوسه ستان بکام ازو تازه بتازه نو بنو

ساقی سیم ساق من نیست بسیم بیار پیش — زود که بر کنم سبو تازه بتازه نو بنو

بر ز حیات کی خوری گر نه مدام می خوری — باده بخور بیاد او تازه بتازه نو بنو

شاهد دلربای من میکند از برای من | نقش و نگار و رنگ و بو تازه بتازه نو بنو

باد صبا چو بگذری بر سر کوی آن پری
قصهٔ حافظش بگو تازه بتازه نو بنو

از خون دل نوشتم نزدیک یار نامه | انی رایت دهرا من هجرک القیامه
هر چند کازمودم از وی نبود سودم | من جرب المجرب حلت به الندامه
دارم من از فراقت در دیده صد علامت | لیس الدموع عینی هذا لنا العلامه
پرسیدم از طبیبی احوال دوست گفتا | فی بعدها عذاب فی قربها السلامه
گفتم ملامت آید گر گرد دوست گردم | والله ما راینا حبا بلا ملامه
حالی درون چشمم محتاج شرح نبود | خود میشود محقق از آب چشم خامه
باد صبا ز حالم تا گه نقاب برداشت | کالشمس فی ضحاها تطلع من الغمامه

حافظ چو طالب آمد جامی بجان شیرین
حتی یذوق منه کاسا من الکرامه

ای از فروغ رویت روشن چراغ دیده | مانند چشم مستت چشم جهان ندیده
همچون تو نازنینی سر تا بپا لطافت | گیتی نشان نداده ایزد نیافریده
...ی که دیده یاقوت میفروشت | سجاده ترک داده پیمانه درکشیده

در فصد خون عاشق ابرو و چشم شوخت	گه این کمین گشاده گه آن کمان کشیده
تا کی کنی تو بر دل چون مرغ نیم بسمل	باشد ز تیر هجرت در خاک و خون طپیده
تا کی فرو گذاری چون زلف خود دلم را	سرگشته و پریشان ای نور هر دو دیده
میلی اگر ندارد با عارض تو ابرو	پیوسته از چه باشد چون قد من خمیده
گر بر لبم نهی لب یابم حیات باقی	آن دم که جان شیرین باشد بلب رسیده
از سوز سینه هر دم دود دم بسر برآید	چون عود چند باشم در آتش آرمیده

اگر دست من نگیری با خواجه باز گویم
کز عشوه دل حافظ چون برد او بدیده

از من جدا مشو که توام نور دیده‌ای	آرام جان و مونس قلب رمیده‌ای
از دامن تو دست ندارند عاشقان	پیراهن صبوری ایشان دریده‌ای
از چشم زخم دهر مبادت گزند از آنکه	در دلبری بغایت خوبی رسیده‌ای
منعم کنی ز عشق وی ای مفتی زمان	معذور دارمت که تو او را ندیده‌ای
چشم بد از تو دور که در طرز دلبری	خط بر جمال یوسف کنعان کشیده‌ای
پایم نمی‌رسد به زمین دیگر از نشاط	تا سوی من بلطف و عنایت تو دیده‌ای
داری خیال پرسش عشاق بینوا	گویا که بوی صدق از ایشان شنیده‌ای

زین سرزنش که کرد ترا دوست حافظا	بیش از گلیم خویش مگر پا کشیدهٔ

ای که با سلسلهٔ زلف دراز آمدهٔ	فرصتت باد که دیوانه نواز آمده
آب و آتش بهم آمیختهٔ از لب لعل	چشم بد دور که خوش شعبده باز آمدهٔ
چشم تو گرچه بهر غمزه دلم برباید	لیک صد حیف که بیگانه نواز آمدهٔ
ساعتی ناز مفرما و بگردان عادت	چون بپرسیدن ارباب نیاز آمدهٔ
آفرین بر دل نرم تو که از بهر ثواب	کشتهٔ غمزهٔ خود را بنماز آمدهٔ
زهد من با تو چه سنجد که بیغمای دلم	مست و آشفته بخلوتگه راز آمدهٔ
پیش بالای تو میرم چه بصلح و چه بجنگ	که بهر حال برازندهٔ ناز آمدهٔ

گفت حافظ دگرت خرقه شراب آلوده است	مگر از مذهب این طائفه باز آمدهٔ

چراغ روی ترا شمع گشت پروانه	مرا ز حال تو با حال خویش پروانه
خرد که قید مجانین عشق می فرمود	ببوی حلقهٔ زلف تو گشت دیوانه
بمژدهٔ جان بصبا داد شمع در نفسی	ز شمع روی تواش چون رسید پروانه
بموی زلف تو گر جان بباد رفت چه شد	هزار جان گرامی فدای جانانه

بر آتش رخ زیبای تو بجای سپند	بغیر خال سیاهت که دید به دانه
چه نقشها که برانگیختیم و سود نداشت	فسون ما بر او گشته است افسانه
مرا بدور لب دوست هست پیمانی	که بر زبان نبرم جز حدیث پیمانه
من غریب ز غیرت فتادم از پا دوش	نگار خویش چو دیدم بدست بیگانه

حدیث مدرسه و خانقه مگوی که باز
فتاده در سر حافظ هوای میخانه

خنک نسیم معنبر شمامهٔ دلخواه	که در هوای تو برخاست بامداد پگاه
دلیل راه شو ای طایر خجسته لقا	که دیده آب شد از شوق خاک آن درگاه
منم که بی تو نفس میزنم زهی خجلت	مگر تو عفو کنی ورنه چیست عذر گناه
بیمن شخص نزارم که غرق خون دلست	هلال را ز کنار شفق کنند نگاه
ز دوستان تو آموخت در طریقت مهر	سپیده دم که صبا چاک زد شعار سیاه
بعشق روی تو روزی که از جهان بروم	ز تربتم بدمد سرخ گل بجای گیاه

مده بخاطر نازک ملالت از من راه
که حافظ تو همین لحظه گفت بسم الله

دامنکشان همی شد در شرب زرکشیده	صد ماهرو ز رشکش جیب قصب دریده

رتاب آتش می بر گرد عارضش خوی
چون قطره‌های شبنم بر برگ گل چکیده

ت جانفزایش از آب لطف زاده
شمشاد خوش‌خرامش از ناز پرورید

فصیح شیرین قد بلند چابک
روی لطیف نازک چشم خوشش کشیده

ل دلکشش بین وان خنده پر آشوب
وان رفتن خوشش بین وان گام آرمیده

آن آهوی سیه چشم از دام ما برون شد
یاران چه چاره سازم با این دل رمیده

گشتم عتاب از چشم نیکخواهت
روزی کرشمه کن ای نور هر دو دیده

نهار تا توانی اهل نظر میازار
دنیا وفا ندارد ای یار برگزیده

بس شکر بازگویم در بندگی خواجه
گر اوفتد به دستم آن میوهٔ رسیده

به گفت دشمن در حق ما شنیدی
یارب که مدعی را باد از زبان بریده

گر خاطر شریفت رنجیده شد ز حافظ
باز آ که توبه کردیم از گفته و شنیده

در سرای مغان رفته بود و آب زده
نشسته پیر و صلائی به شیخ و شاب زده

کشان همه در بندگیش بسته کمر
ولی ز طرف کله خیمه بر سحاب زده

شعاع جام و قدح نور ماه پوشیده
عذار مغبچگان راه آفتاب زده

... عشرت فرشته رحمت
ز جرعه بر رخ حور و پری گلاب زده

زشور و عربده شاهدان شیرین کار / شکر شکسته سمن ریخته رباب زده

عروس بخت دران حجله باهزاران ناز / کشیده وسمه و بر برگ گل گلاب زده

سلام کردم و با من بروی خندان گفت / که ای خمارکش مفلس شراب زده

که کرد اینکه تو کردی بضعف همت و رای / ز گنج خانه شده خیمه بر خراب زده

وصال دولت بیدار ترسمت ندهند / که خفته تو در آغوش بخت خواب زده

فلک جنیبه کش شاه نصرة الدین است / بیا ببین ملکش دست در رکاب زده

هلال تا که مگر نعل مرکبش گردد / ز بام عرش صدش بوسه بر تراب زده

خرد که ملهم غیبست بهر کسب شرف / ز روی صدق صدش بوسه بر جناب زده

بیا بمیکده حافظ که بر تو عرضه کنم / هزار صف ز دعاهای مستجاب زده

دوش رفتم بدر میکده خواب آلوده / خرقه تردامن و سجاده شراب آلوده

آمد افسوس کنان مغبچه باده فروش / گفت بیدار شو ای رهرو خواب آلوده

شستشویی کن و آنگه بخرابات خرام / تا نگردد ز تو این دیر خراب آلوده

بهوای لب شیرین دهنان چند کنی / جوهر روح بیاقوت مذاب آلوده

بطهارت گذران منزل پیری و مکن / خلعت شیب بتشریف شباب آلوده

آشنایان ره عشق درین بحر عمیق　　غرقه گشتند و نگشتند به آب آلوده

پاک و صافی شو و از چاه طبیعت بدرآی　　که صفائی ندهد آب تراب آلوده

گفتم ای جان جهان دفتر گل عیبی نیست　　که شود وقت بهار از می ناب آلوده

گفت حافظ بد و نکته بیاران مفروش
آه ازین لطف بانواع عتاب آلوده

سحرگاهان که مخمور شبانه　　گرفتم باده با چنگ و چغانه

نهادم عقل را ره توشه از می　　ز شهر هستیش کردم روانه

نگار می‌فروشم عشوهٔ داد　　که ایمن گشتم از مکر زمانه

ز ساقی کمان ابرو شنیدم　　که ای تیر ملامت را نشانه

نبندی زان میان طرفی کمروار　　اگر خود را ببینی در میانه

برو این دام بر مرغ دگر نه　　که عنقا را بلندست آشیانه

ندیم و مطرب و ساقی همه اوست　　خیال آب و گل در ره بهانه

که بندد طرف وصل از حسن شاهی　　که با خود عشق ورزد جاودانه

بده کشتی می تا خوش برآئیم　　ازین دریای ناپیدا کرانه

سرا خالیست از بیگانه و خویش　　که نبود جز تو سر مرد یگانه

	وجود ما معماییست حافظ	
	که تحقیقش فسونست و فسانه	

عیدست و موسم گل ساقی بیار باده	هنگام گل که دیده است بی می قدح نهاده
زین زهد و پارسائی بگرفت خاطر من	ساقی پیاله‌ای ده تا دل شود گشاده
واعظ که وی نصیحت میکرد عاشقان را	امروز دیدمش مست تقوی بباد داده
زین یک دو روز دیگر گل را غنیمتی دان	گر عاشقی طرب کن با ساقیان ساده
در مجلس صبوحی دانی چه خوش نماید	عکس عذار ساقی بر جام می فتاده
گل گفت ای حریفان غافل چرا نشینید	بی بانگ رود و چنگ و بی یار و جام باده

	مطرب چه پرده سازد و شاید اگر بخواند	
	از طرز شعر حافظ در بزم شاهزاده	

عیشم مدام است از لعل دلخواه	کارم بکام است الحمد لله
ای بخت سرکش تنگش ببر کش	گه جام زر کش گه لعل دلخواه
ما را بمستی افسانه کردند	پیران جاهل شیخان گمراه
از قول زاهد کردیم توبه	وز فعل عابد استغفر الله
جانا چه گویم شرح فراقت	چشمی و صد نم جانی و صد آه

ار مبیناد این غم که دیده است / از قامتت سرو از عارضت ماه

رو بر نتابم از راه خدمت / سر بر ندارم از خاک درگاه

صبر عاشق خوشتر نباشد / صبر از خدا خواه صبر از خدا خواه

طمع زنار راه است / صوفی نداند این رسم این راه

شب برویش خوش بود وقتم / از وصل جانان صد لوحش الله

شوق رخت برد از یاد حافظ / ورد شبانه درس سحرگاه

گر تیغ بارد در کوی آن ماه / گردن نهادیم الحکم لله

من رند و عاشق آنگاه توبه / استغفر الله استغفر الله

آیین تقوی ما نیز دانیم / اما چه چاره با بخت گمراه

با شیخ و زاهد کمتر شناسیم / یا جام باده یا قصه کوتاه

مهر تو عکسی بر ما نیفکند / آیینه رویا آه از دلت آه

الصبر مر و العمر فان / یا لیت شعری حتی م القاه

عاشق مخور غم گر وصل خواهی / خون بایدت خورد در گاه و بیگاه

فظ نبودی زینگونه بیدل / گر می‌شنیدی پند نکوخواه

ماه من پرده برانداخته یعنی چه	مست از خانه برون تاخته یعنی چه
شاه خوبانی و منظور گدایان شده	قدر این مرتبه نشناخته یعنی چه
زلف در دست صبا گوش بپیغام رقیب	اینچنین با همه درساخته یعنی چه
نه سر زلف خود اول تو بدستم دادی	بازم از پای درانداخته یعنی چه
سخنت رمز دهان گفت و کمر سر میان	در میان تیغ بما آخته یعنی چه
هر کس از مهره مهر تو بنقشی مشغول	عاقبت با همه درباخته یعنی چه

حافظا در دل تنگت چو فرود آید یار
خانه از غیر نپرداخته یعنی چه

نصیب من چو خرابات کرده است اله	درین میانه بگو زاهدا مرا چه گناه
کسی که در ازلش جام می نصیب افتاد	چرا بحشر کنند این گناه ازو درخواه
بگو بزاهد سالوس خرقه‌پوش دورو	که دست زرق دراز است و آستین کوتاه
تو خرقه را ز برای هوا همی پوشی	که تا بزرق بری بندگان حق از راه
غلام همت رندان بی سر و پایم	که هر دو کون نیرزد به پیششان یک کاه
مراد من ز خرابات چونکه حاصل شد	دلم ز مدرسه و خانقاه گشت سیاه
برو گدای در مهر گدای شو حافظ	تو این مراد نیابی مگر برشته

…ثال او ز عمر جاودان به
خداوندا مرا آن ده که آن به

…شمشیرم زد و با کس نگفتم
که راز دوست از دشمن نهان به

…شبی میگفت چشم کس ندیده است
ز مروارید گوشم در جهان به

…دائم گدای کوی او باش
بحکم آنکه دولت جاودان به

…خلدم زاهدا دعوت مفرمای
که این سیب زنخ زان بوستان به

…اغ بندگی مردن بدین در
بجان او که از ملک جهان به

…گلی کان پایمال سرو ما گشت
بود خاکش ز خون ارغوان به

…خدا را از طبیب من بپرسید
که آخر کی شود این ناتوان به

…ا سر متاب از پند پیران
که رای پیر از بخت جوان به

…ر چه زنده رود آب حیات است
ولی شیراز ما از صفهان به

سخن اندر دهان دوست گوهر
ولیکن گفتهٔ حافظ از آن به

…ن غالیه خط گر سوی ما نامه نوشتی
گردون ورق هستی ما در ننوشتی

…ند که هجران ثمر وصل برآرد
دهقان ازل کاش که این تخم نکشتی

…ش نقد ست کسی را که درینجا
یاریست چو حوری و سرائی چو بهشتی

بفروش بباغ ارم ونخوت شداد	یک شیشه مئی صاف لبی ولب کشتی
تنها نه منم کعبهٔ دل بتکده کرده	در هر قدمی صومعهٔ هست وکنشتی
در مصطبهٔ عشق تنعم نتوان کرد	چون بالش زر نیست بسازیم بخشتی
کلکست که مرزاد زبان شکریش	مهر از تو ندیدار نه جوابی بنوشتی
معمار وجود ار نه زدی تنگ تو از عشق	در آب محبت گل آدم نه سرشتی
تاکی غم دنیای دنی ای دل نادان	حیف ست ز خوبی که شود عاشق زشتی
آلودگی خرقه خرابی جهان ست	کو راهروی پاک دلی خوب سرشتی

از دست چرا هشت سر زلف تو حافظ
تقدیر چنین بود چه کردی که نهشتی

اتت روائح رند الحمی وزاد غرامی	من المبلغ عنی الی سعاد سلامی
پیام دوست شنیدن سعادتست وسلامت	فدای خاک در دوست باد جان گرامی
بیا بشام غریبان وآب دیدهٔ من بین	بسان بادهٔ صافی در آبگینهٔ شامی
اذا تغرد عن ذی الاراک طائر خیر	فلا تغرد عن روضها انین حمامی
خوش آمدی که در آئی دگو میت بسلامت	قدمت خیر قدوم نزلت خیر مقام
بسی نماند که روز فراق یار سر آید	رایت من رشفات الحمی قباب خیام

من ارچه هیچ ندارم سزای خدمت شاهان	ز بهر کار صلوم قبول کن بغلامی
امید هست که زودت بکام خویش ببینم	تو شاد گشته بفرماندهی و من بغلامی
بعدت منک و قد صرت ذا ثبا کهلال	اگرچه روی چو ماهت ندیده‌ام بتمامی
و ان دعیت بلجد و صرت ناقض عهد	فما تطیب نفسی و ما استطاب منامی

چو سلک در خوشابست شعر نظم تو حافظ
که گاه لطف سبق می برد ز نظم نظامی

اکنون که ز گل باز چمن شد چو بهشتی	ساقی می گلگون بطلب بر لب کشتی
زنگ غمت از دل می گلرنگ زداید	بشنو که چنین گفت مرا پاک سرشتی
گر محتسبت بر کدو باده زند سنگ	بشکن تو کدوی سر او نیز بخشتی
جهل من و علم تو فلک را چه تفاوت	آن را که بصر نیست چه خوبی چه زشتی
زاهد بکنم نسیه حکایت که بنقدم	ترکیست چو حوری سرای چو بهشتی
بر خاک ره خواجه که ایوان کمال ست	گر بالش زر نیست بسازیم بخشتی

ترسا بچه دوش همی گفت که حافظ
حیف ست که هر دم کند آهنگ کنشتی

ای باد نسیم یار داری	زان نفحهٔ مشکبار داری

زنهار مکن دراز دستی | با طرهٔ او چه کار داری
ای گل تو کجا و روی یارش | او مشک تر و تو خار داری
ریحان تو کجا و خط سبزش | او تازه و تو غبار داری
نرگس تو کجا و چشم مستش | او سرخوش و تو خمار داری
ای سرو تو با قد بلندش | در باغ چه اعتبار داری
ای عقل تو با وجود عشقش | در دست چه اختیار داری

روزی برسی بوصل حافظ
گر طاقت انتظار داری

ای بیخبر بکوش که صاحب خبر شوی
تا راه بین نباشی کی راهبر شوی
در مکتب حقایق پیش ادیب عشق
هان ای پسر بکوش که روزی پدر شوی
دست از مس وجود چو مردان ره بشوی
تا کیمیای عشق بیابی و زر شوی
خواب و خورت ز مرتبهٔ عشق دور کرد
آن دم رسی بدوست که بیخواب و خور شوی
گر نور عشق حق بدل و جانت اوفتد
بالله کز آفتاب فلک خوبتر شوی
از پای تا سرت همه نور خدا شود
در راه ذو الجلال چو بی پا و سر شوی
بنیاد هستی تو چو زیر و زبر شود
در دل مدار هیچ که زیر و زبر شوی

گر در سرت هوای وصالست حافظا
باید که خاک درگه اهل بصر شوی

ای پادشه خوبان داد از غم تنهائی	دل بی تو بجان آمد وقتست که باز آئی
ای درد توام درمان در بستر ناکامی	وی یاد توام مونس در گوشهٔ تنهائی
مشتاقی و مهجوری دور از تو چنانم کرد	کز دست بخواهد شد پایان شکیبائی
دایم گل این بستان شاداب نمی ماند	دریاب ضعیفان را در وقت توانائی
صد باد صبا اینجا بی سلسله می رقصند	اینست حریف ای دل تا باد نه پیمائی
در دایرهٔ قسمت ما نقطهٔ پرگاریم	لطف آنچه تو اندیشی حکم آنچه تو فرمائی
فکر خود و رای خود در عالم رندی نیست	کفرست درین مذهب خودبینی و خودرائی
یا رب بکه بتوان گفت این نکته که در عالم	رخساره بکس ننمود آن شاهد هرجائی
دیشب گله زلفت با باد صبا گفتم	گفتا غلطی بگذر زین فکرت سودائی
ساقی چمن گل را بی روی تو رنگی نیست	شمشاد خرامان کن تا باغ بیارائی
زین دایرهٔ مینا خونین جگرم می ده	تا حل کنم این مشکل در ساغر مینائی

حافظ شب هجران شد بوی خوش صبح آمد
شادیت مبارک باد ای عاشق شیدائی

ای در رخ تو پیدا انوار پادشاهی | در فکرت تو پنهان صد حکمت الهی

کلک تو بارک الله در ملک و دین گشاده | صد چشمهٔ آب حیوان از قطرهٔ سیاهی

بارک الله کلمهٔ دعائیه که اینجا برای قلم است ۱۲

بر اهرمن نتابد انوار اسم اعظم | ملک آن تست و خاتم فرما هر آنچه خواهی

در حشمت سلیمان هر کس که شک نماید | بر عقل و دانش او خندند مرغ و ماهی

تیغی که آسمانش از فیض خود دهد آب | تنها جهان بگیرد بی منت سپاهی

گر پرتوی ز تیغت بر کان و معدن افتد | یاقوت سرخ رو را بخشند رنگ کاهی

دانم دلت ببخشد بر اشک شب نشینان | گر حال ما بپرسی از باد صبحگاهی

ساقی بیار آبی از چشمهٔ خرابات | تا خرقه‌ها بشوئیم از عجب خانقاهی

باز ارچه گاه گاهی بر سر نهد کلاهی | مرغان قاف دانند آئین پادشاهی

در دودمان آدم تا صنع سلطنت هست | مثل تو کس ندیده است این علم را کماهی

کلک تو خوش نویسد در شان یار و اغیار | تعویذ جانفزائی و افسون عمرکاهی

عمریست پادشاها کز می تهیست جامم | اینک ز بنده دعوی وز محتسب گواهی

ای عنصر تو مخلوق از کیمیای عزت | وی دولت تو ایمن از صدمت تباهی

جائیکه برق عصیان بر آدم صفی زد | ما را چگونه زیبد دعوی بیگناهی

یا ملجأ البرایا یا واهب العطایا | عطفاً علی مقل حلت به الدواهی

ازفلک نیاید تا تو ملک صفاتی ظلم از جهان بر ون شد تا تو جهان پناهی

حافظ چو دوست از تو گهگاه میبرد نام
رنجش ز بخت منما باز آ بعذر خواهی

ادل آن به که خراب از می گلگون باشی بی زر و گنج بصد حشمت قارون باشی

مقامی که صدارت بفقیران بخشند چشم دارم که بجاه از همه افزون باشی

شاهی طلبی گوهر ذاتی بنما ورخود از گوهر جمشید و فریدون باشی

ره منزل لیلی که خطرهاست بجان شرط اول قدم آنست که مجنون باشی

نافت تو در خواب بیابان در پیش کی روی ره ز که پرسی چه کنی چون باشی

عشق نمودم تو بهان سهو مکن ورنه چون بنگری از دائره بیرون باشی

ری نوش کن و جرعه برافلاک فشان تا بچند از غم ایام جگر خون باشی

حافظ از فقر مکن ناله که گر شعر اینست
هیچ خوشدل نه پسندد که تو محزون باشی

دل بکوی عشق گذاری نمیکنی اسباب جمع داری و کاری نمیکنی

ان کام در کف و گوئی نمیزنی بازی چنین بدست و شکاری نمیکنی

نون که موج میزند اندر جگر چرا در کار رنگ و بوی نگاری نمیکنی

مشکین ازان نشد دم خلقت که چون صبا
بر خاک کوی دوست گذاری نمیکنی

گر دیگران بجان غم جانان خریده اند
ای دل تو این معامله باری نمیکنی

ترسم کزین چمن نبری آستین گل
کز گلبنش تحمل خاری نمیکنی

در آستین کام تو صد نامه مندرج
آن را فدای طرهٔ یاری نمیکنی

ساغر لطیف و دلکش و می افکنی بخاک
و اندیشه از بلای خماری نمیکنی

حافظ برو که بندگی بارگاه دوست
گر جمله می کنند تو باری نمیکنی

ای دل اگر از چاه زنخدان بدر آئی
هر جا که روی زود پشیمان بدر آئی

هشدار که گر وسوسهٔ عقل کنی گوش
آدم صفت از روضهٔ رضوان بدر آئی

تا که چو صبا بر تو گمارم دم همت
کز غنچه چو گل خرم و خندان بدر آئی

در تیره شب هجر تو جانم به لب آمد
وقت است که همچون مه تابان بدر آئی

جان میدهم از حسرت آن لعل روان بخش
باشد که چو خورشید درخشان بدر آئی

شاید که بآبی فلکت دست بگیرد
گر تشنه لب از چشمهٔ حیوان بدر آئی

در خانهٔ غم چند نشینی بملامت
وقت است که از دولت سلطان بدر آئی

بر خاک درت بسته ام از دیده دو صد جوی
باشد که تو چون سرو خرامان بدر آئی

حافظ مکن اندیشه که آن یوسف مصری
باز آید و از کلبهٔ احزان بدر آئی

ای قصهٔ بهشت ز کویت حکایتی	واب خضر ز نوش لبانت کنایتی
انفاس عیسی از لب لعلت لطیفهٔ	شرح جمال حور ز رویت روایتی
ای عطرسای مجلس روحانیان شدی	گل را اگر نه بوی تو کردی عنایتی
در آرزوی خاک در دوست سوختیم	یاد آور ای صبا که نکردی حمایتی
در آتش از خیال رخش دست میدهم	ساقی بیا که نیست ز دوزخ شکایتی
بوی دل کباب من آفاق را گرفت	وین آتش اندرون بکند هم سرایتی
ای دل بهرزه دانش و دینت ز دست رفت	صد مایه داشتی و نکردی کفایتی
هر پاره از دل من و از غصه قصهٔ	هر سطری از خیال تو و ز رحمت آیتی

دانی مراد حافظ ازین آه و ناله چیست
از تو کرشمهٔ و ز خسرو عنایتی

ای ز شرم عارضت گل کرده خوی	در عرق پیش عقیقت جام می
مه بر لاله است یا بر گل گلاب	یا بر آتش آب یا بر رویت خوی
مه از چشم آن کمان ابرو دل	از پیش میرفت و گم میکرد پی

امشب از زلفش نخواهم داشت دست | رد موذن بانگ بر منبرن کرے
چون سنے عامر نسے مجنون شوند | گر برون آید یکے لیلے رخے
نے دمے لب بر لب مطرب نهد | چنگ را در زیر ناخن کرد نے
آنکه بر هر جرعهٔ جان میدهد | جان از و بستان و جامی ده بہے
عود بر آتش نه و منقل بسوز | غم مدار از کثرت سرمای دے
با تو زین پس گر فلک خواری کند | باز گو در حضرت دارای رے
خسرو آفاق بخشش گر بحا | نامهٔ حاتم ز نامش گشت طے
چنگ را بر دست مطرب نه دمی | گو رگش بحر آتش و بحر و نم زے

حافظ می پیش آر و چون حافظ مخور
غم کز جم کے بود یا کاوس کے

ای که بر ماه از خط مشکین نقاب انداختی | لطف کردی سایه بر آفتاب انداختی
تا چه خواهد کرد با ما آب لعل عارضت | حالیا نیرنگ نقش خویش بر آب انداختی
گوی خوبی بردی از خوبان عالم شاد باش | جام کیخسرو طلب کافراسیاب انداختی
گرچه از مستی خرابم طاعت من در کمین | کاندرین شغلم بامید ثواب انداختی
گنج عشق خود نهادی در دل ویران من | سایهٔ دولت برین کنج خراب انداختی

خواب بیداران ببستی آنگه از نقش خیال	تهمتی بر شبروان خیل خواب انداختی
پرده از رخ برفگندی یک نظر در جلوه‌گاه	وز حیا حور و پری را در حجاب انداختی
از برای صید دل در گردنم زنجیر زلف	چون کمند خسرو مالک رقاب انداختی
نصرة الدین شاه یحیی ای که تاج آفتاب	از سر تعظیم و قدرت در تراب انداختی
زینهار از آب شمشیرت که شیران را از آن	تشنه‌لب کردی و گردان را در آب انداختی
باده نوش از جام عالم‌بین که بر اورنگ جم	شاهد مقصود را از رخ نقاب انداختی
هر کسی با شمع رخسارت بنوعی عشق داشت	زین میان پروانه را در اضطراب انداختی

از فریب نرگس مخمور و چشم می‌پرست
حافظ خلوت‌نشین را در شراب انداختی

ای که دائم بخویش مغروری	گر ترا عشق نیست معذوری
گرد دیوانگان عشق مگرد	که بعقل عقیله مشهوری
مستی عشق نیست در سر تو	رو که تو مست آب انگوری
روی زرد است و آه دردآلود	عاشقان را گواه رنجوری

بگذر از ننگ و نام خود حافظ
ساغر می طلب که مخموری

ای که در کشتن ما هیچ مدارا نکنی	سود و سرمایه بسوزی و محابا نکنی
دردمندان غمت زهر هلاهل نوشند	قصد این قوم خطا باشد هین تا نکنی
رنج ما را که توان برد بیک گوشهٔ چشم	شرط انصاف نباشد که مداوا نکنی
دیدهٔ ما که بامید تو دریاست چرا	بتفرج گذری بر لب دریا نکنی
نقل هر جور که از خلق کریمت گویند	قول صاحب غرضانست تو اینها نکنی
بر تو گر جلوه کند شاهد ما ای زاهد	از خدا جز می و معشوق تمنا نکنی

حافظا سجده بمحراب دو ابرویش کن
که دعائی ز سر صدق جز آنجا نکنی

ای که در کوی خرابات مقامی داری	جم وقت خودی ار دست بجامی داری
ای که با زلف و رخ یار گذاری شب و روز	فرصتت باد که خوش صبحی و شامی داری
ای صبا سوختگان بر سر ره منتظرند	اگر از یار سفر کرده پیامی داری
بوی جان از لب خندان قدح می شنوم	بشنو ای خواجه تو گر زانکه مشامی داری
کامی ار می طلبد از تو غریبی چه شود	توئی امروز درین شهر که نامی داری
خال سرسبز تو خوش دانهٔ عیشیست ولی	بر کنار چمنش ده که چه دامی داری
تو بهنگام وفا گرچه ثباتت نبود	می کنم شکر که بر جور دوامی داری

…ن شد فلک و ترک جفاکاری کرد | توئی ای جان که درین شیوه خرامی داری

بس دعای سحرت حافظ جان خواهد بود
تو که چون حافظ شب خیز غلامی داری

…اکه هجوری عشاق روا میداری | بندگان راز بر خویش جدا میداری
…تشنهٔ بادیه را هم بزلالی دریاب | باامیدی که درین ره بخدا میداری
…ل بودی وعل کردمت ای جان لیکن | به ازین دار نگاهش که مرا میداری
…ر ناکه حریفان دگری نوشند | ما تحمل نکنیم ار تو روا میداری
…مگس عرصهٔ سیمرغ نه جولانگه تست | عرض خود می بری و زحمت ما میداری
تقصیر خود افتادی ازین در محروم | از که می نالی و فریاد چرا میداری
…ان خام طمع شرمی ازین قصه ار | کار ناکرده چه امید عطا میداری

حافظا عادت خوبان همه جور است و جفا
تو که زین طایفه امید وفا میداری

…خرقه که من دارم در رهن شراب اولی | وین دفتر بی معنی غرق می ناب اولی
…مرتبه کردم چندانکه نگه کردم | در کنج خراباتی افتاده خراب اولی
…دل انده با خلق نخواهم گفت | کاین قصه اگر گویم با چنگ و رباب اولی

تا بی سر و پا باشد اوضاع فلک زینسان
در سر هوس ساقی در دست شراب اولی

از همچو تو دلداری دل بر نکنم آری
گر تاب کشم باری ان زلف بتاب اولی

چون پیر شدی حافظ از میکده بیرون رو
رندی و هوسناکی در عهد شباب اولی

با مدعی مگوئید اسرار عشق و مستی
تا بی خبر بمیرد در رنج خودپرستی

با ضعف و ناتوانی همچون نسیم خوش باش
بیماری اندرین غم خوشتر ز تندرستی

تا فضل و علم بینی بی معرفت نشینی
یک نکته ات بگویم خود را مبین که رستی

در آستان جانان از آسمان میندیش
کز اوج سربلندی افتی بخاک پستی

عاشق شو ار نه روزی کار جهان سر آید
ناخوانده نقش مقصود از کارگاه هستی

آن روز دیده بودم این فتنها که برخاست
کز سرکشی زمانی با ما نمی نشستی

خار ارچه جان بکاهد گل عذر آن بخواهد
سهل ست تلخی می در جنب ذوق مستی

صوفی پیاله پیما ساقی قرابه پرکن
ای کوته آستینان تا کی درازدستی

در حلقهٔ مغانم دوش آن پسر چه خوش گفت
با کافران چه کارت گر بت نمی پرستی

در مذهب طریقت خامی نشان کفرست
آری طریق رندان چالاکیست و چستی

سلطان من خدا را زلفت شکست ما را
تا کی کند سیاهی چندین درازدستی

گر خرقه بهینی مشغول کار خود باش — هر قبله که باشد مشغول خود پرستی

در گوشهٔ سلامت مستور چون توان بود — تا نرگس تو گوید با ما رموز مستی

عشقت بدست طوفان خواهی سپرد حالی — چون برق ازین کشاکش پنداشتی که رستی

از راه دیده حافظ تا دیده زلف پستت
با جمله سربلندی شد پایمال پستی

بجان او که گرم دسترس بجان بودی — کمینه پیشکش بندگانش آن بودی

اگر دلم نشدی پای بند طرهٔ او — کیم قرار درین تیره خاکدان بودی

بگفتمی که بها چیست خاک پای ترا — اگر حیات گرانمایه جاودان بودی

بخواب نیز نمی‌بینمش چه جای وصال — چو این نبود ندیدیم باری آن بودی

به بندگی قدش سرو معترف گشتی — اگرچه سوسن آزاده ده زبان بودی

ز پرده نالهٔ حافظ برون کی افتادی
اگر نه همدم مرغان صبح خوان بودی

بچشم کرده ام ابروی ماه سیمائی — خیال سرو قدی نقش بسته ام جائی

زمام دل بکسی داده ام من مسکین — که نیستش بکس از تاج و تخت پروائی

سرم زدست شد و چشم ز انتظار بسوخت — در آرزوی سر و چشم مجلس آرائی

زهی کمال که منشور عشقبازی من	ازان کمانچهٔ ابرو رسد بطغرائی
مرا که از رخ تو ماه در شبستان ست	کجا بود بفروغ ستاره پروائی
مکدرست دل آتش بخرقه خواهم زد	بیا ببین تو اگر میکنی تماشائی
بروز واقعه تابوت ما ز سرو کنید	که مرده ایم زداغ بلند بالائی
دران مقام که خوبان بغمزه تیغ زنند	عجب مکن ز سری کو فتاده در پائی
فراق و وصل چه باشد رضای دوست طلب	که حیف باشد ازو غیر او تمنائی

ز شوق سر بدر آرند ماهیان از آب
اگر سفینهٔ حافظ رسد بدریائی

پدید آمد رسوم بی وفائی	نماند از کس نشان آشنائی
برند از فاقه پیش هر خسیسی	کنون اهل هنر دست گدائی
کسی کو فاضل ست امروز دهر	نمی بینند ز غم یکدم رهائی
کسی کو جاهل ست اندر تنعم	متاع او بود هر دم بهائی
اگر شاعر بخواند شعر چون آب	ق که دل را ازو فزاید روشنائی
نه بخشندش جوی از بخل و امساک	اگر خود فی المثل باشد سنائی
خرد در گوش هوشم دوش گفته	بصبر سعی کن در بینوائی

بیا حافظ بجان این پند بنیوش
که گر از پا بیفتی بر سر آئی

برو زاهد بامیدی که داری — که دارم همچنان امیدواری
بجز ساغر که دارد لاله در دست — بیا ساقی بیاور انچه داری
مرا در رشتهٔ دیوانگان کش — که مستی خوشترست از هوشیاری
بپرهیز از من ای صوفی بپرهیز — اگر کردم توبه از پرهیزگاری
بیا دل را درخم گیسوی او بند — اگر خواهی خلاص و رستگاری
بوقت گل خدا را توبه بشکن — که عهد گل ندارد استواری
عزیزا نوبهار عمر بگذشت — چو بر طرف چمن باد بهاری

بیا حافظ به پند تلخ کن گوش
چرا عمری بغفلت میگذاری

بشنو این نکته که خود را ز غم آزاده کنی — خون خوری گر طلب روزی ننهاده کنی
آخر الامر گل کوزه گران خواهی شد — حالیا فکر سبو کن که پر از باده کنی
عهد بنما که در ایام گل و عهد شباب — عیش با آدمی چند پریزاده کنی
تکیه بر جای بزرگان نتوان زد بگزاف — مگر اسباب بزرگی همه آماده کنی

اجرها باشدت ای خسرو شیرین حرکات | گر نگاهی سوی فرهاد دل افتاده کنی
خاطرت کی رقم فیض پذیرد هیهات | مگر از نقش پراگنده ورق ساده کنی
ای صبا بندگی خواجه جلال الدین کن | که جهان پر سمن و سوسن آزاده کنی

کار خود گر بخدا باز گذاری حافظ
ای بسا عیش که با بخت خداداده کنی

بصوت بلبل و قمری اگر ننوشی می | علاج کی کنمت آخر الدواء الکی
ذخیره‌ای بنه از رنگ و بوی فصل بهار | که میرسند ز ره رهزنان بهمن و دی
زمانه هیچ نبخشد که باز نستاند | مجو ز سفله مروت که شیئه لا شی
چو گل نقاب برافکند و مرغ زد هوهو | منه ز دست پیاله چه میکنی هی هی
خزینه‌داری میراث خوارگان کفرست | بقول مطرب و ساقی بفتوی دف و نی
چو هست آب حیاتت بدست تشنه ممیر | فلا تمت و من الماء کل شیء حی
نوشته‌اند بر ایوان جنت الماوی | که هر که عشوه دنیا خرید وای بوی
سخا نماند سخن طی کنم بیا ساقی | بده بشادی روح روان حاتم طی
شکوه سلطنت و حکم کی ثباتی داشت | ز تخت جم سخنی مانده است و افسر کی
بخیل بوی خدا نشنود بیا حافظ | پیاله گیر و کرم کن که الضمان علی

بفراغ دل زمانی نظری بماهرویی ‌ ‌ به از آنکه چتر شاهی همه روز های و هویی

بخدا که رشکم آید بدو چشم روشن خود ‌ ‌ که نظر دریغ باشد بچنین لطیف رویی

دل من شد و ندانم چه شد آن غریب ما را ‌ ‌ اگر گذشت عمر و نامد خبری هیچ سویی

نفسم بآخر آمد نظرم ندید سیرت ‌ ‌ بجز این نماند ما را هوسی و آرزویی

مکن ای صبا مشوش سر زلف آن پری را

که هزار جان حافظ بفدای تار مویی

بگرفت کار حسنت چو عشق من کمالی ‌ ‌ خوش باش از آنکه نبود این هر دو را زوالی

در وهم می نگنجد کاندر تصور عقل ‌ ‌ آید بهیچ معنی زین خوبتر مثالی

شد حظ عمر حاصل گر زانکه با تو ما را ‌ ‌ یکدم بعمر روزی روزی شود وصالی

آن دم که با تو باشم یکسال هست روزی ‌ ‌ و آندم که بی تو باشم یک روز هست سالی

من چون خیال رویت جانا بخواب بینم ‌ ‌ کز خواب می نبیند چشمم بجز خیالی

رحم آر بر دل من کز مهر روی خوبت ‌ ‌ شد شخص ناتوانم باریک چون هلالی

حافظ مکن شکایت گر وصل یار خواهی

زین بیشتر بباید بر هجر احتمالی

بلبل ز شاخ سرو بگلبانگ پهلوی ‌ ‌ میخواند دوش درس مقامات معنوی

یعنی بیا که آتش موسی نمود گل	تا از درخت نکتهٔ تحقیق بشنوی
مرغان باغ قافیه سنجند و بذله گو	تا خواجه می خورد بغزلهای پهلوی
جمشید جز حکایت جام از جهان نبرد	زنهار دل مبند بر اسباب دنیوی
خوش فرش بوریا و گدائی و خواب امن	کاین عیش نیست درخور اورنگ خسروی
درویشم و گدا و برابر نمی کنم	پشمین کلاه خویش بصد تاج خسروی
این قصه عجب شنو از بخت واژگون	ما را بکشت یار بانفاس عیسوی
چشمت بغمزه خانهٔ مردم خراب کرد	مخموریت مباد که خوش مست میروی
دهقان سالخورده چه خوش گفت با پسر	کای نور چشم من بجز از کشته ندروی
می خور بشعر بنده که دلتنگیت مباد	بعد از تو خاک بر سر اسباب دنیوی

ساقی مگر وظیفهٔ حافظ زیاده داد
کاشفته گشت طرهٔ دستار مولوی

بیا با ما مگذار این کینه داری	که حق صحبت دیرینه داری
نصیحت گوش کن کاین در بسی به	از آن گوهر که در گنجینه داری
بفریاد خمار مفلسان رس	خدا را گر می دوشینه داری
ولیکن کی نمائی رخ برندان	تو کز خورشید و مه آیینه داری

دیوان حافظ

بدین رندان مگوای شیخ هشدار | که با حکم خدای کینه داری
نمی ترسی ز آه آتشینم | تو دانی خرقه پشمینه داری

ندیدم خوشتر از شعر تو حافظ
بقرآنی که اندر سینه داری

بیار باده و بازم رهان ز رنجوری | که هم بباده توان کرد دفع مخموری
بهیچ وجه نباشد فروغ مجلس انس | مگر بروی نگار و شراب انگوری
بسحر غمزهٔ فتان خویش غره مباش | که آزمودیم و سودی نداشت مغروری
بیک پیاله دهم صلاح خویش از دست | دریغ آن همه زهد و صلاح مستوری
ادیب چند نصیحت کنی که عشق مباز | اگرچه نیست در این سخن چه مستوری
بعشق زنده بود جان مرد صاحبدل | اگر تو عشق نداری برو که معذوری
رسید دولت وصل و گذشت محنت هجر | نهاد کشور دل بازه به معموری

بهر کسی نتوان گفت از دل حافظ
اگر نه آنکه کشیده است محنت دوری

ترا که هرچه مرادست در جهان داری | چه غم ز حال من زار ناتوان داری
بخواه جان و دل از بنده و روان بستان | که حکم بر سر آزادگان روان داری

بنوش می چو سبکروحی ای حریف مدام	علی الخصوص درین دم که سرگران داری
بیاض روی ترا نیست نقش درخور از آنکه	سوادی از خط مشکین بر ارغوان داری
میان نداری و دارم عجب که هر ساعت	میان مجمع خوبان کنی میان داری
مکن عتاب ازین بیش و جور بر دل من	بکن هر آنچه توانی که جای آن داری
باختیار اگرت صد هزار تیر جفاست	بقصد جان من خسته در کمان داری
بکش جفای رقیبان مدام و دل خوش دار	که سهل باشد اگر یار مهربان داری
وصال دوست گرت دست میدهد یکدم	برو که هر چه مراد است در جهان داری
چو ذکر لعل لبت میکنم خرد گوید	حدیث یا شکرست اینکه در دهان داری

چو گل بدامن ازین باغ می بری حافظ
چه غم ز ناله و فریاد باغبان داری

تو گر بر لب جوئی ز هوس بنشینی	ورنه هر فتنه که بینی همه از خود بینی
بخدائی که توئی بندهٔ بگزیدهٔ او	که بجای من بیدل دگری نگزینی
صبر بر جور رقیبان چه کنم گر نکنم	عاشقان را نبود چاره بجز مسکینی
ادب و شرم ترا خسرو مهرویان کرد	آفرین بر تو که شایستهٔ صد تحسینی
عجب از لطف تو ای گل که نشینی با خار	ظاهرا مصلحت وقت در آن می بینی

حیفم آید که خرامی بتماشای چمن	که تو خوشتر ز گل و تازه تر از نسرینی
را امانت بسلامت ببرم باکی نیست	بیدلی سهل بود گر نبود بی دینی
ادصبحی بهوایت ز گلستان برخاست	که تو خوشبو چه گل سوری و چون نسرینی
سخن بی غرض از بندهٔ مخلص بشنو	ای که منظور بزرگان حقیقت بینی
نازنینی چو تو پاکیزه رخ و پاک نهاد	بهتر آنست که با مردم بد ننشینی
شیشه بازی سرشکم نگری از چپ و راست	گر برین منظر بینش نفسی بنشینی
مدازین ما و گدائی بسر منزل عشق	راهرو را نبود چاره بجز مسکینی
برین دلکشی و نازکی ای مایهٔ حسن	لائق بزمگه خواجه جلال الدینی

سیل این اشک روان صبر دل حافظ برد
بلغ الطاقة یا مقلة عینی بینی

نا فدای تو که هم جانی و هم جانانی	هر که شد خاک درت رست ز سرگردانی
سری از سر کوی تو نیارم برخاست	کار دشوار نگیرند بدین آسانی
خام را طاقت پروانهٔ پر سوخته نیست	نازکان را نرسد شیوهٔ جان افشانی
تو آرام گرفتن بود از ناکامی	با تو گستاخ نشستن بود از حیرانی
ش کردند رقیبان تو سر دل من	چند پوشیده بماند خبر پنهانی

تا بمانَد تر و شاداب نهالِ قدِ تو | واجب آنست که بر دیدهٔ ما بنشانی
در خمِ زلف تو دیدم دلِ خود را روزی | گفتمش چونی و چون میهی ای فی ندانی
گفت آری چه کنی گر نبری رشک بمن | هر گدا را نبود مرتبهٔ سلطانی

ز آشتی حدِّ تو حافظ نبود صحبت ما
بس اگر بر سر این کوی کنی سگبانی

جای حضور و گلشن امنست این سرای | زین در بشادمانی عیش و طرب آی
ای کاخ دولتی تو چه کاخی که مدتست | در شاخسار گلشن تو سایهٔ هما
هر صبح در هوای درت مسکینه صبوح | جمشید تخت چرخ بجام جهان نما
باد تو همچو آتش موسی خجسته پی | خاک تو همچو آب خضر زندگی فزا
فرخنده نوگل تو چمن را حیات ده | جعد بنفشهٔ تو صبا را گره‌کشا
مرغول سنبل از دم کوی تو خوش نسیم | زلف صبا ز خاک جناب تو مشکبا
خورشید در هوای تو چون ذره پای کوب | جمشید در حریم تو چون بندگان بپا

حافظ مقیم درگه او باش و عیش کن
کاندر بهشت بهتر ازین گوشه نیست جای

چو سرو گوهرامی دمی بگلزاری | خورد ز غیرت سرو می تو هر گلی خار

ز زلف تو هر حلقهٔ آشوبی	ز سحر چشم تو هر گوشهٔ بیماری
خاک هست نقد جان ما هر چند	که نیست نقد روان را بر تو مقداری
چو بخت من ای چشم مست یار بخواب	که در پی است ز هر سوت آه بیداری
همیشه مزن لاف زلف دلبندان	چو تیره رای شدی کی گشایدت کاری
برفت و زمانی بسر برفت این کار	دلم گرفت و نبودت سر گرفتاری

چو نقطه گفتمش اندر میان دایره آی
بخنده گفت که حافظ برو چه پرگاری

ای در جهان خوبی امروز کامگاری	شاید که عاشقان اکامی ز لب برآری
عاشقان بیدل تا چند ناز و عشوه	بر بیدلان مسکین تا کی جفا و خواری
چند همچو چشمت در عین ناتوانی	تا چند همچو زلفت در تاب و بیقراری
زیکه از تو دیدم دردی که از تو بردم	گر شمهٔ بدانی شاید که رحمت آری
ده وصالت گر جرعهٔ بنوشم	تا زنده ام نورزم آئین هوشیاری
هجر مانده بودم باد صبا رسانید	از بوستان وصلت بوی امیدواری
بنده ایم و عاجز تو خواجهٔ و قادر	گر می‌کشی بزورم ور میکشی بزاری
تا عاشقی را بسیار مایه باید	دلهای همچو آتش چشمان و دو باری

گرچه بوی وصلت در حشر زنده مانم | سر بر نیارم از خاک از روی شرمساری

آخر ترحمی کن بر حال زار حافظ
تا چند نا امیدی تا چند خاکساری

چه بودی ار دل آن ماه مهربان بودی | که کار ما نه چنین بودی ار چنان بودی
بگفتمی که چه ارزد نسیم طرهٔ دوست | گرم بهر سر موئی هزار جان بودی
برات خوشدلی ما چه کم شدی یارب | گرش نشان امان از بد زمان بودی
گرم زمانه سرافراز داشتی و عزیز | سریر عزتم آن خاک آستان بودی
خیال اگر نشدی سد آب دیدهٔ من | هزار چشمه بهر گوشه روان بودی
کسی بگوی ویم کاشکی نشان دادی | که تا فراغتی از باغ و بوستان بودی
برخ چو مهر فلک بی نظیر آفاق ست | بدل دریغ که یک ذره مهربان بودی
ز پرده کاش برون آمدی چو قطرهٔ اشک | که بر دو دیدهٔ ما حکم او روان بودی

اگر نه دایرهٔ عشق راه بر بستی
چو نقطه حافظ بیدل دران میان بودی

چه قامتی که ز سر تا قدم همه جانی | چه صورتی که بهیچ آدمی نمی مانی
نه صورتی که گل گلستان فردوسی | نه قامتی که سهی سرو باغ و بستانی

بسی حکایت حسنت شنیده ام جانا	کنون که دیدمت الحق هزار چندانی
تنم چو چشم تو دارد نشان بیماران	دلم چو زلف تو دارد سر پریشانی
ز جستجوی تو ننشینم ار چه هر نفسم	میان خون دل و آب دیده بنشانی
ز خاک پای عزیز تو سر نگردانم	گرم ز دست فراقت بسر بگردانی
تو چون سپهر جفا پیشهٔ و احوالم	به جور روزگار نهاده است رو بویرانی

ز روی لطف و ترحم چرا نه بخشائی
چو درد و محنت حافظ یقین همیدانی

بشیراز کوی خرابات نباشد جائی	گر به پیرانه سرم دست دهد ماوائی
ز دو سکنم وا ز تو چه پنهان دارم	شیشهٔ باده و کنجی و رخ زیبائی
بجای من دیر مغانست و مروج وطنی	برای من دی تبانست و مبارک رائی
بنی گوش که در دهر چو من شنیده است	نیست این جز سخن بوالهوس عنائی
صنما غیر تو در خاطر ما کی گنجد	که مرا نیست بغیر از تو کسی پروائی
بت باشش که هرگز نتواند گفتن	سخن دیر مگر بی همه دانائی

رحم کن بر دل مجروح خراب حافظ
ز انکه هستاز پی امروز یقین فردائی

خوش کرد یاوری فلکت روز داوری | تا شکر چون کنی و چه شکرانه آوری

در کوی عشق شوکت شاهی نمی خرند | اقرار بندگی کن و دعوی چاکری

آنکس که اوفتاد خدایش گرفت دست | پس بر تو باد تا غم افتادگان خوری

ساقی بمژدگانی عیش از درم درآی | تا یکدم از دلم غم دنیا بدر بری

در شاهراه جاه و بزرگی خطر بسی ست | آن به کزین گریوه سبکبار بگذری

سلطان و فکر لشکر و سودای تاج و گنج | درویش و امن خاطر و کنج قلندری

نیل مراد بر حسب فکر و همت ست | از شاه نذر خیر و ز توفیق یاوری

یک حرف صوفیانه بگویم اجازت ست | ای نور دیده صلح به از جنگ داوری

حافظ غبار فقر و قناعت ز رخ مشوی | کاین خاک بهتر از عمل کیمیاگری

در همه دیر مغان نیست چو من شیدائی | خرقه جائی گرو باده و دفتر جائی

دل که آئینه شاهی ست غباری دارد | از خدا می طلبم صحبت روشن رائی

کرده ام توبه بدست صنمی باده فروش | که دگر می نخورم بی رخ بزم آرائی

جوها بسته ام از دیده بدامان که مگر | در کنارم بنشانند سهی بالائی

سر این نکته مگر شمع برآرد بزبان | ورنه پروانه ندارد بسخن پروائی

کشتی باده بیاور که مرا بی رخ دوست	گشته هر گوشه چشم از غم دل دریایی
سخن غیر مگو با من معشوقه پرست	کز وی و جام میم نیست بکس پروایی
نرگس ار لاف زد از شیوه چشم تو مرنج	نروند اهل نظر از پی نابینایی
این حدیثم چه خوش آمد که سحرگه میگفت	بر در میکده با دف و نی ترسایی

گر مسلمانی از اینست که حافظ دارد
آه اگر از پی امروز بود فردایی

دو یار زیرک و از باده کهن دو منی	فراغتی و کتابی و گوشه چمنی
ز تند باد حوادث نمیتوان دیدن	درین چمن که گلی بوده است یا سمنی
من این مقام بدنیا و آخرت ندهم	اگرچه در پیم افتند خلق انجمنی
هر آنکه کنج قناعت بگنج دنیا داد	فروخت یوسف مصری بکمترین ثمنی
بیا که رونق این کارخانه کم نشود	ز زهد همچو تویی یا ز فسق همچو منی
نگار خویش بدست خسان همی بینم	چنین شناخت فلک حق خدمت چو منی
ببین در آینه نقشبند صور غیب	گرت ز ملک قناعت هوس کند وطنی
ز تند سموم که بر طرف بوستان بگذشت	عجب که رنگ گلی ماند و بوی یاسمنی
بصبر کوش تو ای دل که حق رها نکند	چنین عزیز نگینی بدست اهرمنی

بگوشه بنشین و سر خوش و تماشا کن	زحادثات زمانی رخ شکر دهنی
بروز واقعه غم با شراب باید گفت	که اعتماد بکس نیست در چنین زمنی
مزاج دهر تبه شد درین بلا آرے	کجاست فکر حکیمی و رای برهمنی

شنیده ام که سگان را قلاده می بندی
چرا بگردن حافظ نمی نهی رسنی

دیدم بخواب دوش که ماهی برآمدی	کز عکس روی او شب هجران سرآمدی
تعبیر رفت یار سفر کرده میرسد	ای کاش هر چه زودتر از در درآمدی
ذکرش بخیر ساقی فرخنده فال من	کز در مدام با قدح و ساغر آمدی
فیض ازل بزور و زر ار آمدی بدست	آب خضر نصیبه اسکندر آمدی
آن عهد یاد باد که از بام و در مرا	هر دم پیام یار و خط دلبر آمدی
خوش بودی ار بخواب بدیدی دیار خویش	تا یاد صحبتش سوی ما رهبر آمدی
آنکو ترا بسنگدلی گشت رهنمون	ای کاشکی که پاش بسنگی برآمدی
کی یافتی رقیب تو چندان مجال ظلم	مظلومی ار شبی بدر داور آمدی
خامان ره نرفته چه دانند ذوق عشق	دریا دلی بجوی دلیری سر آمدی
جانها نثار کردے آن دلنواز را	گر همچو روح جلوه کنان در بر آمدی

گر دیگری بشیوهٔ حافظ زدی رقم
مقبول طبع شاه سخن پرور آمدی

رفتم بباغ تا که بچینم سحر گلی	آمد بگوش ناگهم آواز بلبلی
مسکین چو من بعشق گلی گشته مبتلا	واندر چمن فکنده بفریاد غلغلی
میگشتم اندران چمن و باغ دمبدم	میکردم اندران گل و بلبل تاملی
چون کرد در دلم اثر آواز عندلیب	گشتم چنانکه هیچ نماندم تحملی
بس گل شگفته میشود این باغ را ولی	کس بی جفای خار نچیدست ازو گلی
گل یار خار گشته و بلبل قرین عشق	آن را تغیری نه و این را تبدلی

حافظ مدار امید فرج از مدار چرخ
دارد هزار عیب و ندارد تفضلی

روزگاریست که ما را نگران میداری	مخلصان را نه بوضع دگران میداری
گوشهٔ چشم رضائی بمنت باز نشد	اینچنین عزت صاحب نظران میداری
نه گل از داغ غمت رست نه بلبل در باغ	همه را نعره زنان جامه دران میداری
پدر تجربه آخر توئی ای دل ز چه روی	طمع مهر و وفا زین پسران میداری
گرچه رندی و خرابی گنه ماست ولی	عاشقی گفت که ما را تو بران میداری

جوهر جام جم از کان جهانی دگرست | تو تمنا ز گل کوزه‌گران میداری

کیسهٔ سیم و زرت پاک بباید پرداخت | زین تمنا که تو از سیمبران میداری

ای که در دلق ملمع طلبی ذوق حضور | چشم سری عجب از بی‌بصران میداری

چون توئی نرگس باغ نظر ای چشم و چراغ | سر چرا بر من دلخسته گران میداری

دین و دل رفت ولی راست نمی‌یارم گفت | که من سوخته دل را تو بران میداری

تا صبا بر گل و بلبل ورق حسن تو خواند | همه را شیفته و دل نگران میداری

ساعد آن به که بپوشی چو تو از بهر نگار | دست در خون دل پرهنران میداری

گذران روز سلامت بملامت حافظ | چه توقع ز جهان گذران میداری

زان می صاف کز و پخته شود هر خامی | گرچه ماه رمضانست بیاور جامی

روزها رفت که دست من مسکین نگرفت | ساق شمشاد قدی ساعد سیم اندامی

روزه هرچند که مهمان عزیزست ای دل | رفتنش موهبتی دان شدنش انعامی

مرغ زیرک بدر صومعه اکنون نپرد | که نهاده است بهر مجلس وعظی دامی

گله از زاهد بدخو چه کنم رسم اینست | که چو صبحی بدمد در پیش افتد شامی

یار من چون بخرامد بتماشای چمن | برسانش ز من ای پیک صبا پیغامی

ای حریفی که شب و روز می صاف کشد	بود آیا که کند یاد ز دُرد آشامی

حافظا گر ندهد داد دلت خسرو عهد
کام دشوار بدست آوری از خودکامی

ز دلبرم که رساند نوازش قلمی	کجاست پیک صبا گو بیا بکن کرمی
دلم گرفت ز سالوس و طبل زیر گلیم	خوشا دمی که بمیخانه برکشم علمی
حدیث چون و چرا درد سر دهد ساقی	پیاله گیر و بیاسا بعمر خویش دمی
طبیب راه نشین سر عشق نشناسد	برو بدست کن ای مرده دل مسیح دمی
قیاس کردم و تدبیر عقل در ره عشق	چو شبنمیست که در بحر میکشد رقمی
بیا که وقت شناسان دو کون بفروشند	بیک پیاله صاف و صحبت صنمی
دوام عیش و تنعم نه شیوه عشق است	اگر معاشر مائی بنوش جام غمی
نمیکنم گله لیک ابر رحمت دوست	بکشتزار جگر خستگان ندا دنمی
بیا که خرقه من گرچه وقف میکده هاست	ز مال وقف نه بینی بنام من درمی
چرا بیک نی قندش نمیخرند آن را	که کرد صد شکر افشانی از نی قلمی

سزای قدر تو شاها بدست حافظ نیست
بجز نیاز شبی یا دعای صبحدمی

زین خوش رقم که بر گل رخسار میکشی
خط بر صحیفه گل و گلزار میکشی

اشک حرم نشین نهانخانه مرا
زان سوی هفت پرده ببازار میکشی

هر دم بیاد آن لب میگون و چشم مست
از خلوتم بخانه خمار میکشی

گفتی سر تو بسته فتراک ما شود
سهل است اگر تو زحمت این بار میکشی

با چشم و ابروی تو چه تدبیر دل کنم
وه زین کمان که بر من بیمار میکشی

باز آکه چشم بد ز رخت دور میکنم
ای تازه گل که دامن ازین خار میکشی

کامل روی چو باد صبا را ببوی زلف
هر دم بقید سلسله در کار میکشی

حافظ دگر چه می طلبی از نعیم دهر
می میچشی و طره دلدار میکشی

ساقیا سایه ابر است و بهار و لب جوی
من نگویم چه کن ار اهل دلی خود تو بگوی

بوی یکرنگی ازین قوم نمی آید برخیز
دلق آلوده صوفی بمی ناب بشوی

سفله طبع است جهان بر کرمش تکیه مکن
ای جهاندیده ثبات قدم از سفله مجوی

گوش بگشای که بلبل بفغان میگوید
خواجه تقصیر مفرما گل توفیق ببوی

یک نصیحت کنمت بشنو و صد گنج ببر
از در عیش درآ و بره عیب مپوی

شکر ایزد که دگر بار رسیدی ببهار
بیخ نیکی بنشان و ره توفیق بجوی

روی جانان طلبی آینه را قابل ساز — ورنه هرگز گل و نسرین ندمد ز آهن و روی

پیشتر زانکه شوی خاک در میکده ها — یک دو روزی بسر اندر ره میخانه بپوی

گفتی از حافظ ما بوی ریا می آید — آفرین بر نفست باد که خوش بردی بوی

ساقی بیا که شد قدح لاله پر ز می — طامات تا بچند و خرافات تا بکی

بگذر ز کبر و ناز که دیده است روزگار — چین قبای قیصر و طرف کلاه کی

هشیار شو که مرغ سحر مست گشت هان — بیدار شو که خواب عدم در پی است هی

خوش نازکانه می چمی ای شاخ نوبهار — کاشفتگی مبادت از آشوب باد دی

بر مهر چرخ و عشوهٔ او اعتماد نیست — ای وای بر کسی که شد ایمن ز مکر وی

فردا شراب کوثر و حور از برای ماست — و امروز نیز دلبر مه روی و جام می

باد صبا ز عهد صبی یاد می دهد — جان داروی که غم ببرد در ده ای صبی

حشمت مبین و سلطنت گل که گستر — فراش باد هر ورقش را بزیر پی

در ده بیاد حاتم طی جام یک منی — تا نامهٔ سیاه بخیلان کنیم طی

زان می که داد رنگ طبیعی بارغوان — بیرون فگند لطف مزاج از رخش بخوی

بشنو که مطربان چمن راست کرده اند — آهنگ چنگ و بربط و طنبور و نای و نی

بسند باغ بر که بخدمت چو بندگان — استاده است سرو کمر بسته است نی

اشیای روزگار می ساز در گرو — اگر مرو راه باز نمانده است هیچ شی

حافظ حدیث سحر فریب خوشت رسید — تا حد چین و شام و باقصای روم و ری

سحر با باد میگفتم حدیث آرزومندی — خطاب آمد که واثق شو بالطاف خداوندی

قلم را آن زبان نبود که سر عشق گوید باز — ورای حد تقریرست شرح آرزومندی

دلا اندر زلف لیلی بند و کار عشق مجنون کن — که عاشق را زیان دارد مقالات خردمندی

الا ای یوسف مصری که کردت سلطنت مغرور — پدر را باز پرس آخر کجا شد مهر فرزندی

بسحر غمزهٔ فتان دوا بخشی و درد انگیز — بچین زلف مشک افشان دلاویزی و دلبندی

جهان پیر رعنا را مروت در جبلت نیست — ز مهر او چه میخواهی در و همت چه میبندی

همائی چون تو عالیقدر و حرص استخوان تا کی — دریغ این سایهٔ دولت که بر نااهل افگندی

در این بازار اگر سودست با درویش خرسندست — خدایا منعمم گردان بدرویشی و خرسندی

دعای صبح و شام تو کلید گنج مقصودست — باین راه و روش میرو که با دلدار پیوندی

ز شعر حافظ شیراز میگویند و میرقصند — سیه چشمان کشمیری و ترکان سمرقندی

سحرگه رهروی در سرزمینی	همی گفت این معما با قرینی
که ای صوفی شراب آنگه شود صاف	که در شیشه بماند اربعینی
اگر انگشت سلیمانی نباشد	چه خاصیت دهد نقش نگینی
خدا زان خرقه بیزار است صد بار	که صد بت باشدش در آستینی
درونها تیره شد باشد که از غیب	چراغی برکند خلوت نشینی
مروت گرچه نامی بی نشان است	نیازی عرضه کن بر نازنینی
ثوابت باشد ای دارای خرمن	اگر رحمی کنی بر خوشه چینی
نمی بینم نشاط عیش در کس	نه درمان دلی نه درد دینی
اگرچه سیم خوبان تند خوییست	چه باشد گر بسازی با غمینی
ره میخانه بنما تا بپرسم	مآل حال خود از پیش بینی
نه همت را امید سربلندیست	نه دعوت را کلید آهنینی

نه حافظ را حضور درس قرآن
نه دانشمند را علم الیقینی

سحرم هاتف میخانه به دولتخواهی	گفت باز آی که دیرینه این درگاهی
همچو جم جرعهٔ می کش که ز سر ملکوت	پرتو جام جهان بین دهدت آگاهی

باگدایان در میکده ای سالک راه	بادب باش گر از سر خدا آگاهی
بر در میکده رندان قلندر باشند	که ستانند و دهند افسر شاهنشاهی
خشت زیر سر و بر تارک هفت اختر پای	دست قدرت نگر و منصب صاحب جاهی
اگرت سلطنت فقر ببخشند ای دل	کمترین ملک تو از ماه بود تا ماهی
قطع این مرحله بی همرهی خضر مکن	ظلمات است بترس از خطر گمراهی
سر ما و در میخانه که طرف بامش	به فلک بر شده دیوار بدین کوتاهی
تو در فقر ندانی زدن از دست مده	مسند خواجگی و مجلس توران شاهی
ای سکندر منشین و غم بیهوده مخور	که نه بخشند ترا آب حیات از شاهی

حافظ خام طمع شرمی ازین قصه بدار
عملت چیست که فردوس و جهان میخواهی

سلام الله ما کر اللیالی	علی ملک المکارم و المعالی
علی وادی الاراک و من علیها	و داری باللوی فوق الرمال
دعاگوی غریبان جهانم	و ادعو بالتواتر و التوالی
منال ای دل که در زنجیر زلفش	همه جمعیت است آشفته حالی
اموت صبابة یا لیت شعری	متی نطق البشیر عن الوصال

فحبک راحتی فی کل حین | وذکرک مونسی فی کل حالی

سویدای دل من تا قیامت | مباد از سوز و سودای تو خالی

کجا یابم وصال چون تو شاهی | من بدنام رند لاابالی

ز خطت صد جمال دیگر افزود | که عمرت باد صد سال جلالی

بر آن نقاش قدرت آفرین باد | که گرد مه کشید از خط هلالی

بهر منزل که رو آرد خدایا | نگهدارش بحفظ لایزالی

تو میباید که باشی ورنه سهل است | زیان مایهٔ جاهی و مالی

خدا داند که حافظ را غرض چیست
وعلم الله حسبی من سوالی

سلامی چو بوی خوش آشنائی | بدان مردم دیدهٔ روشنائی

درودی چو نور دل پارسایان | بدان شمع خلوتگه پارسائی

نمی بینم از همدمان هیچ بر جای | دلم خون شد از غصه ساقی کجائی

ز کوی مغان رو مگردان که آنجا | فروشند مفتاح مشکل کشائی

عروس جهان گرچه در حد حسن است | ز حد می برد شیوهٔ بی وفائی

می صوفی افکن کجا می فروشند | که در تابم از دست زهد ریائی

رفیقان چنان عهد صحبت شکستند — که گوئی نبود ست خود آشنائی

دل خسته من گرش همتی نیست — نخواهد ز سنگین دلان مومیائی

مرا گر تو بگذاری ای نفس طامع — بسے پادشاهی کنم در گدائی

بیاموزمت کیمیاے سعادت — ز همصحبت بد جدا ئے جدائی

مکن حافظ از جور گردون شکایت
چه دانی تو ای بنده کار خدائی

سلیمی منذ حلت بالعراق — الاقی من نواها ما الاقی

الا ای ساربان محمل دوست — الی رکبانکم طال اشتیاقی

بباز ای مطرب خوشخوان خوشگوی — بشعر پارسی صوت عراقی

بیا ساقی بده رطل گرانم — سقاک الله من کاس دهاق

جوانی باز مے آرد بیادم — صدای چنگ و نوشانوش ساقی

مے باقی بده تا بر فشانم — بیاران مست خوشدل عمر باقی

درونم خون شد از نادیدن دوست — الا تعسا لایام الفراق

دمی با نیکخواهان متفق باش — غنیمت دان امور اتفاقی

مسیحائی مجرد را برازد — که با خورشید سازد هم وثاقی

عروسی بس خوشی ای دختر رز	ولی گه گه سزاوار طلاقی
بریع العمر فی مرعی حماکم	حماک الله یا عهد التلاقی
خرد در زنده رود انداز و می نوش	بگلبانگ جوانان عراقی
تهانی الشیب من کل العذاری	سوی التقبیل خد و عتناقی
وصال دوستان چون روزی ماست	بگو واعظ سخنهای فراقی

مضت فرص الوصال و ما شعرنا
بگو حافظ غزلهای فراقی

سبت سلمی بصدغیها فؤادی	وروحی کل یوم لی ینادی
خدا را بر من بیدل ببخشای	واصلنی علی رغم الاعادی
امن انکرتنی عن حب سلمی	غریق العشق فی بحر الوداد
نگارا در غم سودای عشقت	توکلنا علی رب العباد

دل حافظ شد اندر چین زلفت
بلیل مظلم والله هادی

بنما لاامال در دست ای دریغا همی	دل ز تنهایی بجان آمد خدا را همدمی
تا خاطر بدان ترک سمرقندی دهیم	کز نسیمش بوی زلف حوریان آید همی

چشم آسایش که دارد زین سپهر گرم رو	ساقیا جامی بیاور تا بیاسایم [illegible]
زیرکی را گفتم این احوال خود خندید و گفت	صعب کاری بوالعجب دردی پریشان [illegible]
سوختم در چاه صبر از بهر آن شمع چگل	شاه ترکان غافل است از حال ما کو [illegible]
در طریق عشقبازی امن و آسایش خطاست	ریش باد آن دل که با درد تو خواهد [illegible]
اهل کام و ناز را در کوی رندان راه نیست	رهروی باید جهانسوزی نه خامی [illegible]
آدم خاکی درین عالم نمی آید بدست	عالمی دیگر بباید ساخت وز نو [illegible]

گریه حافظ چه سنجد پیش استغنای دوست
کاندرین طوفان نماید هفت دریا شبنمی

لبش می بوسم و در میکشم می	به آب زندگانی برده ام پی
نه رازش میتوانم گفت با کس	نه کس را میتوانم دید با وی
گل از خلوت بباغ آورد مسند	بساط زهد را چون غنچه کن طی
بده جام می و از جم مکن یاد	که میداند که جم کی بود و کی کی
بزن چنگ ای [illegible] مطرب	رگش بخراش تا بخروشم از وی
چو چشمت مست را مخمور مگذار	بیاد لعلش ای ساقی بده می
نجوید جان ازان قالب جدائی	که باشد خون جامش در رگ و پی

لبش می‌بوسم و خون می‌خورد جام	رخش می‌بینم و گل می‌کند خوی
چو مرغ باغ مے گوید که هو هو	بده از دست جام باده بهی
چو مجنون در پی دیدار لیلی	بباید گشتن ای دل گرد هر حی
تو با سلطان گل خوش باش و می نوش	غنیمت دان خلاص همای ز دعی

زبانت درکش ای حافظ زمانی
حدیث بی زبان بشنو از نی

شهریست پر ظریفان از هر طرف نگاری	یاران صلای عشق است گر می‌کنید کاری
چشم فلک ندیده زین خوبتر حریفی	در دام کس نیفتد زین خوبتر شکاری
ای دوست خوبتر از گل صد بار نازنینی	یارب که ره نیابد بر دامن تو خاری
چشمی که دیده باشد جسمی ز جان مرکب	بر دامنش مبادا زین خاکدان غباری
چون من شکسته را از پیش خود چه رانی	کم غایت تمنا بوسی ست یا کناری
می بی غش است بشتاب وقتی خوش است دریاب	سال دگر که دارد امید نوبهاری
چون این گره گشایم وین راز چون نمایم	دردی و صعب دردی کاری و سخت کاری

هر تار موی حافظ در دست زلف شوخی
مشکل توان نشستن در این چنین دیاری

صبا تو نکهت آن زلف مشکبو داری — بیادگار بمانی که بوی او داری

دلم که گوهر اسرار حسن و عشق در وست — توان بدست تو دادن گرش نکو داری

در آن شمائل مطبوع هیچ نتوان گفت — جز این قدر که رقیبان تند خو داری

نوای بلبلت ای گل کجا پسند افتد — که گوش هوش بمرغان هرزه گو داری

ز جرعهٔ تو سرم مست گشت نوشت باد — خود از کدام خمست این که در سبو داری

قبای حسن فروشی ترا برازید و بس — که همچو گل همه آیین رنگ و بو داری

زمانه گر همه مشک ختن دهد بر باد — فدای تو که خط و خال مشکبو داری

دم از ممالک خوبی چو آفتاب زدن — ترا سزد که غلامان ماهرو داری

بسر کشی خود ای سرو جویبار مناز — که گر باو رسی از شرم سر فرو داری

دعاش گفتم و خندان بزیر لب میگفت — که کیستی تو و با ما چه گفتگو داری

ز کنج مدرسه حافظ مجوی گوهر عشق — قدم برون نه اگر میل جستجو داری

صبح است ژاله میچکد از ابر بهمنی — برگ صبوح ساز و بزن جام یکمنی

در بحر مائی و منی افتاده ام بیار — می تا خلاص بخشدم از مائی و منی

خون پیاله خور که حلال است خون او — در کار یار کوش که کاریست کردنی

…صبحدم خمار ترا دردسر ده — پیشانی خمار همان به که بشکنی

…اقی بهوش باش که غم در کمین ماست — مطرب نگاهدار همین ره که میزنی

…ی ده که سر بگوش من آورد چنگ و — خوش باش و پند بشنو ازین پیر منحنی

…اقی به بی نیازی یزدان که می بیا — تا بشنوی ز صوت مغنی هو الغنی

حافظ نهال قد تو در جویبار چشم
خون خورده و بر نشاند و تو خواهی که بر کنی

…طفیل هستی عشقند آدمی و پری — ارادتی بنما تا سعادتی ببری

…مستعد نظر نیستی وصال مجوی — که جام جم نده سود وقت بی بصری

…ی صبوح و شکر خواب صبحدم تا چند — بعذر نیم شبی کوش و ناله سحری

…ببوی زلف و رخت می روند و می آیند — صبا بغالیه سائی و گل بجلوه گری

…وش خواجه و از عشق بی نصیب مباش — که بنده را نخرد کس بعیب بی هنری

…یا و سلطنت از ما بخر بمایه حسن — ازین معامله غافل مشو که حیف خوری

…دعای گوشه نشینان بلا بگرداند — چرا بگوشه چشمی بما نمی نگری

…ر ازین ظلمات آنکه رهنمائی کرد — دعای نیم شبی بود و گریه سحری

…هر وصل تو در حیرتم چه چاره کنم — نه در برابر چشمی نه غائب از نظری

طریق عشق طریقی عجب خطرناکست	نعوذ بالله اگر ره بمقصدی نبری
هزار جان گرامی بسوخت زین غیرت	که هر صباح و مسا شمع مجلس دگری
چو هر خبر که شنیدم رهی بحیرت داشت	ازین سپس من و ساقی و وضع بیخبری

بیمن همت حافظ امید هست که باز
اری اسامر لیلای لیلة القمر

عمر بگذشت به بیحاصلی و بوالهوسی	ای پسر جام میم ده که بپیری برسی
چه شکرهاست درین شهر که قانع شده‌اند	شاهبازان طریقت بمقام مگسی
بال بگشا و صفیر از شجر طوبی زن	حیف باشد چو تو مرغی که اسیر قفسی
کاروان رفت و تو در راه کمینگاه بخواب	وه که بس بیخبر از غلغل چندین جرسی
دوش در خیل غلامان درش میرفتم	گفت کای مسکین بیچاره تو باری چه کسی
تا چو مجمر نفسی دامن جانان گیرم	دل بر آتش بنهادم ز پی خوش نفسی
لمع البرق من الطور و آنست به	فلعلی لک آتی بشهاب قبس
بادل خون شده چون نافه خوشش باید بود	هر که مشهور جهان گشته بمسکین نفسی

چند پوید بهوای تو ز هر سو حافظ
یسر الله طریقا بک یا ملتمسی

کتبت قصهٔ شوقی و مدمعی باکی	بیا که بی تو بجان آمدم زغمناکی
بسا که گفته ام از شوق با دو دیدهٔ خویش	ایا منازل سلمی واین سلماکی
عجیب واقعه و بس غریب حادثه ایست	انا اصطبرت قتیلا وقاتلی شاکی
که را رسد که کند عیب دامن پاکت	که همچو قطره که بر برگ گل چکد پاکی
ز خاک پای تو داد آبروی لاله و گل	چو کلک صنع رقم زد زآبی و خاکی
صبا عبیرفشان گشت ساقیا برخیز	وهات شمسة کرم مطیب زاکی
نماند زمن بی شمائلت آری	اری مآثر محیای من محیاکی
دع التکاسل تغنم فقد جری مثل	که زاد راهروان چستی است و چالاکی
بروی گل و خاک پای سرو که نیست	چنین بدیع جمالی ز آبی و خاکی

ز وصف حسن تو حافظ چگونه لاف زند
که چون صفات الهی ورای ادراکی

گفتند خلایق که توئی یوسف ثانی	چون نیک بدیدم بحقیقت به از آنی
...ق توام شهره چو فرهاد و عجب نیست	ای خسرو خوبان که تو شیرین زمانی
تشبیه دهانت نتوان کرد به غنچه	هرگز نبود غنچه باین تنگ دهانی
صد بار بگفتی که دهم زان دهنت کام	چون سوسن آزاده چرا جمله زبانی

گفتی که دهم کامت و جانت بستانم
ترسم ندهی کامم و جانم بستانی

چشم تو خدنگ از سپر جان گذراند
بیمار که دیده است باین سخت کمانی

چون اشک بیندازیش از دیده مردم
آن را که دمی از نظر خویش برانی

گر سرو بماند ز قد و رفتار تو بر پای
بخرام که از سرو گذشتی بروانی

در راه تو عاشق چو قلم کرد ز سر پای
چون نامه چرا یکدمش از لطف نخوانی

از پیش مران حافظ غمدیده خود را
کز عشق رخت داد دل و دین و جوانی

که برد به نزد شاهان ز من گدا پیامی
که بکوی می فروشان دو هزار جم بجامی

اگر این شراب خام است اگر آن حریف پخته
بهزار بار بهتر ز هزار پخته خامی

شده ام خراب بدنام و هنوز امیدوارم
که ز بد خلاص یابم بدعای نیکنامی

تو که کیمیا فروشی نظری بقلب ما کن
که بضاعتی نداریم و فکنده ایم دامی

بکجا برم شکایت بکه گویم این حکایت
که لبت حیات ما بود و نداشتی دوامی

عجب از وفای جانان که تفقدی نفرمود
نه بنامه و پیامی نه بپرسش و سلامی

برو ای پارسایان که نماند پارسائی
می ناب در کشیدیم و نماند ننگ و نامی

ز رهم میفکن ای شیخ بدانهای تسبیح
که چو مرغ زیرک افتد نفتد بهیچ دامی

سر خدمت تو دارم بخرم بهیچ مفروش	که چو بنده کمتر افتد بمبارکی غلامی

بگشای تیر مژگان و بریز خون حافظ
که چنان کشنده را نکند کس انتقامی

مخمور جام عشقم ساقی بده شرابی	پر کن قدح که بی می مجلس ندارد آبی
عشق رخ چو ماهش در پرده راست نایی	مطرب بزن نوائی ساقی بده شرابی
شد قامتم چو حلقه تا بعد ازین رقیبت	زین در دگر نراند ما را بهیچ بابی
چون آفتاب رویش در دیده می نگنجد	ای دل چه سود داری در دیده اضطرابی
در انتظار رویت ما و امیدواری	وز عشوهٔ لبانت ما و خیال و خوابی
دست غرض میالای کاسه که دانی	انجام کار نبود ازدی امید آبی

حافظ چه می نهی تو دل در وصال جانان
کی تشنه سیر گردد از لمعهٔ سرابی

می خواه و گل افشان کن از دهر چه میجوئی	این گفت سحرگه گل بلبل تو چه میگوئی
مسند بگلستان بر تا شاهد و ساقی را	لب گیری و رخ بوسی می نوشی و گل بوئی
شمشاد خرامان کن و آهنگ گلستان کن	تا سرو بیاموزد از قد تو دلجوئی
تا غنچهٔ خندانت دولت بکه خواهد داد	ای شاخ گل رعنا از بهر که می روئی

امروز که بازارت پرجوش خریدارست | دریاب و بنه گنجی از مایهٔ نیکوئی
آن طره که هر مویش صد نافهٔ چین ارزد | خوش بودی اگر بودی بوئیش ز خوشخوئی
چون شمع نکوروئی در رهگذر بادست | طرف هنری بربند از طور نکوروئی

هر مرغ بدستانی در گلشن شاد آمد
بلبل بنواسازی حافظ بدعاگوئی

نسیم صبح سعادت بدان نشان که تو دانی | خبر بکوی فلان بر بدان زبان که تو دانی
تو پیک حضرت شاهی مراد و دیده براهت | بمردمی نه بفرمان چنان بران که تو دانی
بگو که جان ضعیفم ز دست رفت خدا را | ز لعل روح فزایت ببخش زان که تو دانی
من این دو حرف نوشتم چنانکه غیر ندانست | تو هم ز روی کرامت چنان بخوان که تو دانی
خیال تیغ تو با من حدیث تشنه و آبست | اسیر عشق چو کردی بکش چنان که تو دانی
امید در کمر زرکشت چگونه نبندم | دقیقه‌ایست نگارا در آن میان که تو دانی

یکیست ترکی و تازی درین معامله حافظ
حدیث عشق بیان کن بهر زبان که تو دانی

نوبهارست در آن کوش که خوشدل باشی | که بسی گل بدمد باز و تو در گل باشی
چنگ در پرده همی میدهدت پند ولی | وعظت آنگاه دهد سود که قابل باشی

من نگویم که چه کن یا که نشین و چه بنوش — گر تو خود دانی اگر زیرک و عاقل باشی

در چمن هر ورقی دفتر حالی دگر است — حیف باشد که ز حال همه غافل باشی

گر چه راهیست پر از بیم ز ما تا بر دوست — رفتن آسان بود ار واقف منزل باشی

نقد عمرت ببرد غصهٔ دنیا بگزاف — گر شب و روز درین قصهٔ باطل باشی

[illegible]

حافظا گر مدد از بخت بلندت باشد — صید آن شاهد مطبوع شمائل باشی

نور خدا نمایدت آینهٔ مجردی — از در ما در آ اگر طالب عشق سرمدی

باده بده که دوزخ از نام گناه ما برد — آب بر آتشش زند معجزهٔ محمدی

شعبده بازی کنی هر دم و نیست این روا — قال رسول ربنا انا قط من اوی

ارچه بعمد می‌کشی تیغ جفا بکین من — فکر نمی‌کنی مگر فی عهد محمدی

گر تو بدین جمال و فر سوی چمن کنی گذر — سوسن و سرو و گل بتو جمله شوند معتقدی

نقش خودی ز لوح دل پاک کنی تو در زمان — گر ببری بجان و دل راه بکوی بیخودی

جان و دل تو حافظا بستهٔ دام آرزوست — ای متعلق خجل دم مزن از مجردی

نوش کن جام شراب یکمنی — تا بدان بیخ غم از دل برکنی

دل گشاده دار چون جام شراب	سر گرفته چند چون خم دنی
چون ز جام بیخودی رطلی کشی	کم زنی از خویشتن لاف منی
دل بمی بر بند تا مردانه وار	گردن سالوس و تقوی بشکنی
خاک سان شو در قدم نه همچو ابر	جمله رنگ آمیزی و تردامنی

خیز جهدی کن چو حافظ تا مگر
خویشتن را در پای معشوق افگنی

وقت را غنیمت دان آن قدر که بتوانی	حاصل از حیات ای جان یکدم است تا دانی
پیش زاهد از رندی دم مزن که نتوان گفت	با طبیب نامحرم حال درد پنهانی
بادعای شبخیزان ای شکردهان مستیز	در پناه یک اسم است خاتم سلیمانی
کام بخشی دوران عمر در عوض دارد	جهد کن که از عشرت کام خویش بستانی
یوسف عزیزم رفت ای برادران رحمی	کز غمش عجب دیدم حال پیر کنعانی
میروی و مژگانت خون خلق میریزد	تند میروی جانا ترسمت فرو مانی
پند عاشقان بشنو وز طرب بیا باز آ	کاین همه نمی ارزد شغل عالم فانی
زاهد پشیمان را ذوق باده در جانست	عاقلا مکن کاری کآورد پشیمانی
خم شکن نمیداند این قدر که صوفی را	جنس خانگی باشد همچو لعل رمانی

گر تو فارغی از من ای نگار سنگین دل
حال خود بخواهم گفت پیش آصف ثانی

ازدرم درآمد مست سبزنم بشادی دست
روشنی بجا پیوست راستی ببارانی

عبان چو من ینجا بگذرم حرامت باد
گر بجای من سروی غیر دست بفشانی

ای زناوک چشمت گوشه دوختم لیکن
ابروی کماندارت می برد به پیشانی

جمع کن باحسانی حافظ پریشان را
ای شکنج گیسویت مجمع پریشانی

عهد بکردم که یار من باشی
قرار بخش دل بیقرار من باشی

کلبهٔ احزان عاشقان آیی
شبی انیس دل سوگوار من باشی

ن چمن که بتان دست عاشقان گیرند
گرت ز دست برآید نگار من باشی

غ دیدهٔ شب زنده دار من گردی
انیس خاطر امیدوار من باشی

شروان ملاحت به بندگان نازند
دران میانه خداوندگار من باشی

ن عقیق که خونین دلم ز عشوهٔ او
اگر کنم گله رازدار من باشی

دغزالهٔ خورشید صید لاغر من
گر آهو چو تو یکدم شکار من باشی

سه بوسه کز دو لبت کردهٔ وظیفهٔ من
اگر ادا نکنی وامدار من باشی

این مراد نه بینم بعمر خود که شبی
بجای اشک روان در کنار من باشی

من ار چه حافظ شهرم جوی نمی ارزم
مگر تو از کرم خویش یار من باشی

هواخواه توام جانان و میدانم که میدانی
که هم نادیده میبینی و هم ننوشته میخوانی

ملامتگر چه دریابد میان عاشق و معشوق
نبیند چشم نابینا خصوص اسرار پنهانی

ملک در سجدهٔ آدم زمین بوس تو نیت کرد
که در حسن تو چیزی یافت بیش از طور انسانی

خم زلفت بنامیزد کنون مجموعهٔ دلهاست
مباد این جمع را یارب غم از باد پریشانی

بیفشان زلف و صوفی را به بازی و برقص آور
که از هر رقعهٔ دلقش هزاران بت بیفشانی

دریغا عیش شبگیری که در خواب سحر بگذشت
ندانی قدر وصال ای دل که در هجران فرومانی

ملول از همرهان بودن طریق کاردانی نیست
بکش دشواری منزل بیاد عهد آسانی

گشاد کار مشتاقان در ان ابروی دلبند است
خدا را یک نفس با ما گره بگشا ز پیشانی

چراغ افروز چشم ما نسیم زلف خوبانست
مباد این قوم را یارب غم از باد پریشانی

امید از بخت بیدارم که بگشایم کمربندت
بآن شرطیکه خاطر را ازین مسکین نرنجانی

خیال چنبر زلفت فریبت میدهد حافظ
نگر تا حلقهٔ اقبال ناممکن نجنبانی

احمد الله علی معدلة السلطان
احمد شیخ اویس حسن ایلخانی

ن بن خان شهنشاه شهنشاه نژاد | آنکه می زیبد اگر جان جهانش خوانی

یده نادیده باقبال تو ایمان آورد | مرحبا ای بهمه لطف خدا ارزانی

سکن طرهٔ ترکانه که در کاکل تست | بخشش و کوشش قاآنی و چنگیزخانی

اگرنه تو برآید بدو نیمش بزنند | دولت احمدی و معجزهٔ سلطانی

سن تو دل می برد از شاه و گدا | چشم بد دور که هم جانی و هم جانانی

چه دوریم بیاد تو قدح می نوشیم | بعد منزل نبود در سفر روحانی

ن فارسیم غنچهٔ عیشی نشگفت | حبذا دجلهٔ بغداد و می روحانی

ای نسیم سحری خاک ره یار بیار
تا کند حافظ ازان دیدهٔ جان روحانی

یار می آید نسیم باد نوروزی | ازین باد ار مدد خواهی چراغ دل برافروزی

زر ده داری خدا را صرف عشرت کن | که قارون را غلطها داد سودای زراندوزی

پرده میگویم چو گل از پرده بیرون آی | که بیش از پنج روزی نیست حکم میر نوروزی

م چو جان صافی و صوفی میکند عیبش | خدایا هیچ عاقل را مبادا بخت بدروزی

کام جستن چیست ترک کام خود گفتن | کلاه سروری انیست گر این ترک بر دوزی

ندیار شیرین کنون تنها نشین ای شمع | که حکم آسمان اینست اگر سازی اگر سوزی

بعجب علم نتوان شد ز اسباب طرب محروم
بیا زاهد که جاهل از زیاده میرسد…

ندانم نوحهٔ قمری بطرف جویبار از چیست
مگر او نیز همچون من غمی دارد شبا روزی

به بستان رو که از بلبل طریق عشق گیری یاد
بمجلس آی کز حافظ سخن گفتن بیاموزی

بچشم مهر اگر با من مهم را یک نظر بودی
از آن سیمین بدن کامم بخوبی بهره ور بودی

ز شوق افشاندمی هر دم سری بر پای جانانم
دریغا گر متاع من بهیچ از این مختصر بودی

اگر گوشهٔ برقع برافکندی از آن روی چو مه روزی
مدام از نرگس مستش جهان پر شور و شر بودی

همش همراه آمدی بس من چه آن شاه خوبانرا
گر از درد دل زارم یکی ز ورش خبر بودی

بوصلش گر مرا روزی ز هجران فرصتی بودی
مبارک ساعتی بودی چو خوش روزی اگر بودی

نگفتی کس بشیرینی چو حافظ شعر در عالم
اگر طوطی طبعش از لعل او شکر بودی

تمام شد

دیوان غزلیات

حافظ

ترکیب بند

پناه ملک و دین ست | درخورد هزار آفرین ست

ندان ملک ست | گلدستهٔ بوستان دین ست

شهنشهٔ زمان ست | هم نقد خلیفهٔ زمین ست

ائل سعادت | تابنده چو نورش از جبین ست

جهان بفر شاهی | انصاف تو کوکب یقین ست

تد را و نهفتم | فیروزهٔ چرخ چون نگین ست

ن کفر و اسلام | سد بیت ولیک آهنین ست

کلک از کف دست او ست در بار
شمشیر بازوش سزاوار

سایهٔ رحمت الهی | وی غنچهٔ باغ بادشاهی

ز بشمائل تو سروی | نارستهٔ ز بوستان شاهی

چرخ جمال را تو مهری | هم برج جلال را تو ماهی

ادستهٔ از خدای بیچون | بخت بدعای صبحگاهی

ام تو مهر کرده گردون | منشور او امر و نواهی

بر سلطنت تو بی تکلف — تمکین تو میدهد گواهی
نام تو یقین که می برآرد — آوازه ز ماه تا بماهی

گردون که لطیفه ها برآرد
دری چو تو در صدف ندارد

ای خلعت ملک بر تو زیبا — وی غرهٔ دولت از تو غرا
ای آمده نو عروس دولت — بر شکل و شمائل تو شیدا
انوار شکوه و شهریاری — از روی مبارکت هویدا
بر قامت حشمت تو کوتاه — این اطلس نیلگون والا
بگذشت صدای صیت عدلت — از سقف نهم رواق خضرا
بر شادی مجلس تو خورشید — هر لحظه کشیده جام صهبا
تا روی مبارک تو بیند — نرگس همه دیده گشت عمدا
از بهر قبولیت ازین گوش — لولوی خوشاب گشته لالا

در قصر تو چرخ آستانی
کیوان به در تو پاسبانی

تا یار خدای باد یارت — جز عیش مباد هیچ کارت

هر آرزوی که در دل آید — ایام نهاده در کنارت

توفیق رفیق در مهمت — تایید ندیم در یسارت

نصرت که مباد از تو خالی — در رزم کمینه دستیارت

آراسته چون بهشت گیتی — از کوشش تیغ آبدارت

تا چرخ بپاست دور دورت — تا دهر بجاست کار کارت

جاوید بعون جاه و عزت — بادا همه چیز برقرارت

آسوده چو حافظ اند خلقان — در سایهٔ بخت کامگارت

کارت همه حفظ ملک و دین باد
تا باد همیشه اینچنین باد

ماهی چو تو آسمان ندارد — سروی چو تو بوستان ندارد

بار روی تو آفتاب دیدم — نیک ست ولیکن آن ندارد

از حسن تو چون کنم عبارت — کز هیچ صفت نشان ندارد

حیران شده ام که هیچ وصفی — در خورد رخت بیان ندارد

مرغی که سوی تو کرد پرواز — دیگر سر آشیان ندارد

هر دل که ز جان ندارد دوست — میدان بیقین که جان ندارد

از بهر دلم کدام تیرست — کابروی تو در کمان ندارد

چشمت نظری بما نیندخت — مست ست و سر جهان ندارد

منظور شهنشه است و ازناز — پروای شکستگان ندارد

سلطان زمانه ناصر الدین
شد معتصم بعز و تمکین

ساقی اگرت هوای ماهی — جز باده میار پیش ماشی

سجاده و خرقه در خرابات — بفروش و بیار جرعهٔ می

گر زنده دلی شنو زمستان — در گلشن جان صدای یاحی

بادرد و درآ بسوی دران — کونین مگیر ز عشق لاشی

اسرار دلست در ره عشق — بهتر ز هزار حاتم طی

سلطان صفت آن بت قباپوش — می آمد و خلق شهر از پی

مردم نگران بروی خوبش — وز شرم روان ز عارضش خوی

حافظ ز غم تو چند ناله — آخر دل من شکسته تا کی

با درد و غم تو یار باشم
وز عیش جهان کنار باشم

ترجیع بند

ای داده بباد دوستداری	این بود وفا و عهدیاری
آخر دل ریش دردمندم	تا چند بدست غم سپاری
از زلف تو حاصلی ندیدم	جز شیفتگی و بی قراری
ای جان عزیز بر ضعیفان	تا چند کنی جفا و خواری
هر چند که سوختی بجورم	کردم من خسته سازگاری
گفتم مگر از سر ترحم	دست از ستم و جفا بداری
چون نیست امید آنکه روزی	بر عاشق خسته رحمت آری

آن به که ز صبر رخ نتابم
باشد که مراد دل بیابم

ای ساقی از آن می شبانه	در ده دو سه جام عاشقانه
تا در سر من ز عقل باقیست	از دست مده می مغانه
برداشته اند صوت داؤد	مرغان چمن ز آشیانه
ای مطرب ما تو نیز یکدم	مگذار زکف دف و چغانه
برگوی بیاد وصل جانان	چون عود بسوز دل ترانه

می نوش تو حافظا بشادی ‌ تا چند خوری غم زمانه
دیریست که آتش غم دل ‌ در سینه همی کشد زبانه
چون نیست بهیچگونه پیدا ‌ دریای فراق را کرانه

آن به که ز صبر رخ نتابم
باشد که مراد دل بیابم

در سختی عشق اگر بمیرم ‌ من دل ز غم تو بر نگیرم
بیشک دل ماه و خور بگیرد ‌ گر سوی فلک رسد نفیرم
پیوسته کمان ابروانش ‌ از غمزه همی زند به تیرم
نتوان بقلم نوشت شوقش ‌ گر پیر فلک شود دبیرم
پیر غم عشقم ارچه طفلم ‌ طفل غم عشقم ارچه پیرم
دارم سر آنکه همچو سعدی ‌ بنشینم و صبر پیش گیرم
چون کرد زمانه رستگار ‌ دور از تو به بند غم اسیرم

آن به که ز صبر رخ نتابم
باشد که مراد دل بیابم

ای غیرت لعبتان طناز ‌ برقع ز رخ چو مه برانداز

تا من ز سر جهان بکلی	برخیزم و توبه بشکنم باز
ای دوست ز رهگذار دیده	شد فاش میان مردمان راز
تا خود چه بود مرا سرانجام	در عشق چو هجر کرد آغاز
سرمایهٔ عمر داد بر باد	هر کو بغم تو گشت انباز
در آتش عشق و محنت و غم	می سوزد لاچو عود و می‌ساز
حالی چو نمی‌دهد مرادست	بوسیدن پای آن سرافراز

آن به که ز صبر رخ نتابم
باشد که مراد دل بیابم

ای سرو سمنبر گل اندام	از عارض تو خجل مه شام
بازآی که هجر جانگداز است	برد از دل من قرار و آرام
از دانهٔ خال و دام زلفت	مرغ دل من فتاده در دام
چون کام نشد بسعی حاصل	قانع شده ام بهجر ناکام
مائیم و غم فراق خالی	تا خود بکجا رسد سرانجام
جز محنت و درد گوئیا نیست	دور از تو نصیب من بایام
مقصود وجود حافظا چیست	جز صحبت یار و باده و جام

حالی چو نی شود مهیا	کام دلم از تو ای دلآرام

آن به که ز صبر رخ نتابم
باشد که مراد دل بیابم

ای راحت جان بیقرارم	امید دل امیدوارم
شادم بغمت که در همه حال	سوز غم تست سازگارم
تا رفته‌ام از کنارم ای دوست	یکباره ز خویشتن برکنارم
در آرزوی وصال جانی	عمری بفراق میگذارم
امشب بگذشت خواهد از دوش	طوفان سرشک اشکبارم
تا مرگ نگیرد دم گریبان	من دست ز دامنت ندارم
چون هیچ نشد بسعی حاصل	کام دل خسته فگارم

آن به که ز صبر رخ نتابم
باشد که مراد دل بیابم

ای زخم غم تو مرهم دل	عشق تو انیس و محرم دل
زلف تو کمند گردن جان	لعل تو نگین خاتم دل
ابروی تو بود شحنه جان	چون چشم تو گشت حاکم دل

دیوان حافظ

اوئی در دل ما و ما در آتش	مارا غم اوست نی غم دل
نزدیک شد آنکه من بدوری	گیرم سر خویش یا کم دل
حافظ چه شود اگر بیابی	نوری ز حضور عالم دل
چون ملک وصال او نگردد	آسان آسان مسلم دل

آن به که ز صبر رخ نتابم
باشد که مراد دل بیابم

ساقی نامه

سر فتنه دارد دگر روزگار	من و مستی و فتنهٔ چشم یار
همی مانم از دور گردون شگفت	ولی نیست در وی مجال گرفت
فریب جهان قصهٔ روشن ست	ببین تا چه زاید شب آبستن ست
دلا در جهان دل منه زینهار	که کس بر سر این نگیرد قرار
همان مرحله ست این بیابان دور	که گم شد درو لشکر سلم و تور
همان منزل ست این جهان خراب	که دیده ست ایوان افراسیاب
کجا رای پیران لشکر کشش	کجا شیده ترک خنجر کشش
نه تنها شد ایوان و کاخش بباد	که خانش ندارد کسی هم بیاد

نام پهلوان افراسیاب ۱۲

چه خوش گفت جمشید با تاج و گنج — که یک جو نیرزد سرای سپنج

مغنی کجائی بگلبانگ رود — بیاد آور آن خسروانی سرود

بستان نوید سرودی فرست — بیاران رفته درودی فرست

مغنی بزن چنگ بر ارغنون — ببر از دلم فکر دنیاے دون

اگر خاطرم یابد آسایشی — که نبود ز غم بازے آلایشی

مغنی بزن خسروانی سرود — بگو با حریفان بآواز رود

که از آسمان مژدهٔ فرصت است — مرا بر عدو عاقبت نصرت است

مغنی نوای طرب ساز کن — بقول غزل قصه آغاز کن

که بار غمم بر زمین دوخت پاے — بضرب اصولم بر آور ز جاے

مغنی ازین پرده نقشے برآر — ببین تا چه گفت از حرم پرده دار

چنان برکش آهنگ این داوری — که ناهید چنگے برقص آوری

مغنی دف و چنگ را ساز ده — بیاران خوش نغمه آواز ده

رهی زن که صوفی بحالت رود — بمستی وصلش حوالت رود

مغنی بیا با منت جنگ نیست — کفی بر دفی زن گرت چنگ نیست

شنیدم که چون غم رساند گزند — خروشیدن دف بود سودمند

مغنی کجایی که وقت گل ست | ز بلبل چمنها پر از غلغل ست
همان به که خوش نم بجوش آوری | دم چنگ را در خروش آوری
مغنی بیا عود را ساز کن | نو آیین نوایی نو آغاز کن
بیک نغمه درد مرا چاره ساز | دلم نیز چون خرقه صد پاره ساز
مغنی کجایی که لطفی کنی | ز نی آتشی در دلم افگنی
برون آری از فکر خود یکدمم | بهم بر زنی کار و بار غمم
مغنی کجایی نوایی بزن | بیکتایی او دو تایی بزن
چو خواهد شدن عالم از ما تهی | گدایی بسی به ز شاهنشهی
مغنی بگو قول و پرداز ساز | که بیچارگان را توی چاره ساز
تو بنمای راه عراقشم بزود | که بکشاییم از دیده صد زنده رود
مغنی بیا بشنو و کار بند | ز قول من این پند دانا پسند
چو غم لشکر آرد بیارا صفی | ز چنگ و رباب و زنای و دفی
مغنی تو سر مرا محرمی | زمانی به نی زن دم همدمی
بیا دور کن از دلت گر غمیست | دمی پیش ما تا به از عالمیست
مغنی کجایی بزن بربطی | بیا ساقیا پر کن از می بطی

زنده رود نام رود اصفهان و معنی لفظی رود بزرگ ۱۲
چهار نام ساز ۱۲
بربط نام سازی و بط صراحی شراب که بصورت بط سازند ۱۲ غیاث اللغات

که باهم نشینیم و عیشی کنیم | دمی خوش برآریم و طیشی کنیم

مغنی ز اشعار من یک غزل | باهنگ چنگ آر اندر عمل

که تا وجد را کارسازی کنم | برقص آیم و خرقه بازی کنم

باقبال دارای دیهیم و تخت | بهین میوهٔ خسروانی درخت

که تمکین اورنگ شاهی ازوست | تن آسانی مرغ و ماهی ازوست

فروغ دل و دیدهٔ مقبلان | ولی نعمت جمله صاحبدلان

جهان دار و دین پرور و تاجور | کزو تخت جم گشت بازیب و فر

چگونه دهم شرح آثار او | که عقل ست حیران در اطوار او

چو قدر وی از حد مدحست بیش | سر اندازم از عجز و تشویر پیش

برآرم باخلاص دست دعا | کنم روی در حضرت کبریا

که یارب بآلاء و نعمای تو | باسرار اسمای حسنای تو

بحق کلامت که آمد قدیم | بحق رسول و بخلق عظیم

که شاه جهان باد فیروز بخت | باقبال همواره با تاج و تخت

زمین تا بود مظهر عدل و جور | فلک تا بود مرتع جدی و ثور

خدیو جهان شاه منصور باد | غبار غم از خاطرش دور باد

بحمد الله ای خسرو جم نگین / شجاعی بمیدان دنیا و دین

منصوریت در جهان رفت نام / که منصور باشی بر اعدا مدام

فریدون شکوهی در ایوان بزم / تهمتن نبردی بمیدان رزم

فلک را گهر در صدف چون تو نیست / فریدون و جم را خلف چون تو نیست

نه تنها خراجت دهند از فرنگ / که مهراج باجت فرستد ز زنگ

اگر ترک و هندست وگر روم و چین / چو جسم جمله داری بزیر نگین

همایست چترت همایون نظر / که دارد بسیط زمین زیر پر

بجای سکندر بمان سالها / بدانا دلی کشف کن حالها

بدریای وصفت ندارد کنار / ثنا را کنم بر دعا اختصار

ز نظم نظامی که چرخ کهن / ندارد چو او هیچ زیبا سخن

بیارم بتضمین سه بیت متین / که نزد خرد به ز در ثمین

ازان بیشتر کآورم در ضمیر / ولایت ستان باش و آفاق گیر

زمان تا زمان از سپهر بلند / بفتح دگر باش فیروزمند

ازان می که جان دارد و هوش باد
مرا شربت و شاه را نوش باد

بیا ساقی آن آب آتش خواص / بمن ده که تا یابم از غم خلاص

فریدون صفت کاویانی علم / برافرازم از پشتی جام جم

بیا ساقی این نکته بشنو ز نی / که یک جرعه می به ز دیهیم کی

دم از سیر این دیر دیرینه زن / صلائی بشاهان پیشینه زن

بیا ساقی آن کیمیای فتوح / که با گنج قارون دهد عمر نوح

بده تا برویت گشاید باز / در کامرانی و عمر دراز

بیا ساقی آن ارغوانی قدح / که یابد ز فیضش دل و جان فرح

بمن ده که از غم خلاصم دهد / نشان ره بزم خاصم دهد

بیا ساقی آن می که جان پرورست / دل خسته را همچو جان درخورست

بده کز جهان خیمه بیرون زنم / سراپرده بالای گردون زنم

بیا ساقی آن می که حال آورد / کرامت فزاید کمال آورد

بمن ده که بس بیدل افتاده ام / وزین هر دو بی حاصل افتاده ام

بیا ساقی آن آب اندیشه سوز / که گر شیر نوشد شود بیشه سوز

بده تا روم بر فلک شیرگیر / بهم برزنم دام این گرگ پیر

بیا ساقی آن بکر مستور مست / که اندر خرابات دارد نشست

بمن ده که بدنام خواهم شدن	مزید مے و جام خواهم شدن

ساقی نامه

بیا ساقی آن می که حور بهشت	عبیر ملایک دران می سرشت
بده تا بخوری بر آتش کنم	دماغ خرد را دمی خوش کنم
بیا ساقی آن مے که تیزی کند	بباغ دلم مشک بیزی کند
بده تا بنوشم بیاد کسے	که هست از غمش در دلم خون بسی
بیا ساقی از مے ندارم گزیر	بیک جام با ساقی مرا دست گیر
که از دور گردون بجان آمدم	روان سوے دیر مغان آمدم
بیا ساقی از گنج دیر مغان	مشو دور کانجاست گنج روان
ورت شیخ گوید مرو سوی دیر	جوابش چه گوئی بگو شب بخیر
بیا ساقی آن جام صافی صفت	که بر دل کشاید در معرفت
بده تا صفاے درون آرم	دمی از کدورت برون آرم
بیا ساقی آن آتش تابناک	که زردشت میجویدش زیر خاک
بمن ده که در کیش رندان مست	چه دنیا پرست و چه آتش پرست
بیا ساقی اکنون که شد چون بهشت	ز روی تو این بزم عنبر سرشت

خذ الجام لا تخش فيه الجناح | که در باغ جنت بود می مباح

بیا ساقی آن جام یاقوت وش | که بر دل گشاید در وقت خوش

بده وین نصیحت ز من گوش کن | جهان جمله تسبیح ست می نوش کن

بیا ساقی از بیوفائی عمر | ببین وز می کن گدائی عمر

که می عمر باقی بیفزایدت | دری هر دم از غیب بگشایدت

بیا ساقی از می طلب کام دل | که بی می ندارم من آرام دل

گر از هجر جان تن صبوری کند | دل از می تواند که دوری کند

بیا ساقی امین چه باشی که دهر | بر اهنت کیت خون بریزد بقهر

درین خونفشان عرصهٔ رستخیز | تو خون صراحی بساغر بریز

بیا ساقی از من مکن سرکشی | که از خاکی آخر نه از آتشی

قدح پر کن از می که می خوش بود | خصوصا که صافی و بیغش بود

بیا ساقی آن راح ریحان نسیم | بمن ده که نه زر بماند نه سیم

ز زر میرا که بیشک تلف در پیست | بمی ده که درمان دلهامی ست

بیا ساقی آن بادهٔ لعل صاف (ای شراب ۱۲) | بده تا کی این شید و تزویر ولاف

ز تسبیح و خرقه ملولم مدام | بمی رهن کن هردو را والسلام

بیا ساقی آن بادهٔ روح بخش — بده تا نشینم بر پشت رخش
تهمتن صفت رو بمیدان کنم — بکام دل آهنگ جولان کنم
بیا ساقی از من برو پیش شاه — بگویش ز من کای شه جم کلاه
دل ما بنیوایان مسکین بجوی — پس آنگاه جام جهان بین بجوی
بیا ساقی آن می کزان جام جم — زند لاف بینائی اندر عدم
بمن ده که باشم بتائید جام — چو جم آگه از سر عالم تمام
بیا ساقی آن جام پر کن ز مے — که گویم ترا حال کسرے و کے
بمستی توان در اسرار سفت — که در بیخودی راز نتوان نهفت
بیا ساقی آن می که عکسش ز جام — بکیخسرو و جم فرستد پیام
بده تا بگویم بآواز نے — که جمشید کے بود و کاؤس کے
بیا ساقی آن می که شاہے دہد — بپاکے او دل گواہے دہد
بمن ده که تا گردم از عیب پاک — خرامم بعشرت بہ تیرہ مغاک
بیا ساقی آن جام چون مهر و ماه — بده تا زنم بر فلک بارگاه
چو شد باغ روحانیان مسکنم — در اینجا چرا تخته بند تنم
بیا ساقی آن جام چون سلسبیل — که دل را بفردوس باشد دلیل

بدستم ده و روی دولت ببین	خرابم کن و گنج حکمت ببین
بیا ساقی از بادهای کهن	ز جام پیاپی مراست کن
چو مستم کنی از می بی غشت	بمستی بگویم سرود خوشت
اگر همچو جم جام گیری بدست	ببینی دران آینه هر چه هست
بمستی در پارسائی زنی	دم خسروی در گدائی زنی
که حافظ چو مستانه سازد سرود	ز چرخش دهد زهره آواز رود
تباشیر صبح از طبقهای نور	بگوش آیدم هر دم از لفظ حور
بیا تا خرد را قلم درکشیم	ز مستی بعالم علم درکشیم
ز جام دمادم دمی دم زنیم	ز می آب بر آتش غم زنیم
یک امروز باید که گرمی خوریم	چو فرصت نباشد دگر کی خوریم
که آنها که بزم طرب ساختند	ببزم طرب هم نپرداختند
ازین دامگه دیر بادی مغاک	برفتند و بردند حسرت بخاک
باین تخت فیروزه فیروز کیست	ز ایام عمر آنکه بهروز کیست

دریغا جوانی که برباد شد
خنک آنکه از عالم آزاد شد

ده ساقیا می که تا دم زنیم ‌ ‌ ‌ قلم بر سر هر دو عالم زنیم

ب باش در طبل گرانم بده ‌ ‌ ‌ و گر فاش نتوان نهانم بده

ین چرخ واین انجم آبنوس ‌ ‌ ‌ بسی یاد دارد چو بهرام و طوس

سی کوزدی کوس بر پشت پیل ‌ ‌ ‌ زدندش بناکام طبل رحیل

جز این مرکز هفت پرگار نیست ‌ ‌ ‌ جز این هفت پرگار پرگار نیست

در خانهٔ ششدری ششدری ‌ ‌ ‌ که او مانده تا بنگری بگذری

یوان شش طاق خضرا نشین ‌ ‌ ‌ بمنزل گه جان نشیمن گزین

ره ساقی آن آب آتش نشان ‌ ‌ ‌ از آن پیش کز ما نیابی نشان

در آتش ست این دل روشنم ‌ ‌ ‌ ها نا که آبی بر آتش زنم

فیروز فرخ منوچهر چهر ‌ ‌ ‌ شنیدم که در عهد بوزرجمهر

نبشته ست بر جام نوشیروان ‌ ‌ ‌ که بفزای از جام نوشین روان

ر پور زالی و گر پیر زال ‌ ‌ ‌ بدستان نمانی شوی پایمال

ن بشنو ای پیر آموزگار ‌ ‌ ‌ مکن تکیه بر گردش روزگار

ین منزل درد و جای غم ست ‌ ‌ ‌ درین دامگه شادمانی کم ست

ساقی آن لعل یاقوت رنگ ‌ ‌ ‌ که بر دارد از رخ لعل یاقوت رنگ

روان در ده آن می چو آب روان / نه آب روان کافتاب عیان

شهانی که اینجا نشستند شاد / برفتند و از کس نکردند یاد

کدام ست جام جم و جم کجاست / سلیمان کجا رفت و حاتم کجاست

که میداند از فیلسوفان حی / که جمشید کی بود و کاوس کی

چو سوی عدم گام برداشتند / درین بقعه جز نام نگذاشتند

چه بندی دل اندر سپنجی سرای / که چون بگذری باز نآئی بجای

دران بستن دل ز دیوانگیست / بسا وا آشنائی زبیگانگیست

درین دار ششدر نیابی تو کام / مجال مجال و مقام مقام

برو طی کن این هفت طومار را / قلم درکش این هفت پرگار را

بده ساقی آن آب آتش خواص / کزان بلکه یابم ز آتش خلاص

بدین سقف نه پایه شش رواق / توان زد بیک جام می چار طاق

درین ده گروهی شیادش دهند / که پیران ده را بآتش کنند

اگر عاقلی خیز و دیوانه شو / مریز آب خود خاک میخانه شو

دمی از دل زرنی دُرد کش / درم گرم خواهی دم سرد کش

پی کار دانان هشیار زن زه در دنوشان خمار زن

مشو قید این دیر خاکی مغاک که ناگه دهد هم بباد چو خاک

بده ساقی آن جوهر روح را دوای دل ریش مجروح را

که دوران چه جام از کف جم ربود اگر عالمی باشدش زان چه سود

چو بنیاد عمرست ناپایدار بنقد این نفس را غنیمت شمار

کسی را که دولت رسد دستگیر که فردا همان باشدت دستگیر

شه دادگستر که ناگه بمرد نگر ای برادر که با خود چه برد

تو نیز انچه کاری همان بدروی چنان کامدی باز بیرون روی

رهائی نیابد کس از شیب خاک که بر خاک نشست از روی خاک

باین حقهٔ سبز چندین مناز که هم مهره بازست و هم حقه باز

بده ساقی آن آب افسرده را بیا زنده ساز این دل مرده را

که هر پارهٔ خشتی کز بر منظریست سر کیقبادی و اسکندریست

هر آن گل که در بوستانی بود مه عارض دلستانی بود

هر آن شاخ سروی که در گلشنی است قد دلبری زلف سیمین تنی ست

شنیدم که شوریدهٔ می پرست بمخانه می گفت و جامی بدست

که یاد از زمین کرسی زرنشان | باین سفره بیرون نه دونان و نان
بجز خون شاهان درین طشت نیست | بجز خاک خوبان درین دشت نیست
که هر کس درین دور گردون بود | ز گردون دوروش پر از خون بود
بده ساقی آن تلخ شیرین گوار | که شیرین بود باده از دست یار
که دارا که دارای آفاق بود | بدارندگی در جهان طاق بود
چو زین دار ششدر برون برد رخت | نبودش بجز گور و تابوت تخت
اگر هوشمندی بیا باده نوش | چو نوشی سے باده آئی بهوش
که این طغرل آبنوسی قفس | نیفتد ازین دانه در دام کس
در خاک روبان میخانه کوب | ره می فروشان میخانه روب
مگر آب آتش خواصت دهند | بمستی ز هستی خلاصت دهند
بجامی برون آورندت ز خویش | بوحدت رسی پرده افتد ز پیش
که حافظ چو در عالم جان رسید | چو از خود برون شد بجانان رسید
من ار زانکه گردم بمستی هلاک | بآئین مستان بریدم بخاک
بتابوتی از چوب تاکم کنید | براه خرابات خاکم کنید
بآب خرابات غسلم دهید | پس آنگاه بر دوش مستم نهید

مریزید بر گور من جز شراب	میارید در ماتمم جز رباب
ولیکن بشرطیکه در مرگ من	ننالد بجز مطرب و چنگ زن

تو خود حافظا سر ز مستی متاب
که سلطان نخواهد خراج از خراب

مثنوی

الا ای آهوی وحشی کجائی	مرا باتست بسیار آشنائی
دو تنها و دو سرگردان بیکس	دو راه اندر کمین از پیش و از پس
بیا تا حال یکدیگر بدانیم	مراد همدگر جوئیم ار توانیم
که می بینم درین دشت مشوش	چراگاهی ندارم خرم و خوش
که خواهد شد بگوئید ای حبیبان	رفیق بیکسان یار غریبان
مگر خضر مبارک پی درآید	ز یمن همتش این ره سرآید
مگر وقت عطا پروردن آمد	که فالم لا تذرنی فردا آمد
که روزی رهروی در سرزمینی	همیگفت این معما با قرینی
که ای سالک چه در انبانه داری	بیا دامی بنه گر دانه داری
جوابش داد و گفتا دانه دارم	ولی سیمرغ می باید شکارم

بگفتا چون بدست آری نشانش | که او خود بی نشان ست آشیانش

چو آن سرو روان کارست دانی | ز ملک دیده مسکین پاسبانی

مده جام می و پای گل از دست | ولی غافل مشو از چرخ بدمست

لب سرچشمه و هر طرف جوی | نم اشکی و با خود گفتگوی

بیاد رفتگان و دوستداران | توافق کن تو با ابر بهاران

چو نالان آیدت ابر روان پیش | مدد بخشش ز آب دیدهٔ خویش

نگردد آن همدم دیرین مدارا | مسلمانان مسلمانان خدا را

چنان بر جسم زد تیغ جدائی | که گوئی خود نبوده ست آشنائی

برفت و طبع خوشباشم حزین کرد | برادر با برادر کی چنین کرد

مگر خضر مبارک پی تواند | که این تنها بآن تنها رساند

نیاز من چه وزن آرد بدین ساز | که خورشید غنی شد کیسه پرداز

تو گوهر بین و از خر مهره بگذر | ز طرزی کان نگردد شهره بگذر

چو من ماهی کلک آرم بتحریر | تو از نون والقلم می پرس تفسیر

مقامات نصیحت گو همین ست | که حکم انداز هجران در کمین ست

روان را با خرد در هم سرشتند | وزان تخمی که حاصل بود کشتند

بیا در نگهتی زان طیب امید — مشام جان معطر ساز جاوید

که این نافه ز چین جیب حورست — نه زان آهو که از مردم نفورست

درین وادی زبانگ چنگ بشنو — که صد من خون مظلومان بیکجو

پر جبرئیل را اینجا بسوزند — بدان کودکان آتش فروزند

سخن گفتن کرا یارا است اینجا — تعالی الله چه استغناست اینجا

برو حافظ درین معرض مزن دم

سخن کوتاه کن والله اعلم

فی المقطعات

گر کسان قدر می بدانندی — شب نخفتند و زر نشاندندی

تا کهارا ز چوب عود کنند — پاسبانان باو نشاندندی

پای هر خوشه کنیزک ترک — بنشاندی مگس بر افشاندندی

قطعه

خسروا دادگرا شیردلا بحرکفا — ای کمال تو بانواع هنر ارزانی

همه آفاق گرفت و همه اطراف گشاد — صیت مسعودی و آوازه شه سلطانی

گفته باشد مگرت ملهم غیب احوالم — اینکه شد روز منیرم چو شب ظلمانی

در دو سال آنچه بیند ختم از شاه وزیر	همه بربود به یک دم فلک چوگانی
دوش در خواب چنان دید خیالم که سحر	گذر افتاد به اصطبل شهم پنهانی
بسته بر آخور او استر من جو میخورد	توبره افشاند بمن گفت مرا میدانی
هیچ تعبیر نمیدانمش این خواب که چیست	تو بفرمای که در فهم نداری ثانی

ایضاً

پادشاها لشکر توفیق همراه تواند	خیز گر بر عزم تسخیر جهان ره میکنی
با چنین جاه و جلال از پیشگاه سلطنت	آگهی و خدمت دلهای آگه میکنی
با زبیب این خم زنگار گون نیلفام	کار بر وفق مراد صبغة الله میکنی
آنکه ده با هفت و نیم آمد و پس سعدی نکرد	فرصتت بادا که هفت و نیم را ده میکنی

ایضاً

سال و فال و مال و حال و اصل و نسل و بخت و تخت	بادت اندر شهر و گیتی برقرار و بر دوام
سال خرم فال نیکو مال وافر حال خوش	اصل ثابت نسل باقی تخت عالی بخت رام

ایضاً

شاها مشرعی ز بهشتم رسیده است	رضوان سریر و حور وش و سلسبیل موی
خوش لفظ و پاک معنی و تر دامن و دلفریب	صاحب جمال و نازک و خوب و لطیفه گوی

گفتم درین سرا چه زبهر چه آمدی | گفتا زبهر مجلس شاه غریب جوی
کنون ز صحبت من مفلس بجان رسید | نزدیک خویش خوانش و کامش بجوی

در شکایت قاضی و حاکم گوید

ن کیست تا بحضرت سلطان ادا کند | کز جور چرخ گم شترو گر بهاید
بندی نشسته بر سر سجادهٔ قضا | خیزی دگر بمرتبه سروری رسید
بند گفت چشم و چراغ جهان منم | آن خیر گفت همچو منی در جهان که دید
ی آصف زمانه ز بهر خدا بگوی | با آن شهی که دولت او باد بر مزید
شاها روا مدار که مفعول من یراد | گرد د بروزگار تو فعال ما یرید

ایضاً فی الشکایة

ا ببندی جان من وعدهٔ شاه وزیر | کس ندیده اند که کارش ازکجا خواهد کشاد
ر توکل کن ندیدانی که نوک کلک من | نقش هر صورت که زد رنگی دگر شیرین فتاد
هر موزم ندیده بی سخن صد لطف کرد | شاه نزدم دیده دمش گفتم و هیچم نداد
ر شاهان اینچنین باشند توای حافظ مرنج | داور روزی رسان توفیق و نصرتشان دهاد

ایضاً

نقد شعر من ز بنفشه شکر ریاست | زان غیرت طبرزد و کعب الغزال شد

باد اندهانش تلخ که عیب نبات گفت	خاکش بسر که منکر آب زلال شد
آنکس که کور زاد ز مادر بعمر خویش	کی مشتری لب صاحب جمال شد

در تقاضای وظیفه فرماید

بسمع خواجه رسان ای رفیق وقت شناس	بخلوتی که در آن اجنبی صبا باشد
لطیفه بمیان آر و خوش بخندانش	بنکته که دلش را در آن رضا باشد
پس انگهی ز کرم آن قدر بپرس لطف	که گر وظیفه تقاضا کنم روا باشد

فی الشکایة

ز دانشم مطلقا بی بهره باشد	که از دنیا بشادی بهره جوید
بود از شرب شادی صائم الدهر	که جلاب طرب از دهر جوید
کسی چون نوشدارو جوید از دهر	گدا این نوشدارو زهر جوید

ایضاً

بلبل اندر ناله و گل خنده خوش میزند	چون نسوزد دل که دلبر در دلی آتش میزند
تا خوشیها دیده ام زان اهل پشمینه پوش	من غلام مطربم کابریشم خوش میزند
زاهد از تیر قرنگانش حذر کردن بیچه سود	زخم پنهان چون بابروی کمان وش میزند

ایضاً

از روح القدس آن سروش فرخ	از قبه طارم زبرجد
میگفت سحرگهان که یارب	در دولت حشمت مخلد
بر مسند خسروی بماناد	منصور مظفر محمد

ایضاً

تو نیک و بد خود هم از خود بپرس	چرا دیگری بایدت محتسب
ز بد دور باش و به نیکی بکوش	مکن عمر ضائع بلهو و لعب
چو دانی که روزی دهنده حق است	مدار ار طمع قلب منقلب
و من یتق الله یجعل له	و یرزقه من حیث لا یحتسب

ایضاً

ز گوش هوش شبی منهیی ندا در داد	ز حضرت احدیت لا اله الا الله
که ای عزیز کسی را که خواریست نصیب	یقین بدان که نیابد بزور منصب و جاه
به آب زمزم و کوثر سفید نتوان کرد	گلیم بخت کسی را که بافتند سیاه

ایضاً

آن جبه خضرا خور گز روی سبکروحی	هر گو بخورد یک جو بر سنج زند سیمرغ
آن دُره که اعضا را در ولوله اندازد	یک ذره و صد مستی یک حبه و صد سیمرغ

درنکوهش بدقولان گوید

سگ بران آدمی شرف دارد | که دل مردمان بیازارد
این سخن راست حقیقتی باید | تا معانی بدل فرود آید
آدمی با تو دست در مطعوم | سگ ز بیرون آستان محروم
حیف باشد که سگ وفا دارد | و آدمی دشمنی روا دارد

فی الشکایة

صاحبم دوش باده نفرستاد | آن خطا این خطاب می ارزد
لعل گو یاقوت جام و گوئی | ملک مالک رقاب می ارزد
قطعۂ پیش او فرستادم | که بصد خم شراب می ارزد

ایضاً

ای باد صبا اگر توانی | از راه وفا و مهربانی
از من خبری بیر بیارم | کو سوخته تو در نهانی
می مرد ز اشتیاق و میگفت | ای بی تو حرام زندگانی

ایضاً

شراب لعل گو وقت بجام گفت که من | چهار گوهرم اندر چهار جای ...

زمردم بر تاک و عقیق در شیشه
سهیل در خم و آفتاب اندر جام

مرا حرام کر گوید که وقت خوردن من
حلال زاده برون آید از تتق حرام

در شکایت فرماید

ای تیره اصل عالی جوهرت از جد حرص
وی مبرا ذات میمونت از زرق و ریو

از بزرگی کی روا باشد که تشریفات را
از فرشته باز گیرد وانگهی بخشد بدیو

مطایبه

سرای مدرسه و بحث علم و طاق و رواق
چه سود چون دل دانا و چشم بینا نیست

سرای قاضی یزد ارچه منبع فضل ست
خلاف نیست که علم نظر در آنجا هست

فی الوعظ

ای که از روزگار می طلبی
فرح و عیش و خرمی و طرب

فکر مال و منال و حشمت و جاه
همه بگذار و ساغری بطلب

فی التاریخ

بروز کاف و الف از جمادی الاول
بسال ذال و دگر نون جاعل الطلاق

خدایگان سلاطین مشرق و مغرب
خدیو کشور لطف و کرم باستحقاق

سپهر حلم و حیا آفتاب جاه و جلال
جمال دنیی و دین شاه شیخ ابو اسحاق

گذاشت عرصهٔ میدان خود بتیغ عدم	نهاد بر دل احباب خویش داغ فراق

ایضاً

بروز شنبه سادس ز ماه ذی حجه	بسال هفصد و هشتاد از جهان ناگاه
ز شاهراه سعادت بباغ رضوان رفت	وزیر کامل ابونصر خواجه فتح الله

ایضاً

صفت عهد ما جان جهان توران شاه	که درین مزرعه جز دانهٔ خیرات نکشت
تا ششم هفته بد و از ماه صفر کاف و لعب	که بگلشن شد و این خانه بپرداخت بهشت
آنکه میلش سوی حق بینی و حق گوئی بود	سال تاریخ وفاتش طلب از میل بهشت

ایضاً

سرور اهل غنا شمع جمع انجمن	صاحب صاحبقران حاجی قوام الدین حسن
هفصد و پنجاه و چار از هجرت خیر البشر	مهر اجزا امکان و ماه راخوشه وطن
سادس ماه ربیع الاول اندر نیمروز	روز آدینه بحکم کردگار ذوالمنن
مرغ روحش کان همای آسمان قدر بود	شد سوی دار بهشت آزاد از دار محن

ایضاً

مجد دین سرور سلطان قضا اسمعیل	آنکه زدی کلک زبان آورش از شرع نطق

ات هفته بد و از ماه رجب نیمی رونا (سه‌شنبه ۱۲)
که برون رفت ازین منزل بی ضبط و نسق

کنف رحمت حق منزل او دان وانگه
سال تاریخ وفاتش طلب از رحمت حق

ایضاً

رحمان لایموت چو آن پادشاه را
دید آنچنان که زو عمل خیر لایفوت

بالش غریق رحمت حق کرد تا کند
تاریخ این معامله رحمن لایموت

فی التاریخ

عظم قوام دولت و دین آنکه بر درش
از بهر خاک بوس نمودی فلک سجود

آن جود و آن عظمت بزیر خاک رفت
در نصف ماه ذی القعده از عرصهٔ وجود

کس امید جود ندارد ز کس دگر
آمد حروف سال وفاتش امید جود

ایضاً

بلبل و سرو و سمن یاسمن و لاله و گل
هست تاریخ وفات شه سنبل کاکل

خسرو روی زمین شاه زمان بو اسحق
که به طلعت او نازد و خندد بر گل

جمعه بست و یکم ماه جمادالاولی
در سنین بود که پیوسته شد از جزو بکل

تاریخ وفات قاضی بهاء الدین روگردان

بهاء الحق و الدین طاب مثواه
امام سنت و شیخ جماعت

چو میرفت از جهان این بیت میخوان ... بر اهل فضل و ارباب براعت
لطاعت قرب ایزد میتوان یافت ... قدم در نه گرت هست استطاعت
بدین دستور تاریخ وفاتش ... برون شد از حروف قرب طاعت

ایضاً

آن میوه بهشتی کامد بدست احیاء ... در دل چرا نگشتی از کف چرا بهشتی
تاریخ این حکایت گر از تو باز پرسند ... بر جلوه اش فرو خوان از میوه بهشتی

ایضاً

برادر خواجه طالب طاب مثواه ... امام سنت و بعد از مماتش
بسوی روضهٔ رضوان روان شد ... پس از پنجاه و نه سال از حیاتش
خلیل عادلش پیوسته خوان ... وز انجا فهم کن سال وفاتش

ایضاً

صباح جمعه بد سادس ربیع اول ... که گشت فرقت آن مه بکشتنم عاجل
بسال هفتصد و شصت و چار از هجرت ... چو آب حل نشدم این دقیقهٔ مشکل
دریغ و درد تا سعت نگاه بهوده ... کنون که عمر ببازیچه رفت در بیحاصل

فی المصیبة

من گرفتم خود توئی بهرام گور ... خواهی افتاد آخر اندر دام گور

گر نه گورے گورے بین گفتمت ... یک زمان بیکار منشین گفتمت

هیچ کس را نیست زین منزل گریز ... از گدا و شاه و از برنا و پیر

ای که بر ما بگذری دامن کشان ... از سر اخلاص الحمدے بخوان

فی النصیحة

فساد چرخ نه بینیم و نشنویم هنوز ... که چشمها همه کورست و گوشها همه کر

بسا کسان که مه و مهر باشدش بالین ... بعاقبت ز گل و خاک باشدش بستر

چه فائده کند ره باکشاد تیر قضا ... چه منفعت ز سپر با نفاق تیغ قدر

اگر ز آهن و فولاد سوده حصن کنی ... حواله چون برسد زود اجل بکوبد در

بروشنی خوش عیش و نوش غره مشو ... که ظلمت از پی نورست و زهر زیر شکر

در یکه بر تو گشاید از هوا مگشاے ... رہے که بر تو نماید از هوس مسپر

براه تو همه چاه ہست سر نهاده مرو ... بجام تو همه زهرست ناچشیده مخور

عیار چرخ بگیر و نهاد دور نگر ... بساط حرص بچین و لباس آز بدر

فی التعزیة

دل منه بر هستی و اسباب او ... زانکه از وی کس وفاداری ندید

کس عسل بی نیش ازین دکان نخورد | کس رطب بیخار ازین بستان نچید
هرکه ایامے چراغے برفروخت | چون تمام افروخت بادش دردمید
بے تکلف هرکه دل بروی نهاد | چون بدیدم خصم خودمے پرورید
شاه غازی خسرو گیتی ستان | آنکه از شمشیر او خون مے چکید
گه بیک حمله سپاهی می شکست | گه بهوئے قلب کوهی مے درید
سروران را بے گنه مے کرد حبس | گردنان را بے سخن سرمے برید
از نهیبش پنجه می افگند شیر | در بیابان نام او چون مے شنید
عاقبت شیراز و تبریز و عراق | چون مسخر کرد وقتش دررسید
آنکه روشن بد جهان بینش باو | میل در چشم جهان بینش کشید

فی المدح

بعهد سلطنت شاه شیخ ابو اسحاق | بپنج شخص عجب ملک فارس بود آباد
نخست پادشهی همچو او ولایت بخش | که جان خویش بپرورد و داد عیش مراد
دگر مربی اسلام شیخ مجد الدین | که قاضیی به ازان آسمان ندارد یاد
دگر شهنشه دانش عضد که در تصنیف | بنای کار مواقف بنام شاه نهاد
دگر بقیهٔ ابدال شیخ امین الدین | ز یمن همت او کارهای بسته کشاد

دگر قویم چو حاجی قوام دریادل	که نام نیک ببرد از جهان ببخشش و دم
نظیر خویش نه بگذاشتند و بگذشتند	خدای عز و جل جمله را بیامرزاد

فی المطایبه

رحیم مسکر خمار بود روزی چند	بدان دلیل که القاص لایحب القاص
بریخت خون صراحی ولی بکشتن او	زمانه نیز در آمد که الجروح قصاص

مخمس

در عشق تو ای صنم چنانم	کز هستی خویشتن درگمانم
هر چند که زار و ناتوانم	گر دست دهد هزار جانم

در پای مبارکت فشانم

کو بخت که از سر نیازی	در حضرت چون تو دلنوازی
معروض کنم نهفته رازی	هیهات که چون تو شاهبازی

تشریف دهد در آشیانم

ای بسته کمر ز دور زنگیک	بر خون تمام ترک و تاجیک
درمسکن خلص الممالیک	گر خانه محقرست و تاریک

در دیده روشنت نشانم

هر چند ستمگری ترا خوست | کم کن تو جفا که این نه نیکوست
گیرم که دلت ز آهن و ر دست | آخر بسرم گذر کن ای دوست

انگار که خاک آستانم

گفتم که چو کشتیم بزاری | زان پس ز ره مرحمت بیاری
بر دل رقم وفا نگاری | تو خود سر وصل ما نداری

من عادت بخت خویش دانم

من از تو بجز وفا نجویم | بیرون ز گل وفا نبویم
الا ره بندگی نپویم | اسرار تو پیش کس نگویم

اوصاف تو پیش کس نخوانم

گر خنجر تو زند به تیرم | گر ترک فلک کند اسیرم
یک دم نبود ز تو گزیرم | من ترک وصال خود نگیرم

الا بفراق جسم و جانم

گیرم نه ره وفا گشودیم | نه مهر بمهر کس فزودیم
نه بود بشهر آنچه ما نمودیم | آخر نه من و تو دوست بودیم

عهد تو شکست و من همانم

گر سر ببرے بتیغ تیزم — از کوے وفات بر نخیزم
ور زانکه کنند ریز ریزم — من چهره ز مهر تو نریزم

الا که بریزد استخوانم

آنانکه نشان عهد جویند — جز راه مزار من نپویند
خاک من زار چون ببویند — گر نام تو بر سرم بگویند

فریاد برآید از روانم

گر بگذردم به پیش خیلی — هر یک بصفا به از سهیلی
جز تو نکنم بغیر میلی — مجنون نیم ار بهای لیلی

ملک عرب و عجم ستانم

گشتم صنما در آرزویت — آشفته و تیره دل چو مویت
هر چند نمی رسم بکویت — غم نیست که از فراق رویت

زاری بفلک نمی رسانم

ای وصل تو اصل شادمانی — دائم ببراد دل بمانی
با جام فراق خود بگو عیانی — هر حکم که بر سرم برانی

سهل ست ز خویشتن برانم

فی الرباعیات

جز نقش تو در نظر نیاید ما را
جز کوی تو رهگذر نیاید ما را
خوش آمده خواب جمله را در دیده
حقا که بچشم در نیاید ما را

رباعیه

گیر شراب طرب انگیز و بیا
پنهان ز رقیب سفله بستیز و بیا
شنو سخن خصم که بنشین و مرو
بشنو ز من ای نگار و برخیز و بیا

رباعیه

روزیکه فلک از تو بریده ست مرا
کس با لب پر خنده ندیده ست مرا
بندان غم هجران تو بر دل دارم
من دانم و آنکه آفریده ست مرا

رباعیه

شاها چو ترا بدانش و علم و سخا
آن مرد منم که می نشانم بسزا
بدخواه چکید کرد ناگه که از آن
امروز نکرد خاطرت یاد مرا

رباعیه

بنشین و باده و جام طلب
بوس از لب آن سرو گل اندام طلب
روح چو راحت جراحت طلبد
از سر زخم نیش بجام طلب

رباعیه

باآنکه دلم در غم عشقت خونست	حسن تو ز ادراک خرد بیرونست
در زلف تو بیچاره غریبست دلم	یا رب که دران شام غریبم چونست

رباعیه

تو بدری و خورشید ترا بنده شده است	تابنده تو شده است تابنده شده است
زان روی که از شعاع روی مه تو	خورشید منیر و ماه تابنده شده است

رباعیه

تا مرغ دلم فتاده در دام غمت	بر گردن دل شده است صمصام غمت
از شربت جام دهر بیزار شدم	تا خون جگر میخورم از جام غمت

رباعیه

چون چنگ سر زلف تو ام در چنگ است	هر لحظه دلم را به لب آهنگ است
شد پسته تنگ تو دلم را درزی	یا رب که دل خسته چه درزی تنگ است

رباعیه

در کوی تو بیچاره تر از ما کس نیست	نزدیک تو بیگانه تر از ما کس نیست
در سلسله طناب آویختهام	زان روی که دیوانه تر از ما کس نیست

رباعیه

در شوخی و دلبری بتِ من طاق ست
بیچاره دلم بوصلِ او مشتاق ست
پسته دهن و لاله رخ و سیمین تن
شیرین سخن و ظریف و سیمین ساق ست

رباعیه

می نوش که عمر جاودانی اینست
خاصیت روزگار فانی اینست
هنگام گل و لاله و یاران سرمست
خوش باش دمی که زندگانی اینست

رباعیه

ای روی تو در لطافت آئینهٔ روح
خواهم که کند ساعتی خیالت بصبوح
در دیده کشم ولی ز خارِ مژه ام
ترسم که شود پای خیالت مجروح

رباعیه

اول بوفا جام وصالم در داد
چون مست شدم جام جفا را سر داد
با آب دو دیده پر از آتشِ دل
خاک رهِ او شدم بیادم در داد

رباعیه

ای گل ز بر تو نفسی می آید
شادی بدلم از نفسی می آید
پیوسته از آن روی کنم همنفسی
کز بوی تو ام نشئه کسی می آید

[illegible]

رباعیه

برداردل ازمادر و همراه فرزند | با نصف اخیر شوهرش در پیوند
ای قلب بدانی اینچنین نقادے | چون حافظ اگر شوی بپوشیش خرسند

رباعیه

با یار کسی دست در آغوش نکرد | تا ترک زر و سیم دل ہوش نکرد
بی زر بت شوخ دیده ہرگز سخنم | با آنکه چو گوہر ست در گوش نکرد

رباعیه

با مردم نیک بد نمی باید بود | در بادیه دیو و دد نمی باید بود
مفتون معاش خود نمی باید شد | مغرور بعقل خود نمی باید بود

رباعیه

با همی بکنار جوی مے باید بود | وز غصه کناره جوی می باید بود
چون عمر گرانمایه ما ده روز ست | خندان لب و تازه روی می باید بود

رباعیه

تا حکم قضائے آسمانی باشد | کار تو همیشه شادمانی باشد
گر جام مئی ز دست تو نوش کنم | سرمایه عمر جاودانی باشد

[illegible]

رباعیه

چون غنچهٔ گل قرابه پرداز شود — نرگس بهوای می قدح ساز شود
خرم دل آن کسی که مانند حباب — هم بر در میخانه بسر افراز شود

رباعیه

جانا در خم زلف یار جائی طلبید — وز بند بلا گره کشائی طلبید
جان پیشکش ابروی جانان کردم — چون حاجب و نعتش بهائی طلبید

رباعیه

خطت بسر ابروی تو سه میگردد — بازار تکبرت تبه میگردد
ما را انجل و دروغ زن میگفتی — پیدا است که روی کی سیه میگردد

رباعیه

خوبان جهان صید توان کرد بزر — خوش خوش بر ایشان بتوان خورد بزر
نرگس که کلهدار جهان است ببین — کان نیز چگونه سر برآورد بزر

رباعیه

راه طلب تو خار غمها دارد — کو راه روی که این قدمها دارد
دانی تو که روشناس عقل است آن کو — بر چهرهٔ جان چراغ غمها دارد

رباعیه

روزی که فراق از تو دورم سازد — در هجر رخ تو ناصبورم سازد
گر چشم بروی دگری باز کنم — حق نمک حسن تو کورم سازد

رباعیه

زان باده دیرینه دهقان پرورد — درده که بساط عمر طی خواهم کرد
مستم کن و بیخبر ز احوال جهان — تا سر جهان بگویمت ای سره مرد

رباعیه

شیرین دهنان عهد بپایان نبرند — صاحب نظران ز عاشقی جان نبرند
معشوق چو بر مراد و رای تو بود — نام تو میان عشقبازان نبرند

رباعیه

گویند کسانیکه ز می پرهیزند — زانسان که بمیرند چنان برخیزند
ما با می و معشوق از آنیم مدام — تا بو که ز خاک ما چنان انگیزند

رباعیه

من بنده آنکسم که شوقی دارد — بر گردن خود ز عشق طوقی دارد
تو لذت عشق و عاشقی کی دانی — این باده کسی خورد که ذوقی دارد

دیوان حافظ

رباعیه

نه دولت دنیا بستم می ارزد — نه لذت هستی به الم می ارزد
نه هفت هزار سال شادی جهان — با محنت پنج روزه غم می ارزد

رباعیه

وقت ست که مستان طرب خیزند — واندر می و معشوق در باب آویزند
یک چند تقاص عمر فانی شده را — در جام و قدح خون صراحی ریزند

رباعیه

هجرت که بجان من درویش آمد — گوئی نمکی بر جگر ریش آمد
می ترسیدم کز تو شوم روزی دور — دیدی که همان روز بدم پیش آمد

رباعیه

هم خاطر تو بر من غمناک افتد — گر مهر ضیا بر خس و خاشاک افتد
گر خاک رهت شوم قرین من نیک با — حیف ست که آواز تو بر خاک افتد

رباعیه

هر دوست که دم زد ز وفا دشمن شد — هر راهروی که بود تر دامن شد
گویند شب آبستن غیب ست و بزید — چون مرد ندید از که آبستن شد

ای هفت هزار سال که زندگی دنیاست از هبوط آدم علیه السلام تا انقراض عالم چنانچه از بعضی احادیث اکابر این چنین استنباط کرده اند اگر زندگی شادی حاصل باشد با محنت پنج روزه غم می ارزد

رباعیه

یا کار بکام دل مجروح شود   یا مرغ دلم بر فلک روح شود
امید من آنست بدرگاه خدا   کابواب سعادت همه مفتوح شود

رباعیه

یاری چو نکرد بخت شوریده چه سود   شادی چو ندید این دل غمدیده چه سود
آن مردم دیده بود کز دیده برفت   چون مردم دیده نیست در دیده چه سود

رباعیه

ایام شباب است شراب اولی تر   هر غمزده مست و خراب اولی تر
عالم همه سربسر خراب است خراب   در جای خراب هم خراب اولی تر

رباعیه

سیلاب گرفت گرد ویرانهٔ عمر   آغاز پری نهاد پیمانهٔ عمر
بیدار شو ای خواجه که خوش خوش بکشد   حمال زمانه رخت از خانهٔ عمر

رباعیه

در پیش آمدم و گفتم از روی نیاز   گفتم من سودازده را چاره بساز
گفتا که لبم بگیر و زلفم بگذار   در عیش خوش آویز نه در عمر دراز

رباعیه

دوش از غم تو دمی نخفتم تا روز	یاقوت بنوک مژه سفتم تا روز
دردت که بکس نمی توانم گفتن	هم با دل خویشتن بگفتم تا روز

رباعیه

مردی ز کشنده در خیبر پرس	اسرار کرم ز خواجه قنبر پرس
گر تشنه فیض رحمتی ای حافظ	سرچشمه آن ز ساقی کوثر پرس

رباعیه

ای دوست دل از جفای دشمن درکش	با روی نکو شراب روشن درکش
با روی نکوگوی گریبان بکشای	وز نا اهلان تمام دامن درکش

رباعیه

چشم تو که سحر بابل ست استادش	حقا که فسونها نرود از یادش
آن زلف که کرد حلقه در گوش جهان	آویزه ز در نظم حافظ بادش

رباعیه

بنگر بچمن جمال فرخنده گل	گه گریه ابر بین وگه خنده گل
سروار چه بآزادی خود می نازد	از راستیی که داشت شد بنده گل

خیبر نام قلعه ایست که حضرت مرتضی علی در آن را بزور شجاعت برکنده ۱۲ منه

دیوان حافظ

رباعیه

چون جامه ز تن بر کشد آن مشکین خال | حقا که نظیر خود ندارد بمثال
در سینه دلش ز نازکی بتوان دید | مانندهٔ سنگریزه در آب زلال

رباعیه

هرگز نکنی یاد من ای شمع چگل | نزد من اگرچه هست کاری مشکل
دردی که من از غم تو دارم در دل | دل داند و من دانم و من دانم و دل

رباعیه

از یار وفا که دید تا من بینم | راحت ز جفا که دید تا من بینم
تو عمر منی و بیوفائی چه کنم | از عمر وفا که دید تا من بینم

رباعیه

آن به که ز جام باده دل شاد کنیم | وز آرزو گذشته کم یاد کنیم
وین عاریتی روان زندانی ما | یک لحظه ز بند عقل آزاد کنیم

رباعیه

آواز پر مرغ طرب می شنوم | یا نغمهٔ گلزار ادب می شنوم
یا باد حدیثی ز لبش میگوید | القصه حکایتی عجب می شنوم

رباعیه

در هجر تو من ز شمع افزون گریم	مانند صراحی اشک گلگون گریم
چون ساغر باده ام که از دلتنگی	چون ناله چنگ بشنوم خون گریم

رباعیه

جانان چو شبی با تو بروز آوردم	گر بی تو دمی بر آورم نامردم
از مرگ نترسم پس ازین کاب حیات	از چشمه نوشش آبدارت خوردم

رباعیه

در آرزوی بوس و کنارت مردم	در حسرت لعل آبدارت مردم
قصه چه کنم دراز کوتاه کنم	باز آ باز آ کز انتظارت مردم

رباعیه

من ترک تو ای نگار آسان ندهم	تا پیش زمرد خلعت جان ندهم
یاقوت لبت که قوت جانست مرا	آن را بدو صد هزار مرجان ندهم

رباعیه

من حاصل عمر خود ندارم جز غم	در عشق تو یار خود ندارم جز غم
یک همدم و همراز ندارم نفسی	یک مونس و غمخوار ندارم جز غم

رباعیه

ای باد بگو زراه دلداری من	آن را که نباشد غمی از زاری من
تو خفته بمهد عیش شبهای دراز	آیا داری خبر ز بیداری من

رباعیه

تاکی بود این جور و جفا کردن تو	بیهوده همه خلائق آزردن تو
تیغیست بدست اهل دل خون آلود	گر بر تو رسد خون تو بر گردن تو

رباعیه

گویند که فردوس برین خواهد بود	فردا می ناب و حور عین خواهد بود
گر ما می و معشوقه گزیدیم چه باک	چون عاقبت کار چنین خواهد بود

رباعیه

ما آنکه نهد مهر و مه از صد تمکین	بر خاک جناب تو شب و روز جبین
از دست دل و دیده تنگم منشان	در آتش انتظار و فارغ منشین

رباعیه

چون نیست باده زغم چه باید جوشیدن	با لشکر غم چه بایدت کوشیدن
سبزیست سرت باده ازان در مدار	می بر سر سبزه خوش بود نوشیدن

	رباعیه	
ای شرم زده غنچه مستور از تو		حیران و خجل نرگس مخمور از تو
گل با تو برابری کجا آرد کرد		کو نور ز مه دارد و مه نور از تو

	رباعیه	
ای رای تو صحرای امل پیمودن		تا چند بر آفتاب گل اندودن
گر در دهن شیر شوی بهر طمع		آخر نه شکار گور خواهی بودن

	رباعیه	
چشمت که فریب و رنگ می بارد ازو		زنهار که تیغ جنگ می بارد ازو
بس زود ملول گشتی از همنفسان		آه از دل تو که سنگ می بارد ازو

	رباعیه	
آن باز طرب شکار در دستم نه		آن ساغر چون نگار در دستم نه
آن زلف چو زنجیر که پیچد بر خود		دیوانه شدم بیار و در دستم نه

	رباعیه	
ای کاش که بخت سازگاری کردی		یا چرخ زمانه بازیاری کردی
از دست جوانیم چو بربود عنان		پیری چو رکاب پایداری کردی

رباعیه

باشاہد شوخ وشنگ وبا بربط ونے — کنجی وکبابے ویکے شیشۂ مے

ن گرم شود زباده مارا رگ وپی — منت نبرم بیک جواز حاتم طے

رباعیه

سام بهشت ودوزخ عقده کشای — مارا نگذارد که در آییم زپاے

لی بودا این گرگ ربائی از خاک — سرپنجۂ دشمن افگن ای شیر خداے

رباعیه

ن را دیدم نشسته بر تخت شهی — گفتا بشنو از مستی ار مرد رهی

طفلم و بیگنه مرامی سوزند — ای وای بتو که پیر سے و پر گنهی

رباعیه

ں گفت اگر دستگلے داشتمی — بگریختمی اگر رہے داشتمی

بای گنهے مرا چنین سے سوزند — ای وای بمن گر گنهی داشتمی

رباعیه

زیموس افتاده این دام شوی — ای بس که خراب باده جام شوی

عاشق ورند ومست عالم سوزیم — با ما منشین وگرنه بدنام شوی

رباعیه

حافظ ورق سخن در آی طی کن	وین خامهٔ تزویر ریائی بی کن
خاموش نشین که وقت خاموشی تست	دم در کش و جام باده را پر می کن

آن غزلها و قصائد که در اکثر نسخ نبود و در بعض یافته شد داخل کتاب نکرده علیحده نوشته شد

الغیاث ای مایهٔ جان الغیاث	کفر زلفت برد ایمان الغیاث
ما همی لیسیم لب از تشنگی	در لبانت آب حیوان الغیاث
وه کجا شد شربت دیدار تو	میکشد تلخی هجران الغیاث
ما ز گریه غرق در خون گشته ایم	لعل تو پیوسته خندان الغیاث
غمزهٔ شوخ تو از راه اجل	میزند در دیده پیکان الغیاث
از خدنگ ناوک مژگان تو	زخمها افتاده در جان الغیاث
چون دو زلفت کرد سرگردان مرا	گردش گردون گردان الغیاث
همچو گوی از زخم چوگان فلک	هر طرف گشتیم غلطان الغیاث
پیچش زلف تو در جانم فتاد	رشتهٔ تن گشت پیچان الغیاث
چشم بیمارت مرا بیمار کرد	جز لبانت نیست درمان الغیاث

باطناب زلف حافظ را بکش
مانده در چاه زنخدان الغیاث

بازم هوای آن گل رعناست الغیاث ‎ ‎ ‎ دیگر دلم رمیده و شیداست الغیاث

آن دل که گنج عافیتی برگزیده بود ‎ ‎ ‎ این دم بعزم درد و بلاهاست الغیاث

صوفی که جام صاف دمادم همی کشید ‎ ‎ ‎ حیران کوی و شده رسواست الغیاث

عارف که غرق بود بناموس و ننگ و نام ‎ ‎ ‎ افتاده در ملامت و سوداست الغیاث

از جان زار حافظ دلسوختگان عشق
فریاد و شور و ولوله برخاست الغیاث

از من سوخته آن یار نمی پرسد هیچ ‎ ‎ ‎ خبری زین دل افگار نمی پرسد هیچ

او طبیب من و من خسته و بیمار غمش ‎ ‎ ‎ چه طبیبی ست که بیمار نمی پرسد هیچ

دی طبیبی بسرم آمد و احوالم دید ‎ ‎ ‎ گفت چون ست ترا یار نمی پرسد هیچ

گفتمش بخت من و طالع شوریده من ‎ ‎ ‎ خفته می بینم و بیدار نمی پرسد هیچ

جانم از فرقت رویش بلب آمد صد بار ‎ ‎ ‎ که ازین دل شده آن یار نمی پرسد هیچ

دوش در خواب چو من ماه رخ او دیدم ‎ ‎ ‎ گفت گه گاه ترا یار نمی پرسد هیچ

ای طبیب ازلی یک نظری کن ما را ‎ ‎ ‎ حافظ سوخته را یار نمی پرسد هیچ

سپیده دم که صبا بوی بوستان گیرد — چمن ز لطف هوا نکهت جنان گیرد

نوای چنگ بدانسان زند صلای صبوح — که پیر صومعه راه در مغان گیرد

شهٔ سپهر چو زرین سپر کشد بر دوش — بتیغ صبح و عمود افق جهان گیرد

برغم زاغ سیه شاهباز سدره نشین — درین مقرنس زنگاری آشیان گیرد

ببزمگاه چمن رو که خوش تماشائیست — که لاله کاسهٔ نسرین و ارغوان گیرد

چه حالتیست که گل در سحر نماید رخ — چه آتشیست که در مرغ صبح خوان گیرد

چه پرتویست که نور چراغ صبح دهد — چه شعله ایست که در شمع آسمان گیرد

خیال شاهی اگر نیست در سر حافظ
چرا به تیغ سخن عرصهٔ جهان گیرد

ای ذوق شهد لعل تو در کام من لذیذ — حلوای قند گر سخنت از دهن لذیذ

دندان یار در دهن تنگ خوش نمود — در کام حقه دانهٔ در عدن لذیذ

شهد و شکر هر آنچه ببازار عالمست — شیرین از دست دهنم این سخن لذیذ

خطی دهد بعنبر زلفت دماغ را — باشد بمغز نفحهٔ مشک ختن لذیذ

ما را بکام دیده ز اشک سفید و سرخ — خطیست چون بباغ گل یاسمن لذیذ

گر حلق را بکام بود لذت از بهی — بیمار عشق را شده سیب ذقن لذیذ

عشق رخت بخاطر حافظ ز جمله به
در مغز بلبل از همه بوی چمن لذیذ

ای گفتگوی لعل تو در کام جان لذیذ	شکر لبت چو طعم شکر در دهان لذیذ
دندان تست قطرهٔ شیر و شکر لبت	در کامهاست شیر و شکر بهر آن لذیذ
خون دل و کباب جگر هر دو بهر تست	باشد بهم کباب و می ارغوان لذیذ
گفتم حدیث لطف تو آمد سخن لطیف	کردم بیان وصف لبت شد بیان لذیذ
دل ناوک تو خواست که باشد همای را	نسبت بطعمهای دگر استخوان لذیذ
اوراز لبسکه چاشنی حسن دلبریست	پیوسته حرف او گذرد بر زبان لذیذ

حافظ لبی ز شیرهٔ جان بخت حلوه
در آرزوی آن لب و نا مدنیان لذیذ

ای که شور افگنده در بزم شاهان از نمک	داد مستان لبت از خنده بستان از نمک
می برد آب گهر لعلت بدریاشی لطیف	میکند نرخ شکر یاقوت ارزان از نمک
از نمک خندان کنی هر دم بنوعی پسته را	دیدهٔ آن کاکه گرد پسته خندان از نمک
شور می بینم از آن جادوی مستت در شراب	ذوق می یابم دران چاه زنخدان از نمک
از نباتت میرباید جان بشیرینی لطف	قند شور انگیز لعلت میدهد جان از نمک

شده دلم ریش از لب شور شیرینت ولی ‖ میکند زخم مرا هر لحظه درمان از نمک

آب حیوان یافت حافظ از نمکدان لبت
گرچه هرگز کس نیابد آب حیوان از نمک

قصاید

سعادتیکه ز آثار صنع کرد اظهار ‖ سپهر و مهر و مه و سال و ماه و لیل و نهار

مدار سیر کواکب بامر کن فیکون ‖ قرار داد برین طاق گنبد دوار

ز هفت کوکب سیاره و دوازده برج ‖ کنند سیر مخالف کواکب سیار

سما آسمان ز ملائک بامر حق مشغول ‖ بسجده درگه تسبیح و ذکر و استغفار

چهار عنصر از و مختلف پدید آورد ‖ مدار آتش و آب و غبار و خاک بکار

قرار داد ببالای خاک و باد آتش ‖ گرفته کوه و زمین درمیان آب قرار

بدوستی نبی و ولی اساس نهاد ‖ جهان و هرچه درو هست خالق جبار

اگر نه ذات نبی و ولی بدی مقصود ‖ جهان بکتم عدم رفتی بجو اول بار

نوشته بر در فردوس کاتبان قضا ‖ نبی رسول ولی عهد حیدر کرار

امام جنی و انسی علی بود که علی ‖ ز کل خلق فزون هست از صغار و کبار

ز نام اوست معلق سما و کرسی و عرش ‖ ز ذات اوست مطبق زمین بدین هنجار

علیؑ امام و علیؑ امین سے و علیؑ ایمان
علیؑ امین و علیؑ سرور سے و علیؑ سردار

علیؑ علیم و علیؑ عالم سے و علیؑ اعلم
علیؑ حکیم و علیؑ حاکم سے و علیؑ گفتار

علیؑ نصیر و علیؑ ناصر سے و علیؑ منصور
علیؑ مظفر و غالب علیؑ سر و سردار

علیؑ عزیز و علیؑ عزت سے و علیؑ افضل
علیؑ لطیف و علیؑ انور سے و علیؑ انوار

علیؑ ست فتح فتوح و علیؑ ست راحت روح
علیؑ ست فاضل و فضل علیؑ سر و سردار

علیؑ سلیم و علیؑ سالم سے و علیؑ اسلم
علیؑ قسیم قصور و علیؑ ست قاسم نار

علیؑ صفی و علیؑ صافی سے و علیؑ صوفی
علیؑ وفی و علیؑ صفدر و علیؑ سردار

علیؑ نعیم و علیؑ ناعم سے و علیؑ منعم
علیؑ بود اسد اللہ قاتل کفار

علیؑ ز بعد محمدؐ ز ہر چہ ہست بہ است
اگر تو مومن پاک نظر دریغ مدار

بحق نور محمدؐ بآدمؑ و بہ خلیلؑ
بحق شیثؑ و شعیبؑ بہ ہودؑ و کم آزار

بحق یوسفؑ و یعقوبؑ و یحییٰؑ و لقمانؑ
بحق نوحؑ نجے درمیان دریا بار

بحق عزت توریت و حرمت انجیل
بحق جمع زبور و بحق روز شمار

بحق دانش اسحقؑ و شوق اسمعیلؑ
کہ در رضای خدا کرد جان خویش نثار

بحق یوشعؑ و الیاسؑ و لوطؑ و سکندرؑ
بحق نغمۂ داؤدؑ و صوت خوش گفتار

بحق مہر سلیمانؑ و زہد ابراہیمؑ
بحق عیسیٰؑ و موسیٰؑ و یونسؑ غمخوار

بحق قوت جبریلؑ و صور اسرافیل ... بحق قابض ارواح در یمین و یسار

بحق حامل عرش و بقرب میکائیلؑ ... بحق چار کتاب ستودهٔ جبار

بحق جملهٔ قرآن به صحف ابراهیمؑ ... بحق جملهٔ مردان واقف اسرار

بحق سوز فقیران بیگنه در بند ... بحق زاری رنجور بیکس و بی یار

بحق چهرهٔ زرد فقیر سرگردان ... بحق درد اسیران خانمان بیزار

بحق ضرب جوانان راه دین با کفر ... بحق زاری پیران خوار و زار و نزار

بحق دین محمد بخون پاک حسینؑ ... بحق مردم نیک مهاجر و انصار

که نیست دین هدی را بقول پاک رسولؐ ... امام غیر علیؑ بعد احمد مختار

ز بعد او حسنؑ است و حسینؑ محبت او ... بجوی جهل برین کار مومن دیندار

بجهل غافل مستغرقی بغفلت همی ... ز رنگ می نشناسی سفیدی از زنگار

بجهد و سعی من خسته دل بیچ ترا ... مگر ز خواب جهالت همی شوی بیدار

بجهل بیشتر و بیش آنچنان هستم ... که کس مباد چنان کامدم در اول بار

سپاس منت و عزت خدای را که نمود ... ره نجات و شدم از حیات برخوردار

بگاه هفصد و هفتاد و مد که در شیراز ... تمام گشت بیک روز جمع این اشعار

بدشمنان منشین حافظا تولا کن ... نجات خویش طلب کن بچار هشت و چهار

حرام زاده و بدفعل و شوم و بی بنیاد	بمدح شاه جهان کے کجا کند اقرار

متابعت بمنافق چو میکنی بگذر
زیاده گفتن ناخوش هزار استغفار

قصیده

جوز آسمر نهاد حمائل برابرم	یعنی غلام شاهم و سوگند میخورم
ساقی بیا که از مدد بخت کارسان	کامیکه خواستم ز خدا شد میسرم
جامی بده که باز بشادی روی شاه	پیرانه سر هوای جوانیست بر سرم
راهم مزن بوصف زلال خضر که من	از جام شاه جرعه کش حوض کوثرم
شاها من ار بعرش رسانم سریر فضل	مملوک آن جنابم و مسکین این درم
من جرعه نوش بزم تو بودم هزار سال	کی ترک آبخور کند این طبع خوگرم
ور باورت نمیشود از بنده این حدیث	از گفته کمال حدیثی بیاورم
گر بر کنم دل از تو و بردارم از تو مهر	آن مهر بر که افگنم آن دل کجا برم
منصور بن محمد غازیست حرز من	وز این خجسته نام بر اعدا مظفرم
عهد الست من همه با مهر شاه بود	در شاهراه عمر از این عهد نگذرم
گردون چو کرد نظم ثریا بنام شاه	من خود چرا چنین نکنم از که کمترم

شاهین صفت چو طعمه چشیدم ز دست شاه
کی باشد التفات بصید کبوترم

ای شاه شیرگیر چه کم گردد ار شود
در سایه تو ملک فراغت میسرم

بال و پری ندارم و این طرفه تر که نیست
غیر از هوای منزل سیمرغ در سرم

بر گلشنی اگر بگذشتم چو باد صبح
نی عشق سرو بود و نه شوق صنوبرم

بوی تو می شنیدم و بر یاد روی تو
دادند ساقیان طرب یک دو ساغرم

مستی ز آب یک دو قدح وضع بنده نیست
من سالخورده پیر خرابات پرورم

با سیر اختر و فلکم داوری بسی ست
انصاف شاه باد درین قصه داورم

شکر خدا که باز درین اوج بارگاه
طاوس عرش می شنود صیت شهپرم

تا هم ز کارخانه عشاق محو باد
گر جز محبت تو بود شغل دیگرم

شبل الاسد به صید دلم حمله کرد و من
گر لاغرم ولیک شکار غضنفرم

ای عاشقان روی تو از ذره بیشتر
من کی رسم بوصل تو کز ذره کمترم

بنما بمن که منکر حسن رخ تو کیست
تا دیده اش بکزلک غیرت برآورم

مقصود ازین معامله بازار تیز تست
نه جلوه میفروشم و نه عشوه میخرم

بر من فتاد سایه خورشید سلطنت
اکنون فراغت ست ز خورشید خاورم

شعرم بهمین مدح که صد ملک دل گشاد
گوئی که تیغ تست زبان سخنورم

حافظ ز جان محب رسول ست و آل او　　بر این سخن گواست خداوند اکبرم

ایضاً

شد عرصهٔ زمین چو بساط ارم جوان　　از پرتو سعادت شاه جهانیان

خاقان شرق و غرب که در غرب و شرق ست　　صاحبقران خسرو و شاه خدایگان

خورشید ملک پرور و سلطان دادگر　　دارای عدل گستر و کسری کی نشان

سلطان نشان عرصهٔ اقلیم سلطنت　　بالا نشین مسند ایوان لامکان

اعظم جلال دولت و دین آنکه رفعتش　　دارد همیشه توسن ایام زیر ران

دارای دهر شاه شجاع آفتاب ملک　　خاقان کامگار و شهنشاه نوجوان

ماهی که شد بطلعتش افروخته زمین　　شاهی که شد ز همتش افراخته زمان

سیمرغ وهم را نبود قوت عروج　　آنجا که باز همت او سازد آشیان

گر در خیال چرخ فتد عکس تیغ او　　از یکدگر جدا شود اجزای آسمان

حکمش روان چو باد بر اطراف بحر و بر　　مهرش روان چو روح بر اعضای انس و جان

ای صورت تو ملک جلال و جمال را　　وی طلعت تو جان جهان و جهان جان

تخت تو رشک مسند جمشید و کیقباد　　تاج تو عین افسر دارا و داوران

تو آفتاب ملکی و هر جا که میروی　　چون سایه از قفای تو دولت بود روان

ارکان نیر وردچو تو داور بہیچ قرن — گردون نیاورد چو تو اختر بصد قران
بی طلعت تو جان نگراید بکالبد — بی نعمت تو مغز نه بندد در استخوان
هر دانشی که در دل دفتر نیامدست — دارد چو آب خامهٔ تو بر سر زبان
دست ترا بابر که آرد شبیه کرد — چون بدره بدره این دهد قطره قطره آن
با پایهٔ جلال تو افلاک پایمال — وز بحر جود دست تو در بهر داستان
علم از تو با کرامت و عقل از تو با فروغ — شرع از تو در حمایت و دین از تو در امان
بر چرخ علم ماهی و بر فرق مهر تاج — در چشم فضل نوری و در جسم ملک جان
ای خسرو رفیع جناب و منیع قدر — وی داور عدیم مثال و عظیم شان
ای آفتاب ملک که در جنب همتت — چون ذره حقیر بود گنج شایگان
در جنب بحر جود تو از ذره کمترست — صد گنج شایگان که ببخشی برایگان
گردون برای خیمهٔ خورشید طلعتت — از کوه ابر ساخته تا زیر سایبان
این اطلس منقش نه توی زرنگار — چتر بلند بر سر خرگاه خویش دان
بودی درون گلشن و از تیر دلان تو — در هند بود غلغل و در زنگ بد فغان
در دشت روم خیمه زدی تا غریو کوس — در دشت سند رفت و بیابان سیستان
تا قصر زرد تاختی و لرزه اوفتاد — در قصرهای قیصر و در خانهای خان

آن کیست کو بملک کند با تو همسری ... از مصر تا بروم و ز چین تا بقیروان
تو شاکری ز خالق و خلق از تو شاکرند ... تو شادمان بدولت و ملک تو از شادمان
اینک لطف گلشن و بستان همیری ... با بندگان سمند سعادت بزیر ران
ای ملهمی که در صف کروبیان قدس ... فیضی رسد بخاطر پاکت زمان زمان
داده فلک عنان ارادت بدست تو ... یعنی که من کیم بمراد خودم رسان
خصمت کجاست تا بپای خدمت فگن ... یار تو کیست بر سر چشم منش نشان

هم کارم من بخدمت تو گشته منتظم
هم نام من بمدحت تو گشته جاودان

ایضاً

سپیده دم که صبا بوی بوستان گیرد ... چمن ز لطف هوا نکته بر جنان گیرد
هوا ز نکهت گل در چمن تتق بندد ... افق ز رنگ شفق رنگ گلستان گیرد
نوای چنگ بدانسان زند صلای صبوح ... که پیر صومعه راه در مغان گیرد
سپهر چو زرین سپر کشد بر سر ... بتیغ صبح و عمود افق جهان گیرد
بزم زاغ سیه شاهباز زرین بال ... درین مقرنس زنگاری آشیان گیرد
بگاه چمن رو که خوش تماشائیست ... چو لاله کاسه زرین ارغوان گیرد

چو شهسوار فلک بنگرد بجام صبوح — که خور بتشنهٔ خود مهر خاوران گیرد

صبا نگه دمادم چو رند شاهدباز — گهی لب گل و گه زلف ضیمران گیرد

ز اتحاد هیولی و اختیا صور — خرد ز هر گل نقش رخ بتان گیرد

من اندران که دم کیست آن مبارک دم — که وقت صبح درین تیره خاکدان گیرد

چه حالتست که گل در چمن نماید روی — چه آتش است که در مرغ صبح خوان گیرد

چه پرتوست که نور چراغ صبح دهد — چه شعله است که در ماه آسمان گیرد

ضمیر دل نگشایم بکس مرا آن به — که روزگار غیورست و ناگهان گیرد

چو شمع هر که بافشای راز شد مشغول — بسش زمانه چو مقراض در میان گیرد

کجاست ساقی مه‌روی من که از سر مهر — چو چشم مست خودش ساغر گران گیرد

پیامی آورد از یار و از پیش جامی — بشادی رخ آن ماه مهربان گیرد

نوای نغمهٔ نی را چو بر کشد مطرب — گهی عراق زند گاه صفهان گیرد

چرا بصد غم و حسرت سپهر دائره شکل — مرا چو نقطهٔ پرکار در میان گیرد

فرشته‌ایست بحقیقت سروش عالم غیب — که روضهٔ کرمش نکته بر جنان گیرد

سکندری که مقیم حریم او چون خضر — ز فیض خاک درش عمر جاودان گیرد

جمال چهرهٔ اسلام شیخ ابو اسحق — که ملک در قدمش زیب بوستان گیرد

نگہی کہ بر فلک سروری عروج کند — نخست پایۂ خود فرق فرقدان گیرد

چراغ دیدۂ محمود آنکہ دشمن را — ز برق تیغ وی آتش بدودمان گیرد

با وج ماه رسد موج خون چو تیغ کشد — بہ تیغ چرخ برد حملہ چون کمان گیرد

عروس خاوری از شرع رای انور شاه — بجای خود بود ار راه قیروان گیرد

ایا عظیم وقاری کہ ہر کہ بندۂ تست — ز رفع قدر کمر بسند توامان گیرد

رسد ز چرخ عطارد ہزار تہنیت — چو فکرت صفت امر کن فکان گیرد

مدام در پی طفل ست در وجود عدوت — سماک رامح ازان توروشت عنان گیرد

فلک چو جلوه کنان بنگرد سمند ترا — کمینہ پایگہش اوج کہکشان گیرد

ملامتی چو کشیدی سعادتی دہدت — کہ مشتری نسق کار خود ازان گیرد

ز امتحان تو آیام را غرض آنست — کہ از صفای یا صفت دلت نشان گیرد

و گرنہ پایۂ مصحف ازان بلند ترست — کہ روزگار بران حرف امتحان گیرد

ز عمر برخورد آنکس کہ در ہمہ صفتی — نخست بنگرد آنگہ طریق آن گیرد

مذاق جانش ز تلخی غم شود ایمن — کسیکہ شکر شکر تو در دہان گیرد

چہ جای جنگ بسندی بجام یاز ر دو دست — چو وقت کار بود تیغ جانستان گیرد

ز لطف غیب بسختی رخ امید متاب — کہ مغز نغز مقام اندر استخوان گیرد

شکر کمال حلاوت پس از ریاضت یافت ‌‌‌ ‌‌‌ نخست در شکن تنگ از ان کران گیرد

دران مقام که سیل حوادث از چپ و راست ‌‌‌ ‌‌‌ چنان رسد که امان از میان کران گیرد

چه غم بود همه حال کوه ثابت را ‌‌‌ ‌‌‌ که حمله‌های چنان قلزمی جهان گیرد

اگرچه خصم تو گستاخ میرود حالی ‌‌‌ ‌‌‌ تو شاد باش که گستاخیش عنان گیرد

که هرچه در حق این خاندان دولت کرد ‌‌‌ ‌‌‌ جزاش بر زن و فرزند و خانمان گیرد

خیال شاهی اگر نیست در سر حافظ ‌‌‌ ‌‌‌ چرا به تیغ زبان عرصهٔ زمان گیرد

زمان عمر تو پاینده باد کین دولت ‌‌‌ ‌‌‌ عطیه‌ایست که در کار انس و جان گیرد

ایضاً

خیر مقدم مرحبا ای طائر میمون قدم ‌‌‌ ‌‌‌ شادمان کردی مرا نازم ترا سر تا قدم

میکنم در هجر تو انجام آغاز نیاز ‌‌‌ ‌‌‌ زانکه شرح آرزومندی نیاید در قلم

تا بدانی تو که هجران خون عاشق میخورد ‌‌‌ ‌‌‌ نالهٔ شبگیر در کارست و آه صبحدم

صحبت عشاق بدنامت کند زنهار رو ‌‌‌ ‌‌‌ خوش نگه کن باده در جامست و مجلس متهم

گر چنین در حلقهٔ پیچ زلف افعی بند یار ‌‌‌ ‌‌‌ مهره نتوان برد آسان ای دل افسونی بدم

گر حریم کعبه خواهی وان جمال بی نقاب ‌‌‌ ‌‌‌ لاله و گل دان همه خار بیابان حرم

آن گذشت ای دل که خواری میاید از قسمت ‌‌‌ ‌‌‌ یار باز آمد بحمد الله عزیز و محترم

ساقیا می ده که زد بیمای حافظ سهو کرد | نوک کلک خواجه بر منشور حافظ زد رقم
خواجه توران شاه عادل آن جلال ملک و دین | بدر آفاق علی عون الوری غوث الامم
صورت جاه و جلال و مقصد فضل و کمال | منظر انوار رحمت مصدر حسن شیم
کان مردی و مروت معدن صدق و صفا | جوهر عدل و سیاست عنصر لطف و کرم
رافع اوضاع بدعت ناصر اعلام دین | ماحی آثار طغیان قاطع ظلم و ستم
آستانت موضع و ملت شه اکنون است بس | دار و این قصر معلی نقش تاریخ قدم
بخت بیدارت چو می آمد بصحرای وجود | خفته بد گردون هنوز اندر شبستان عدم
قلب بدخواهان شکست احوال ما بجای تو | هر که را دل نشکند فیروز گردد لاجرم
هان نه پنداری که تنها میزنی بر قلب خصم | همت ارباب دل با تست ارباب کرم
شرح احوال تو الحق بو العجائب در قوت است | بنده یارب کی تواند کرد شکر این نعم
تا لبم مهجور بود از خاک بوس درگهت | درد نوشش درد بودم با ندیمان ندم
با شما اخلاص هر یک حاجت تقریر نیست | علم آصف دیده باشد سالها در جام جم

تا جهان باشد به نیکی در جهانت باد نام
این دعا بر نفس و جان گشت از دعای فرض هم

تقریظ بی نظیر دلپذیر از نتائج افکار علامۂ نحریر مولانا محمد هادی علی اشک نور الله مرقده

ترزبانے قلم بستایش آفریدگاریست + کہ بحر حمتش لجۂ ناپیدا کنارے + قطرۂ از سحاب حکمتش محیط اعظم + و هفت دریا از رشحات قدرتش شبنم بیت

هر موج بحمد او زبان ست
عمان از قطرہ سبحہ خوان ست

و درود نے خامہ بنیایش سرفرازیست + کہ اغیار از انتسابش آبروئی و امتیازی + تا گوهرش آب در جوے رسالت آوردہ + دفتر عصیان امت را بآب سپردہ بیت

بارد رحمت ہزار ہزارش
بر تربتِ آل و چار یارش

سپس این لآلی آبدارِ لفظ و معانے + بل فرائد اسرار خدادانیست + جلاے اِنَّ مِنَ الشِّعْرِ لَحِکْمَةً دیدہ + و بصفاے اِنَّ مِنَ الْبَیَانِ لَسِحْرًا رسیدہ + انوار قبول یافتہ + بلمعان اظهاری تافتہ + اعنے کلام لسان الغیب مجموعۂ اعجاز طرازی + دیوان خواجہ شمس الدین حافظ شیرازی + کہ هر شعرش شعری مقام ست و مضمونش سراپا الهام + لفظ لفظش از زیور تلفیق محلی بند + و تائید روح القدس را با حرف حرفش پیوند + گل ریحان طریقت را چمنی + و نوشاندگان حقیقت را انجمنی + اصحاب صحو را دروازہ برزخ کشادہ اند فرد

هستی بکار باشش ز جان دل بیار باش
از غمزہ اش فریب مخور هوشیار باش

و طالبان سکر را صلاے عام در دادہ اند کہ شعر

هان بیا عالم آب ست اینجا
دور مے بزم شراب ست اینجا

پیمانۂ وحدت برندان درد آشام پیمودہ + و از جرعۂ محبت قلندران صاف مشرب را مست نمودہ + رهروان منازل شوق و بادیۂ طلب + رخ کلال را این نغمہ بر لب شعر

الا یا ایها الساقی ادر کاسا و ناولها
کہ عشق آسان نمود اول ولی افتاد مشکلها

و مخموران بادۂ عرفان بے اندیشۂ محتسب و قاضی + بینا را نیچہ همین دیدہ بلبل یار متقاضی شعر

صبا بقیا بر خیز و در دہ جام را
خاک بر سر کن غم ایام را

غرض سخنهایش بس بلندست + نتایج افکار ارجمندست + کمند هر خیال کی برین بام خواهد رسید
و طائر اوهام کجا بر کنگرهٔ اشس تواند پرید + با تناقض مطالب همه افال ز ن مراد + و با اختلاف
طبائع از هر مذاق مورد آباد + درین زمان قدر شناس علم و هنر منشی نول کشور نام آور +
همت عالی را کار بست + و چهرهٔ این شاهد را نگار بست + غازهٔ طبعش بر رو مالید و
سرمهٔ این سواد بچشمش کشید + چنانکه لوای نفع رسانی برافراشت + و قفل از گنجینهٔ فیض برداشت
تا مسیاه ازلی محمد هادی علی که پیش ازین روزگاری بتحشیهٔ چند اجزایش درساخته اهتمام
و ماشطهٔ کلکش بزلف و خال این حریدهٔ معنی پرداخته + چون آرایشش نو دید بهزار جانش
پسندیده جواهر تحسین بر نظم فریعش افشاند + و برسم نثار قراضهٔ تقریبض افشاند +

خاتمة الطبع

الا یا ایها الساقی ادر کاسا و ناولها که شاهد بزم افروز عشاق حقیقت بار دیگرش تازه دلربا تر رسیده
تو مشاهدهٔ جمال صورتش ببین ادای دلکش و کرشمهٔ خوشش چه گویم که از نماه دیده بدل مشتاق چها
در رسانیده و در پرده مباد که اگرچه مرقع صور زیبا جمالان عشق حقیقی و مجازی مجموعهٔ کلیات
خواجه شمس الدین حافظ شیرازی مرةً بعد اولی و کرةً بعد اخری همدرین مطبع تقالب طبع آمده
و لیکن بدین مایه اهتمام که کاتبش همنام جناب خواجه کسی ست که همچو شهرهٔ نغز گوی حافظ شیراز
شهرهٔ جادو قلمی و اعجاز رقمی او اطراف عالم را فرا گرفته و صیت حسن نگارش و خوشنویسی او از قاف
تا قاف رفته یعنی سر حلقهٔ خوشنویسان یگانهٔ روزگار سر دفتر خطاطان جواهر نگار استاد سحر طراز جادو قلم
منشی محمد شمس الدین صاحب المخاطب باعجاز رقم دام بالفیض الاتم نیز در امر تصحیح و مقابله اش
تا امکان دقیقهٔ فرو نگذاشته شد بلکه در بعض مقامات معرکة الآرا حواشی حل مطالبش نگاشته شد
بهرحال این شاهد مثال را بابو موهن لال بهارگو منیجر بکدپو حسب ایمای جناب منشی پشن نرائن صاحب
بهارگو مالک مطبع در مطبع منشی نولکشور لکهنؤ بماه اپریل سنه ۱۹۱۵ع بار سیزدهم شائع گردانید

نام کتاب	قیمت
دیوان حضرت غوث الاعظم۔	۱ر ۹ پائی
رُباعیات عمر خیام۔ از اُستاد عمر خیام۔	۴ر
دیوان مخفی۔ ایرانی رشتی اُستاد سخن۔	۴ر
دیوان غنی۔ نازک خیال ملا طاہر کشمیری۔	۵ر
دیوان قاسم متخلص بہ دیوانہ اُستاد معروف	۲ر ۹ پائی
دیوان ناصر علی۔ سرہندی مشہور آفاق	۳ر ۶ پائی
دیوان کشفی۔ از مولانا سلامت اللہ۔	۸ر
دیوان ہلالی۔ از مشاہیر ایران۔	۵ر
دیوان خواجہ قطب الدین۔ بختیار کاکی۔	۸ر
گلشن تعشق۔ از اُستاد میر مظفر علی صاحب اسیر	۷ر
دیوان خیال بیخودی۔ از ستیل سنگھ بیخود	۲ر ۹ پائی
دیوان صہبائی۔ از امام بخش صاحب دہلوی معروف۔	۲ر
دیوان یزیدی۔ مشہور عام۔	۶ پائی
دیوان رسوا۔ کلام ملا احمد حسن رسوا۔	۶ر
دیوان واقف۔ نورالدین۔	۹ر
دیوان امیر۔ کلام سید امیر الدین۔	۶ پائی
قصائد عرفی محشی۔	۴ر ۶ پائی
شرح قصائد عرفی۔ از ملا قطب الدین فارغ۔	۹ر ۶ پائی
قصائد بدر چاچ۔ محشی مع فرہنگ اصطلاحات۔	۴ر ۳ پائی
شرح قصائد بدر چاچ۔ مسمیٰ بہ کاشف الاسرار از مولانا غیاث الدین۔	عہر

نام کتاب	قیمت
قصائد مدحیہ نظام۔ از نواب مردان علیخان رعنا مرحوم۔	۱۲ر ۶ پائی
ساقی نامۂ ظہوری محشی از ملا نورالدین ظہوری۔	۷ر ۳ پائی
قران السعدین۔ مشہور تصنیف امیر خسرو دہلوی	۶ر
سرور العباد شرح قصیدۂ بانت سعاد از مولوی عبد الحافظ محمد نذیر رامپوری۔	۱ر ۹ پائی
کتب کلیات و دواوین اُردو	
کلیات ظفر۔ از حضرت سراج الدین ظفر بادشاہ ہر چہار جلد کامل در جلدین۔	عہ ۴ر
انتخاب کلیات ظفر۔	۶ر
کلیات مومن۔ از اُستاد سخن مومن خان دہلوی۔	۹ر ۳ پائی
دیوان ناسخ۔ اُستاد شیخ امام بخش ناسخ لکھنوی	۱۲ر ۶ پائی
کلیات آتش۔ اُستاد خواجہ حیدر علی آتش لکھنوی۔	۸ر
کلیات نعتیہ مجید۔ مصنفہ مولوی عبد المجید خان	عہر
کلیات نظام۔ از نواب مردان علی خان بہادر مرحوم۔	۱۰ر ۹ پائی
کلیات امیر اللہ۔ تسلیم شاگرد حضرت نسیم دہلوی۔	۱۲ر
کلیات میر تقی۔ اُستاد مسلم الثبوت سخنوری	عہ ۴ر
کلیات سودا۔ اُستاد مسلم معروف۔	عہ ۴ر
کلیات۔ انشاء اللہ خان شاعر نامی۔	عہر

نام کتاب	قیمت
کلیات ناسخ۔ عمدہ کلیات مولفہ و مصنفہ مولوی عبدالغفور خان بہادر۔	عمہ/۶ پائی
یہ کلیات شامل دس رسالہ ہے از انجملہ بعض حسب ذیل علحدہ بھی فروخت ہوتے ہیں۔	
(۱) شاہد عشرت۔	۶ پائی
(۲) سخن شعرا۔	/۱۵
(۳) زبان ریختہ۔	۶ پائی
(۴) قطعۂ منتخب۔	۲/۳ پائی
کلیات صنعت۔ عجیب صنعت۔	۹/۹ پائی
دیوان مہر۔ مصنفۂ مرزا حاتم علی بیگ صاحب مہر مطبوعۂ غیر۔	سہ/ پ
دیوان شاہ تراب۔ کلام مشہور عارف باللہ کاکوروی۔	۱۱/۳ پائی
کلیات نظیر اکبر آبادی۔	۲/۶ پائی
زندگانی بےنظیر۔ یعنے سوانح عمری میاں نظیر جس میں نظیر اکبر آبادی کے حالات و خیالات سے انگریزی اصول تذکرہ نویسی پر تفصیلاً بحث کی گئی ہے مولفہ جناب مولوی سید محمد عبدالغفور صاحب شہباز پروفیسر اورنگ آباد کالج۔	عہ/ پ
دیوان وقار۔ مصنفہ راجہ کشن کمار صاحب متخلص بہ وقار رئیس مشہور بلاری ضلع مراد آباد۔	۱۰/ پ
بہارستان اشعار۔ مصنفہ راجہ کشن کمار صاحب متخلص بہ وقار۔	/۳

نام کتاب	قیمت
کلیات وہبی۔ کلام سخنور کامل منشی شیو پرشاد دو قسم کا غذ۔	
(۱) کاغذ سفید چکنا۔	/۹
(۲) کاغذ سفید رسمی۔	/۷
دیوان غافل۔ از منور خان غافل۔	/۴
دیوان ذوق۔ دہلوی اُستاد معروف۔	۳/۳ پائی
دیوان فدا۔ جلد ثانی۔	/۷
دیوان داغ۔	عہ/ پ
گلزار داغ۔	عہ/ پ
آفتاب داغ۔	۱۲/ پ
دیوان رند۔ مشہور از نواب سید محمد خان رند	۶/۹ پائی
دیوان غالب۔ از مرزا اسد اللہ خان۔	
غالب دہلوی۔	۴/۹ پائی
دیوان مرغوب جہان کلام سید تجمل حسین خان	۸/ پ
دیوان امیر موسوم بہ مرآۃ الغیب استاد بےنظیر۔	۱۱/۰
دیوان خواجہ میر درد۔ دہلوی عارف ولی	/۲
دیوان بہار عرب۔ کلام مولوی محمد نذیر متخلص بہ حافظ۔	۱/۶ پائی
بہارستان سخن۔ تین اُستاد کا کلام ہموزن و ہم ردیف ناسخ و آتش و آباد از مہدی حسین خان	۷/۳ پائی
دیوان نیاز۔ کلام حضرت شاہ نیاز احمد بریلوی۔	/۲
دیوان عاشق۔ از پنڈت کنھیا لال۔	/۲

حسب ایمائے جناب منشی [illegible]